

АЛЕКСАНДРА БРАКЕН ТЪМНА ДАРБА

Част 1 от „Тъмна дарба“

Превод от английски: Цветелина Тенекеджиева, 2016

chitanka.info

*За Стефани и Даниел, които бяха с мен във всеки
микробус.*

ПРОЛОГ

Когато Белият шум стихна, вече се намирахме в градината и скубехме бурени.

Открай време ми се отразяваше зле. Без значение дали бях навън, хранех се в столовата, или бях заключена в колибата ми. Връхлетеше ли ме, пронизителните звуци избухваха между ушите ми като самоделна бомба. Повечето момичета от Търмънд се окопитваха само за няколко минути, отърсваха се от гаденето и дезориентацията като от тревата, полепнала по лагерните им униформи. На мен обаче ми бяха нужни цели часове да се съвзема.

И този път трябваше да е същото.

Но не беше.

Така и не разбрах какво бе предизвикало наказанието. Работехме толкова близо до електрическата ограда на лагера, че подушвах опърления въздух и усещах заряда му, който караше зъбите ми да вибрират. Вероятно някой бе имал глупостта да прекрачи границите на градината. А може би някой краен оптимист беше осъществил общите ни фантазии, хвърляйки камък по главата на най-близкия войник от Специален отряд *Пси*. В такъв случай наказанието би си струвало.

Единственото, което знаех със сигурност, беше, че високоговорителите над нас избълваха два предупредителни сигнала: един кратък, един дълъг. Кожата по тила ми настръхна и паднах напред във влажната пръст с притиснати към ушите ми длани и напрегнати в очакване на удара рамене.

Сигналът, ехтящ от високоговорителите, не беше точно бял шум. Не беше и онова странно жужене, което понякога изпълва въздуха, докато седиш сам в тишината, нито пък глухото бръмчене на компютърен монитор. За правителството на Съединените щати и неговия *Отдел за работа с младежи от поколение Пси* сигналът представляваше кръстоска между автомобилна аларма и зъболекарска машинка, усилена до такава степен, че ушите ти можеха да прокървят.

Буквално.

Звукът бумтеше от високоговорителите и разкъсваше всеки нерв в тялото ми. Проникна през дланите ми, надделял над писъците на сто анормални тийнейджъри, и се настани в центъра на мозъка ми, където не можех да се домогна до него, за да го изтръгна.

Очите ми плувнаха в сълзи. Опитах да забия лицето си в земята — вкусвах единствено кръв и пръст. Едно от момичетата падна до мен с отворена в ням писък уста. Всичко останало се разми пред погледа ми.

Тялото ми се тресеше в такт с поривите на оглушителното пращане, свиваше се като вехт, пожълтял лист хартия. Нечии ръце клатеха раменете ми; някой изрече името ми — Руби, но бях потънала твърде надълбоко в себе си, за да отвърна. И продължавах да потъвам, да потъвам, докато край мен не остана нищо, сякаш земята ме беше погълнала с едно-единствено дълбинно дихание. После остана само тъмнина.

И тишина.

ПЪРВА ГЛАВА

Грейс Сомърфийлд загина първа.

Или поне първа в моя клас — четвърти. Несъмнено до онзи момент вече хиляди, ако не и стотици хиляди деца си бяха отишли по същия начин. На хората им беше трудно да навържат нещата — а може би просто бяха измислили как да ни държат в неведение дълго след като започнаха да измират деца.

Когато новината за смъртните случаи най-сетне се разчу, моето основно училище забрани изрично на учителите и персонала да говорят с нас за нещото, наречено *Болестта на Евърхарт*, по името на Майкъл Евърхарт, първата ѝ известна жертва. Не след дълго някой някъде реши да ѝ даде подобаващо название: остра младежка идиопатична невродегенерация — накратко ОМИН. Тогава спря да е болестта на Майкъл. И стана обща.

Всички възрастни хора, които познавах, погребваха мисълта под лъжовни усмивки и прегръдки. Аз самата още живеях в розовия си свят на топло слънце, понита и колекцията ми от състезателни колички. Като се замисля, не мога да повярвам колко наивна съм била, колко сигнали съм пропуснала да забележа. Дори големи, като това например че баща ми, полицай по професия, започна да работи до покъсно, а прибереше ли се, не смееше да ме погледне. Майка ми започна да ме тъпче с витамини и не ме оставяше сама дори за няколко минути.

От друга страна, тъй като родителите ми бяха единствени деца, нямах мъртви братовчеди, на чиито семейства да изпращаме червени знаменца и майка ми не позволяваше на татко да слага *душегубна вихрушка от мръсотии и малоумни забавления* — позната още като *телевизор* — в къщата ни, никакви лоши новини не достигаха до изолирания ми свят. Този факт в комбинация с въведените от ЦРУ програми за родителски контрол върху интернет достъпа, ми подсигуряваха живот, в който се интересувах повече от подредбата на

плюшените играчки върху леглото ми, отколкото от вероятността да умра, преди да навърша десет години.

Затова и бях съвършено неподготвена за случилото се на петнайсети септември.

Предишната нощ бе валяло и родителите ми ме изпратиха на училище с червени гумени ботуши. В училище говорихме за динозаврите и упражнявахме ръкописа си, преди госпожа Порт да ни пусне в обедна почивка с обичайното облекчение на лицето си.

Спомням си и най-малката подробност от онзи обяд, ала не защото седях точно срещу Грейс, а защото тя беше първата и защото подобни неща не се случваха в нормалния живот. Не беше стара като дядо ми. Нямаше рак като Сара, приятелката на мама. Не страдаше от алергии, не кашляше, не си беше ударила главата — нищо. Умря напълно неочаквано и никой от нас не разбра какво се е случило, докато не стана твърде късно.

Онзи съдбовен ден Грейс разискваше пламенно вероятността в желето ѝ да е попаднала муха. Стискаше с пръсти пластмасовата чашка и червеното треперливо вещество в нея изскачаше по малко от ръба ѝ. Естествено, всички присъстващи искаха да изкажат мнение по въпроса — наистина ли беше муха, или Грейс беше пъкнала бонбонче в желето. Аз също вземах участие в дебата.

— Не лъжа — уверяваше ни Грейс. — Просто...

Думите ѝ секнаха внезапно. Пластмасовата чашка се изплъзна от пръстите ѝ и падна върху масата. Устата ѝ замръзна отворена, а очите ѝ се вторачиха в нещо над главата ми. Челото ѝ се сбърчи така, сякаш се мъчеше да разбере нещо много сложно.

— Грейс? — спомням си, че пророних. — Добре ли си?

Очите ѝ се завъртяха назад в орбитите и показаха бялата си страна за секунда, преди клепачите ѝ да ги покрият. От гърдите ѝ се изтръгна малка въздишка, недостатъчна дори да отвее кичурите кестенява коса, полепнали по устните ѝ.

Всички околни замръзнахме по местата си, но навярно през главите ни минаваше една и съща мисъл: припадна. Седмица или две по-рано Джош Престън беше припаднал на спортната площадка, защото, както госпожа Порт ни бе обяснила, нямал достатъчно захар в кръвта си — или някаква подобна глупост.

Обедната надзорница дотърча до масата. Беше една от четирите възрастни дами с бели козирки и свирки, които се редуваха да дежурят в столовата и на двора през седмицата. Не знам дали имаше някакви медицински познания, освен смътна представа за оказване на първа помощ, но въпреки това свали отпуснатото тяло на Грейс на пода пред смаяните погледи на всички ни.

Притисна ухо към яркорозовата ѝ тениска и се заслуша за пулс, който вече не съществуваше. Нямам представа какво ѝ е минало през главата, но веднага се развика и внезапно ни наобиколиха хора с бели козирки и втрещени лица. Осъзнахме, че Грейс е мъртва чак когато Бен Чо побутна неподвижната ѝ ръка с гуменката си.

Останалите деца се разпищяха. Едно момиче на име Тес заплака толкова силно, че не можеше да си поеме дъх. Малки крачета хукнаха панически към изхода на столовата.

Аз не помръднах от мястото си, обградена от изоставени чинии, вперила поглед в чашката с желе, и позволих на ужаса да пропълзи чак до ръцете и краката ми, приковавайки ги за масата. Ако училищният пазач не беше дошъл да ме изведе навън, кой знае колко време щях да остана в столовата.

Грейс е мъртва, мислех си. Грейс е мъртва? Грейс е мъртва.

И лошото не спря с това.

Месец по-късно, след първите големи вълни на масови смъртни случаи, Центърът за контрол и превенция на заразните болести издаде списък с петте симптома, по които родителите можеха да разберат, че детето им е изложено на риск от ОМИН. Дотогава половината ми съученици вече бяха мъртви.

Майка ми скри списъка толкова добре, че го намерих чак след време, и то съвсем случайно, когато се качих на кухненския плот, за да потърся шоколада, който обикновено скътваше зад брашното.

Как да разберете дали детето ви е изложено на риск, пишеше на листовката. Разпознах яркооранжевия лист: преди няколко дни госпожа Порт беше раздала същите на малкото си оцелели ученици със заръката да ги предадат на родителите си. Беше ги сгънала на две и щракнала с по три телчета, за да не се изкушим да прочетем съдържанието им. **САМО ЗА РОДИТЕЛИТЕ НА РУБИ**, пишеше отгоре, подчертано с три линии. Трите линии говореха за нещо сериозно. Родителите ми щяха да ме накажат, ако го бях отворила.

За мое щастие, вече беше отворено.

1. Детето ви внезапно е станало потиснато и неконтakтно и/или е загубило интерес към занимания, от които преди е извличало удоволствие.

2. Нетипично трудно му е да се съсредоточава или внезапно започва да влага прекомерно старание в определени действия, което води до загуба на представата за време и/или пренебрегване на личните му нужди или тези на околните.

3. Страда от халюцинации, повръщане, хронични мигрени, загуба на памет и/или припадъци.

4. Склонно е към агресивни изблици, нетипично безразсъдно поведение или нанасяне на повреди върху собственото си тяло (необясними изгаряния, насинявания или рани).

5. Развива необясними и опасни за вас или околните навици или способности.

АКО ДЕТЕТО ВИ ПРОЯВЯВА НЯКОЙ ОТ ГОРЕПОСОЧЕНИТЕ СИМПТОМИ, НЕЗАБАВНО ГО РЕГИСТРИРАЙТЕ В САЙТА НА АГЕНЦИЯТА ЗА БОРБА С ОМИН И ИЗЧАКАЙТЕ ТЕХЕН СЛУЖИТЕЛ ДА ВИ СЪОБЩИ ИМЕТО НА МЕСТНАТА БОЛНИЦА, В КОЯТО ТРЯБВА ДА ОТВЕДЕТЕ ДЕТЕТО.

Като прочетох листовката, я сгънах прилежно, върнах я на същото място и повърнах в мивката.

Баба се обади по-късно същата седмица и ми обясни всичко с обичайната си безцеремонност. Измирали стотици деца, всичките на моя възраст. Но докторите работели по въпроса и не трябвало да се страхувам, защото съм нейната внучка и всичко ще бъде наред. Накара ме да ѝ обещавам, че ще слушам и ще кажа на родителите си, ако усетя нещо странно.

Положението се разрасна до зловещи мащаби за отрицателно време. Седмица, след като три от четирите останали в квартала ми деца бяха погребани, президентът направи официално обръщение към

народа. Мама и татко го гледаха на живо на компютъра, а аз подслушвах пред вратата на кабинета.

— Скъпи сънародници — подхвана президентът Грей, — днес сме изправени пред ужасяващо изпитание, което заплашва не само живота на децата ни, но и бъдещето на великата ни нация. Дано намерите поне малка утеха в това, че във Вашингтон тече подготовката на програми за подкрепа както на опечалените семейства, така и на пощадените от жестоката болест деца.

Искаше ми се да видя лицето му, защото усещах, че знае — нямаше как да не знае — че тази заплаха, тази засечка в иначе блестящото ни бъдеще нямаше нищо общо със загиналите деца. Те вече бяха погребани или изгорени и можеха единствено да обитават спомените на близките си. Отишли си бяха. Завинаги.

А списъкът със симптомите, онзи, който се разпространяваше запечатан от учителите, който се излъчваше стократно по новините, докато лицата на починалите деца се въртяха в лентата в долната част на екрана? Правителството не се страхуваше от вероятността да загинат още, от празнотата, която щяха да оставят след себе си.

Страхуваше се от нас — оцелелите.

ВТОРА ГЛАВА

Докараха ни в Търмънд един дъждовен ден. Не спря да вали цяла седмица, следващата също. Леден дъжд, от онзи, който щеше да е сняг, ако температурата беше с пет градуса по-ниска. Спомням си как се стичаше на буйни струи по стъклата на училищния автобус. Ако си бях вкъщи, в някоя от колите на родителите ми, щях да проследявам с пръсти лъкатушешките им пътечки по студеното стъкло. Сега обаче ръцете ми бяха вързани зад гърба ми и мъжете в черни униформи ни бяха наблъскали по четирима на седалка. Едва дишахме.

Топлината от стотината тела замъгляваше прозорците и действаше като преграда към външния свят. По-натам започнаха да боядисват в черно прозорците на жълтите автобуси, с които караха децата. Просто до онзи момент още не им беше хрумнало.

Прекарах петчасовото пътуване на мястото до прозореца, затова поутихнеше ли пороят, мярвах откъслеци от пейзажа. Всичко ми изглеждаше еднакво — зелени поляни, дълбоки гори. Сякаш изобщо не бяхме напусkali Вирджиния. Момичето до мен, което по-късно щяха да причислят към групата на Сините, като че ли разпозна един крайпътен знак, защото се приведе над мен, за да го огледа по-добре. Предполагах, че всички деца в автобуса бяха от Вирджиния, но нямаше как да съм сигурна, тъй като ни бяха наложили едно основно правило: Мълчание.

Когато ме отведоха от дома на предишния ден, ме затвориха заедно с другите деца в някакъв склад, където прекарахме цялата нощ. Помещението беше обляно в неестествено ярка светлина; накараха ни да седнем един до друг на мръсния циментов под и насочиха три прожектора към нас. Не ни позволиха да спим. Очите ми сълзяха толкова силно от прахоляка, че не виждах потните, бледи лица край себе си, камо ли тези на войниците, които ни наблюдаваха иззад полукръга от прожектори. Незнайно защо вече не ги възприемах като цялостни, най-обикновени мъже и жени. През сивата мъгла на просъницата ги виждах като съвкупност от дребни, страховити

парчета: бензиновата смрад на вакса за обувки, скърцането на твърда кожа, отвратените гримаси по лицата им. Върхът на нечия кубинка в ребрата ми, когато започнах да се унасям в сън.

На следващата сутрин пътувахме в съвършена тишина, нарушавана единствено от радиостанциите на войниците и сподавените вопли на децата в задната част на автобуса. Детето в другия край на моята седалка подмокри панталоните си, но не каза нищо на рижавата жена от СОП, която стоеше до него. Вече го беше зашлевила веднъж, след като ѝ се беше оплакало, че не е хапвало нищичко цял ден.

Приковах босите си стъпала в пода, за да задържа краката си неподвижни. От глада ми се виеше свят и от време на време успяваше да заглуши дори изблиците на смъртен страх, пронизващи тялото ми. Трудно ми беше да се съсредоточа, а още по-трудно да седя неподвижно; имах чувството, че се смалявам в желанието си да се слея със седалката и да изчезна напълно. Ръцете ми започваха да изтръпват от дългия престой зад гърба ми. Колкото повече се мъчех да разхлабя найлоновото въже, с което ги бяха вързали, толкова повече то прорязваше нежната кожа по китките ми.

Специален отряд *Пси* — така беше представил себе си и партньорите си шофьорът на автобуса, когато ни беше взел от склада. Идвате с нас по заповед на командира на Специален отряд *Пси* — Джоузеф Трейлър. Показа ни и някакъв документ, значи, беше истина. Така или иначе, бях научена да не споря с възрастни.

Автобусът се наклони рязко и отби от тясното шосе по още по-тесен черен път. Друсането събуди всеки, който бе имал щастието да заспи. Задействаха и войниците в черни униформи. Те изпънаха гърбове и стрелнаха погледи към предното стъкло.

Видях първо великанската ограда. Притъмнялото сиво небе оцветяваше всичко в потискащ тъмносин нюанс; всичко... без оградата. Тя сияеше в сребристо, докато вятърът свистеше през отворите ѝ. Под прозореца ми виждах десетки униформени мъже и жени, които ескортираха автобуса бегом. Докато шофьорът минаваше през портата, военните в контролната кабина до нея се изправиха и му отдадоха чест.

Автобусът спря рязко и ни наредиха да не помръдваме от местата си, докато лагерната порта се затваряше зад нас. Ключалките ѝ

щракнаха гръмко в тишината. Нашият автобус не беше първият, минал през нея — първият беше пристигнал преди цяла година. Не бяхме и последният. Той щеше да пристигне след още три години и да запълни лагера до максималната му вместимост.

Последва секунда затишие, преди един войник в черен дъждобран да почука на вратата на автобуса. Шофьорът се пресегна и дръпна лоста — и сложи край на надеждите ни, че това е просто кратка спирка.

Беше грамаден мъж, напълно подходящ за ролята на зъл великан в някой филм или на злодея в анимациите. Войникът от СОП не свали качулката на дъждобрана, прикриваше с нея лицето и косата си и изобщо всичко, което би ми позволило да го разпозная по-късно. Не че имаше значение. Той не говореше от свое име. Говореше от името на целия лагер.

— Сега ще станете и ще слезете от автобуса възможно най-дисциплинирано — провикна се той. Шофьорът понечи да му даде микрофона, но войникът го отблъсна с opakото на ръката си. — Ще бъдете разделени на групи от по десет души и подложени на необходимите изследвания. Не опитвайте да бягате. Не говорете. Не правете нищо, което не ви е казано да направите. Неподчинилите се ще бъдат наказани.

Тъй като бях на десетгодишна възраст, се явявах едно от по-малките деца в автобуса, макар че имаше и още по-малки от нас. Повечето изглеждаха на дванайсет, дори тринайсет. Омразата и подозрението в очите на войника накараха гръбнака ми да изтръпне от ужас, но у по-големите ми спътници породиха единствено непокорство.

— Върви на майната си! — извика някой от задните седалки.

Всички се обърнахме тъкмо навреме, за да видим как военнослужещата с огненочервената коса забива задния край на пушката си в устата на момчето. То изкрещя от болка и изумление, а жената повтори удара си с такава сила, че при следващия му гневен дъх от устата му се разхвърчаха ситни пръски кръв. Тъй като беше с вързани ръце, нямаше как да се предпази. Просто трябваше да понесе наказанието си.

Военните започнаха да извеждат децата от автобуса седалка по седалка. Аз обаче не можех да откъсна очи от момчето, чиято

мълчалива, токсична ярост като че ли замъгляваше въздуха около него. Явно усетил, че се вирам в него, обърна глава и посрещна погледа ми. После кимна окуражително. И се усмихна, разкривайки окървавените си зъби. В този момент някой ме вдигна от седалката ми и преди да осъзная какво се случва, вече влачех крака по мокрите стъпала на автобуса и незнайно как се озовах на колене под проливния дъжд. Друг войник ме пое и ме поведе към две момичета на моята възраст. Дрехите им бяха полепнали по телата им като стара кожа, прозрачни и увиснали.

Навън около стройните редици деца се навъртаха двайсетина войници. Стъпалата ми бяха напълно погълнати от калта и треперех в пижамата си, но на никого не му направи впечатление и никой не дойде да среже найлоновите въжета около китките ни. Зачакахме мълчаливо, със стиснати между зъбите ни езици. Вдигнах поглед към облаците и позволих на дъжда да брули лицето ми. Имах чувството, че небето се разпадаше парче по парче.

Вече извеждаха и последните четворки от рейса и ги хвърляха на земята. Най-отзад, след висока блондинка с празен поглед, вървеше и момчето с разбита уста. Едва ги виждах през стихийния дъжд и запотените стъкла на автобуса, но ми се стори, че момчето се приведе напред и прошепна нещо в ухото на русото момиче тъкмо когато краката ѝ намериха първото стъпало. Тя кимна слабо забележимо. В мига, в който обувките ѝ докоснаха калта, момчето хукна надясно, изплъзвайки се от ръцете на близкия войник. Един от другите изрева ожесточено *Спри!*, но тя продължи да препуска към вратата. Тъй като вниманието на всички бе насочено към нея, никой не погледна към момчето, което още беше в автобуса — никой, освен мен. Вече слизаше по стълбите и видях, че предницата на белия му суитшърт беше изцапана със собствената му кръв. Червенокосата му помагаше да стъпи на земята, както и на всички нас преди него. Пръстите ѝ се впиха в лакътя му и като че ли усетих желязната ѝ хватка върху собствената ми натъртена кожа. Момчето се обърна да ѝ каже нещо с маска на съвършено спокойствие върху лицето.

Служителката на СОП го пусна, извади пистолета от кобура си и без да каже нито дума — без дори да мигне — пъкна дулото му в устата си и дръпна спусъка.

Не знам дали изпищях на глас, или сподавеният звук бе дошъл от гърлото на жената, осъзнала какво прави, но прекалено късно да го спре. Образът ѝ — увисналата ѝ челюст, изскочилите от черепа ѝ очи, внезапно отпуснатата ѝ кожа — се отпечата във въздуха като фотонегатив и остана там далеч по-дълго от експлозията от розова, разпръснатата като ситна мъгла кръв и кичури коса.

Детето до мен се сгромоляса на земята в несвяст, а след миг вече всички крещяхме.

Жената от СОП се свлече в калта в същия момент, в който повалиха избягалото момиче. Дъждът отми кръвта от прозорците и жълтото тяло на автобуса, като разду тъмните струйки, докато не изчезнаха напълно. Всичко се случи светкавично.

Момчето гледаше към нас.

— Бягайте! — изкрещя през разбити зъби. — Какво правите? Бягайте!

Но първото нещо, което мина през ума ми, не беше: *А ти какво правиш?* Нито дори: *Защо?*

Помислих си: *Но аз нямам къде да отида.*

Действието му предизвика такава паника, че все едно беше взривил целия автобус. Някои от децата го послушаха и хукнаха към оградата, но пътят им бе блокиран от редица войници в черни униформи, които сякаш изникнаха от нищото. Повечето останаха вкоренени по местата си и само пищяха, пищяха, пищяха, докато дъждът се сипеше по тях, а калта засмукваше краката им. Едно момиче ме бутна с рамо на земята и видях как цяла група войници се спуска към момчето, което още стоеше на вратата на автобуса. Останалите войници ни крещяха да седнем на земята, да замръзнем на място. Аз просто слушах и изпълнявах.

— Оранжево! — изрева единият в уоки-токито си. — Инцидент при главната порта. Донесете оборудване за код Оранжево...

Посмях да вдигна очи чак когато ни струпаха на едно място и заловиха момчето с разбитата уста. И тогава, изтръпнала от ужас, се запитах дали той не беше единственият от нас, способен на подобно нещо. Или всички край мен бяха затворени тук именно защото можеха да принуждават други хора да нараняват себе си.

Но аз не съм такава — просветнаха думите в главата ми, — не и аз, сбъркали са, сбъркали са...

С чувство на болезнена празнота в гърдите видях как един от униформените взе флакон боя и нарисова огромен оранжев X на гърба на момчето. Крясъците му бяха секнали единствено защото двама от другите войници бяха сложили странна черна маска върху долната част на лицето му — нещо като кучешки намордник.

Напрежението изби по кожата ми като пот. Подкараха ни в колона по един през лагера в посока на лазарета. По пътя си видяхме друга група деца, идваща откъм редицата паянтови дървени колиби. Всичките бяха облечени в бели униформи с различен цвят хиксове на гърбовете и черна цифра над тях. Забелязах общо пет цвята — зелен, син, жълт, оранжев и червен.

Децата със зелени и сини хиксове се разхождаха свободно из лагера. Онези с бледожълти, оранжеви или червени символи се тътреха през калта с оковани ръце и крака, вързани един за друг с дълга верига. Белязаните с оранжево носеха от странните намордници на лицата си.

Нашата групичка натикаха в сграда с ярко осветление, сух въздух и прокъсан лист с надпис *ЛАЗАРЕТ* на входната врата. Докторите и сестрите, наредени по дългия коридор, ни гледаха с отвратени гримаси и клатеха глави. Шахматно наредените плочки по пода станаха хлъзгави от дъждовната вода и калта, които внесохме със себе си, и ми се наложи да внимавам как ходя. В носа ми нахлу острата миризма на дезинфектант и лимонова есенция.

Изкачихме се в индианска нишка по тъмно циментово стълбище в дъното на първия етаж, който беше пълен с празни легла и провиснали бели завеси. Само не и Оранжево. Не и Червено.

Стомахът ми се беше свил на топка. Не можех да прогоня от главата си лицето на онази жена точно в мига, в който натисна спусъка, нито купчинката окървавена коса, приземила се до краката ми. Не можех да прогоня и лицето на майка ми, когато ме заключи в гаража. Не можех да прогоня лицето на баба.

Поне тя ще дойде — повтарях си наум. — Ще дойде. Ще поговори с мама и татко и ще дойде да ме вземе. Ще дойде, ще дойде, ще дойде...

Като се качихме на горния етаж, най-сетне срязаха найлоновите въжета около китките ни и отново ни разделиха, като отпратиха едната половина от групата ни към десния край на ледения коридор, а другата — към левия. И двата изглеждаха абсолютно еднакво — редица

затворени врати и малко прозорче в дъното. За момент забравих всичко друго и загледах как дъждът шиба малкото мътно стъкло. В следващия вратата отляво се отвори с тихо скрибуцане и през пролуката надникна пухкавото лице на мъж на средна възраст. Хвърли ни бегъл поглед, после прошепна нещо на войника, отговорен за групата ни. И други врати започнаха да се отварят една по една и да пропускат още хора с бели престилки и подозрителни изражения.

Без всякакво обяснение униформените започнаха да влачат и бутат децата към белите престилки и кабинетите им. Избликът на объркани, уплашени възгласи бе заглушен от пронизителна сирена. Аз се вкочаних, гледайки как вратите се затварят една по една. Чудех се дали някога ще видя тези деца отново.

Чувствах главата си пълна с мокър пясък. Погледнах през рамо; от момчето с разбита уста нямаше и следа, но споменът за него ме беше преследвал през целия лагер. Дали не ни бяха довели тук, защото мислеха, че имаме болестта на Евърхарт? Дали не очаквах да умрем всеки момент?

Как беше успяло онова момче да подтикне червенокосата към подобно нещо? Какво ѝ беше прошепнал?

Докато стоях на мястото си и треперех толкова силно, че ставите ме боляха, усетих как нечия ръка се шмугва в моята. Момичето — същото, което ме беше съборило в калта по-рано — впери свиреп поглед в мен. Тъмнорусата ѝ коса беше полепнала по черепа ѝ; между горната устна и носа ѝ изпъкваше розов белег. Тъмните ѝ очи просветнаха, а когато проговори, забелязах, че са прерязали телчетата на скобите ѝ, но са оставили металните пластинки, залепени за зъбите ѝ.

— Не се страхувай — прошепна тя. — Не им позволявай да те видят уплашена.

Ръкописният надпис върху етикета на якето ѝ гласеше *САМАНТА ДАЛ*. Стърчеше до тила ѝ като абсурден придатък.

Стояхме рамо до рамо, толкова близо една до друга, че ключените ни пръсти бяха скрити между плата на пижамата ми и лилавото ѝ пухено яке. Заловиха я на път за училище същата сутрин, когато дойдоха и за мен. Спомням си как тъмните ѝ очи горяха от омраза в микробуса, в който ни заключиха. Не крещя като останалите.

Децата, които бяха изчезнали зад вратите, започнаха да се връщат едно по едно със сиви пуловери и панталони в ръце. Вместо да ги пратят при нас обаче, ги поведоха към долния етаж, преди да осъзнаем какво се случва.

Не изглеждат ранени. Надушвах перманентен маркер и нещо като спирт, но не видях кървящи или разплакани деца.

Когато дойде ред на момичето до мен, близкият войник я дръпна рязко и ни раздели. Искаше ми се да вляза с нея, да посрещнем заедно онова, което се криеше зад вратата. Всичко друго, само не и отново да остана сама, без жива душа за опора.

Ръцете ми трепереха толкова силно, че ми се наложи да ги скръстя пред гърдите си и да вкопча пръсти в лактите им, за да ги усмиря. Стоях най-отпред на опашката, забила поглед в шахматните плочки между черните кубинки на войника и собствените ми кални пръсти. Бях изтощена до мозъка на костите си заради безсънната нощ, а острата миризма на вакса за обувки замъгляваше съзнанието ми още повече.

Тогава дойде и моят ред.

Озовах се в смътно осветен кабинет, наполовина по-малък от тясната ми спалня у дома, без дори да си спомням как съм влязла вътре.

— Име?

Погледът ми попадна върху самотна кушетка със странна сива машина, погълнала горния ѝ край като ореол.

Лицето на мъжа в бяла престилка се показва иззад лаптопа на масата. Беше крехък на вид човечец, чиито очила с тънки сребристи рамки заплашваха да се свлекат от носа му при следващото рязко движение. Гласът му беше неестествено висок и звучеше сякаш не говори, а писука. Притиснах гръб в затворената врата, мъчейки се да осигуря колкото може повече разстояние между себе си, непознатия и страховитата му машина.

Той проследи погледа ми до кушетката.

— Това е просто скенер. Няма от какво да се плашиш.

Явно не изглеждах особено успокоена, защото продължи:

— Случайно някога да си си чупила крайник или да си удряла силно главата си? Знаеш ли какво е компютърен томограф?

Търпението в гласа му ме убеди да направя крачка напред.
Поклатих глава.

— След малко ще те помоля да легнеш на леглото и с помощта на същата тази машина ще проверя дали главата ти е наред. Но първо искам да ми кажеш името си.

Ще проверя дали главата ти е наред. Но как знаеше...?

— Името ти — повтори мъжът, този път доста по-настойтелно.

— Руби — отвърнах аз и му продиктувах буква по буква фамилията си.

Той се разписа на лаптопа, отвличайки вниманието си от мен за момент. Очите ми отново намериха машината. Зачудих се колко ли щеше да е болезнено някой да се ровичка в главата ми. И дали имаше начин да разбере какво бях сторила.

— По дяволите, все по-мързеливи стават — измърмори мъжът, по-скоро на себе си, отколкото на мен. — Още ли не са те класифицирали?

Нямах представа за какво говори.

— Зададох ли ти разни въпроси, когато те взеха? — попита той и стана от мястото си. Стаята далеч не беше голяма. Дойде до мен само с две крачки, а на мен ми бяха нужни едва две секунди да изпадна в паника. — Родителите ти докладваха ли на войниците какви симптоми проявяваш?

— Симптоми? — промълвих аз. — Нямам никакви симптоми... не съм болна от...

Той поклати глава видимо ядосан.

— Спокойно, тук си в безопасност. Няма да ти направя нищо. — Говореше с равен глас и странен блясък в очите. Думите му звучаха заучено. — Съществуват различни видове симптоми. — Обясни той, като се наведе до моето ниво. Виждах единствено кривите му предни зъби и тъмните кръгове около очите му. Дъхът му миришеше на кафе и мента. — И различни видове... деца. Сега ще снимам мозъка ти и това ще ни помогне да те впишем при другите като теб.

Поклатих глава.

— Но аз нямам никакви симптоми! Баба ще дойде да ме вземе, наистина, кълна се... тя ще ви обясни всичко, моля ви!

— Кажу ми, миличка, бива ли те в математиката и решаването на ребуси? Зелените са изключително умни и имат смайваща памет. —

Мислите ми отскочиха към децата, които бях видяла навън, към цветните хиксове на гърба на тениските им. Зелено, помислих си. Какво означаваха другите цветове? Червено, Синьо, Жълто и...

И Оранжево. Като момчето с разкъравената уста.

— Добре — продължи той, след като си пое дълбока глътка въздух. — Тогава легни на кушетката и започваме. Още сега, ако обичаш.

Не помръднах от мястото си. През главата ми прелитаха толкова много мисли наведнъж. Беше ми трудно дори да задържа погледа си върху него.

— Сега — повтори той и се запъти към машината. — Не ме принуждавай да извикам някого от войниците. Те не са толкова учтиви, повярвай ми. — Екранът върху страничния панел светна с едно докосване, а после и самата машина се озари. В центъра на сивия кръг проблясваше бяла светлина, навярно в подготовка за поредния тест. Съоръжението виеше и бълваше топъл въздух на талази, който дразнеше всяка пора на тялото ми.

В главата ми вече се въртеше само една мисъл: *Ще разбере. Ще разбере какво съм им направила.*

Долепих отново гръб до вратата и заопипвах слепешком в търсене на дръжката. Имах чувството, че всяка една лекция, която татко ми беше изнасял за общуването с непознати, се осъществяваше. Това място не беше безопасно. Мъжът пред мен не беше добронамерен.

Треперех толкова неудържимо, че вероятно очакваше да припадна. Или просто се канеше да ме сложи насила върху кушетката и да ме задържи там, докато машината не се спусне над мен и ме приклепти.

Досега не бях набрала смелост да побягна, но вече имах готовност да го сторя. Когато пръстите ми докопаха дръжката, усетих как ръката му си проправя път през рошовата ми коса и ме сграбчва за тила. Допирът на ледената му ръка върху пламналата ми кожа ме накара да изтръпна, но не острата болка в основата на черепа ми изтръгна крясък от мен.

Без да мига, той внезапно впери премрежен поглед в мен. Аз обаче виждах всичко — дори невъзможното. Ръце, барабанящи по автомобилен волан, жена в черна рокля, привела се да ме целуне,

бейзболна топка, летяща към мен на огромно зелено игрище, пръстите ми, заровени в косата на малко момиченце... Картините се въртяха зад затворените ми клепачи досущ като кадри на стар филм. Образи на хора и предмети се жигосваха в ретините ми и витаеха в главата ми като свирепи призраци.

Не са мои — пицеше съзнанието ми. — Това не са мои спомени.

Но няма бе възможно да са негови? Спомени ли бяха наистина? Или пък мисли.

В следващия момент ме връхлетя още една върволица. Момче, сивата машина просветваше и пушеше над него. Жълто. Усетих как устните ми оформят думите, сякаш бях присъствала на място. Видях малко червенокосо момиченце в стая, подобна на тази; видях как вдига пръст и масата с лаптопа пред нея закръжава на няколко сантиметра от земята. Синьо, чух да казва същият мъжки глас. Момче, стиснало молив между дланите си, впило пронизителен поглед в него — моливът избухва в пламъци. Червено. Карти с изображения и цифри, вдигнати пред лицето на друго дете. Зелено.

Стиснах очи, но не успях да се измъкна от картините, които последваха — редици маршируващи, маскирани с намордници чудовища. Намирах се високо над тях и ги наблюдавах през оплискано от пороен дъжд стъкло, но въпреки това съзрях белезниците и веригите им. Видях всичко.

Аз не съм една от тях. Моля ви, моля ви, моля ви...

Свлякох се на колене и опрях длани в пода; едва се сдържах да не повърна върху себе си и плочките. Ръката на мъжа в бяла престилка още стискаше тила ми.

— Зелена съм — проплаках, а бръмченето на машината почти погълна думите ми. Светлината ми се беше сторила твърде ярка и преди, но сега усилваше още повече туптенето зад очите ми. Вперих поглед в празното му лице и опитах да го убедя: — Зелена съм... моля ви, моля ви... — Но вече виждах майка ми, усмивката на момчето с разбитата уста — явно беше разпознал нещо от себе си в мен. Вече знаех какво съм.

— Зелена...

Вдигнах поглед към гласа, който се спусна над мен. Изцъклените очи на мъжа сезираха празно в моите. Ломотеше нещо през отпуснатия си език, сякаш дъвчеше думите.

— Аз съм...

— Зелена — каза той, клатейки глава. Гласът му звучеше позаякнал. Остави ме да клеча на пода и отиде да изключи машината, а като се върна зад бюрото си, бях толкова смаяна, че забравих да заплача. Едва когато взе флакона със зелена боя, нарисува огромен хикс на гърба на униформената ми риза и ми я подаде, си спомних, че трябва да дишам.

Всичко ще бъде наред, повтарях си, докато вървах по студения коридор и надолу по стълбището, към момичетата и военните, които ме чакаха на долния етаж. Чак през нощта, облещила очи в леглото си, осъзнах, че вече бях получила единствения си шанс за бягство — и не се бях възползвала от него.

ТРЕТА ГЛАВА

Настаниха двете ни със Саманта — Сам — в колиба 27 заедно с останалите момичета от автобуса ни, класифицирани като Зелени — общо бяхме четиринайсет, а на следващия ден ни доведоха още двайсет. Седмица по-късно закръглиха бройката на трийсет и започнаха да пълнят съседната дървена постройка, разположена малко по-надолу по вечно разкаляната главна пътека на лагера.

Разпределиха ни леглата по азбучен ред, благодарение на което Сам се озова точно над мен — добро стечение на обстоятелствата, като се имаше предвид, че останалите момичета не приличаха на нея. Едни прекараха първата нощ във вцепенено мълчание, а други в плач. Аз обаче нямах повече време за сълзи. В съзнанието ми тежаха въпроси.

— Какво ще ни правят? — прошепнах към горното легло. Намирахме се в далечния ляв ъгъл на колибата, чиито стени бяха сковани толкова набързо, че в тях зееха пролуки. От време на време в помещението тихо влетяваше я леден полъх на вятъра, я някоя заблудена снежинка.

— Не знам — отвърна шепнешком Сам. Момичето на едно от съседните легла най-сетне бе потънало в забвението на съня и похъркването ѝ прикриваше разговора ни. Когато един от военните ни доведе в новото ни жилище, заповяда следното: никакви приказки след угасване на лампите, никакво излизане, никакви свръхестествени прояви — умишлени или случайни. Това беше първият път, в който чувах някой да нарича способностите ни *свръхестествени прояви*, вместо тактичното *симптоми*. — Сигурно ще ни държат тук, докато измислят лечение — продължи Сам. — Поне така каза баща ми, когато войниците дойдоха да ме вземат. Вашите какво ти обясниха?

Ръцете ми не спираха да треперят и всеки път, опитах ли да затворя очи, виждах единствено празния поглед на учения в бялата престилка. При мисълта за родителите ми болезненото туптене в главата ми се усили още повече.

Нямам представа защо излъгах. Явно така беше по-лесно, отколкото да кажа истината — а може би усещах поне една малка част от лъжата като истина.

— Родителите ми са мъртви.

Тя вдиша рязко измежду стиснатите си зъби.

— Ще ми се и моите да бяха.

— Не говориш сериозно!

— Все пак те ме изпратиха тук — опасно повиши глас Саманта.
— Очевидно са искали да се отърват от мен.

— Не мисля, че... — подхванах аз, но не довърших. Нима и моите родители не бяха пожелали да се отърват от мен?

— Все тая. Всичко е наред — заяви тя, макар и съвсем явно да не беше, а и едва ли някога щеше да е. — Ще стоим тук, ще си пазим гърбовете една на друга, а когато излезем, ще можем да отидем където си поискаме и никой няма да ни спре.

Майка ми обичаше да казва, че е достатъчно да изречеш на глас някои неща, за да се осъществят. Преди не вярвах в това, но скритият пламък под думите на Сам ме накара да размисля. Внезапно ми се стори напълно възможно нещата да се развият именно така — дори да не можех да се прибера у дома, всичко щеше да се нареди, ако просто останех с нея. Имах чувството, че накъдето и да тръгнеш Сам, подир нея се отваряше път и за мен; трябваше единствено да стоя в сянката ѝ, скрита от очите на войниците, и да не привличам вниманието им по никакъв начин.

Успях да следвам плана си цели пет години.

Пет години се усещат като цяла вечност, когато дните се сливат, а светът ти се простира само до сивата електрическа ограда около трите квадратни километра с паянтови колиби и повсеместна кал. Животът в Търмънд далеч не беше щастлив, но поне Сам го правеше поносим. Спомням си как врътна иронично очи, когато Ванеса, една от съквартирантките ни, опита да подстриже косата си с градинската ножица, за да ѝ придаде *по-стилен* вид (*За кого? — беше промърморила Сам. — За отражението си в огледалото?*); и онзи неин смешен фасон зад гърба на военния, който ѝ четеше конско, задето отново го беше прекъснала; и как със строг, но внимателен тон напомняше на момичетата къде се намират, когато въображението им

се развихреше прекомерно или плъзнеха слухове, че военните щели да ни освободят.

Двете със Сам не витаехме в облаците. Отлично знаехме, че никога няма да ни пуснат от лагера. Бляновете водеха до разочарования, а те от своя страна — до черна дупка, от която трудно се изпълзваше. По-добре беше да стоиш в сивото, отколкото да те погълне пълен мрак.

Две години след пристигането ми в Търмънд управниците на лагера започнаха работа по фабриката. Опасните деца, които не бяха успели да усмирят, изчезваха посред нощ, но така наречените *подобрения* не свършваха с това. Стигнаха до заключението, че лагерът трябва да е напълно *независим*. Затова взеха решение да отглеждаме и приготвяме храната си сами, да чистим тоалетните, да шием униформите си и дори техните.

Тухлената сграда се намирал в далечния западен край на лагера, скътана в единия ъгъл на продълговатата правоъгълна площ. Накараха ни да изкопаем основите на Фабриката, но не ни повериха самото ѝ изграждане. Гледахме отстрани как работниците я издигат етаж по етаж и се чудехме каква ли роля ще изпълнява, какво ли ще ни правят зад стените ѝ. Това се случи по времето, когато всевъзможни слухове се носеха из лагера като пухкавите семена на глухарче — някои разправяха, че учените се завръщали за поредните експерименти; други — че новата сграда щяла да е домът на Червените, Оранжевите и Жълтите, ако или когато ги докарат обратно; а трети — че в нея щели да ни избиват.

— Всичко ще е наред — увери ме Сам една нощ малко преди да изключат осветлението. — Каквото и да стане. Чу ли?

Но нищо не беше наред. И никога нямаше да бъде.

Говоренето не беше разрешено във фабриката, но и за това се намираха начини. Всъщност имахме право да общуваме едни с други единствено в колибите ни, преди да изгасят светлините. Навсякъде другаде изискваха усърдие, подчинение, мълчание. Но дългогодишното съжителство ни беше позволило да развием свой собствен език, състоящ се от скришни усмивки и бързи погледи. Онзи ден имахме заповед да лъскаме кубинките на войниците и да затягаме

копчетата на униформите им, но едно поклащане на черна връзка за обувки и остър поглед към момичето срещу теб — същото онова, което те беше обидило предишната вечер — говореше повече от красноречиво.

Фабриката не беше точно фабрика. Повече ѝ подходеше названието склад, тъй като се състоеше от едно-единствено просторно хале с висяща пътека над работната площадка. Строителите бяха благоволили да сложат по два големи прозореца на западната и източната стена, но понеже помещението не се отопляваше през зимата, нито се охлаждаше през лятото, всъщност те повече вредяха, отколкото помагаха.

Надзирателите в лагера се стремяха всичко да е възможно най-просто; затова по протежението на прашния циментов под бяха подредени само дълги редици маси. Онази сутрин във фабриката работехме стотици деца, всичките в униформи на Зелени. Десет войници патрулираха по висящите пътеки над нас, всеки въоръжен с черна пушка. Други десет се разхождаха между нас.

Вече бяхме свикнали да усещаме натиска на мнителните им погледи от всички страни. Но предишната нощ не спях добре, дори след дългия работен ден в градината. Легнах си с главоболие и се събудих с обгърнат от трескава мъгла мозък и подобаващо възпалено гърло. Усещах дори ръцете си тежки като олово, а пръстите — сковани като моливи.

Съзнавах, че не се справям добре с работата си, но имах чувството, че се давя. Колкото повече се напругах да задържа главата си над водата, толкова по-уморени и мудни ставаха движенията ми. След известно време дори стоенето права се превърна в непосилно и ми се наложи да се подпра на масата, за да не се сгромолясам отгоре ѝ. През повечето дни ленивостта можеше да ми се размине безнаказано. Все пак не вършехме важна работа, нито пък ни възлагаха крайни срокове. Целта на всичките им задачи беше просто да ни занимават с нещо, да държат телата ни в действие и да приспиват умовете ни. Сам го наричаше *принудително междучасие* — пускаха ни да излезем от колибите, а и работата не беше толкова трудна или уморителна като тази в градината, но никой нямаше желание да идва тук.

Особено когато хулиганите превземаха игралната площадка.

Усетих, че стои зад мен дълго преди да започне да брои на глас готовите лъснати кубинки пред мен. Миришеше на пикантно месо и автомобилно масло, което беше неприятна комбинация и преди да добави цигарен дим към уравнението. Опитах да изопна гръб под тежкия му поглед, но имах чувството, че е забил кокалчетата на двата си юмрука между раменете ми.

— Петнайсет, шестнайсет, седемнайсет... — Как успявах да придадат укорително звучене дори на цифрите?

В Търмънд нямахме право да се докосваме един друг и ни беше повече от забранено да докосваме войниците, но това не важеше за тях. Мъжът направи две стъпки напред; върховете на кубинките му — същите като онези върху масата пред мен — побутнаха петите на белите ми платненки. Когато не отвърнах по никакъв начин, той праметна ръка през рамото ми, преструвайки се, че следи какво правя, и ме притисна към гърдите си. Смали се — наредих на тялото си, превих гръб и сведох лице към масата, — смали се и изчезни.

— Безполезна си — изсумтя войникът до ухото ми. Тялото му излъчваше достатъчно топлина да сгрее цялата сграда. — Не правиш нищо както трябва. Погледни. Гледай ме в ръцете, момиче!

Той грабна изцапания с боя парцал от треперещите ми пръсти и застана до мен, а аз най-сетне успях да го видя с ъгълчето на окото си. Беше нисък, само с два-три сантиметра по-висок от мен, с топчест нос и увиснали бузи, които сякаш се полюшваха всеки път, като си поемеше въздух.

— Ето така — обясняваше той, бършейки една от кубинките. — Погледни ме!

Това беше номер. Нямахме право да ги поглеждаме в очите.

Наоколо се разнесе тих смях — не от момичетата, а от войниците, струпали се зад гърба му.

Имах чувството, че кипя отвътре. Беше декември и температурата във фабриката едва ли достигаше пет градуса, но по бузите ми вече се стичаше пот и усещах как в гърлото ми се надига тежка, хриплива кашлица.

Усетих лек допир от едната си страна. Сам не биваше да отлепя очи от работата си, но забелязах как погледът ѝ се плъзва към мен. Яростна червена вълна се катереше нагоре по шията ѝ и можех да си представя колко бесни думи се мъчеше да съдържи зад зъбите си.

Отново допря кокалестия си лакът до моя, сякаш за да ми напомни, че е с мен.

В следващия момент мозъкът ми отчете с болезнена мудност, че същият войник пак се беше доближил до мен, като търкаше рамото и ръката си в моите, докато връщаше внимателно кубинката на масата пред мен.

— А онези там? — попита с тих, хъхрещ глас, потупвайки с пръст пластмасовия кош, съдържащ вече лъснатите кубинки. — Наниза ли им връзките?

Ако не знаех какво наказание би ме сполетяло, навярно щях да избухна в сълзи. Колкото повече бавех отговора си, толкова по-глупава и засрамена се чувствах, но не можех да пророня и дума. Не можех да помръдна. Езикът ми се беше надул двойно зад стиснатите ми зъби. Мислите, жужащи из главата ми, бяха вятърничави и сякаш замъглени. Очите ми не успяваха да се фокусират.

Дочух още хилене зад нас.

— Нанизала си ги грешно. — Другата му ръка ме обгърна отляво и вече всеки сантиметър от тялото му се допираше до моето. Нещо ново се надигна в гърлото ми; имаше остър киселинен вкус.

Масите покрай нас бяха потънали в абсолютна тишина.

Мълчанието ми го подразни още повече. Без всякакво предупреждение войникът вдигна коша и го обърна, като разпръсна с оглушителен тътен десетки кубинки по цялата маса. Вече всички във фабриката гледаха към нас. Бях се превърнала в централна фигура на сцената.

— Грешно, грешно, грешно, грешно, грешно! — повтаряше той, докато разбутваше кубинките по масата. Но не беше така. Връзките им бяха нанизани съвършено. Може и да бяха най-обикновени кубинки, но знаех чии крака щяха да ги носят. Затова не смеех да допусна грешка. — Да не би освен няма да си и глуха, Зелена?

Тогава Сам се обади с глас, бистър като камбанен звън и нисък като гръм.

— Това беше моят кош.

И в главата ми закръжа една-единствена дума: *Не. О, не.*

Усетих как, осезаемо изненадан, войникът се отлепи от мен. Винаги се държаха така — сякаш се изненадваха, ако си спомнехме някоя дума и я използвахме срещу тях.

— Какво каза? — излая той.

Обидата се надигаше зад устните ѝ. Сам я премятеше върху езика си като твърд лимонов бонбон.

— Чу ме. Или изпаренията от боята за обувки са изтребили и малкото беззащитни мозъчни клетки, които си имал?

Веднага щом ме погледна, разбрах какво иска. Разбрах какво очаква. Същото, което ми беше дала току-що: подкрепа.

Аз отстъпих крачка назад и скръстих ръце върху стомаха си. *Не го прави — казах сама на себе си, — недей. Тя ще се справи и сама.* Сам нямаше нищо за криене и беше смела — но винаги когато постъпваше така, когато се изправяше в моя защита, а аз посървах от страх, имах чувството, че я предавам. Гласът ми за пореден път се скри зад пластове предпазливост и уплаха. Ако погледнеха досието ми, ако видеха празнотите в него и им хрумнеше да ги попълнят, никое наказание, което биха дали на Сам, не би се сравнило с онова, което очакваше мен.

Или поне това се опитвах да си втъпя.

Дясното ъгълче на устните му пропълзя нагоре и превърна сериозната му гримаса в подигравателна усмивка.

— Охо, имаме си жива гадинка.

Хайде, Руби, хайде! Четях думите в килнатата ѝ настри глава и стегнатите ѝ рамене. Тя не разбираше какво ще ме сполети. Не бях надарена с нейната смелост.

А ми се искаше. Толкова ми се искаше.

Не мога. Нямаше нужда да го казвам на глас. Всичко бе изписано по лицето ми. В нейните очи бавно изплува прозрението, че няма да се застъпя за нея, а в следващия момент войникът направи крачка напред, сграбчи я за ръката и я дръпна настри от масата и мен.

Обърни се, умолявах я наум. Русата ѝ конска опашка се люшкеше в такт със стъпките ѝ, надигайки се над раменете на ескортиращия я войник. *Обърни се.* Искях да види колко съжалявам, да разбере, че тежестта в гърдите ми и неприятното чувство в стомаха ми нямаха нищо общо с треската. Всяка окаяна мисъл в главата ми ме караше да се гнуся от себе си. Очите, досега впити в мен, започнаха да се отместват чифт по чифт, а войникът така и не дойде да продължи с тормоза си над мен. Вече нямаше кой да види сълзите ми; пък и още преди години се бях научила да плача тихомълком, без излишен

драматизъм. Никой нямаше причина да поглежда към мен. Отново се бях скрила зад дългата сянка на Сам.

Наказанието за обаждане без позволение беше едnodневна изолация с ръце, закопчани за един от стълбовете на градинската порта, независимо от температурата и климатичните условия. На същото място често виждахме деца, затрупани от сняг, с посинели лица и оставени без едно одеяло дори. Още по-често виждахме такива, почервенели от слънцето, омазани с кал и дръгнещи ухапаната си от насекоми кожа със свободната си ръка. Съвсем очаквано наказанието за дръзко отношение към войник или лагерен надзирател беше същото, само дето те лишаваша и от храна, а понякога дори от вода.

Наказанието за повторно нарушение беше толкова жестоко, че Сам нямаше желание или сили да го коментира, когато се прибра в колибата ни след цели два дни. Влезе през вратата мокра и разтреперана от ледения зимен дъжд, видимо спала не повече от мен самата. Аз скочих от леглото и се спуснах към нея още преди да е извървяла половината път до своето.

Увих ръка около нейната, но тя се отдръпна от мен, стиснала челюсти в свирепа гримаса. Бузите и носът ѝ бяха яркочервени от безпощадния вятър навън, но поне не виждах синини или рани. Дори очите ѝ не бяха подпухнали от плакане, за разлика от моите. Да, накуцваше леко, но ако не знаех какво се бе случило, щях да предположа, че се прибира от поредния тежък работен ден в градината.

— Сам — подхванах и веднага се отвратих от разтреперания си глас. Тя дори не благоволи да ме погледне и спря чак когато достигнахме леглата ни, като сграбчи в шепя чаршафа на горното, за да се повдигне. — Кажй нещо, моля те... — продължих окаяно аз.

— Не се застъпи за мен. — Гласът ѝ беше нисък и дрезгав, сякаш не го беше използвала от дни.

— А ти не биваше да...

Тя отпусна брадичка върху гърдите си. Дълги, оплетени кичури коса провиснаха върху раменете и лицето ѝ, скривайки изражението по него. И в този момент го почувствах — връзката ми с нея внезапно се бе скъсала. Испитах странното усещане, че се рея във въздуха и течението ме отнася все по-надалеч и по-надалеч от нея, и няма за

какво и за кого да се хвана. Стоях точно до Сам, но помежду ни бе зейнал каньон, който не можех да прескоча.

— Права си — каза накрая Сам. — Не биваше. — Пое си треперлива глътка въздух. — Но какво щеше да ти се случи тогава? Щеше просто да си стоиш и да му позволиш да постъпва така с теб, без да се защитиш.

После впи поглед в мен и ми се прииска отново да го извърне. В очите ѝ проблясваше искра, по-мрачна от всякога.

— Каквото и да ти говорят, колкото и да те нараняват, ти не им отвърщаш. И знам, Руби, знам, че просто си такава, но понякога се чудя дали изобщо те е грижа. Защо поне веднъж не им се опълчиш?

Гласът ѝ едва надвишаваше шепот, но яростта в него ме караше да си мисля, че или ще ми се разкреци, или ще избухне в истерични сълзи. Сведох поглед към ръцете ѝ, които дърпаха нервно краищата на късите ѝ панталони; движеха се толкова бързо, че за малко да пропусна яркочервените белези около китките ѝ.

— Сам... Саманта...

— Искам... — Тя преглътна сухо. Първите сълзи се заплетоха в миглите ѝ, но не се търкулнаха надолу. — Искам да остана сама. Поне за малко.

Не биваше да протягам ръка към нея, не и под влиянието на треската и умората. Не и докато се мразех до мозъка на костите. Но си помислих, че ако можех да ѝ кажа истината, да ѝ обясня, нямаше да ме гледа по онзи начин. Щеше да разбере, че от всичко — от абсолютно всичко — най-малко исках да страда заради мен. Тя беше единствената ми опора тук.

Но в мига, в който пръстите ми докоснаха рамото ѝ, светът пропадна под краката ми. Усетих как по краищата на косата ми руква огън и я прогаря чак до черепа ми. Треската, която уж бях преодоляла, внезапно оцвети всичко пред очите ми в размито сиво.

Виждах празното лице на Сам, но нея вече я нямаше, беше заменена от нажежени до бяло чужди спомени — бяла училищна дъска, изпълнена с математически задачи, голдън ретривър, копаец дупки в нечий двор, светът се издига и пропада през погледа на някого в люлка, нечий ръце изкореняват зеленчуците в градината, лицето ми е притиснато към задната тухлена стена на столовата и поредният юмрук

лети към мен — безмилостна атака от всички страни, насечена като от светкавица на фотоапарат.

А когато най-сетне се върнах в реалността, двете още стояхме една срещу друга. За секунда ми се стори, че виждам собственото си ужасено лице, отразяващо се в тъмните ѝ, лъскави очи. Сам обаче не гледаше в мен; като че ли не гледаше в нищо, освен в прашинките, хвъркащи лениво из въздуха от дясната ми страна. Познавах това празно изражение.

Бях го зървала върху лицето на майка ми още преди години.

— Нова ли си тук? — попита тя с внезапно отбранителен, уплашен тон. Очите ѝ отскочиха от лицето ми към мършавите ми колене и обратно. Вдиша рязко, сякаш излизаше да си поеме въздух след дълъг престой в тъмни води. — Имаш ли си име поне?

— Руби — прошепнах аз. И това беше последната дума, която изрекох в продължение на почти цяла година.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Събудих се от допира със студена вода и угрижен женски глас.

— Добре си — уверяваше ме жената. — Всичко е наред. — Не знам кого си мислеше, че заблуждава с милите си думички, но аз определено не ѝ се връзвах.

Позволих ѝ да докосне лицето ми с мократа кърпа отново; топлината на тялото ѝ ми действаше успокояващо. Ухаеше на розмарин и сладки спомени. За миг, само за миг ръката ѝ докачи моята и едва го понесох.

Не си бях у дома и тази жена не беше майка ми. Задъхах се в стремежа си да задържа всичко в себе си. Не биваше да плача, не и пред нея, нито пък пред другите хора в стаята. Не биваше да им доставям това удоволствие.

— Още ли те боли?

Единствената причина да отворя очи беше, че тя вдигна клепачите ми с пръсти. После насочи тънък лъч ярка светлина първо в едното, след това и в другото ми око. Понечих да изпъна ръце, за да блокирам светлината, но установих, че са ги обездвижили с лепящи ленти. Нямах смисъл да се съпротивлявам.

Жената изцъка с език, отстъпи назад и взе цветния аромат със себе си. Въздухът веднага се насити с острата миризма на спирт и кислорода вода, която ми подсказа къде се намирах.

Звучите на лазарета в Търмънд прииждаха и избледняваха на неравномерни вълни. Болезнен плач на дете, тропот на кубинки по белия теракотен под, скрибуцане на инвалидна количка... Имах чувството, че лежа върху тунел, прилепила съм ухо до земята и слушам бръмченето на минаващите под мен коли.

— Руби?

Жената беше облечена в син лекарски костюм и бяла престилка. Кожата ѝ беше толкова бледа, а косата ѝ — толкова светлоруса, че почти се сливаше с тънката завеса около леглото ми. Забеляза, че я гледам и ми се усмихна сърдечно.

По-млад доктор от нея не бях виждала в Търмънд — но все пак можех да преброя посещенията си в лазарета на пръстите на едната си ръка. Веднъж ме приеха заради стомашен вирус и обезводняване, събитие, което Сам нарече *Великото повръщане*, и веднъж за изкълчена китка. И в двата случая се бях почувствала много по-зле след опипването от сбръчкани ръце, отколкото преди срещата с доктор. Нищо не лекува настинката по-бързо от мисълта за стар перверзник с одеколон от алкохол и лимонов сапун за ръце.

Но всичко в тази жена беше почти нереално.

— Аз съм доктор Бегби. Доброволка от *Леда Корпорейшън* съм.

Кимнах и погледът ми отскочи към емблемата със златист лебед върху джоба на престилката ѝ.

Тя се приведе към мен.

— Ние сме голяма медицинска компания, която се занимава с проучвания и изпраща доктори в лагерите, за да помагаме в грижите за вас. Ако ще те накара да се отпуснеш, може да забравим официалностите и да ми викаш Кейт.

Естествено. Вперих поглед в протегнатата към мен ръка. Помежду ни се спусна тишина, нарушавана единствено от силното туптене в слепоочията ми. След момент на неловкост доктор Бегби прибра ръката си в джоба на престилката, но не и преди да я задържи за миг над лентата, с която лявата ми китка бе закрепена за металната решетка на леглото.

— Знаеш ли защо си тук, Руби? Спомняш ли си какво стана?

Преди или след кулата да изпържи мозъка ми? Само че не можех да го изрека на глас. С възрастните беше най-добре да не се говори. Умееха да чуват едно нещо и да го възприемат като друго, напълно различно. Не исках да им давам основание да ме наранят.

Затова от цели осем месеца не бях използвала гласа си. Дори не бях сигурна дали си спомням как се говори.

Незнайно как лекарката успя да отгатне въпроса, който едва задържах на върха на езика си.

— Задействали са усмирителната сирена, след като в столовата е избухнал бой. Доколкото разбирам, положението е било... напечено.

Меко казано. Белият шум — усмирителната сирена, както го наричаха властимащите — обуздаваше нас, докато на тях не се отразяваше по никакъв начин. Действаше на принципа на свирка за

отблъскване на кучета и честотата му беше точно такава, че само нашите мозъци я улавяха.

Включваха го поради всевъзможни причини, понякога за дребни неща като например че някое от децата е използвало неволно свръхестествената си способност, или за потушаването на размирици, възникнали в колибите. И в двата случая насочваха шума директно към сградата, в която се намираха провинените. Щом го бяха използвали върху целия лагер посредством високоговорителите, значи, положението наистина беше излязло извън контрол. Явно са се притеснили, че е лумнала искра, способна да разпали всички ни.

Този път доктор Бегби освободи китките и глезените ми без капка колебание. Мократа кърпа, с която бе почиствала лицето ми, висеше върху страничната решетка. Бялата ѝ материя беше пропита с яркочервени петна.

Вдигнах ръка и докоснах устата си, бузите си, носа си. Когато погледнах пръстите си, почти не се изненадах да видя, че са покрити с тъмна кръв. Беше засъхнала между ноздрите и устните ми, сякаш някой ме беше фраснал право в носа.

Опитах да се поизправам и веднага установих колко лошо хрумване беше това. Гърдите ми изкрещяха от болка и отново се проснах по гръб, без дори да усетя кога съм паднала назад. Доктор Бегби се спусна към мен и повдигна металното легло до изправено положение.

— Имаш натъртени ребра — обясни ми тя.

Понечих да вдишам дълбоко, но гърдите ми бяха толкова стегнати, че успях да си поема само отсечена глътчица въздух. Явно докторката не беше забелязала, защото продължаваше да ме гледа милостиво и след малко попита:

— Може ли да ти задам няколко въпроса?

Фактът, че искаше разрешението ми, беше чудо сам по себе си. Огледах лицето ѝ в търсене на омразата, заровена под приветливото ѝ отношение, на страха в угрижените ѝ очи, на отвращението, впримчено в ъгълчето на усмивката ѝ. Но не намерих нищо. Дори раздражение.

Някакво нещастно хлапе започна да повръща в отделението отдясно; виждах тъмния му силует като сянка върху бялата завеса.

Никой не седеше до него, никой не държеше неговата ръка. Бяха само той и купата му с повръщано. А аз лежах тук с препускащо от страх сърце, че вълшебната принцеса до леглото ми ще заповяда да ме убият като бясно куче. Но тя не знаеше на какво бях способна — нямаше как да знае.

Държиш се параноично — смъртих сама себе си. — Вземи се в ръце.

Доктор Бегби извади химикалка от чорлавия си кок.

— Руби, спомняш ли си, когато включиха усмирителната сирена, да си падала напред по лице?

— Не — отвърнах аз. — Вече бях... на земята. — Не знаех доколко можех да й споделя. Усмивката на лицето ѝ се уголеми и долових леко... самодоволство в нея.

— Винаги когато задействат сирената ли изпитваш такава болка и кървиш толкова?

Внезапно болката в гърдите ми загуби всякаква връзка с наранените ми ребра.

— Ще приема отговора ти за отрицателен... — Не виждах какво пише, а само, че ръката и химикалката ѝ хвърчаха по хартията, драскайки така, сякаш животът ѝ зависеше от това.

Белият шум винаги ми се беше отразявал по-тежко, отколкото на останалите момичета от колибата ми. Но никога преди не бях кървяла.

Доктор Бегби си тананикаше нещо, докато пишеше, май беше песен на Rolling Stones.

Тя е с управниците на лагера, напомних си. Една от тях е.

Но... в друг свят може и да не беше. Независимо от лекарското облекло доктор Бегби не изглеждаше много по-възрастна от мен. Имаше младежко лице, което навярно ѝ носеше само затруднения във външния свят.

Винаги съм смятала хората, родени преди *Изродското поколение*, за големи щастливци. Живели са без страх от онова, което е можело да им се случи, прекосят ли границата между детството и юношеството. Доколкото знам, когато гоненията започнаха, децата над тринайсетгодишна възраст отърваха кожата — прескочиха *Изродските лагери* на игралната дъска на живота и продължиха направо към *Нормаландия*. Но като гледах дълбоките, нетипични за двайсетгодишна жена бръчки по лицето на доктор Бегби, започвах да

се съмнявам, че им се е разминало толкова лесно. И въпреки това животът им беше потръгнал по-добре от нашия.

Способности. Необясними сили, умствени дарби, толкова противоестествени, че докторите и учените нарекоха цялото ни поколение Пси. Вече не ни приемаха за човешки същества. Необикновените ни мозъци ни отлъчиха от тази категория.

— От картоната ти виждам, че са те класифицирали в категория *абнормален интелект* — продължи доктор Бегби след известно време. — Подложи ли те ученият, на когото беше поверена, на всички необходими изследвания?

Нещо леденостудено се вкопчи в стомаха ми. Може и да не бях научила много за света, може и образованието ми да се простираше едва до четвърти клас, но усещах, когато някой целеше да изкопчи дадена информация от мен. Военните преминаха към по-драстични мерки още преди години, но в началото разпитите им се провеждаха с деликатен, състрадателен тон. А фалшивото съчувствие смърди като лош дъх.

Дали знае нещо? Не е изключено, докато съм била в безсъзнание, да е разгледала мозъка ми на скенер или пък да ми е направила кръвни тестове. Пръстите ми се свиха един по един и ги стиснах в юмруци. Опитах да се съсредоточа в тази насока, но вероятностите постоянно атакуваха мислите ми. Страхът замъгляваше всичко.

Въпросът на лекарката увисна във въздуха, някъде между истината и лъжата.

Тропотът на кубинки върху блестящите от чистота плочки ме накара да извърна поглед от лицето ѝ. Всяка стъпка звучеше като предупреждение и разбрах, че идват за мен, още преди доктор Бегби да е обърнала глава. Тя понечи да стане от кушетката, но аз не ѝ позволих. Не знам какво ме прихвана, но сграбчих китката ѝ и в този момент списъкът с наказания за подобно своеволие се заизрежда в главата ми като прескачащ компактдиск, върху който всяка драскотина по повърхността бе по-дълбока от предишната.

Не ни беше позволено да докосваме никого, дори сълагерниците си.

— Този път беше различно — прошепнах през болезнено гърло. Гласът ми звучеше непознато. Немощно.

Доктор Бегби имаше време само да кимне с глава — съвсем леко, едва забележимо, преди нечия ръка да дръпне завесата.

И преди бях виждала този войник от Специален отряд *Пси* — Сам го наричаше Гринч, защото беше същинско копие на героя от филма, с изключение на зелената кожа.

Гринч ми хвърли един поглед със сбърчена от отвращение горна устна и извика лекарката с ръка. Тя въздъхна и остави картоната в скутата ми.

— Благодаря ти, Руби. Ако болката се усили, извикай някого да ти помогне, чу ли?

Да не би да употребяваше наркотици? Кой щеше да ми помогне — повръщащото дете от съседното отделение?

Въпреки това кимнах и я изпратих с поглед. Последният ѝ жест към мен беше да дръпне завесата около леглото ми. Много мило от нейна страна да ми подсигури известно уединение, но и малко наивно, като се имаха предвид черните камери, окачени на тавана.

Подобни бяха монтирани из цял Търмънд — очи без клепачи, които ни наблюдаваха през цялото време, без да мигнат. Само в нашата колиба имаше две, по една във всеки край на помещението, както и една пред вратата. Струваше ми се малко прекалено, но когато ме доведоха в лагера, бяхме толкова малобройни, че в действителност можеха да ни наблюдават по цял ден, всеки ден, докато мозъците им не се пръснаха от скука.

Трябваше да примижиш, за да я видиш, но микроскопичната червена светлинка в дъното на черното око беше единствената индикация за това, че камерата те следи. През годините, тъй като докарвах в Търмънд още и още деца със старите училищни рейсове, двете със Сам забелязахме, че в камерите в колибата ни все по-рядко проблясваха червени светлилки — вече не ги виждахме всеки ден. Същото важеше и за камерите в пералното помещение, тоалетните и столовата. Явно беше невъзможно да наблюдават три хиляди деца, пръснати на територия от един и половина квадратни километра.

Въпреки това ни следяха достатъчно, че да ни наплашат. Имаше голяма вероятност да те сгащят, ако практикуваш способностите си, макар и под прикритието на нощта.

Мигащите светлилки бяха с абсолютно същия кървавочервен цвят като лентите, които войниците носеха в горната част на дясната

си ръка. В аления плат беше избродиран символът ψ , обозначаващ злочестата им роля на надзиратели в лагера, събрал всички низвергнати деца на страната.

В камерата над леглото ми не мигаше червена светлинка. Облекчението, което ме обзе, след като установих този факт, направи въздуха сладък. Макар и за момент бях сама и не бях наблюдавана. А в Търмънд това се смяташе за почти невъобразим лукс.

Доктор Бегби — Кейт — не беше дръпнала докрай завесата. Когато друг доктор профуча по пътеката, фината бяла материя се отметна още повече и ми разкри позната синя гледка. Портретът на младо момче, не повече от дванайсетгодишно, отвърна на погледа ми. Косата му беше със същия цвят като моята — тъмнокестенява, почти черна, но докато моите очи бяха бледозелени, неговите пленяваха отдалече с наситеността си. Усмиваше се и както на всеки друг портрет, ръцете му бяха сплетени в скута му, а по тъмната му училищна униформа нямаше нито една гънка. Кланси Грей, първият питомец на Търмънд.

Бях виждала поне две негови снимки в столовата, една в кухнята и няколко пред колибите на Зелените. Беше ми по-лесно да си представя неговото лице, отколкото това на собствената ми майка.

Насилих се да извърна поглед от гордата му, уверена усмивка. Той може и да бе напуснал лагера, но всички ние още бяхме тук.

Докато се мъчех да си намеря по-удобна поза, бутнах чак до свивката на левия ми лакът картона, който доктор Бегби беше оставила в скута ми.

Знаех, че е твърде възможно да ме наблюдават, но не ме интересуваше. Не и в онзи момент, когато така търсените отговори лежах на сантиметри от пръстите ми. Защо беше оставила картона точно под носа ми, ако не за да го видя? Защо не го беше взела със себе си, както правеха всички останали доктори?

Защо Белият шум беше различен този път?

Какво са открили?

Флуоресцентните лампи над главата ми излъчваха гола светлина във формата на дълги, гневни кости. Освен това жужаха като рояк мухи. Като обърнах картона, забръмчаха още по-силно в ушите ми.

Не гледах медицинската си история.

Пред мен не стоеше доклад за нараняванията ми или липсата на такива.

Не бяха и отговорите ми на въпросите на доктор Бегби.

Беше послание, което гласеше следното:

Изпробвах нова УС за откриване на грешно класифицирани Ж, О и Ч. Острата ти реакция им е показала, че не си З. Ако не следваш инструкциите ми, още утре ще те убият.

Ръцете ми трепереха. Наложих ми се да подпра картона в скута си, за да продължа.

Мога да те измъкна. Изпий двете хапчета под тази бележка преди лягане, но внимавай да не те видят. Ако не го сториш, ще пазя тайната ти, но не мога да те защитавам, докато си тук. Унищожих този лист.

Посланието беше подписано с:

Твоя приятелка, ако ме искаш за такава.

Прочетох бележката още веднъж, преди да изтръгна листа изпод металната щипка и да го пхна в устата си. Имаше вкус като на хляба, който ни даваха за обяд.

Хапчетата се намираха в малко прозрачно пликче, защитано върху истинския ми медицински картон. На него с грозния почерк на доктор Бегби беше написано:

Пациент 3285. Ударила е главата си в земята и е загубила съзнание. Фрактура на носа, причинена от лакътя на Пациент 3286. Вероятно сътресение.

Очите ме сърбяха да надникна нагоре към черното око на камерата, но се въздържах. Извадих хапчетата и ги пхнах в спортния сутиен, с който ме бяха оборудвали управниците — в даден момент бяха осъзнали, че хиляда и петстотинте тийнейджърки в лагера им нямаше да останат завинаги на дванайсет и плоски. Нямах представа какво правя; абсолютно никаква. Сърцето ми препускаше толкова стремглаво, че за кратко не ми достигаше въздух.

Защо ми помагаше доктор Бегби? Знаеше, че не съм Зелена, но ме беше прикрила, лъжейки дори в доклада си. Дали това не беше поредният трик? Проверка дали бих се предала доброволно?

Притиснах длани към лицето си. Пликчето с хапчетата прогаряше кожата ми.

... още утре ще те убият.

Защо изобщо чакат? Защо не ме изведат при автобусите и не ме застрелят още сега? Нали така направиха с другите? С Жълтите, Оранжевите и Червените? Изтребиха ги, защото бяха твърде опасни.

Аз съм твърде опасна.

Но не знаех как да използвам способностите си. Не бях като другите Оранжеви, които умееха да подчиняват околните на волята си и да вмъкват пакостливи мисли в съзнанията им. Имах тяхната сила, но не и контрола им — всичката болка, но без никакви облаги.

Ако можех да съдя по опита си дотук, трябваше да докосна отсрещния човек, за да упражня способностите си, но дори тогава... по-скоро виждах като на лента мислите му, вместо да ги контролирам. Не бях опитвала да внушавам идеи в нечия глава, не че някога бях имала възможността или желанието да го правя. Всеки психически подвиг досега, умишлен или неволен, превръщаше съзнанието ми в каша от мисли и образи, думи и болка. После ми бяха нужни часове да се съвзема.

Представете си, че някой бръква право в гърдите ви, през ребрата и мускулите, и органите ви, и сграбчва здраво гръбначния ви стълб. А сега си представете, че започва да го клати толкова силно, че светът се разглюбява под краката ви. Представете си, че после не можете да определите дали мислите в главата ви са наистина ваши, или нежелан спомен от нечий чужди. Представете си чувството за вина, породено от това, че сте надникнали в нечия най-дълбока и мрачна тайна;

представете си, че на следващата сутрин трябва да погледнете същото това момиче или момче в очите и да се преструвате, че не сте видели как баща му го е биел, яркорозовата рокля, която тя е носила на петия си рожден ден, романтичните им фантазии, съседските животни, които той е убивал ей така, за забавление.

Представете си и неизменната съкрушителна мигрена след това, проточваща се с часове или дори с дни. Ето такова е чувството. Ето затова всячески се стремях съзнанието ми да не припарва до нечие чуждо. Просто знаех какви са последиците. Познавах ги отлично.

А вече знаех и какво ще ми се случи, ако разберат за мен.

Обърнах картоната в скута си точно навреме. Същият войник дръпна рязко завесата на отделението ми.

— Връщаме те в колибата — заяви той. — Ела с мен.

В колибата? Претърсих лицето му за издайническите белези на лъжата, но не намерих нищо друго, освен обичайната ненавист. Смогнах единствено да кимна в отговор. Цялото ми тяло беше същинско земетресение от страх и в момента, в който стъпалата ми докоснаха пода, в задната част на главата ми зейна дупка. От нея се изля всичко — мислите, опасенията, образите. Срутих се върху решетката, борейки се да остана в съзнание.

Черните петна още плуваха пред очите ми, когато войникът изля:

— Побързай! Не си мисли, че с такива изпълнения ще си заслужиш още една нощ в лазарета.

Независимо от грубите му думи, по лицето му като че ли пробяга мимолетен страх. Този момент, рязката смяна от гняв към страх, можеше да обобщи чувствата на всеки един войник в Търмънд. До нас бяха достигнали слухове, че военната служба вече не е доброволна и всички мъже на възраст между двайсет и две и четирийсет трябвало да постъпят в армията — повечето в новия ѝ отдел *Пси*.

Стиснах зъби. Целият свят се въртеше под краката ми и се мъчеше да ме придърпа към сърцевината си. Думите на войника се върнаха в съзнанието ми.

Още една нощ?, помислих си. Колко време бях прекарала тук?

Макар че не спираше да ми се вие свят, последвах войника до коридора. Лазаретът се състоеше от два етаж, и то малки. Таванът беше толкова нисък, че дори аз се страхувах да не блъсна главата си в

касите на вратите. Леглата за пациенти се намираха на първия етаж, а вторият беше предвиден за децата, които имаха нужда от Антракт, както му викахме ние. Понякога, защото можеха да ни заразят с нещо, но главно защото престоят в Търмънд беше повредил и бездруго повредените им мозъци.

Опитах да се съсредоточа върху движението на раменете му под черната униформа, но ми беше трудно, тъй като повечето завеси бяха дръпнати и пациентите зад тях се виждаха. По-голямата част от тях успях да подмина с бегъл поглед, но тогава стигнахме до предпоследното отделение преди изхода...

Краката ми сами забавиха темпото си, което позволи на белите ми дробове да вдишат аромата на розмарин.

Чувах нежния глас на доктор Бегби, която говореше на друго дете от Зелените. Веднага разпознах момчето в леглото — колибата му се намираше точно срещу моята. Матю ли беше? Или пък Макс? Знаех единствено, че и по неговото лице имаше съсирена кръв, размазана по носа, очите и бузите му. Тежък камък падна и се стовари в стомаха ми. Дали и той беше набелязан за разстрел? Дали доктор Бегби не опитваше да помогне и на него? Едва ли само аз се бях досетила как да изиграя класификационната система — на кого какво да внуша, кога да излъжа.

Може би двамата с него бяхме един и същи цвят под кожата си.

И може би щяхме да умрем заедно след няколко часа.

— По-бързо! — озъби ми се войникът. Дори не опитваше да прикрие раздражението си, докато куцуках подире му, а всъщност нямаше причина за тревога — и пари да ми даваха, нямаше да остана в лазарета, не и докато имах здрав разум в главата си. Независимо от новата заплаха, надвиснала над мен. Много добре знаех за какво го бяха използвали преди това.

Знаех какво се криеше под пласта бяла боя.

Първите деца, които бяха довели тук, онези първи опитни зайчета бяха претърпели пълната гама страхотии от филмите на ужасите. Из лагера се носеха легенди за тях, разказвани с тон на почти благоговейно страхопочитание. Учените търсели начини да деактивират свръхестествените умения на децата — да ги *реабилитират* в обществото, — но в повечето случаи бяха успели единствено да пречупят волята им за живот. Оцелелите останали в

лагера като надзиратели по времето, когато пристигнала тук първата скромна вълна от деца. Бях извадила невероятен късмет, че принадлежах към втората вълна. Всяка следваща нарастваше все повече и повече, препълвайки лагера, докато преди три години мястото не свърши съвсем. След това не видяхме повече автобуси.

Колкото и да се стараех, войникът не беше доволен от скоростта, с която се движех. Затова направо ме избута в огледалното фоайе. Знакът *ИЗХОД* хвърляше кървава светлина по лицата ни; войникът ме бутна отново, този път още по-силно, и се усмихна, когато паднах на земята. Гневът изпълни цялото ми същество и заглуши дори болката в крайниците ми и страха, че ме водеше някъде, където да довърши работата си.

След малко се озовахме отвън сред влажния пролетен въздух. Вдишах дълбока глътка ситен като мъгла дъждец и преглътнах горчивината. Трябваше да разсъждавам трезво. Да преценя ситуацията. Ако ме водеше навън, за да ме разстреля, и възнамеряваше да го свърши сам, лесно можех да го надвия. Не там беше проблемът. За жалост, нямах представа как да преодолее електрическата ограда, нито пък къде се намирах.

Когато ме бяха довели в Търмънд, познатата обстановка ми бе подействала по-скоро успокоително, отколкото носталгично. Западна Вирджиния и Вирджиния не са толкова различни, колкото обичат да изтъкват жителите на Вирджиния. И на двете места има същите дървета, същото небе, същия противен климат — или те кваси дъждът, или лепнеш от влажния въздух. Е, не беше изключено изобщо да не се намирахме в Западна Вирджиния. Но едно от момичетата в моята колиба се кълнеше, че е видяло табела *ДОБРЕ ДОШЛИ В ЗАПАДНА ВИРДЖИНИЯ* по пътя към лагера, затова всички го приемахме за даденост.

Войникът бе забавил крачка, спазвайки моето жалко темпо. Веднъж-два пъти се подхлъзна на калната трева и едва не се прекатури пред очите на колегите си в Контролната кула.

Щом видях Кулата, оковите на страха, които влачех след себе си, като че ли удвоиха тежестта си. Самата сграда не изглеждаше особено внушително; наричаха я Кулата единствено защото стърчеше като счупен пръст в море от едноетажни дървени бараки, подредени в кръгове. Електрическата ограда образуваше най-външния кръг и

бранеше света от нас, изродите. Колибите на Зелените съставляваха следващите два кръга. На Сините — следващите два. Преди да ги отведаат незнайно къде, малобройните Червени и Оранжеви живееха в най-вътрешните кръгове — най-близо до Кулата, за да ги държат под око надзирателите. Но след като един Червен беше взривил колибата си, ги преместиха по-надалеч и използваха жилищата на Зелените като буферна зона, в случай че истински опасните индивиди опитаха да достигнат оградата.

Брой опити за бягство?

Пет.

Брой успешни опити за бягство?

Нула.

Не знам Сини и Зелени да са правили опит да избягат някога. Отчаяните, жалки опити за бягство досега бяха организирани от малки групички Червени, Оранжеви и Жълти. След като ги хванеха, не се връщаха.

Но това беше в ранните дни, когато имахме възможност да общуваме с другите цветове и преди да ни разместят. Освободените колиби на Червените, Оранжевите и Жълтите бяха прехвърлени на Сините, а новопристигналите Зелени, най-многобройната група досега, заеха техните. Лагерът се разрасна до такава степен, че управниците се принудиха да направят график за ползване на столовата — хранехме се на смени, разделени по цвят и пол. Въпреки това едва успяхме да се съберем на масите. От години не бях виждала отблизо момче на моя възраст.

Не си поех въздух, докато не подминахме Кулата и не ми стана напълно ясно накъде ме води войникът.

Слава богу, помислих си. Облекчението заседна в гърлото ми като камък.

След няколко минути достигнахме колиба 27. Войникът ме изпрати до вратата и посочи крана вляво от нея. Кимнах и отмих кръвта от лицето си със студената вода. Той ме чакаше мълчаливо, макар и не особено търпеливо. След няколко секунди сграбчи гърба на тениската ми и ме изправи насила, а със свободната си ръка пхна чип картата си в прореза на вратата.

Ашли, една от другите ми съквартирантки, избута вратата докрай с рамо. Хвана ме за ръката и кимна на войника. Явно това му беше

достатъчно. Без да каже и дума, закрачи обратно по пътеката.

— Божичко! — изсъска тя, докато ме вкарваше вътре. — Не можаха ли да те задържат в лазарета поне още една нощ? Защо са бързали да те изпишат... това кръв ли е?

Отблъснах ръцете ѝ, но тя се доближи и отметна дългата ми тъмна коса през рамото ми. Първоначално не разбирах защо ме гледа по този начин — с облещени очи, обградени от подпухнала розова кожа. Дъвчеше угрижено долната си устна.

— Аз наистина... мислех, че си... — Още се намирахме до вратата, но усетих студа, обладал колибата ни. Полепваше по кожата ми като ледена коприна.

Ашли отдавна се беше приспособила към живота в лагера, затова останах изненадана да я видя толкова уплашена и смаяна. Тя и още няколко момичета бяха почетните водачки на жалката ни разнородна групичка, избрани главно заради някои телесни промени, които бяха настъпили първо при тях, и способността им да ни обяснят какво се случва с нашите тела, без да ни се смеят.

Усмихнах ѝ се вяло и свих рамене, занемявайки отново. Тя обаче не се задоволи с толкова и не пусна ръката ми. Колибата беше тъмна и влажна, познатата миризма на плесен струеше от всяка повърхност, но винаги бих избрала нея пред химическата стерилна смрад на лазарета.

— Нали... — Ашли си пое дълбоко въздух. — Нали ще ми кажеш, ако наистина не си...?

И какво точно ще направиш по въпроса?, искаше ми се да я попитам. Вместо това се отправих към задния ляв ъгъл на пренаселената ни колиба. Шепот и втречени погледи следваха лъкатушещия ми път измежду редовете от легла. Имах чувството, че хапчетата, скътани плътно до гърдите ми, се бяха запалили.

— ... нямаше я — чух някой да казва.

Ванеса, която спеше на долното легло, намиращо се вдясно от моето, се беше шмугнала под завивките на Сам. Щом ги приближих, спряха разговора си и се опулиха насреща ми.

Беше минала цяла година, а още ми ставаше лошо, като ги гледах заедно. Колко дни и нощи двете със Сам се бяхме крили на горното ѝ легло, усърдно пренебрегвайки опитите на Ванеса да ни въвлече в поредния глупав и безсмислен разговор.

Сам се задържа без най-добра приятелка само два часа, преди Ванеса да се намърда на мястото ми — и не минаваше нито ден, без да ми го натяква.

— Какво... — Сам се провесил от ръба на леглото си. Този път обаче не ме гледаше с обичайния си нацупен, свадлив фасон. Вместо това от очите ѝ надничаше... загриженост може би? Или любопитство? — Какво ти се е случило?

Поклатих глава. Гърдите ми тежаха от заклещените в тях думи.

Ванеса се изсмя остро.

— Прекрасно, направо прекрасно. И се чудиш защо вече не иска да ти е приятелка.

— Не се чудя... — пророни Сам. — Както и да е.

Понякога се питах дали поне една част от Сам си спомняше не просто за мен, но и за човека, който тя самата беше, преди да я съсипя. Незнайно как бях успяла да унищожа всичко добро в нея — или поне всичко онова, което някога обичах. Един допир, и от старата Сам не беше останало нищо.

Няколко момичета ме попитаха какво се е случило помежду ни. Повечето, струва ми се, сметнаха за грубо твърдението ѝ, че никога не сме били приятелки и никога няма да бъдем. Опитах да не си го слагам на сърцето — но Сам беше единственото нещо, което бе правило живота ми в Търмънд поносим. Без нея не можех да го нарека живот.

Не можех.

Докоснах с пръсти скритите хапчета.

Цветовата гама в колибата ни беше кафяво, кафяво и кафяво. Открояваха се само белите чаршафи върху леглата ни, макар че повечето от тях бяха пожълтели от старост. Нямаше рафтове с книги, нямаше постери, нямаше картини. Бяхме само ние и дървото.

Вмъкнах се в долното легло и зарових лице в захабените чаршафи. Вдишах познатата ми миризма — белина, пот и нещо отчетливо земно — и се помъчих да не слушам разговора, протичащ над мен.

Май донякъде живеех в очакване — надявах се, че ще намеря начин да изкупя вината си към Сам. Но вредата беше необратима. Всичко беше приключило, вече я нямаше в живота ми и можех да обвинявам единствено себе си. Най-доброто, което бях способна да направя за нея, беше просто да изчезна; дори ако доктор Бегби си

играеше с мен и наистина щяха да ме убият, поне нямаше да ме свържат с нея. Нямаше да я разпитват или наказват от подозрение, че ме е укривала, както би се случило, ако още бяхме приятелки. В Търмънд живееха над три хиляди деца и аз бях последната Оранжева — може би в целия свят дори. Или една от последните двама, ако момчето в лазарета беше като мен. И бездруго беше само въпрос на време да разбулят тайната ми.

Бях опасна, а знаех какво правят с опасните деца.

Обичайната рутина в лагера ни повлече през столовата за вечеря, към тоалетните и обратно по колибите за лягане. Светлината навън гаснеше и се усукваше около прииждащата нощ.

— Добре, котенца — прозвуча гласът на Ашли. — Десет минути до изключване на осветлението. Кой е наред?

— Аз. Да започна оттам, където свършихме последния път ли? — Рейчъл се намираше в другия край на стаята, но пискливото ѝ гласче ехтеше из цялата колиба.

Почти чух как Ашли врътва отегчено очи.

— Да, Рейчъл. Нали така правим винаги.

— Добре... и така... принцесата... принцесата била в кулата си и още тъгувала.

— Госпожице Скука — намеси се Ашли, — ще трябва да посъживиш историята си, иначе ще те прескоча и ще дам думата на следващото момиче.

— Добре де — изписука Рейчъл. Обърнах се на една страна, за да мога да я гледам през редовете от двуетажни легла. — Принцесата изпитвала ужасна болка... ужасна, ама ужасна болка...

— Ох, боже — коментира вяло Ашли. — Следващият.

Мейси пое висящите нишки на историята и ги заоплита, доколкото ѝ беше по възможностите.

— Докато била заключена в кулата, принцесата можела да мисли единствено за своя принц.

Клепачите ми натезаха като олово и пропуснах края на разказа.

Ако изобщо е възможно да ми липсва нещо от Търмънд — размишлявах, докато се унасях в сън, — то ще е това. Кратките моменти, в които ни беше позволено да обсъждаме забранени неща.

Трябваше да намерим все някакъв начин да се забавляваме, а няхахме други приказки — нито мечти, нито бъдеще... освен онези,

които сами си измисляхме.

Осветлението на колибата бе изключено от три часа, а Сам хъркаше от два. Отворих найлоновото пликче и изсипах малките хапченца в дланта си. Пликчето върнах в сутиена си, а първото хапче пъхнах в устата си. Беше топло от дългия престой до кожата ми, което единствено затрудни преглъщането му. Преди да съм загубила кураж, изпих и другото, потрепвайки, щом задраци сухото ми гърло.

После зачаках.

ПЕТА ГЛАВА

Не си спомням как съм заспала, само как се събудих. И нищо чудно — тялото ми се тресеше толкова силно, че направо се претърколих от леглото и ударих лице в съседното.

Явно Ванеса се беше уплашила от внезапното сътресение, защото я чух да казва:

— Какво, по дяволите... Руби? Ти ли си?

Не можех да стана. Усетих ръцете ѝ върху лицето си и осъзнах, че вече крещи името ми, а не го шепне.

— О, боже — каза някой. Прозвуча ми като Сам, но не можех да отворя очи, за да видя.

— ... копчето за спешни случаи! — С цялата тежест на тялото си Ашли притисна краката ми; познах я, въпреки че постоянно губех съзнание, а зад клепачите ми пламтеше ослепително бяла светлина. Някой пхна нещо в устата ми — гумено и твърдо. Вкусвах кръв, но не знаех дали е от езика ми, или устните ми, или...

Два чифта ръце ме вдигнаха от земята и ме оставиха върху друга повърхност. Още не можех да отворя очи; гърдите ми горяха. Тялото ми се тресеше неконтролируемо и имах чувството, че крайниците ми се сплескват.

В следващия момент долових аромата на розмарин. Усетих натиска на меки, хладни ръце върху гърдите си, а после всичко изчезна.

Животът се върна в тялото ми под формата на силен плесник през лицето.

— Руби — каза някой. — Хайде, знам, че ме чуваш. Трябва да се събудиш.

Открехнах очи и светлината ме връхлетя с жестока мощ. Някъде наблизо изскърца врата.

— Това ли е тя? — попита непознат глас. — Ще я упоиш ли?

— Не, няма нужда — завърна се първият глас. Него го познавах. Беше също толкова нежен като преди, само че този път звучеше някак по-остро. Ръцете на доктор Бегби се пъхнаха под мишниците ми и ме надигнаха. — Тя е жилава. Ще го понесе.

Нещо миришеше ужасяващо. На киселина и гнилоч едновременно. Отворих рязко очи.

Доктор Бегби беше коленичила до мен и размахваше нещо под носа ми.

— Какво...?

Вторият глас принадлежеше на друга млада жена. Тя имаше тъмнокестенява коса и бледа кожа, но видът ѝ не се открояваше с нищо повече. Явно не съзнаваше, че я гледам, защото съблече синята си лекарска униформа и я хвърли на доктор Бегби.

Нямах представа къде сме. Помещението беше малко и по стените му имаше рафтове с шишета и кутии, но не успях да надуша нищо друго, освен нещото, с което доктор Бегби ме беше събудила.

— Облечи това — нареди ми доктор Бегби, изправяйки ме на крака, без да се интересува дали са готови за такъв подвиг, или не. — Хайде, Руби, трябва да побързаме.

Чувствах тялото си тежко, всичките ми стави пращяха. Въпреки това се подчиних и надянах лекарския костюм върху униформата си. Докато се обличах, другата жена сложи ръце зад гърба си, а доктор Бегби навъртя няколко пласта сребристо тиксо около тях. След това се зае и с краката ѝ.

— Ще се срещнете в Харви. Не забравяй да тръгнете по шосе 215.

— Знам, знам — увери я доктор Бегби, после преряза със зъби още едно парче тиксо и залепи с него устата ѝ. — Успех!

— Какво правите? — попитах аз. Гърлото ме дращеше, а кожата около устата ми като че ли се напука от движението. Докторката събра косата ми назад и я усука в небрежен кок, който пристегна с гумен ластик. После окачи идентификационната табелка на другата жена около врата ми и сложи хирургическа маска на лицето ми.

— Ще ти обясня всичко, като се измъкнем отук, но в момента нямаме време за губене. До двацет минути ще почнат караулите — предупреди тя. — Не бива да казваш и дума, разбра ли? Просто гледай какво правя аз.

Кимнах и ѝ позволих да ме избута от тъмната стаичка в смътно осветения коридор на лазарета. Краката отново ме предаваха, но тя се справи и с този проблем. Преметна едната ми ръка през рамото си и пое по-голямата част от тежестта ми.

— Тръгнахме — пророни тя. — Възстановете нормалния сигнал от камерите.

Погледнах я и видях, че не говори на мен. Шепнеше към златната значка с лебед.

— Нито дума — напомни ми, докато свивахме по следващия дълъг коридор. Движехме се толкова бързо, че развявахме белите завеси на лечебните отделения и виждах войниците, които подминавахме, като черни петна, отстъпващи от пътя ни.

— Извинете, извинете! — викаше през рамо доктор Бегби. — Трябва да я заведа у дома.

Съсредоточих погледа си върху правите линии на плочките под краката ми. Главата ми още се въртеше и осъзнах, че излизаме навън чак когато чух изпиукването на чипкартата ѝ в процепа на вратата и усетих първите капки студен дъжд върху скалпа си.

Територията на лагера беше осветена от огромни стадионни прожектори през цялото денонощие; внушителните съоръжения стърчаха като великани, но вместо да всяват страх, ми напомняха за нощните ръгби мачове, миризмата на прясно окосена трева и червения суитшърт с логото на *Спартанците*, който баща ми обикновено обличаше за мачовете на някогашния си гимназиален отбор. *Атакувай, да му се не види!* — крещеше татко с пълно гърло.

Пътят от задния изход на лазарета до чакълестия паркинг беше кратък. Чудех се дали нямам халюцинации, тъй като погледът ми постоянно се замъгляваше, но пък чух с пълна яснота хрущенето на чакъла под обувките ни и крясъка: *Ей, какво става там?*

Усетих как доктор Бегби се стяга до мен. Опитах да продължа напред, като използвах рамото ѝ за опора, но краката ми отказаха напълно.

Щом отново отворих очи, седях на земята до черните кубинки на един войник. Той коленичи пред мен. Доктор Бегби му говореше нещо с онзи кротък глас, който бях чула при първата ни среща с нея.

— ... стана ѝ лошо, затова предложих да я откарам до тях. Сложих ѝ маска, за да не зарази някой друг.

Гласът на войника се избистри в ушите ми.

— Писна ми все да ни заразяват тези хлапетии.

— Ще ми помогнете ли да я заведа до колата ми? — попита доктор Бегби.

— Ако е болна...

— Колата е ей там — прекъсна го докторката. — И обещавам, че ако дори заподсмърчате утре, лично ще ви излекувам.

Това беше познатият ми глас — толкова сладък, че звучеше като звън на малки камбанки. Войникът се изкиска, но усетих, че все пак ме повдига. Опитах да не се отпускам на него, да не обръщам внимание на грубата му хватка, но главата ми постоянно се отмяташе назад.

— На предната седалка ли? — попита войникът.

Преди доктор Бегби да е отговорила, радиостанцията му изпраща.

— Виждаме ви на мониторите. Трябва ли ви помощ?

Той изчака доктор Бегби да отвори предната пасажерска врата и да ме настани на седалката, преди да отговори.

— Няма нужда. Доктор... — Той вдигна идентификационната табела от гърдите ми. — Доктор Роджърс е пипнала вируса, който върлува напоследък. Доктор...

— Бегби — подхвърли бързо тя. После се метна на шофьорската седалка и затвори вратата след себе си. Надникнах към нея, забелязвайки колко трепереха пръстите ѝ, докато се мъчеше да пъхне ключа в таблото. За пръв път я виждах толкова напрегната.

— Доктор Бегби ще я откара у дома. Колата на доктор Роджърс ще пренощува тук. Моля, уведомете сутрешния патрул.

— Прието. Кажи им да потеглят към изхода, ще предупредя охраната.

След няколко задавяния двигателят най-сетне припали. Погледнах през предното стъкло към електрическата ограда и тъмната позната гора отвъд нея. Доктор Бегби се пресегна да закопчае колана ми.

— Леле, доста е зле. — Войникът се беше върнал и надничаше през шофьорския прозорец.

— Дадох ѝ доста силно успокоително — засмя се доктор Бегби. Гърдите ми се стегнаха.

— Та, за утре...

— Наминете да се видим, става ли? — предложи доктор Бегби.
— Почивката ми е към три.

Не му даде шанс да отговори. Гумите се завъртяха в чакъла и чистачките изскърцаха по предното стъкло. Доктор Бегби вдигна страничния прозорец с приятелско помахане, докато с другата ръка въртеше волана към изхода от паркинга. Зелените цифрички на таблото отчитаха 2:45.

— Скрый колкото може по-голяма част от лицето си — нареди ми тя и включи радиото. Не познах песента, но нямаше как да сбъркам гласа на Дейвид Гилмор и отличителните синтезатори на Pink Floyd.

Доктор Бегби намали звука и вдиша дълбоко, преди да завие към портата. Пръстите ѝ потропваха нервно по волана.

— Хайде, хайде — прошепна и погледна отново часовника. Пред нас чакаха още две коли, всяка от които бе пропусната след мъчително бавене. Когато и последната се загуби в нощта отвъд оградата, доктор Бегби вече беше на ръба на нервите си.

Настъпи педала на газта твърде силно и колата подскочи напред. Като натисна спирачките, коланът ми блокира, изкарвайки въздуха от гърдите ми.

Тя свали прозореца, но аз бях твърде уморена, за да се страхувам. Притиснах длан към очите си и вдишах дълбоко. Хирургическата маска се търкаше в устните ми.

— Ще закарам доктор Роджърс до тях. Ей сега ще намеря пропуска ѝ...

— Няма нужда. В утрешния график пише, че сте на работа от три часа, така ли е?

— Да. Благодаря ви. И моля, отбележете в него, че доктор Роджърс няма да се яви за смяната си.

— Разбрано.

Нямах сили дори да овладее блуждаещите пипала на мозъка ми. Затова, когато доктор Бегби ме докосна отново, за да отмести косата от лицето ми, зад очите ми разцъфна нова картина. Тъмнокос мъж с широка усмивка прегръща доктор Бегби и я върти ли, върти ли, върти, докато смехът ѝ не зазвънтява в ушите ми.

Кейт свали малко прозорците ни и фучащият край колата въздух донесе аромата на дъжд, който бързо ме приспа.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато отворих очи, навън още цареше мрак.

Климатикът духаше през клапите на таблото и люлееше жълтото картонено борче, окачено на огледалото за задно виждане. Ваниловият му аромат беше толкова сладникав и силен, че стомахът ми се преобърна. Мик Джагър напяваше до ухото ми нещо за война и мир... и убежище — лъжа след лъжа. Опитах да извърна лице от източника на песента, но успях единствено да блъсна носа си в стъклото и да изкълча врата си.

Изправих се в седалката и едва не се обесих на сивия предпазен колан.

Вече не се намирахме в колата на доктор Бегби.

Нощта се завърна като дълбока глътка въздух, всеобхватна и величествена. Зеленото сияние на таблото освети лекарския костюм, в който бях облечена, и това беше достатъчно да ме върне в реалността.

Размазани от бързината дървета и храсталаци обточваха пътя, чиято пълна тъмнина нарушаваха единствено слабите жълтеникави фарове на колата. За пръв път от години виждах звездите, които чудовищното осветление на Търмънд бе заличавало досега. Бяха толкова ярки, толкова бистри, че просто нямаше как да са истински. Не знаех кое е по-смайващо — безкрайният път пред нас или небето. В очите ми запариха сълзи.

— Не забравяй да дишаш, Руби — обади се познат глас до мен.

Смъкнах хирургическата маска от устата си и надникнах към съседната седалка. Русата коса на доктор Бегби се вееше около лицето и раменете ѝ. За времето, което ни бе отнел пътят от Търмънд до... където и да се намирахме, беше успяла да махне синята униформа и да се преоблече в черна тениска и дънки. Нощта хвърляше тъмни като синини сенки под очите ѝ. Не бях забелязала колко остри бяха очертанията на носа и брадичката ѝ.

— Май доста време не си пътувала в кола, а? — Тя се засмя, но имаше право. Усещах бързото движение на колата повече от ударите на

собственото ми сърце.

— Доктор Бегби...

— Викай ми Кейт — прекъсна ме тя с малко по-рязък тон. Явно изненадата от неочакваната ѝ реакция беше намерила отражение върху лицето ми, защото побърза да добави: — Извинявай, преживяхме дълга нощ и умирам за чаша кафе.

Часовникът на таблото показваше 4:30 сутринта. Бях поспала само два часа, но по-будна не се бях чувствала цял ден. Цяла седмица. Цял живот.

Кейт изчака Rolling Stones да довършат песента си, после изключи радиото.

— Вече пускат само стари хитове. Първо си мислех, че радиата се подиграват с нас или че от Вашингтон са наредили да се слуша само ретро музика, но очевидно това се харесва в наши дни.

Тя ме погледна с тъгълчето на окото си.

— Не мога да си го обясня.

— Доктор... Кейт — поправих се аз. Чувствах дори гласа си посилен. — Къде сме? Какво се случва?

Преди да е успяла да ми отговори, някой се изкашля от задната седалка. Завъртях се, пренебрегвайки болката във врата и гърдите ми. Там, свито като уплашена топка, лежеше друго дете на моята възраст или с около година по-малко. Същото онова дете. Макс... или Матю, или нещо подобно — момчето от лазарета. Още спеше, но изглеждаше доста по-добре, отколкото аз се чувствах.

— Току-що напуснахме Харви, Западна Вирджиния — отговори Кейт. — Там имах среща с мои приятели, които ми дадоха друга кола и ми помогнаха да извадя Мартин от медицинския сандък, в който го изнесохме от лагера.

— Чакай малко...

— О, не се безпокой — прекъсна ме Кейт. — Бяхме пробрили дупки, през които да диша. — Сякаш това беше най-голямата ми тревога.

— И просто ви позволиха да го занесете до колата? — учудих се аз. — Без дори да проверят какво има вътре?

Тя отново обърна очи към мен и изпитах гордост от изненадата в тях.

— Докторите от Търмънд използват тези сандъци за пренасяне на медицински отпадъци. Когато съкратиха бюджета, управниците на лагера ни принудиха да ги изхвърляме сами. Тази седмица двете със Сара бяхме дежурни.

— Сара? — попитах аз. — Доктор Роджърс?

Тя се поколеба за момент, преди да кимне утвърдително.

— Защо я завърза... и защо ѝ е на нея да... защо ни помагаш ти?

Кейт отговори на въпроса ми с друг въпрос.

— Чувала ли си някога за Детската лига?

— Откъслечно — отвърнах аз. За нея се говореше само шепнешком. Ако слуховете бяха верни, Лигата представляваше антиправителствена групировка, за която по-малките деца, по-късно постъпили в Търмънд, разправяха, че целяла да разруши лагерната система. Същата криела хлапета, за да не ги тикнат в лагерите. Винаги я бях смятала за съвременна версия на вълшебна приказка. Нищо толкова хубаво не можеше да е истинско.

— Ние — натърти Кейт и позволи на думата да попие в съзнанието ми, преди да продължи — сме организация, чиято цел е да помага на децата, засегнати от новите закони на правителството. Джон Албан — чувала ли си за него? Някога е бил съветник по разузнаването на Грей.

— Той е основателят на Детската лига?

Кейт кимна.

— След като дъщеря му починала и проумял какво очаквало оцелелите деца, напуснал Вашингтон и се заел да разпространява истината за жестоките опити, провеждани в лагерите. Но нито *Ню Йорк Таймс*, нито *Поуст*, нито който и да било вестник склонил да публикува историята му, защото до онзи момент Грей вече бил стъпил на вратовете им от съображения за *национална сигурност*, а спадът в икономиката и бездруго убивал по-малките вестници.

— Значи... — Мъчех се да схвана ситуацията и се питах дали не я бях чула погрешно. — Значи, той е основал Детската лига, за да ни... помогне?

Лицето на Кейт се озари от широка усмивка.

— Точно така.

Тогавя защо помагаш само на мен?

Въпросът изникна в съзнанието ми като самотен бурен; грозен и дълбоко вкоренен. Потрих лицето си с длан в опит да избистря мозъка си, но не успях да прогоня пипалата на съмнението. В гърдите ми се появи странно чувство — сякаш нещо тежко се канеше да се издигне откъм центъра на тялото ми. Може и да беше писък.

— Ами останалите? — Не разпознах собствения си глас.

— Останалите? Имаш предвид другите деца? — Тя не откъсна очи от пътя пред нас. — Те могат да почакаат. Техният случай не е толкова належащ като твоя. Когато дойде моментът, ще се върнем и за тях, но междувременно не ги мисли. Ще оцелеят.

Тонът ѝ ме уплаши повече от самите думи. Произнесе изречението *Ще оцелеят* така небрежно, че направо очаквах да махне с ръка във въздуха. *Не ги мисли*. Не мисли за злоупотребата, не мисли за наказанията, не мисли за оръжията, насочени към гърбовете им. Божичко, искаше ми се да повърна.

Бях ги изоставила... всичките. Бях изоставила Сам, въпреки че ѝ бях обещала да се измъкнем заедно. След всичко, което бе жертвала, за да ме защити, аз просто я бях изоставила...

— О... не, Руби. Извинявай, не се замислих как ще прозвучи това — добави тя, въртейки глава ту към мен, ту към пътя. — Искан да кажа... дори нямам представа какво искам да кажа. Прекарах седмици там, а още не мога да си представя какво ви е било. Не бива да се държа така, сякаш знам какво сте преживели.

— Просто... изоставих ги — пророних, без да ме е грижа, че гласът ми пресекваше от тъга, а ръцете ми се бяха вкопчили в лактите ми, за да не отскочат към нея. — Защо взе само мен? Защо не спаси и другите? Защо?

— Както вече ти казах — отвърна с топъл глас, — трябваше да си ти. Иначе щяха да те убият. Приятелите ти са извън опасност.

— Постоянно са в опасност — поправих я аз и се зачудих дали някога е прекрачвала прага на лазарета. Нищо ли не е видяла? Нищо ли не е чула, усетила, подушила? Въздухът в Търмънд беше така силно пропит със страх, че всички го вкусвахме като жлъчка в дъното на гърлата ни.

За по-малко от ден на онова проклето място бях осъзнала, че омразата и страхът го стягаха в кръгове, които взаимно се подхранваха един друг. Войниците ни мразеха, затова ни караха да се боим от тях. А

страхът от тях ни подтикваше да ги мразим още повече. Битуваше негласно схващане, че и те, и ние бяхме в Търмънд едни заради други. Без войниците лагер нямаше да съществува, но без изродите от поколение *Пси* нямаше да има нужда от войниците от Специален отряд *Пси*.

Чия беше вината тогава? На всички ни? Ничия? Само наша?

— Трябваше просто да ме оставиш там... трябваше да вземеш някой друг, някой по-добър... сега ще ги накажат заради мен, сигурна съм, ще ги наранят и аз ще съм виновна, задето съм ги изоставила... — Знаех, че говоря несвързано, но не успях да създам връзка между мислите и езика си. Как да опишеш някому съкрушителното чувство на вина, тъгата, която се загнездваше в сърцето ми и не искаше да си тръгне? Как да облечеш подобни неща в думи?

Кейт отвори уста, но от нея не излезе звук през първите няколко секунди. Стисна здраво волана и насочи колата към една отбивка край пътя. Щом кракът ѝ слезе от педала за газта, гумите забавиха въртенето си. След като спряха напълно, аз се пресегнах към дръжката на вратата, обзета от пронизваща скръб.

— Какво правиш? — попита Кейт.

Беше отбила от пътя, защото искаше да слеза, нали така? Аз бих постъпила по същия начин, ако бях на нейно място. Разбирах я.

Кейт протегна ръка към вратата и аз се отдръпнах от нея, опирайки гръб в облегалката, но вместо да я отвори докрай, тя затръшна и пръстите ѝ се озоваха върху рамото ми. Изтръпнах от допира ѝ и потънах още по-надълбоко в седалката. По-лошо не се бях чувствала от години — главата ми бучеше, което беше сигурен признак, че се намирах опасно близо до ръба. Ако бе имала намерение да ме прегърне или да погали ръката ми, или изобщо да направи нещо, което свързвах с майка си, то реакцията ми несъмнено я отказа.

— Слушай ме много внимателно — подхвана търпеливо тя, сякаш забравила, че всеки момент по пътя можеше да се появи военна кола или отряд. Изчака да я погледна в очите. — Най-важното нещо, което някога си научила, е да оцеляваш. Не позволявай на никого да те убеди, че не е редно, че заслужаваш да си в лагера. Ти си важна и си от голямо значение. За мен, за Лигата и за бъдещето ни... — Гласът ѝ пресекна от вълнение. — Кълна ти се, че никога няма да те нараня, да ти викам или да те оставя да гладуваш. Ще те браня до края на дните

си. Едва ли някога ще разбере какво си преживяла, но винаги ще съм насреща, ако имаш нужда да споделиш. Разбираш ли ме?

Нещо топло разцъфна в гърдите ми, въпреки че дъхът секна в гърлото ми. Искях да ѝ отвърна някак, да ѝ благодаря, да я помоля да повтори, за да съм сигурна, че не съм я чула погрешно.

— Не мога да се преструвам, че нищо не е било — казах ѝ вместо това. Все още усещах вибрациите на електрическата ограда под кожата си.

— И не бива. Не бива да забравяш. Но част от оцеляването е способността да продължиш напред. Знам една дума — продължи тя, като насочи поглед към пръстите си върху волана, — за която в нашия език няма паралел. Португалска е. Saudade. Чувала ли си я?

Поклатих глава. Та аз не познавах дори половината думи от собствения си език.

— По-скоро е... Няма точно определение. По-скоро е израз на чувство на жестока тъга. Чувството, което те обзема, когато осъзнаеш, че нещо загубено ще си остане загубено завинаги и никога няма да си го върнеш. — Кейт си пое дълбока глътка въздух. — В Търмънд често се сецах за тази дума. Защото никога няма да си върнем някогашния живот. Но във всеки край има и начало. Вярно е, не можеш да вземеш обратно отнетото, но можеш да го заключиш зад себе си. Да започнеш отначало.

Разбрах какво се опитва да ми каже и че думите ѝ извираха от искрена загриженост за мен, но при положение че от толкова време разбиваха живота ми на съставните му части, направо не можех да си представя да го раздробя на още по-нищожни парчета.

— Искам да ти дам нещо. — Тя бръкна под яката на ризата си и измъкна през глава дълга сребърна верижка. В края ѝ висеше черен кръгъл медальон, малко по-голям от палеца ми.

Протегнах ръка и тя пусна медальона в дланта ми. Верижката още беше топла от допира с кожата ѝ, но останах изненадана от факта, че самата висулка беше от най-обикновена пластмаса.

— Викаме му паникбутон — обясни Кейт. — Ако го натиснеш с пръст и задържиш дващсет секунди, сигналът се активира и най-близките агенти ще се отзоват час по-скоро. Едва ли някога ще ти потрябва, но бих искала да го задържиш. Ако някога се уплашиш или ако се разделим, просто го натисни.

— И ще могат да ме проследят? — Нещо в тази идея ме смущаваше леко, но въпреки това окачих верижката на врата си.

— Само ако активираш сигнала — успокои ме Кейт. — Измислихме ги така, за да не го засекаат случайно военните. Кълна ти се, Руби, ти контролираш нещата.

Вдигнах медальона между палеца и показалеца си. Като забелязах колко са мръсни пръстите ми и се замислих колко ли нечистотия имам под ноктите, веднага го пуснах. Хубавите неща не ми подхождаха.

— Мога ли да ти задам още един въпрос? — Изчаках да изкара колата на шосето, но дори тогава ми бяха нужни няколко опита, за да изрека думите на глас. — Щом Детската лига е създадена с цел да сложи край на лагерите, защо изобщо си направихте труда да спасявате двама ни с Мартин? Защо просто не взривихте Контролната кула?

Кейт плъзна ръка по устните си.

— Не се занимавам с подобни операции — обясни тя. — Предпочитам да съсредоточа вниманието си върху същинската ни мисия, която е да помагаме на децата. Унищожиш ли една фабрика, просто ще построят нова. Но съсипеш ли нечий живот, това е краят. Няма връщане назад.

— Има ли народът някаква представа какво се случва тук? — процедих аз. — Знаят ли хората, че всъщност не сме тук, за да ни преобразят в нещо по-добро?

— Не мога да ти отговоря — каза Кейт. — Някои винаги ще живеят в отрицание и ще вярват на всички лъжи за лагерите. Струва ми се, че повечето хора надушват нещо нередно, но са потънали твърде надълбоко в собствените си грижи, че да проявяват интерес как правителството ръководи лагерите. Вероятно им се иска да вярват, че сте попаднали на правилното място. А и откровено казано... вече не сте много.

Отново се изправих в седалката.

— Какво?

Този път Кейт не се осмели да погледне към мен.

— Не ми се искаше аз да ти го съобщавам, но положението се влоши главоломно. По последни проучвания на Лигата само два процента от децата на възраст от десет до седемнайсет години се намират в поправителни лагери.

— Ами останалите? — попитах аз, макар че вече знаех отговора.
— Всичките деветдесет и осем процента?

— Повечето станаха жертва на ОМИН.

— Умрели са — поправих я аз. — Всички тези деца? По цял свят?

— Не, не по цял свят. Отчетени са шепа случаи и в други държави, но тук, в Америка... — Кейт вдиша дълбоко. — Не знам колко точно да ти кажа сега, тъй като не искам да те разстройвам допълнително, но излиза, че ОМИН и зараждането на пси способностите са свързани с пубертета...

— Колко? — Наистина ли не бяха стигнали до никакви разкрития през всичките години, които прекарах в Търмънд? — Колко сме оцелелите?

— По данни на правителството съществуват приблизително четвърт милион деца под осемнайсетгодишна възраст, но според нашите проучвания наброяват едва една десета от това.

Бях на път да повърна. Разкопчах колана и пъхнах глава между коленете си. С угълчето на окото си видях как Кейт протяга ръка към мен, сякаш с намерение да я сложи на гърба ми, но аз отново се отдръпнах от нея. Дълго време единственият звук в колата беше стърженето на гумите по старото шосе.

Прекарах няколко минути в тази поза, стиснала очи, докато накрая Кейт не се притесни истински за мен.

— Още ли ти е лошо? Наложил се да ти дадем голяма доза пеницилин, за да предизвикаме гърчове. Повярвай ми, ако имаше друг начин, щяхме да изберем него, но ни трябваше нещо достатъчно сериозно, че войниците да те върнат в лазарета.

Зад гърбовете ни се чуваше хъркането на Мартин, но накрая дори то бе заглушено от скрибуцането на гумите по старата пътна настилка. Нямах смелостта да попитам на колко километра се намирахме от Търмънд, доколко се бяхме отдалечили от миналото.

— Знаем — казах вместо това. — Благодаря ти, наистина.

Кейт се пресегна и преди да съм успяла да я спра, ръката ѝ се плъзна надолу по рамото ми. Усетих нещо топло да се процежда в дъното на съзнанието ми и веднага разпознах предупредителния му сигнал. Първият нажежен проблясък от паметта ѝ пробяга толкова бързо през ума ми, че видях сцената като фотонегатив. Младо момиче

с бяло руса коса и беззъба усмивка, седнало във високо кресло. Следващият кадър се задържа достатъчно, че да разпозная какво виждам — огън. Огън... навсякъде, по стените на стаята, лумтящ със стихийна мощ. Този спомен — ако беше такъв — трептеше толкова силно, че ми се наложи да стисна зъби, за да възпра гаденето. В паметта на Кейт изникна сребриста врата с черен надпис 456Б. Нечия ръка — тази на Кейт с разперени бледи и тънки пръсти — се протяга към дръжката, но отскача обратно в мига, в който докосва горещата ѝ като лава повърхност. Ръката блъсна дървото; последва я и крак. Картината затрепери, огъна се по краищата, а вратата изчезна зад тъмната пушилка, извираща измежду пролуките в конструкцията ѝ.

Същата тъмна врата се затръшна и аз подскочих, откъсвайки рамото си от ръката ѝ.

Какво ми се случи, по дяволите? — попитах се наум с препускащо в ушите ми сърце. Стиснах очи.

— Още ли? — попита Кейт. — Ох, Руби, много съжалявам. Като спрем да сменим колата, ще поискам нещо за стомаха ти.

И тя като всички останали не бе усетила абсолютно нищо.

— Знаеш ли... — подхвана след известно време. Погледът ѝ беше отправен към хоризонта, където тъмният път се срещаше с проясняващото се небе. — Постъпи много смело, като изпи хапчетата и дойде с мен. Не се и съмнявах, че в теб има нещо повече от мълчаливото момиче, което срещнах в лазарета.

Не съм смела. Ако притежавах смелост, щях да си призная каква бях всъщност, колкото и да се ужасявах от себе си. Щях да работя, да се храня и да спя заедно с останалите Оранжеви или поне да изляза от сянката на Жълтите и Червените.

Онези хлапета толкова се гордееха със способностите си. Не пропускаха възможност да изтормозят надзирателите, да накажат войниците, да подпалят колибите и тоалетните; вечно правеха опити да се измъкнат и подлудяваха възрастните, вселявайки в главите им грозни картини на жестоко убити семейства или изневеряващи жени.

Беше невъзможно да ги пропуснеш, да не им направиш път и да не се обърнеш подире им, когато се разминеха с теб. Аз обаче се бях крила малодушно сред еднообразния, безкраен поток от сиво и зелено, без да привличам внимание върху себе си, без да вярвам, че имам възможност или право да избягам. Докато те постоянно търсеха начин

за бягство и не чакаха някой да ги измъкне наготово. Блестяха с борбеността си, с жаждата си за свобода.

Само че никой от тях не бе оцелял до шестнайсет.

Съществуват хиляди начини да познаеш дали някой лъже. Не е нужно да проникваш в съзнанието му, за да откриеш всички онези малки белези на несигурността и напрежението. В повечето случаи е достатъчно просто да наблюдаваш човека. Ако все гледа наляво, докато говори, ако използва твърде много подробности в разказа си, ако отговаря на въпроса ти с въпрос, значи лъже. По време на презентацията си на тема *Не общувай с непознати* баща ми, ченгето, преподаде този урок на мен и на още двама и четири други деца във втори клас.

Поведението на Кейт обаче не ми разкриваше нищо подобно. Разказваше ми неща за света, които ми се струваха невъзможни — поне докато не хванахме една радиостанция и сериозният глас на говорителя не потвърди думите ѝ.

— Да! — изкрещя Кейт и плясна с длан волана. — Най-сетне!

— Получихме информация, че президентът е отхвърлил поканата на британския премиер за официално обсъждане на стратегия за борба със световната икономическа криза и набор от мерки за съживяването на тежко пострадалите световни финансови пазари. При молба да обоснове решението си президентът изтъкнал ролята на Обединеното кралство в програмата на ООН за икономическите санкции срещу Съединените щати.

Кейт завъртя отново копчето за настройка. Гласът на радиоговорителя заглъхна и изчезна. Разнесе се оглушително прашене и аз подскочих.

— ... четирийсет и пет жени са арестувани вчера в Остин, щата Тексас, заради опит да укриват бременността си от властите. Арестантките ще бъдат задържани в изправителен дом до раждането на децата им, след което новородените ще бъдат иззети, за да се гарантира безопасността на майките и жителите на щата Тексас. Министърът на правосъдието даде следното изявление... — От колонките се разнесе друг глас, дълбок и дрезгав. — Съгласно нова

Заповед 15 президентът Грей издаде нареждане за арестуването на всички граждани, замесени в това опасно начинание...

— Грей? — учудих се аз, поглеждайки към Кейт. — Още ли е президент?

Току-що беше встъпил в длъжност, когато се появиха първите случаи на ОМИН, и не си спомнях друго за него, освен че имаше тъмни очи и тъмна коса. И то само защото управниците на лагера бяха закачили по стените снимки на сина му Кланси, за да ни докажат, че и ние можем да се поправим. Споходи ме внезапен режещ спомен за последното ми посещение в лазарета и за това как портретът му като че ли ме беше наблюдавал.

Тя поклати глава видимо отвратена.

— Сам удължи мандата си до, цитирам: *Потушаването на заплахата от пси-инциденти и гарантираното освобождаване на Съединените щати от телекинетичен тероризъм*. Дори разпусна Конгреса.

— Но как е успял? — попитах аз.

— С така наречените си военновременни правомощия — обясни Кейт. — Около година-две, след като ви прибраха в лагери, няколко деца с пси-способности почти успяха да взривят Капитолия.

— Почти? Какво значи това?

Кейт надникна към мен отново, изучавайки лицето ми.

— Че успяха да взривят само Сената. Контролът на президент Грей върху правителството трябваше да продължи само до следващите конгресни избори, но тогава избухнаха размириците покрай събирането на децата от училищата без разрешението на родителите им. После пък икономиката се срива и просрочихме външните си дългове. Няма да повярваш колко безгласен ставаш, когато загубиш всичко.

— И всички просто са оставили страната в негови ръце? — От мисълта стомахът ми се преобърна.

— Не, народът не го прие безучастно. В момента тук цари хаос, Руби. Грей се стреми да установи все по-голям контрол над страната ни и с всеки изминал ден все повече и повече хора се включват в бунта и нарушават малкото останали закони само и само да сложат храна на масите си.

— Баща ми загина по време на един бунт.

Кейт се обърна толкова бързо към задната седалка, че колата кривна към другото платно. От десетина минути знаех, че Мартин е буден; дишането му бе станало осезаемо по-леко и беше спрял да пъшка, облизвайки устни. Просто нямах желание да говоря с него, нито пък да прекъсвам Кейт.

— Хората от квартала ни ограбили хранителния му магазин, а той дори не могъл да се защити.

— Как се чувстваш? — Захаросаните думи на Кейт бяха почти толкова сладки, колкото ваниловия аромат на освежителя за въздух, който се люшкеше от огледалото за задно виждане.

— Горе-долу добре. — Той се понадигна в седалката и опита да приведе рошавата си кестенява коса в що-годе нормален вид. Мартин беше топчест от глава до пети; бузите му висяха, а униформената му риза май беше с един размер по-малка от необходимото, но още не беше започнал да расте на височина като останалите хлапета от колибата му. Може да се каже, че бях с около два-три сантиметра по-висока от него, а се водех ниска за възрастта си. Навярно беше с около година по-малък от мен.

— Радвам се да го чуя — отвърна Кейт. — Някъде на задната седалка има шише вода за теб, в случай че си жаден. След около час ще спрем, за да сменим колата.

— Къде отиваме?

— Имаме среща с мой приятел в Марлингтън, Западна Вирджиния. Той ще ви носи чисти дрехи и идентификационни документи. Почти пристигнахме.

Вече започвах да си мисля, че Мартин отново е задрямал, докато не се обади зад гърбовете ни.

— А след това накъде?

Радиото намери станция и изпълни колата с откъслеци от парче на Led Zepelin, преди отново да отстъпи място на прашене и тишина.

Усещах как очите на Мартин прогарят дупки в тила ми. Опитах да устоя на импулса да се обърна и да отвърна на погледа му, но по-близо не се бях намирала до момче на моя възраст, откакто ни бяха разпределили по колиби. След години на живот от двете срещуположни страни на главната пътека в Търмънд, всички подробности около вида му ми действаха някак смущаващо.

Луничките, за чието съществуване например, не знаех, и фактът, че веждите му сякаш се съединяваха в една.

Какво се очакваше да му кажа? Толкова се радвам, че те намерих? Ние сме последните от вида си? Едното твърдение беше вярно, а другото не можеше да е по-далеч от истината.

— Ще се присъединим към Лигата в южната им щабквартира. Като пристигнем, ще имате възможност да решите дали искате да останете с нас — обясни тя. — Знам, че сте преживели много, затова не го мислете сега. Просто бъдете сигурни, че с мен ще сте в безопасност.

Чувството на свобода се надигна толкова бързо в гърдите ми, че трябваше да го издиря и да го усмиря заедно с подивялото ми от надежда сърце. Още беше твърде рано. Имаше шанс войниците да ни настигнат. Да ме пленят или убият още преди да сме стигнали до Вирджиния.

Мартин ме наблюдаваше с присвити тъмни очи. Зениците му като че ли се свиха и в този момент усетих гъделичкане в дъното на съзнанието си. Същото като онова, което изпитвах винаги когато способностите ми напиреха да се проявят.

Какво вършиш, по дяволите? Впих пръсти в седалката, но не се обърнах да проверя дали още го прави. Само надникнах в огледалото за обратно виждане, а той се облегна назад в седалката и скръсти ръце с пуфтене. Херпесът в единия ъгъл на устата му имаше гневен червен цвят, сякаш беше чоплил коричката му.

— Искам да отида на място, където ще мога да правя нещата, които ми бяха забранени в Търмънд — заяви Мартин накрая.

Дори нямах желание да разбера за какво точно говореше.

— Много по-силен съм, отколкото предполагате — продължи той. — Няма да ви трябва никой друг, след като видите какво мога аз.

Кейт се усмихна.

— Именно на това разчитам. Бях сигурна, че ще разбереш. — Ами ти, Руби? — попита тя и се обърна към мен. — Готова ли си да станеш част от нещо значимо?

Ако кажех *не*, щяха ли да ме пуснат? Ако поисках да отида в къщата на родителите ми в Сейлъм, щяха ли да ме отведат там, без да кажат и дума? Или до Вирджиния Бийч, ако пожелаех да видя баба си? Извън страната, ако така сметнех за добре?

И двамата ме наблюдаваха с идентични изражения на настойчивост и вълнение. А колко хубаво щеше да е, ако и аз се вълнувах така. Ако изпитвах тяхната увереност... само че аз не знаех какво искам. Знаех единствено какво не искам.

— Водете ме където и да е — отвърнах накрая. — Само не и у дома.

Мартин зачопли херпеса с мърляви нокти, докато не пусна кръв, която облиза от устните и пръстите си. Гледаше ме, сякаш очакваше да поискам малко и за себе си.

Обърнах се към Кейт, но въпросът умря върху устните ми. Защото за секунда, само за секунда не виждах нищо друго, освен пламъците и пушека, издигащи се зад остриите очертания на раменете ѝ, и вратата, която не можеше да отвори.

СЕДМА ГЛАВА

Достигнахме Марлинтън в седем часа сутринта, тъкмо когато слънцето реши да се покаже иззад дебелия облачна покривка. Лъчите му обогриха близките дървета в бледовиолетово и заблещукаха по гъстата мъгла, стелеща се по асфалта. Дотогава вече бяхме подминали няколко магистрални отбивки, всичките барикадирани с боклуци, бариери или изоставени коли — дело или на Националната гвардия с цел овладяване на градовете с бунтовническа дейност, или на самите граждани с цел недопускането на грабителите и други нежелани посетители в и бездруго поразените населени места. По пътя обаче часове наред не срещнахме нито една кола, от което следваше, че предстои да се натъкнем на някого рано или късно.

Случи се рано и този някой се появи с червен камион. Потънах в седалката си, докато ни отминаваше с ръмжащия си двигател и гигантски гуми. Пътуваше в обратната посока, но видях съвсем ясно златния лебед, нарисуван от едната му страна.

— Навсякъде са — коментира Кейт, проследила погледа ми. — Този вероятно караше провизии към Търмънд.

Това беше първият белег на живот, откакто бяхме потеглили — най-вероятно защото пътувахме по мъртвешката магистрала наред шибаното нищо, — но дори този самотен камион успя да уплаши Кейт.

— Премести се на задната седалка — нареди ми тя. — И се скрий.

Подчиних се. Разкопчах колана и се шмугнах между предните седалки.

Мартин ме наблюдаваше с изцъклени очи. Усетих ръката му върху рамото си, сякаш се опитваше да ми помогне, и веднага се отдръпнах от нея, свивайки се в пространството между задната и предната седалка. Опрях гръб във вратата и долепих колена до гърдите си, но въпреки това бях прекалено близо до него. Когато ми се ухили, кожата ми настръхна.

В Търмънд имаше момчета. И то доста. Но всякакъв контакт между двата пола — бил той съвместното хранене, споделянето на колиба или дори подминаването на път към тоалетните — беше строго забранен. Войниците и надзирателите следяха съблюдаването на това правило със същата бдителност, която прилагаша и по отношение на децата, използващи свръхестествените си способности — независимо дали умишлено, или неволно. Което, разбира се, подлудяваше и бездруго подлудените от хормони мозъци на тийнейджърите и превръщаше някои от съквартирантките ми в елитни тайни преследвачки.

Може би и аз самата бях забравила какъв е *правилният* начин за контактуване с представител на противоположния пол, но същото важеше с пълна сила за Мартин.

— Голяма забава, а? — коментира той. Реших, че се шегува, докато не видях вълнението в очите му. Отново почувствах онзи сърбеж, гъделичкащото чувство от поредния му опит да влезе в главата ми, и ужасът сграбчи с ледени пръсти гръбнака ми. Притиснах се към вратата и вперих поглед в Кейт, но не беше достатъчно.

Нямаме нищо общо, осъзнах. Бяхме затворени на едно и също място, живеехме в хватката на еднакъв страх, но той... той беше толкова...

Трябваше да сменя темата и да отнема вниманието му от онова, което се опитваше да направи. Климатикът беше включен, но действието му дори не се усещаше заради топлината, излъчвана от тялото на Мартин.

— Според теб дали в Търмънд вече са разбрали, че ни няма? — осмелих се да наруша тишината.

Кейт изключи фаровете.

— Предполагам. СОП не разполагат с толкова хора, че да организират издирване, но вече несъмнено са се досетили кои сте вие.

— Какво имаш предвид? — попитах я аз. — Че сме Оранжеви? Нали каза, че вече знаели. Затова и трябваше да избягаме веднага.

— Бяха на път да открият — обясни Кейт. — Тестваха Оранжевите и Червени честоти на усмирителната сирена. Едва ли някой от тях е очаквал да проработи така добре. Затова трябваше да ви измъкнем оттам, и то час по-скоро.

— Честоти — повтори Мартин. — Тоест... усъвършенствали са сирената?

— Точно така. — Кейт му се усмихна в огледалото за обратно виждане. — От Лигата научихме за новия им метод за отсяването на погрешно класифицирани деца. Предполагам знаете, че възрастните не чуват усмирителната сирена.

И двамата кимнахме.

— Е, учените им работеха по изолирането на честоти, доловими единствено от деца с определени типове пси-способности. Някои от звуковите вълни влияят на всички ви, но има и такива, които могат да бъдат отчетени само от Зелените или Сините, или — както е в този случай — Оранжевите.

Имаше логика, но ми звучеше все толкова ужасяващо.

— Знаете ли, питах се нещо... — подхвана Кейт. — Как го направихте? Най-вече ти, Руби? Влезли сте в лагера толкова малки. Как успяхте да излъжете класификационната им система?

— Просто... стана — отвърнах аз. — Казах на човека, който провеждаше тестовете ми, че съм Зелена. И той ме послуша.

— Нищо работа — прекъсна ме Мартин, облещил очи насреща ми. — Сигурно дори не си използвала силите си.

Не ми харесваше да възприемам способностите си като *сили* — това ги представяше като повод за гордост. А аз определено не се гордеех с тях.

— Когато започнаха да отделят Оранжевите и Червените, накарах едно момче да си сменим местата. Нямах намерение да свършвам като тях. — Мартин се приведе напред. — Затова привиках един от Зелените, горе-долу на моя възраст, и внуших на него и надзирателя, че всъщност това съм аз. Направих същото и с всички останали, които проявиха интерес. Един по един. Страшен съм, нали?

Стомахът ми се сви от отвращение. Съвсем очевидно беше, че изобщо не съжаляваше за стореното. Аз бях излъгала, но не и обричайки друго дете. В такъв човек ли те превръщаше контролът върху Оранжевите ти способности? В чудовище — в същество, способно на всичко, защото никой не можеше да те спре?

Такива ли бяха могъщите хора?

— Значи, можеш да накараш някого да се мисли за друг човек? — попита Кейт. — Мислех, че Оранжевите умеят единствено да

подчиняват околните на волята си. Нещо като хипноза ли им прилагаш?

— Ъ-ъ — отрече Мартин. — Много повече. Подчинявам хората на волята си, като им внушавам определени чувства. Ето например онова хлапе, с което смених мястото си. Накарах го да почувства такъв страх, че избяга от колибата си, а после да реши, че би било добра идея да се преструва на мен. А всеки, който се усъмнеше в мен, тутакси започваше да се мъмри за подобни шантави мисли. Така че — да, подчинявам хората на волята си, но ако искам някой да нарани друг човек, трябва да му внуша, че е много, много ядосан на онзи, който искам да нападне.

— Хм — пророни Кейт. — И при теб ли е същото, Руби?

Не. Никак даже. Сведох поглед към ръцете си, към черната мръсотия под ноктите ми. Мисълта да разкрия на какво бях способна ги накара да затреперят неочаквано силно.

— Аз не внушавам чувства на хората, просто виждам разни неща. — Поне доколкото знаех.

— Леле... просто... леле. Знам, че постоянно възклицавам, но вие двамата сте направо удивителни. Просто си мисля колко полезни можете да сте ни. Невероятно.

Извих тяло и надигнах глава колкото да зърна пътя през предното стъкло. Мартин се възползва — хвана няколко кичура от косата ми и започна да ги увива около пръстите си. Виждах отражението на облото си лице в огледалото — големите ми, почти сънени очи, гъстите ми тъмни вежди, плътните ми устни... и погнусата, която се спусна върху него.

Трябваше да се сдържа, но в крайна сметка се хванах на въдицата му. Завъртях се рязко, сграбчих студената му, потна ръка и я върнах в скута му. Дъхът заседна в гърлото ми. *Не ме пипай — искаше ми се да му кажа.* — *Като нищо ще счупя всяка костичка в ръката ти.* Но той се хилеше насреца ми, чоплеше с език херпеса си, а ръката му отново се надигна към мен. Само че този път единствено ми помаха насмешливо с пръсти. Приведох се напред, готова да сграбча гнусната му китка и да му дам да разбере.

Но той точно това искаше. Мисълта протече като гъст петмез през тялото ми, домогвайки се до свития ми на топка стомах. Искаше

да му демонстрирам какво умея, да разпаля способностите си със същата онази злоба, която течеше в неговите вени.

Обърнах му гръб и стиснах юмруци, докато той се кикотеше триумфално.

Мой ли беше гневът изобщо, или ми го беше пробутал?

— Всичко наред ли е отзад? — попита Кейт през рамо. — Търпение, още малко остана.

Независимо от това как изглеждаше Марлингтън по принцип, пелената от сиви облаци и ситен дъжд му придаваше още по-окаян вид; достатъчно причудлив и страховит, че да отвлече дори вниманието на Мартин от игричките, които си играеше с мен.

Опустелите търговски центрове с изпочупени витрини несъмнено бяха смуцаваща гледка, но после влязохме в първия квартал, състоящ се от малки кафяви, сиви и бели къщички. Подминахме доста празни коли, изоставени по улиците и входните алеи на домовете; от задните стъкла на някои още надничаха яркооранжеви табели с надпис ПРОДАВА СЕ, но всичките до една бяха покрити с дебела кожа от кафяви гниещи листа. Колите бяха обградени от купища боклуци и кашони — мебели, килими, компютри. Цели стаи с ръждясващи и ненужни електроуреди.

— Какво е станало тук? — попитах аз.

— Малко е трудно за обяснение, но спомняш ли си какво ти казах за икономиката? След нападението над Вашингтон правителството потъна в хаос и едно нещо доведе до друго. Нямаше пари за държавния дълг, за разходите на щатите, за обществена издръжка, за заплати на правителствените служители. Дори малки градчета като това не се измъкнаха. Купища компании фалираха и хората загубиха препитанието си, а впоследствие и домовете си, тъй като вече не можеха да си ги позволят. Ужасно беше.

— Но къде са всички?

— В палатковите лагери край големи градове като Ричмънд и Вашингтон, където има по-сериозен шанс да намерят работа. Доста хора се отправят на запад, защото смятат, че там ще има повече работни места и храна, но... е, поне ще са в по-голяма безопасност. Тук гъмжи от грабителски и бунтовнически групи.

Почти ме беше страх да задам следващия си въпрос.

— Ами полицията? Защо не ги спират?

Кейт прехапа долната си устна.

— Както ти казах, щатите нямат пари за заплати, затова разпуснаха полицейските части. В наши дни по-голямата част от задълженията им се изпълнява от доброволци или Националната гвардия. Затова не трябва да се отделяте от мен, ясно?

Гледката край началното училище беше още по-потресаваща. Детската катерушка, или каквото бе останало от нея, имаше грозен ръждив цвят и железата ѝ сякаш се кривяха към земята. Ята птици бяха накацали по скършения ѝ гръбнак и ни наблюдаваха с любопитство, докато профучавахме край знака *stop* и свивахме зад ъгъла.

Подминахме сграда, която навярно бе служила за столова, но сега цялата ѝ дясна страна се беше срутила. Пъстроцветните стенописи от усмихнати лица и слънца, украсяващи една от оцелелите ѝ стени, се виждаха през мрежа от жълта полицейска лента, отцепваща територията на училището.

— Някой заложи бомба в столовата малко преди първия набор — обясни Кейт. — Взриви я по време на обяда.

— Работа на правителството може би? — попита Мартин, но Кейт нямаше отговор за него. Преди да направи още един десен завой, включи мигача и така изпрати сигнал незнайно на кого.

На безлюдния град.

През замъгления от дъха ми прозорец видях, че напускаме жилищния квартал и се отправяме към опустяла търговска улица. Подминахме *Старбъкс*, салон за красота, *Макдоналдс* и още един салон за красота, преди Кейт да отбие в някаква бензиностанция.

Веднага забелязах другата кола — бежов джип, какъвто не бях виждала досега. Мъжът, облегат на него, не пълнеше резервоара. Това беше невъзможно. Всички бензиностанции бяха плячкосани и маркучите на колонките се въргаляха по цимента.

Кейт натисна клаксона, но мъжът вече ни беше видял и ни махаше. Беше млад, вероятно връстник на Кейт, с дребно телосложение и тъмнокестенява коса, клюмнала върху челото му. Като го приближихме, усмивката по лицето му разцъфна в нещо бляскаво и веднага го разпознах като мъжа от мислите на Кейт. Онзи, когото си беше представяла в пищни цветове и светлини, докато се отдалечавахме от Търмънд.

Кейт изгаси двигателя, изскочи нетърпеливо от колата и хукна към него. Чух неудържимия ѝ смях, когато се хвърли на врата му с такава сила, че очилата изхвъркнаха от лицето му.

Потната длан на Мартин докосна врата ми на мястото над яката на ризата ми, стискайки леко, и в този миг търпението ми просто се изчерпа. Отворих вратата и изскочих навън, без да ме интересува дали Кейт би позволила, или не.

Въздухът беше влажен заради фината дъждовна мъгла, която придаваше електриков нюанс на зеленината наоколо. Полепваше по лицето и косата ми с благотворна свежест след няколкото часа, прекарани в тясно пространство с Мартин Мекотелото, чиято кожа сякаш беше покрита с нещо лепкаво.

— ... намерили са Нора около половин час, след като ти си тръгнала — обясняваше мъжът, докато крачех към тях. — Изпратили са два отряда по дирите ви. Натъкнахте ли се на някакви неприятности?

— Не. — Кейт го беше прегърнала през кръста. — И съвсем нормално. В момента им липсва персонал. Но къде са...

Роб поклати отривисто глава и по лицето му сякаш се спусна сянка.

— Не успях да ги измъкна.

Цялото тяло на Кейт като че ли увисна.

— О... много съжалявам.

— Няма нищо. Май ти си се справила по-добре от мен. Добре ли е момичето? — И двамата се обърнаха към мен.

— А... Роб, това е Руби — каза тя. — Руби, това е моят... това е Роб.

— Ама че скучно запознанство! — изцъка с език Роб. — Крили са хубавичките в Търмънд, доколкото виждам.

Той протегна ръка към мен. Голяма длан, пет пръста, космати кокалчета. Съвсем нормална ръка. Ако някой съдеше по погледа ми, щеше да предположи, че е покрита с люспи. Моята остана плътно прилепена до бедрото ми. Направих крачка към Кейт.

Мъжът не държеше пистолет, нито нож, нито пък устройство за Бял шум, но по задната страна на ръката му се виждаха рани и синини, някои от които съвсем пресни; стигаха чак до китката му, където яркочервените линии се скриваха под ръкава на бялата му риза. Чак

когато прибра ръката си, забелязах малките червени пръски по десния му маншет.

Лицето на Роб се стегна, щом видя къде гледах. Същата ръка изчезна зад гърба на Кейт и обви кръста ѝ.

— Страшна красавица е, нали? — вдигна очи към него Кейт. — Ще е идеална за мисии под прикритие. Кой би отказал на такова лице? Освен това е Оранжева.

Роб изсвири одобрително.

— Дявол да го вземе!

Възхищение към Оранжевите? Кой би предположил?

— Добре ли е Сара? — попитах аз.

Роб ме погледна объркано.

— Говори за Нора Дженкинс — поясни Кейт. — Сара беше фалшивото ѝ име.

— Добре е — отвърна Роб и сложи ръка на рамото ми. — Доколкото знам, все още я разпитват. Информаторите ни в Търмънд ще ни държат в течение.

Ръцете ми внезапно изтръпнаха.

— А твоето име Кейт ли е наистина?

Тя се засмя.

— Да, но фамилията ми е Конър, не Бегби.

Кимнах, тъй като не знаех как другояче да отвърна.

— Нали каза, че водиш двама? — Роб надникна зад рамото ми. Като по сценарий чух вратата на колата да се отваря и затръшва.

— Ето го и него — каза Кейт с тон на горда квачка. — Мартин, ела при нас! Искам да те запозная с новия ти партньор. Ще пътува с нас до Джорджия.

Мартин дойде до нас и хвана ръката на Роб, преди да е успял сам да му я предложи.

— Така — плесна с ръце Кейт. — Нямаме време за губене, но при всички случаи трябва да се поизмиете и преоблечете в нещо, което по-малко ще се набива на очи.

Роб отвори една от задните врати на джипа и тя запиука. Като се завъртя, няколко разпилени слънчеви лъча озариха металната дръжка на пистолета, пъхнат в колана на дънките му. Той се протегна да вземе нещо от задната седалка, а аз направих крачка назад.

Беше глупаво от моя страна да не се досетя, че поне единият от двамата носеше все някакво оръжие, но въпреки това стомахът ми се стегна. Извърнах поглед към петната старо масло по цимента и зачаках да чуя затварянето на вратата.

— Заповядайте — каза Роб и ни подаде по една черна раница. Събратът ми изрод грабна своята и се разрови вътре, сякаш очакваше да е пълна с лакомства. — Доколкото знам, в тоалетните на бензиностанцията още има течаща вода. Въпреки че не ви съветвам да я пиете — продължи Роб. — В раниците ще намерите чисти дрехи и някои други полезни неща. Не се бавете цяла вечност, но все пак може спокойно да се изчистите от мръсотията на онзи лагер.

Да се очистя от Търмънд? Да го изтъркам като кал? Макар че бях способна да залича паметта на всеки друг, своята собствена не можех да изтрия.

Поех моята раница без нито дума, а в основата на черепа ми вече се усещаха наченките на лошо главоболие. Знаех какво значеше това... е, поне достатъчно, че да отстъпя назад. Петата ми се закачи на една неравност по цимента и полетях към твърдата земя. Разперих ръце в жалък опит да запазя равновесие, но единственото нещо, до което се докопах, беше ръката на Роб.

Навярно смяташе, че постъпва кавалерски, като ми подава ръка, но трябваше просто да ме остави да падна. С блажена въздишчица мозъкът ми се промъкна в мислите на Роб. И изведнъж всичкото напрежение, натрупало се в дъното на съзнанието ми, се освободи, запращайки пъргав гъдел надолу по гръбнака ми. Стиснах зъби, но докато се мъчех да се изтръгна, вълна от гняв заля тялото ми.

За разлика от спомените на Кейт, които придойдоха и се разсеяха сякаш с пърхане на клепачи, тези на Роб бяха почти летаргични... кадифени и смътни. Не се наредиха като пъзел, а по-скоро се просмукаха един в друг — подобно на мастилена капка в чаша с вода, тъмната им материя се заразмива, докато накрая не размъти всичко бистро.

Аз бях Роб и Роб се вираше в две тъмни очертания на земята — две тъмни торби покриваха главите им, но личеше, че едната е на мъж, а другата на жена. Втората накара сърцето ми да запулсира бясно в ушите ми. Мощни вопли раздираха цялото й тяло, но не спираше да се бори с найлоновите въжета, овързани около ръцете и краката й.

Дъждът се сипеше наоколо като забравена мисъл и се стичаше по улуците на близките сгради. През филтъра на неговото съзнание звучеше като пращане. С ъгълчето на окото си мярнах два грамадни черни контейнера и чак тогава осъзнах, че се намирахме на някаква затънтена уличка и бяхме сами.

Ръката на Роб — моята ръка — се пресегна и дръпна торбата от главата на пленницата, като разпиля тъмна коса около лицето ѝ.

Не беше жена. Беше момиче, навярно моя връстница, облечено в тъмнозелени дрехи. Униформа. Лагерна униформа.

Сълзи, примесени с дъжд, се стичаха по бузите ѝ и се изливаха в устата ѝ. Бледните ѝ устни оформяха думичката *моля*, а очите ѝ сякаш крещяха *не*, но в моята ръка имаше пистолет, който бе сребрист и лъскав, независимо от смътната светлина. Същият пистолет, който бях видяла в колата на дънките му. Същият, който сега бе насочен към челото на момичето.

Чу се изстрел и оръжието подскочи в ръката ми; за миг гърмежът освети ужасеното ѝ лице и удави в екота си недовършения ѝ писък. Лицето ѝ като че ли хлътна навътре и ситни капчици кръв опръскаха ръката ми, изцапвайки тъмното ми яке... и ръба на белия маншет под него.

Момчето загина по същия начин, но с тази разлика, че Роб не си направи труда да свали качулката му, преди да го застреля. След малко телата се озоваха в контейнерите. Аз заотстъпвах от кървавата сцена, като наблюдавах как с всяка изминала крачка се смалва все повече и повече пред очите ми, докато тъмната гъста мъгла на съзнанието на Роб не я погълна нацяло.

Изтръгнах се от мастиления кладенец с остър стон.

Роб пусна ръката ми незабавно, но Кейт се устреми напред, готова да заеме мястото му, ако не бях вдигнала длани да я спра.

— Добре ли си? — попита тя. — Лицето ти пребледня.

— Нищо ми няма — отвърнах, мъчейки се да задържа гласа си спокоен. — Просто още ми се вие свят от лекарството.

Мартин въздъхна нервно зад гърба ми. Пристъпваше от крак на крак и мърмореше нетърпеливо. За момент, като плъзна подозрителен поглед към мен, се притесних, че знае какво ми се е случило току-що. Но нямаше начин — подобни контакти се осъществяваха

изключително бързо и траеха броени секунди, колкото и продължителни да ми се струваха.

Приковах очи към земята, като умишлено избягвах погледите на двамата възрастни. Нямах смелост да надзърна към Роб, не и след като бях видяла какво е сторил — а знаех, че Кейт веднага ще разчете истината в очите ми. Щеше да попита какво ми има, но аз нямаше да успея да я излъжа, не и убедително. Щеше да се наложи да ѝ кажа, че приятелят или партньорът ѝ, или какъвто там ѝ беше, беше разпилял мозъците на две хлапета по паважа на незнайна тъмна уличка.

Роб ми подаде пластмасово шише вода от предната седалка. Устата му беше опъната в тънка линия, а моите очи отново попаднаха върху малките червени пръски по маншета му.

Той ги е убил. Думите прокънтяха в главата ми. Може и да се беше случило преди дни, дори седмици, но едва ли. Все пак досега щеше да се е преоблякъл или поне да е изчистил ръкава си. А сега е дошъл тук да убие и нас.

Роб ми се усмихваше, разкривайки всичките си зъби. Усмихваше се. Сякаш преди малко не беше отнел два човешки живота и не беше гледал как дъждът отмива кръвта им в канавките.

Ръцете ми трепереха толкова силно, че трябваше да стисна раницата, за да ги скрия от него. Въобразявах си, че бях избягала от чудовищата, че ги бях оставила зад онази проклета електрическа ограда. Но сенките бяха живи и ме бяха проследили дотук.

Аз съм наред.

Преглътнах писъка, надигащ се в гърлото ми, и отвърнах на усмивката му, макар и да се гърчех отвътре. Защото ни най-малко не се и съмнявах, че ако разбереше какво бях видяла, Кейт щеше да чисти и моята кръв от ризата му.

Тя знае, помислих си, докато тръгвах след Мартин към сградата на бензиностанцията. Кейт, която ухаеше на розмарин, която ме преведе през коридора, която спаси живота ми. Нямаше как да не знае.

И въпреки това го целуваше.

Отвътре сградата на бензиностанцията изглеждаше като след нападение от диви животни и имаше голяма вероятност да се бе случило точно това. Кални отпечатащи от лапи с всевъзможни размери

и форми образуваха сложни шарки по пода, като всички те водеха през червени и кафяви лепкави петна към рафтовете с храни.

Магазинът миришеше на вкиснато мляко, макар че светлините на хладилните витрини още трепкаха от нестабилния ток. Повечето бяха изпразнени от безалкохолните напитки и бирата, но все пак беше останало изненадващо количество — и нищо чудно. Магазинът беше обявил цена от десет долара за кутия прясно мляко. Същото важеше и за храните. Някои рафтове бяха пълни с недокоснати опаковки чипс и шоколадови десертчета, всичките с цени като за дефицитни, застрашени от изчезване стоки. Други бяха опразнени или осеяни с пуканки и соленки, чиито пакети бяха разкъсани.

В главата ми се зароди план още преди да го осъзная.

Докато Мартин се занимаваше с автоматата за безалкохолни напитки, аз грабнах няколко опаковки чипс и шоколадови десертчета. Остро чувство на вина ме проряза, тъпчейки ги в раницата, но в крайна сметка нима крадях от някого? Нима имаше кой да извика ченгетата?

— Има само една тоалетна — обяви Мартин. — Аз влизам пръв. Ако имаш късмет, ще ти оставя малко вода.

Ако имам късмет, ще се удавиш в нея.

Той затръшна вратата след себе си и малкото чувство за вина, което ме беше измъчвало при мисълта да го зарежа, се изпари. Навярно беше жестоко от моя страна, навярно до края на живота си щях да се обвинявам, задето не го бях предупредила, но просто нямаше как да го запозная с плана си, без да се издам пред Кейт и Роб. А и имах съмнения, че може да ги извика или да опита да ме задържи.

По най-бързия начин съблякох лекарския костюм на Сара — или Нора — и го оставих на купчинка върху пода. Униформата под него направо крещеше каква бях всъщност, но костюмът ми беше твърде широк, за да тичам в него. А трябваше да се измъкна бързо.

Мартин явно беше завъртял крана на чешмата докрай, защото чувах плискането на водата, докато заобикалях натрошените стъкла от витрината на магазина.

Скрих се зад един стелаж точно навреме да видя как Роб прекъсва целувката си с Кейт. Потупа джобовете на якето си и извади мобилен телефон от единия. С когото и да говореше, не му беше особено приятно. След малко хвърли телефона на Кейт и отиде до шофьорската седалка. Тя се обърна с гръб към мен и разгърна голяма

пътна карта върху капака на джипа. Роб се върна с дълъг черен предмет, прикрит под едната му ръка, и втори, който държеше за дулото с другата. Кейт взе пушката, без дори да я поглежда, и праметна ремъка ѝ през рамо. Сякаш там ѝ беше мястото.

Веднага разпознах оръжията — и още как. Всеки войник от СОП, обхождащ периметъра на електрическата ограда, носеше пушка М16, а и несъмнено всеки от пазачите в Кулата имаше една под ръка. С това ли щяха да ни убият? Или щяха да връчат пушка и на мен?

Рационалната част от мен най-сетне пое контрола и прогони паниката и ужаса, които ме бяха обзели. Може би Роб беше убил онези хлапета с причина. Може би бяха опитали да го наранят, въпреки че бяха вързани, а може би — може би просто бяха отказали да се присъединят към Лигата.

Това прозрение се надигна в гърдите ми като огън, изпепеляващ всичко по пътя си. Само мисълта, идеята, че трябваше да докосна някое от онези оръжия, че трябваше да стрелям с него... това ли се изискваше, за да станеш част от семейството им?

Или просто трябваше да стана като Мартин и самата аз да се превърна в оръжие?

Баща ми бе служил като полицаи повече от седем години, преди да му се наложи да застреля човешко същество. Така и не ми разказа цялата история. Чух я от съучениците ми, които бяха прочели за нея във вестника. Трябвало да спаси заложник.

Случката го съсипа. Оказваше да напусне стаята си, докато баба не дойде да ме вземе от Вирджиния Бийч. Когато няколко седмици по-късно се прибрах у дома, той се държеше така, сякаш нищо не се е случило.

Не знам какво би ме накарало да взема подобно оръжие в ръцете си, но определено нямаше да го направя заради група непознати.

Трябваше да им се изплъзна. Да избягам. В онзи момент нямаше значение къде. Бях много неща, ужасни неща, но не исках да добавям и *убийца* в списъка.

До ушите ми долетя звук на хрущящо стъкло, достатъчно силен, че да го чуя над течащата вода в банята и бръмченето на хладилниците. Водата спря и го различих още по-ясно. Завъртях се точно навреме да видя как летящата врата с надпис САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ се отваря и затваря зад ниските стелажи с храни.

Изходът.

Надникнах за последно през големия прозорец, за да се уверя, че Роб и Кейт още бях с гръб към мен, преди да хукна право към люлеещата се врата, преминавайки покрай витрината с телешка пастърма.

Бил е някой еног — мислех си, — или пък плъх. Не за пръв път в живота ми плъховете бяха за предпочитане пред хората.

Само че хрущенето на стъкло се чу отново, по-силно този път, и когато бутнах вратата, не се озовах пред стадо плъхове, нападнали пакетите с храна.

Беше друго дете.

ОСМА ГЛАВА

Той — не, тя — отвори уста в безмълвна гримаса. Не си личеше от пръв поглед, но вече бях сигурна, че е момиче, и то малко. На осем, най-много девет години, ако можех да съдя по ръста ѝ. Мъниче, плуващо в огромна тениска с щампа *Инди 500*, черно-бели флагове и зелени състезателни коли. Още по-странното беше, че ръцете ѝ бяха покрити от яркожълти гумени ръкавици чак до лактите — от онези, които майка ми носеше, когато чистеше банята или миеше чиниите.

Тъмната коса на малкото азиатче беше обръсната с машинка, а под тениската си беше обула възголеми момчешки дънки, но лицето ѝ беше толкова красиво, че приличаше на кукленско. Плътните ѝ, сърцевидни устни бяха застинали в съвършено *O*, а кожата ѝ беше толкова бледа, че луничките по носа и бузите ѝ изпъкваха драматично.

— Откъде се взе? — възвърнах гласа си аз.

Смаяното ѝ изражение премина в същински ужас. Ръката, която не беше заровила в кутията с дъвчащи бонбони, се мярна като жълта резка пред очите ми и затвори вратата.

— Ей! — Бутнах я тъкмо навреме, за да видя как малката изхвърчава през отсрещната врата на склада и се устремява към дъжда навън. Сложих раницата на гърба си и хукнах след нея. Изритах вратата и излетях навън. — Ей!

Детето търчеше презглава и малки опаковки с гевречета и чипс се ръсеха от джобовете и колана на дънките ѝ. Имаше право да се страхува от подивялото момиче, хукнало по петите ѝ. Но по-късно щях да съжалявам, че съм я уплашила; сега бях надушила надежда и нямаше да ѝ позволя да ми се измъкне. Малката беше дошла все отнякъде и ако знаеше изход от града или място, където да се скрия поне докато Кейт и другите се откажеха да ме търсят, трябваше да разбера.

Площадката зад сградата на бензиностанцията се състоеше само от четири паркоместа и едно от тях беше заето от преобърнат боклукчийски контейнер. Докато препусках след нея, без да откъсвам

очи от сивата ѝ тениска, чух разни дребни животинки да писукат от металната му вътрешност. Крачетата ѝ тичаха толкова бързо, че се препъна в една туфа дива трева, избуяла изпод ронещия се асфалт. Посегнах да я хвана, но малката успя да запази равновесие.

Бях на две стъпки от нея, когато внезапно ускори темпото си и се шмугна в горичката, която разделяше бензиностанцията от съседното шосе.

— Искам... искам само да поговорим! — извиках подире ѝ. — Моля те!

Трябваше да кажа: „Няма да те нараня“ или „Не съм от СОП“, или нещо друго, което щеше да ѝ подсказже, че и аз самата съм в не толкова малка опасност от нея. Но гърдите ми горяха и чувствах белите си дробове смачкани от болката в ребрата ми. Паникбутонът подскачаше във въздуха, блъскайки се в брадичката и раменете ми. Дръпнах го с такава сила, че верижката се скъса.

Момиченцето прескочи едно повалено дърво и гуменките ѝ продължиха да жвакат в горската кал. Моите не бяха много побезщумни, но гласът на Мартин заглуши всичко.

— Руби!

Кръвта ми изстина толкова много, че сякаш спря да циркулира във вените ми. Не биваше да поглеждам през рамо, но реакцията беше по-скоро инстинктивна, отколкото породена от страх. Не осъзнах, че краката ми са престанали да тичат, докато топчестият силует на Мартин не изникна от другата страна на горичката. Беше достатъчно близо, че да видя червенината по лицето му, но още не ме беше зърнал.

— Руби!

Очаквах, когато продължа да бягам, пред мен да няма нищо друго, освен дървета и въздух, но за моя изненада я видях, и то не особено далеч. Беше застанала зад едно дърво — не се криеше, но и не ме викаше към себе си. Устните ѝ бяха стиснати в тясна линия, а очите ѝ прескачаха между мен и посоката, от която се чуваше гласът на Мартин. Като пристъпих към нея, тя се стрелна толкова бързо, че краката ѝ отскочиха от земята. Подплашена като заек.

— Недей така — пророних задъхано и вдигнах безпомощно ръце. — Просто искам да...

Излязохме от гората и се озовахме на пустеещо шосе. В единия край на задънената улица се виждаше редица от разнебитени къщи,

чиито заковани прозорци приличаха на черни очи. Предположих, че ще се отпрати към най-близката — онази със сива ограда и зелена врата, — но малката сви рязко надясно и хукна към микробуса, паркиран отстрани на пътя.

Колата беше доста поочукана, не само по броните, но и по вратите и тавана. Фаровете ѝ бяха изпочупени, а черната ѝ боя се лющеше. Най-хубавото нещо в нея беше курсивното, усукано лого, което някой беше изрисувал по плъзгащата ѝ се врата.

Но все пак беше превозно средство. Начин за бягство. Точно в онзи момент не разсъждавах стратегически — за това дали имаше бензин и дали двигателят ѝ щеше да запали. Мисля, че само при вида на грохналия микробус сърцето ми се сдоби с големи, пухкави бели крила, които нищо не можеше да срази.

Момиченцето търчеше толкова бързо, че се блъсна в микробуса и отскочи от него. Тупна на земята, но се съвзе учудващо лесно. Хвана с двете си облечени в жълто ръце дръжката на вратата и я плъзна назад със стържене, което прогони птиците от покривите на близките къщи.

Стигнах я тъкмо когато затвори вратата и натисна копчето за заключване.

Виждах я през собственото си отражение в затъмненото стъкло — виждах какво тя бе видяла в мое лице. Опулени, дивашки очи, заплетена тъмна коса, дрехи, които вероятно щяха да си ми малки, ако животът в лагера не ме беше направил толкова кльоцава, че ребрата ми се брояха. Изтичах до другата страна на микробуса, за да се скрия от всеки, който можеше да изскочи откъм гората.

— Моля те! — пророних с дрезгав глас.

Този на Мартин или ехтеше в главата ми, или в действителност се приближаваше. Прозорците бяха достатъчно светли, че да виждам редицата дървета през тях, и държах очите си отворени на четири за восъчната кожа на преследвача ми. Ако той се приближаваше, значи, Кейт и Роб също не бяха много далеч. Вероятно вече бяха чули крясъците му.

Имаш два варианта, Руби — казах си. — Да се върнеш или да продължиш да бягаи.

Главата и сърцето ми ме тикаха единодушно към второто, но останалата част от тялото ми — онази, която бе изтезавана с „Белия шум“, тровена и наранявана от хора, провъзгласили се за благодетели

— упорито отказваше да помръдне от мястото си. Облегнах се на микробуса напълно обезверена. Чувствах се така, сякаш някой бе стегнал гърдите ми в менгеме и възнамеряваше да върти дръжката, докато не изцеди всичкия въздух и кураж от организма ми.

Годините в Търмънд ме бяха научили да не вярвам, че съм способна да се измъкна от живота, който други хора ми бяха предназначили. Не знам защо си бях въобразила, че във външния свят ще е различно.

Дочух стъпки сред шубрака, приближаващи се с всяка изминала секунда. Щом вдигнах поглед, смайващо русата коса на Кейт вече се мяркаше сред дърветата, проблясвайки като светулка под дъждовните облаци.

— Руби! — чух я да вика. — Руби, къде си?

А после видях и Роб — стоеше зад нея с пушката в ръце. Погледнах надясно към къщите, струпани в задънения край на улицата. В противоположна посока се виждаха табели с непознати символи — но неизвестното беше за предпочитане пред това да се върна при Кейт.

Момиченцето в микробуса извърна очи към мен, после към гората. Накрая стисна устни и ги изви в решителна гримаса. Едната ѝ ръка стискаше дръжката на вратата, а другата — страничната част на седалката ѝ. Понадигна се, но пак седна и отправи още един поглед към мен.

Аз избърсах лицето си с длан и отстъпих назад. Надявах се, че момиченцето ще е достатъчно умно да се скрие, когато Кейт и Роб тръгнат подир мен. Щях да ги отведа възможно най-далеч — поне с толкова можех да ѝ помогна, след като вече я бях уплашила до смърт.

Дори не се бях обърнала съвсем, когато чух вратата да се плъзва зад мен. Две ръце изскочиха отвътре и сграбчиха гърба на ризата ми, усуквайки плата за по-добър захват. Когато ме издърпа, полетях назад и се блъснах в най-близката седалка. Ударих врата си в страничната ѝ облегалка, но побързах да залегна върху постелката зад предното пасажерско място. Вратата се затвори шумно след мен.

Примигнах в опит да разсея тъмните точки, които плуваха пред очите ми, но другото момиче не ми даде време да свикна с обстановката. Прескочи оплетените ми крака, сграбчи яката на ризата ми и ме дръпна към най-задната седалка.

— Добре, добре — прошепнах аз и запълзях подир нея. Пръстите ми се пързаяха по сивия мокет на микробуса. Като изключим купчината вестници и няколкото завързани найлонови торби, пъхнати под най-задната седалка, вътрешността на микробуса беше доста спретната.

Тя ми махна да клекна зад една от средните седалки. Притиснах колене към гърдите си и в този момент осъзнах, че макар да бях изпълнила всяко нейно нареждане, още не беше продумала и дума.

— Как се казваш? — попитах я.

Тя се метна върху задната седалка и зарита с крака във въздуха, докато ровеше за нещо в багажника. Ако изобщо ме беше чула, се преструваше, че не е.

— Не се страхувай. Можеш да ми кажеш...

Когато най-накрая се обърна към мен, лицето ѝ беше зачервено, а в едната си ръка държеше изцапан с боя бял чаршаф. Долепи пръст до устните си и с право ми затвори устата. После разгърна широкия плат и го метна върху главата ми. В ноздрите ми проникна острата миризма на изкуствен лимонов аромат и белина. Отворих уста да възразя и се пресегнах да го махна от лицето си, но нещо ме спря.

Някой приближаваше — не, не беше само един човек. Хванах откъслеци от разговора им и чух как краката им стъпват по паважа. Звукът на отваряща се врата накара сърцето ми да спре.

— ... кълна се, че беше тя, Лиъм! — Гласът беше дълбок, но като че ли не принадлежеше на възрастен човек. — Ето, виж, казах ти, че ще се върне преди нас. Сузуме, да не си намери белята?

Другата врата на колата също се отвори. Вторият човек — Лиъм? — въздъхна облекчено.

— Слава богу — провлачи с южняшки акцент. — Хайде, хайде, хайде, влизай. Не знам какво се случва, но не искам и да разбирам. Преследвачите ми бяха достатъчни...

— Защо отказваш да признаеш, че беше тя? — озъби се другият глас.

— ... защото я заряхахме чак в Охайо... затова...

Отвъд гласа на Лиъм и пулсиращата между ушите ми кръв се чу още един глас.

— Руби! Руби!

Кейт.

Запуших устата си с ръце и стиснах очи.

— Какво става тук, по дяволите? — възкликна първият глас. — Правилно ли долавят ушите ми?

Първият изстрел пукна като фойерверк. Вероятно заради разстоянието или паравана от дървета, или пък заради заглушаващия ефект от хрусталаците, но ми прозвуча почти безобидно. Като предупреждение. Вторият имаше доста по-остри зъби.

— Спрете! — изкрещя Кейт. — Не стреляйте!

— ЛИЙ!

— Знам, знам! — Двигателят изръмжа, а след това и гумите изскърцаха по паважа. — Зу, коланът!

Опитах да се хвана здраво, но колата ме подмяташе напред-назад между седалките. Накрая главата ми се блъсна в пластмасовата кора на вратата и поставката за чаши, но никой не обръщаше внимание на странните звуци откъм задната седалка, при положение че стреляха по нас.

Стана ми чудно дали Роб беше връчил другата пушка на Мартин.

— Зу, да не би да се е случило нещо в бензиностанцията? — попита гласът, чийто собственик вече разпознавах като Лиъм. Думите му прозвучаха напрегнато, но не и панически. Пътувахме от десетина минути и се бяхме отдалечили от куршумите. Гласът на спътника му обаче беше друго нещо.

— О, божичко, пак ли преследвачи? Да не би да са имали конгрес, дявол да го вземе? Разбираш какво щеше да ни се случи, ако ни бяха спипали, нали? — Продължаваше да беснее вторият. — И стреляха по нас! Стреляха! С пушки!

Малкото момиченце се изкиска някъде вдясно от мен.

— Е, радвам се, че поне на теб ти е забавно! — обади се другият. — Знаеш ли какво е чувството да те прострелят, Сузуме? Куршумът разкъсва...

— Дунди! — Гласът на другото момче беше достатъчно остър да прекъсне кървавата история, която бе възнамерявал да сподели. — Успокой се, чу ли? Размина ни се. Стана доста напечено, но все пак отървахме кожата. Просто от утре ще трябва да внимаваме с грешките, нали така, Зу?

Другото момче простена отчаяно.

— Извинявай за одева — продължи Лиъм. Гласът му беше грижовен, което ми беше достатъчно да се досетя, че говори на момиченцето, не на вайкащия се тип. — Следващия път ще отидем заедно за храна. Не си ранена, нали?

Друсането на колата заглушаваше разговора им. Една монета дрънчеше толкова силно в поставката за чаши до главата ми, че малко остана да се пресегна изпод чаршафа, за да я хвана. Когато първото момче заговори отново, напрегнах слуха си да го чуя.

— Според теб някой определен човек ли търсеха?

— Не, според мен стреляха по нас!

Ръцете ми изтръпнаха чак до връхчетата на пръстите. В безопасност си — повтарях си. — Това са просто деца. Деца, които несъзнателно бяха изложили живота си на риск заради мен.

Трябваше да очаквам подобно нещо. Именно затова трябваше да помисля, а не за всички опасности, които ме дебнеха в непознатия, безлюден град. Но паниката беше превърнала мозъка ми бълбукащо блато от страх.

— ... доста неща — говореше Лиъм. — Но сега е най-важно да намерим Ийст Ривър...

Трябваше да изляза веднага. На мига. Това беше ужасна идея, навярно най-лошата досега. Ако ги оставех още сега, сигурно имаха шанс да се измъкнат на Кейт и Роб. Аз също.

Отново нанизах раницата на раменете си и свалих чаршафа. Вдишах дълбоко от застоялия, преработен от климатика въздух и използвах най-задната седалка, за да се надигна.

На предните седалки имаше двама тийнейджъри, загледани в пътя. Дъждът се беше усилил; едрите капки се сипеха твърде бързо, за да им смогнат чистачките, и гледката през предното стъкло наподобяваше импресионистка версия на Западна Вирджиния. Отгоре се ширеше сребристо небе, а отдолу се виеше черният път — и някъде в среден план се нареждаше луминесцентното сияние на крайпътните дървета с новите им пролетни корони.

Лиъм, шофьорът ни, носеше орфанно кожено яке, потъмняло по раменете, където дъждът го беше намокрил. Косата му беше пепеляворуса и щръкнала. От време на време поглеждаше към тъмнокожото момче на пасажерската седалка, но чак когато хвърли бегъл поглед към огледалото, забелязах, че очите му са сини.

— Не виждам нищо през задното стъкло като... — Погледът му бързо се върна към огледалото и думите заседнаха в гърлото му.

Той се завъртя рязко в седалката си, без да пуска волана, и микробусът кривна надясно. Щом видя, че колата лети към дясната канавка, другото момче издаде сподавен звук. Момичето надникна през рамо и по лицето му се изписа изненада и укор.

Лиъм скочи на спирачките. Коланите на другите двама пътници се стегнаха през гърдите им, но мен нямаше какво да ме спре и изхвъркнах напред между двете средни седалки. След цяла вечност — или просто напрегната секунда — микробусът спря с болезнено скрибуцане.

И двете момчета се взираха в мен, възприели коренно различни изражения. Иначе бронзовото лице на Лиъм бе побеляло като порцелан и устата му висеше почти комично. Спътникът му просто ме зяпаше през тънките си очила със сребърни рамки; беше свил неодобрително устни, както правеше майка ми, ако не си легнех навреме. Ушите му бяха несъразмерно големи и стърчаха; всичко между тях — от широкото му чело през тънкия му нос до дебелиите му устни, като че ли чернееше от гняв. За част от секундата се уплаших, че е Червен, защото ако съдех по погледа му, искаше единствено да ме превърне във въглен.

Момчета. Защо трябваше да са точно момчета?

Отлепих се от мокета и се втурнах към страничната врата. Вкопчих пръсти в дръжката ѝ, но колкото и да дърпах, вратата не поддаваше.

— Зу! — изкрещя Лиъм и погледът му запрескача между двете ни. Тя просто склучи облечените си в жълта гума ръце в скута си и примигна невинно насреща му. Сякаш нямаше никаква представа как се бяха натъкнали на неканената пътничка, вкопчила се във вратата на возилото им.

— Бяхме се разбрали нещо — без скитници — поклати неодобрително глава другото момче. — Точно заради това не взехме котенцата!

— О, мътните ме взели... — Лиъм се свлече в седалката си и зарови лице в дланите си. — Какво щяхме да правим с цял кашон изоставени котета?

— Ами ако черното ти сърце не беше пожелало да ги обрече на гладна смърт, можеше да им намерим нови любящи стопани например.

Лиъм хвърли смаян поглед на спътника си.

— Май никога няма да ги преживееш тези котки, а?

— Та те бяха невинни, беззащитни душици, а ти ги остави пред нечия пощенска кутия! Пощенска кутия!

— Дунди — простена Лиъм, — стига вече.

Дунди? Сигурно се шегуваха. Момчето беше слабо като вейка. Всичко в тялото му — от носа до пръстите му — беше дълго и тясно.

Той впи кръвнишки поглед в Лиъм. Не знам кое ме учудваше повече — фактът, че спореха за някакви си котенца, или това, че май ме бяха забравили.

— Извинете! — прекъснах ги, блъсвайки с длан по прозореца. — Ще отключите ли вратата, ако обичате?

Това поне им затвори устата.

Когато Лиъм най-сетне се обърна към мен, изражението му беше коренно различно отпреди. Изглеждаше сериозен, но не и ядосан или мнителен. Което аз самата едва ли щях да постигна, ако бях на негово място.

— Ти ли си момичето, което търсят? — попита той. — Рут?

— Руби — поправи го Дунди.

Лиъм махна с ръка.

— О, да. Руби.

— Просто отключете вратата, моля! — Отново дръпнах дръжката. — Сбърках. Това беше грешка! Постъпих егоистично, съзнавам го, затова трябва да ме пуснете, преди да са ни настигнали.

— Преди кой да ни е настигнал? Преследвачи ли са онези? — попита Лиъм. Обходи ме с поглед — от изпитото ми лице, през тъмозелената ми униформа до изкаляните ми платненки. До пси-номера, изписан с перманентен маркер върху пръстите ми. По лицето му пробяга същински ужас. — От някой лагер ли избяга?

Усетих тъмните очи на Сузуме — Зу — върху себе си, но не откъснах поглед от този на Лиъм. Кимнах с глава.

— Детската лига ме измъкна.

— И си избягала от тях? — учуди се Лиъм. Надникна към Зу за потвърждение. Тя кимна.

— Какво значение има това? — намеси се Дунди. — Чу я — отключи глупавата врата! И бездруго вече ни издирват типовете от СОП и разни преследвачи; само Детската лига ни липсва! Сигурно мислят, че сме я отвлекли, а ако разгласят, че наоколо шарят изроди в раздрънкан черен микробус... — Той не намери смелост да довърши.

— Ей — вдигна пръст насреща му Лиъм. — Не говори така за Черната Бети.

— О, прощавай, че нараних чувствата на един двайсетгодишен микробус.

— Той е прав — обадох се аз. — Извинявайте, но моля ви, не искам да ви причинявам повече неприятности.

— Искаш да се върнеш при тях? — Лиъм отново се беше обърнал към мен, стиснал устни в сериозна гримаса. — Виж какво, не ми влиза в работата, зелена приятелко, но знай, че каквото и да са ти наговорили, вероятно е лъжа. Те не са спасителните ни ангели. Имат си свои собствени планове, а щом са те измъкнали от лагера, значи, влизаш в тях.

Поклатих глава.

— И мислиш, че не знам?

— Добре — отвърна спокойно той. — Тогава защо държиш да се върнеш при тях?

Във въпроса му нямаше нищо укорително, но незнайно защо продължавах да се чувствам като кръгла глупачка. Нещо горещо и дразнещо кипеше в гърлото ми, издигайки се нагоре, докато не се намърда зад очите ми. О, боже, този хлапак ме гледаше все едно бях бездомно кутре, осъдено на екзекуция. Не знаех дали парещото чувство в мен беше гняв, или срам, но и нямах време да го анализирам.

— Не държа, само че не мога да... не исках да въвличам и вас... тоест, нямах такова намерение, но...

С ъгълчето на окоето си видях, че Зу се размърда и протегна ръка към мен. Отдръпнах се рязко. По лицето ѝ изплува обидено изражение и се задържа там достатъчно дълго, че да се почувствам виновна. Тя се опитваше да ми помогне — да прояви добрина. А нямаше ни най-малка представа що за чудовище бе спасила.

В противен случай не би ми отворила вратата.

— Да разбирам, че искаш да се върнеш?

Дунди гледаше Лиъм, а Лиъм гледаше мен. Отново ме беше впримчил с поглед, а дори не бях усетила кога.

— Не — отвърнах искрено. — Не искам.

Той не каза нищо, а просто превключи на скорост и микробусът потегли напред.

Какво правиш, Руби? Подканих се да посегна към дръжката на вратата, но вече ми се струваше твърде далеч, а ръката ми тежеше като олово. *Излез. Излез още сега.*

— Лий, да не си посмял — подхвана Дунди. — Ако Лигата ни погне...

— Всичко ще е наред — увери го Лиъм. — Ще я откараме до най-близката автогара.

Примигнах смаяно.

— Няма нужда.

Лиъм махна с ръка.

— Не го мисли. Съжалявам, че не можем да ти помогнем повече. Твърде е рисковано.

— Да, прав си — съгласи се Дунди. — И в този ред на мисли ще ми обясниш ли какво ни пречи да я закараме до някоя от гарите. Те са по-близо.

Когато вдигнах очи, Лиъм ме изучаваше в огледалото, сбърчил светлите си вежди в сериозен вътрешен диалог. Помъчих се да запазя самообладание под нажежения му поглед.

— Руби се казваше, нали? Сигурно вече си разбрала, но аз съм Лиъм, а прелестната дама зад мен е Сузуме.

Тя ми се усмихна свенливо. Обърнах се към другото момче и вдигнах въпросително вежда.

— Предполагам неговото име не е Дунди?

— Не — изсумтя той. — Лиъм ми измисли този прякор в лагера.

— Беше доста едричък. — По лицето на Лиъм играеше тънка усмивчица. — Оказва се, че тежкият физически труд и оскъдното хранене са по-ефективни от всякакви програми за отслабване. Зу ще потвърди.

Зу обаче не следеше разговора ни. Беше нахлупила качулката си и се беше завъртяла в седалката си така, че да гледа над облегалката ѝ през задния прозорец. Устните ѝ бяха отворени, но като че ли не успяваше да извика думите си до тях. Лицето ѝ беше преbledняло.

— Зу? — притесни се Лиъм. — Какво има?

Нямаше нужда да посочва. Дори да не бяхме видели бежовия джип, хвърчащ подире ни, нямаше как да пропуснем куршума, който пръсна задното стъкло.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Куршумът изсвистя точно през средата на микробуса и излезе през предното стъкло. В първия момент всички просто вперихме погледи в дупката и плъзващата от нея паяжина от пукнатини.

— По дяво...! — Лиъм настъпи с всички сили педала на газта. Явно беше забравил, че се намираме в додж *Караван*, а не в беемве, така че, за съжаление, постигнахме максимална скорост след около трийсет минути. Тялото на Черната Бети се разтресе, подрънквайки не само заради неравностите по пътя.

Завъртях се да видя джипа на Роб, но колата зад нас се оказа яркочервен пикап, а мъжът, който се беше повесил от пасажерския му прозорец с пушка в ръка, нямаше нищо общо с Роб.

— Казах ти! — изкрещя Дунди. — Казах ти, че преследвачите са ни настигнали!

— Да, бил си прав — извика в отговор Лиъм. — Но ще се постарая ли да си полезен, освен това?

Той кривна рязко вляво тъкмо когато мъжът стреля отново. Явно не се беше прицелил добре, защото куршумът дори не засегна колата, макар че нямаше как да съм сигурна. Пак се чу стрелба и този куршум вече постигна доста по-голям успех — заби се в задната броня на Черната Бети. Усетихме го като тухла и всички ахнахме от ужас. С изключение на Дунди, който простена страдалчески и се прекръсти.

Зу се беше свлякла в седалката и бе долепила колене към гърдите си. Качулката скриваше лицето ѝ, но тялото ѝ видимо трепереше от страх. Сложих ръка на гърба ѝ и я притиснах надолу.

Отзад се чу още един трясък, но този път не беше изстрел от пушка.

— Ама какво... — Лиъм пое риска да погледне през рамо. — Сериозно ли?

Сърцето ми пропадна като камък в стомаха ми. Червеният пикап се стрелна напред и зърнах как шофьорът — тъмнокоса жена с очила — врътва волана настрани, за да избяга на бежовия джип, който току-

що беше блъснал колата ѝ. Нямахте нужда да виждам кой кара втория автомобил, за да се досетя чий беше: на Кейт и Роб. Но тогава кой ни преследваше в червения пикап?

— Тя е! — изпищя Дунди. — Казах ти! Намерила ни е!

— Тогава кой е онзи с пушката? — попита на висок глас Лиъм.
— Гаджето ѝ?

Мъжът, който беше стрелял по нас, се обърна към джипа отзад. Оцеля точно една секунда. Изстрелът от задната кола го улучи право в гърдите и разпръсна кръвта му във въздуха. Следващият куршум накара безжизненото му тяло да се свлече през прозореца. Шофьорът — жената — дори не го погледна.

Накрая червеният пикап се откъсна от предната броня на джипа. Тъй като и двете му задни гуми бяха спукани, изхвърча към съседната лента, завъртя се и спря на банкета.

— Единият проблем е решен — коментира Лиъм. Обърнах се назад в очакване да видя пушката на Роб, насочена към мен през разбитото задно стъкло. Само че Роб беше зад волана.

Кейт седеше на пасажерската седалка с пушка в ръце.

— Моля те, просто ме остави тук — казах на Лиъм и сграбчих рамото му. — Ще тръгна с тях. Не е нужно да пострадат и други хора.

— Да! — съгласи се Дунди. — Отбий, остави я тук!

— Млъкнете и двамата! — нареди Лиъм и кривна към дясната лента, после обратно към лявата. Джипът по-скоро ни следваше, а не се опитваше да ни настигне. Не можах да преценя дали ние забавихме скоростта, или той увеличи своята, но в следващия момент джипът ни блъсна отзад и дори предпазните колани не ни попречиха да изхвъркнем напред.

Лиъм измърмори нещо под носа си, но никой не го чу заради внезапния порой, плиснал от небето. Свали прозореца си и показа ръка навън, сякаш за да махне на джипа да ни изпревари.

— Направи нещо! — изкрещя Дунди, хващайки волана с две ръце.

— Опитвам се! — отвърна Лиъм. — Не мога да се съсредоточа!

Щеше да използва способностите си. Прозрението се прокрадна сред обзелия ме ужас.

Едрите капки, трополящи по прозореца, замъгляваха дърветата около нас, но Лиъм не си направи труда да включи чистачките. Ако го

беше сторил, вероятно щеше да види колата, фучаща към нас от другата посока. Клаксонът ѝ ревна и успя да изтръгне Лиъм от транс му.

Микробусът кривна обратно в дясната лента и челният сблъсък с леката кола му се размина на косъм. Ако шофьорът ѝ не беше набил спирачките обаче, джипът щеше да се забие право в нея. И двете със Зу се обърнахме точно навреме да видим как бежовият автомобил се връща в дясната лента. Кейт се съвзе бързо и преди да сме успели да си поемем дъх, те вече летяха към нас.

— Лиъм — подхванах отново с умолителен глас. — Моля те, просто отбий. Няма да им позволя да ви наранят!

Не искам да се връщам.

Не искам да се връщам.

Не искам...

Затворих очи.

— Ей, Зелената! — Гласът на Лиъм проникна в мислите ми. — Можеш ли да шофираш?

— Не...

— Имаш ли по-добро зрение от Дунди?

— Може би, но...

— Чудесно! — каза той и се пресегна назад за ръката ми. — Ела на капитанската седалка.

Като не му се подчиних, изсумтя, без да му прави впечатление, че поредният куршум издрънча по металната плът на Черната Бети.

— Почакай! — Но очевидно нямах дума по въпроса. Лиъм свърна обратно в лявата лента тъкмо когато джипът ни настигаше за поредния сблъсък. Вместо да увеличи скоростта обаче, той скочи върху педала на спирачката. Черната Бети спря рязко и джипът профуча край нас.

Всичко се случи толкова бързо, че нямах време да възразя. Той разкопча колана си, стана от шофьорската седалка и ме издърпа на нея. Колата тръгна сама и аз се паникьосах, настъпвайки здраво педала, който реших, че отговаря за спирачката. Черната Бети скочи напред и този път писъкът дойде от моята уста.

— Спирачката е отляво! — Лиъм се блъсна в таблото, а в същия момент гумите на джипа пред нас изсвистяха пронизително. Роб обърна и ускори към нас. — Настъпи газта!

— Защо не кара той? — попитах с тънък гласец.

Дунди бутна пасажерската седалка назад, така че да се прехвърли в задната част на микробуса, а Лиъм зае неговото място.

— Защото — обясни той, докато сваляше прозореца — не вижда и на два метра пред себе си. Повярвай ми, скъпа, не е добра идея да сяда зад волана. А сега настъпи газта!

Изпълних нареждането му. Колата отново се стрелна напред, а сърцето ми се заклеци чак в гърлото ми. Колелата забуксуваха върху мокрия асфалт.

Лиъм подаде през прозореца толкова голяма част от тялото си, че почти седеше на вратата.

— По-бързо! — заповяда ми той.

Дъждът се сипеше като из ведро, но фаровете на джипа пронизваха мъглата, докато микробусът хвърчеше право към него. Движихме се с такава скорост, че воланът се тресеше в ръцете ми и подскачаше като оживял. Преглътнах поредния си писък и опитах да отпусна газта, но Лиъм веднага се намеси.

— Не, не намалявай!

— Лий! — Дунди се беше привел напред в седалката си. — Това е лудост... какво правиш?

Толкова се беше умълчал, че почти го бях забравила. Стрелката на скоростомера пълзеше към сто и трийсет, сто и четирийсет, сто и петдесет километра в час, ето защо нищо чудно, че паметта ми изневеряваше.

И тогава всичко отиде по дяволите.

Чу се ужасяващ гърмеж — хиляда пъти по-оглушителен от пръсването на балон — и микробусът започна да се върти, а воланът буквално изскочи от ръцете ми.

— Изправи! — крещеше Лиъм. — Изправи волана!

— Мам...! — Предпазният колан прогони въздуха от гърдите ми, но в крайна сметка успях да преборя волана и отново тръгнахме направо. Колата се килна назад, оставяйки дيريا от огнени искри по пътя след себе си. Джипът пак се озова насреща ни и за втори път хвърчахме право към него.

— Продължавай напред! Не спирай! — изкрещя Лиъм.

Но гумата — мислех си, докато ръцете ми душаха волана, — гумата...

Дунди се пресегна да хване краката на Лиъм, за да не изхвъркне през прозореца.

— Пусни ме! — озъби му се той. — Добре съм, вече се случва.

Не знаех какво точно се случва, докато не погледнах в огледалото за обратно виждане и не съзрях как тъмното туловище на едно дърво изхвърча откъм гората, водено към джипа единствено от ръката на Лиъм.

Тъй като вниманието му беше насочено към микробуса, устремен към тях, Роб нямаше време да се изплъзне на летящото дърво. Аз завъртях сляпо волана, за да избегна сблъсъка с обречения джип. Чух трошене на стъкла и скърцане на метал, а в следващия момент Роб загуби контрол върху автомобила. Когато погледнах назад в страничното огледало, джипът вече лежеше на една страна. До димящото му тяло се търкаляше потрошеният от сблъсъка дънер.

— Как го направи? — надвиках шумотевицата на вятъра и дъжда. — Нали уж...

Отговори ми Дунди, чието лице беше мъртвешки бледо.

— Схвана ли вече? Нямаше да спрат, докато не ни заловят.

Лиъм се върна в колата и се тропна на седалката с дълга въздишка. Косата му стърчеше във всички посоки, окичена с листа и малки клонки.

— Така, зелена ми приятелко — подхвана той без никаква следа от шок в гласа си, — онези гръмнаха едната ни задна гума, така че караш на джанта. Просто продължавай напред и започни да намаляваш скоростта. Слез от магистралата на следващата отбивка.

Стиснах челюстите си толкова силно, че ме проряза болка.

— Добре ли си, Зу? — попита Лиъм. Момиченцето вдигна два палеца. Жълтите й ръкавици бяха единственото цветно нещо в целия микробус.

— Е, аз съм добре, благодаря, че попита — обади се Дунди. Малките очила бяха застанали накриво върху лицето му, но той заглаждаше синята си риза с длани. След малко се приведе напред и шляпна Лиъм по тила. — И между другото, случайно да си откачил? Знаеш ли какво се случва с едно тяло, когато падне от кола, движеща се с висока скорост?

— Не — отвърна Лиъм, — но предполагам не е нито приятна гледка, нито подходящо за ушите на единайсетгодишно дете.

Надникнах към Зу. Единайсет? Сигурно грешаха...

— О, значи, може да я забъркваш в престрелки, но не позволяваш да ѝ разказвам страшни истории? — Дунди скръсти ръце пред гърдите си.

Лиъм бръкна под седалката и изправи докрай облегалката ѝ. Като се надигна, лицето му беше сбърчено в болезнена гримаса. Над окото му имаше прясна рана. От брадичката му капеше кръв.

Видях зелената магистрална табела през дъждовния параван. Не че имаше значение кой град или изход оповестяваше. Искях просто да се махна от магистралата и шофьорската седалка.

Когато дойде време да вдигна крака си от педала за газта, вече цялото ми тяло беше вкочанено от умора и стрес. Микробусът следваше извивката на магистралната рампа със съвсем малко помощ от моя страна, а когато достигнахме шосето, спря от само себе си. Притиснах ръка към гърдите си, за да се уверя, че сърцето ми не беше отказало.

Лиъм се пресегна и дръпна ръчната спирачка.

— Справи се чудесно — похвали ме той. Гласът му беше по-тих от обичайното. За жалост обаче, не успя да укроти яростната змия, свила се на топка в стомаха ми.

Протегнах се и го фраснах в ръката. Силно.

— Ау! — проплака той и се отдръпна от мен с ококорени очи. — Това пък за какво беше?

— Изобщо не е като да караш колело, задник такъв!

Той ме загледа с потреперващи устни. Сузуме избухна в тихичък смях, представляващ безкрайна поредица от пъхтене и друсане, което от своя страна оцвети лицето ѝ в розово и я остави без дъх. В продължение на няколко секунди единственият звук, който съумяваше да заглуши дъжда, беше детското ѝ хихикане — поне докато Дунди не отпусна лице в ръцете си с тежък стон.

— О, да — каза Лиъм и отвори пасажерската врата. — Ще се впишеш чудесно в групичката ни.

Когато Лиъм се захвана със задната гума, пороят вече беше преминал в ситен дъждец. Аз не помръднах от шофьорската седалка главно защото не знаех какво друго да направя. Другите двама също

бяха излезли от колата — Сузуме отиде при Лиъм, а Дунди тръгна в обратната посока. Наблюдавах го през напуканото стъкло: отиде до табелата, сочеща към Национален горски парк *Мононгахела*; след малко извади нещо — книга — от задния си джоб и седна в края на пътя. Споходена от не особено благородна завист, присвих очи да разчета заглавието ѝ, но половината корица липсваше, а другата беше скрита от ръката му. Не знам дали наистина четеше, или само се пулеше в текста.

Ако съдехме по крайпътната табела, бях свърнала по отбивката за Слейти Форк, Западна Вирджиния. Онова, което бях сметнала за затънтен селски път, се оказваше шосе 219, водещо към нищото. Марлингтън може и да беше загубил всичките си обитатели, но Слейти Форк като че ли никога не бе имал такива.

Станах от шофьорската седалка и преминах в задната част на микробуса. Ръцете ми продължаваха да треперят, сякаш опитвах да се отърся от остатъчния адреналин в кръвта ми. Черната раница, която Роб и Кейт ми дадоха, надничаше изпод няколко листа от вестник и празна бутилка от препарат за стъкла, струпани на задната седалка.

Поизтупах я и я оставих до себе си на седалката. Вестникът беше на повече от три години и бе втвърден от старост. Половината от едната му страница беше заета от реклама на крем за лице, който някой безкрайно находчив ум бе нарекъл *Вечна младост*.

Обърнах страницата в търсене на някакви новини. Прегледах набързо една статия, възхваляваща изправителните лагери, и останах по-скоро смаяна, отколкото засегната от факта, че авторът ѝ най-открито наричаше децата с пси-способности *мутантски бомби със закъснител*. Имаше и кратка статия относно бунтовете, които журналистът описваше като *директна последица от нарастващото напрежение между Западното и Източното правителство по въпросите на новия родилен кодекс*. В дъното на страницата, под превъзнесена дописка за годишнината от стачката на някакви влакови кондуктори, беше публикувана снимка на Кланси Грей.

Синът на президента пред комисията на Детската лига — пишеше отдолу. Беше ми достатъчно да прочета само първите два-три реда, за да схвана общата идея: президентът се страхуваше да излезе на публично място след неуспешния опит за убийството му, затова бе изпратил личния си изрод да свърши мръсната работа вместо него.

Зачудих се на колко ли години беше Кланси в наши дни. На снимките в Търмънд беше на същата възраст, затова не можех да си го представя на повече от единайсет-дванайсет. Но навярно вече приближаваше осемнайсет. Общо взето, си беше чист дъртак по нашите стандарти.

Захвърлих вестника с отвращение и отново посегнах към раницата си. Роб беше казал, че вътре ще намеря чисти дрехи и ако наистина се окажеше така, щях да се отърва от търмъндската си униформа веднъж завинаги.

Обикновена бяла тениска, дънки, колан и суитшърт с цип. Спокойно си се представях в такова облекло.

Внезапното почукване по стъклото ме уплаши толкова, че едва не прехапах езика си. Лицето на Лиъм изникна пред мен, сякаш начертано с остри, обтегнати линии.

— Ще ми донесеш ли тези дрехи, ако обичаш? Искам да ти покажа нещо.

Веднага щом усетих очите му върху себе си, всички кости, мускули и стави в тялото ми сякаш се събудиха. Изскочих през плъзгащата се врата със смътен вкус на кръв в устата си и огледах микробуса. Ако изобщо беше възможно, изглеждаше още по-зле и отпреди — като детска играчка, която някой беше натикал в мелницата за отпадъци на кухненската мивка. Докоснах с пръсти няколко от новите дупки от куршуми по тънкия метал. Лиъм коленичи до Зу, която крепеше резервната гума с всички сили, и се зае да надига колата с крика, отделяйки я от съсипаната задна дясна гума. Застанах зад тях тъкмо навреме да видя как Лиъм размахва ръка пред таса на джантата. Болтчетата се развиха сами, без дори да ги докосва, и се струпаха на спретнатата купчинка пред него.

Син, установих веднага. Лиъм беше Син. Какви бяха другите тогава?

— Така — подхвана той. Издуха кичур светла коса от очите си. — Извади тениската, която беше намислила да облечеш.

— Аз... няма да се преобличам пред вас — заявих.

Той завъртя очи.

— Ама ти сериозно ли? Тревожиш се за благоприличието си, при положение че до няколко часа ще имаме цяла банда агенти на Лигата

по петите си? Мисли приоритетно, зелена приятелко. А сега извади тениската.

Погледах го за момент, не че знаех какво търсех.

— Опирай яката ѝ — нареди Лиъм и остави още едно болтче на асфалта до краката си. — Ще намериш малка издутина.

Така и стана. Беше не по-голяма от грахово зърно, пришито в иначе безличната тениска.

— Дунди държи един бабешки комплект под предната седалка — обясни той. — Ако възнамеряваш да я облечеш, първо трябва да извадиш проследяващото устройство.

Бабешкият комплект се оказа кутия с конци, ножица и малко парче плат с бродерия. Имаше и лист хартия, върху който някой — Дунди може би? — беше избродирал идеален черен квадрат. Вперих поглед във фигурата и потрих с палец изпъкналите ѝ очертания.

— При всички случаи не е зле да свалиш тая униформа — продължи Лиъм. — И не забравяй да провериш панталоните и суитшърта. Нищо чудно да са използвали повече устройства.

Отново се оказа прав. Напипах още една бабунка в колана на дънките, една в подгъва на качулката на суитшърта и дори една залепена под катарамата на колана — четири проследяващи устройства за едно момиче, плюс още едно в подплатата на раницата.

Лиъм подмени спуканата гума с резервната по-бързо, отколкото смятах за възможно. Зу му помогна да върне болтчетата по местата им и да свали колата с крика. Накрая ѝ връчи инструментите, а тя знаеше къде точно да ги прибере в багажника.

— Дай ми ги — протегна ръка към мен после. — Аз ще се погрижа за тях.

Предадох му ги с треперещи пръсти, а той ги хвърли на земята и ги смачка с тока на обувката си.

— Не разбирам... — подхванах аз. Но донякъде разбирах. Нямах да вложат толкова усилия в измъкването ми от лагера, ако не бяха измислили начин да следят местонахождението ми, в случай че войниците ме заловяха или нещо друго ни разделеше.

Лиъм отново протегна ръка към мен и чистата паника при мисълта, че може да ме докосне, ме накара да отскоча назад, за да увеличи разстоянието помежду ни. Но ръката му все още беше опасно близо; висеше във въздуха между двама ни и усетих върху рамото си

топлината на обърнатата му нагоре длан, сякаш я беше долепил до него. Вдигнах ръце и ги кръстосах отбранително пред гърдите си, докато в корема ми се вихреше окаяна смесица от напрежение и чувство на вина. Опитах да съсредоточа погледа си в идентификационния номер върху платненките ми, само и само да не отскоча повече назад.

Държиш се като напласена хлапачка — смъррих се наум. — Престани. Той е просто момче.

— Онези от Детската лига разправят много лъжи, а най-голямата е, че ти дават свобода — обясни той. — Говорят за любов и уважение, за семейство, но не знам семействата да слагат проследяващи устройства по дрехите на членовете си и да ги изпращат на бойното поле.

— И все пак не беше нужно да ги убиваме — отвърнах аз. Пръстите ми стиснаха презрамките на раницата. — Вътре имаше още едно хлапе. Мартин. Той не... не заслужаваше да...

— Имаш предвид... — Лиъм избърса маслото и мръсотията от ръцете си в предницата на дънките си. — Онзи леко... — Направи неопределено движение с ръце, което вероятно описваше едрото телосложение на Мартин. — Той ли?

Кимнах с глава.

— Дървото не ги удари — отбеляза Лиъм и се облегна се на плъзгащата врата. — Твърде възможно е да са живи.

Лиъм ме поведе обратно към пасажерската седалка и подсвирна на Дунди. Зад мен Зу вече се качваше в Черната Бети.

— Чуй какво — продължи той. — Всички имат проследяващи устройства. Сигурен съм, че от Лигата ще изпратят друг агент да им помогне. Ако държиш да се върнеш при тях, върви; ако ли не, ще те откарам до автогарата, както обещах.

Ръцете ми висяха спокойно до тялото ми, лицето ми беше ясно от пролетно небе, но въпреки това не го заблуждавах. Усети чувството ми за вина, сякаш го носех отпред на гърдите си.

— Това, че искаш да живееш свой собствен живот, не те прави лош човек.

Погледът ми запрескача между асфалта и лицето му; по-объркана не се бях чувствала никога. Защо му беше да ми помага,

особено при положение че вече имаше двама души, които разчитаха на него? Които искаше да защити.

Лиъм ми отвори задната врата и кимна към празната седалка. Но преди да реша дали да остана с тях, макар и за кратко, Дунди стрелна ръка и затръшна плъзгащата врата пред лицето ми.

— Дунди... — подхвана с предупредителен тон Лиъм.

— Защо беше с агенти на Детската лига?

— Ей, стига — спря го Лиъм. — На такава мисия не се задават много въпроси. Хайде, Зелена, качвай...

— Не — прекъсна го Дунди, — това е твоя приумица. Твоя и на Сузуме. Ако ще пътуваме с нея, искам да знам що за човек е и защо онези въоръжени откачалки я преследваха така настървено.

Лиъм вдигна ръце.

— Аз... — Как можех да ги заблудя, без да прозвуча като абсолютна лъжкиня? Чувствах главата си пълна с мъгла; бях твърде изтощена да разсъждавам. — Аз бях...

Зу ми кимна окуражително със светнали в очакване очи.

— Изпратиха ме на мисия в Контролната кула — изстрелях накрая. — Видях кодовете за достъп до едни компютърни сървъри, до които Лигата иска да се докопа от доста време. Имам фотографска памет и ме бива с числата и кодовете.

Май беше малко прекалено, но като че ли се хванаха.

— Ами приятелят ти? Той каква работа има с тях?

Колкото повече се взираха в мен, толкова по-трудно ми ставаше да запазя хладнокръвие. Стегни се, Руби.

— Мартин ли? — попитах с глас, твърде висок за собствените ми уши. — Вчера го видях за пръв път в живота си. Не знам какво прави с тях. Така и не го попитах.

Щеше ми се наистина да не знаех нищо за него.

Дунди удари с длан по микробуса.

— Не ми казвай, че й вярваш, Лий. Ние познавахме всички, преди да избягаме.

Да избягат? Наистина ли се бяха измъкнали сами? Онемях от смайване за няколко секунди, но най-накрая попитах:

— Така ли? Всичките три хиляди души?

Момчетата отстъпиха назад едновременно.

— В твоя лагер е имало три хиляди деца? — удиви се Лиъм.

— Защо питаш? — Погледът ми запрескача нервно между двамата. — Колко е имало във вашия?

— Най-много триста — отвърна Лиъм. — Сигурна ли си, че са били три хиляди?

— Е, не са ни давали официална бройка. В колиба живееха по трийсет души, а те бяха около сто. Едно време имаше и повече, но изселиха Червените, Оранжевите и Жълтите.

Очевидно го бях смаяла. От гърлото му се изтръгна сподавен звук.

— Майко мила — процеди накрая. — Как се казваше лагерът?

— Не ти влиза в работата — сопнах се аз. — Да съм питала вие откъде идвате?

— От Каледония, Охайо — обясни Дунди, пренебрегвайки острия поглед на Лиъм. — Тикнаха ни в едно начално училище. Ние избягахме. Твой ред е.

— И защо да ви казвам? За да ме издадете на първото СОП управление?

— Да, наистина, какво би ни попречило да се отбием до някое и да подадем доклад?

Въздъгнах уморено.

— Хубаво. Бях в Търмънд.

Тишината, която последва, се проточи цяла вечност.

— Сериозно ли говориш? — попита накрая Лиъм. — Смахнатият Търмънд с малките франкенщайнчета?

— Отдавна спряха опитите — изтъкнах с учудващо отбранителен тон.

— Не, не, просто... просто... — запелтечи Лиъм. — Мислех, че е препълнен. Все пак нас ни откараха чак до Охайо.

— На колко години те вкараха в лагера? — Гласът му беше премерен, но забелязах промяната в лицето му. — Била си малка, нали?

Отговорът изскочи от устата ми, преди да успея да го спра.

— Вкараха ме в деня след десетия ми рожден ден.

Лиъм изсвири тихо и ми стана чудно каква ли информация за Търмънд беше изтекла във външния свят. И кой я разгласяваше — бившите му служители от СОП?

И щом хората знаеха, защо никой не беше дошъл да ни помогне?

— А вие колко време прекарахте в Каледония?

— Сузуме около две години. Аз се задържах около година и половина, а Лий — година и нещо.

— Това... — Малко грозно гласче прошепна в главата ми: *Това ли е всичко?*, макар и от личен опит да знаех, че няма значение дали са прекарвали година, или ден в лагера — дори минути беше достатъчна да те разбие на парчета.

— А сега си на колко? Шестнайсет? Седемнайсет?

— Не знам — отвърнах и мисълта едва не ме блъсна в микробуса зад мен. Наистина не можех да кажа със сигурност. Сам твърдеше, че са минали шест години, но можеше и да бърка. В Търмънд не следяхме времето по обичайния начин; разпознавах смяната на сезоните, но в даден момент бях спряла да я отчитам. Растях, а с идването на всяка зима знаех, че съм остаряла с още една година, но всичко това... като че ли не бе имало значение до този момент. — Коя година сме?

Дунди изсумтя и завъртя очи към небето. Отвори уста да каже нещо, но като видя лицето ми, се спря. Не знам каква физиономия се беше появила там, но успя да потуши раздразнението му за не повече от две секунди. Присвитите му очи се отвориха в израз на нещо като състрадание. А Лиъм... неговото изражение сякаш се разтопи.

Усетих как кожата по тила ми настръхва, а пръстите ми заусукваха краищата на късите ми панталонки. Най-малко от всичко на света — най-малко от всичко — исках състраданието на сбирщина непознати. Толкова съжалих, че изобщо си бях отворила устата, че забравих дори тревогата и страха си. Трябваше да излъжа или да заобиколя въпроса. Представата им за Търмънд и нещата, на които ме бяха подлагали там, бяха достатъчни да ме определят като жалка в очите им. Виждах го по лицата им и иронията в цялата ситуация ме опари по-жестоко от очакваното. Бяха взели под крилото си чудовище, заблуждавайки се, че е мишка.

— Е, в такъв случай съм на шестнайсет — обясних, когато Лиъм ми съобщи годината. В крайна сметка Сам се оказа права.

В главата ми изникна и едно друго опасение.

— Още ли строят лагери, в които изпращат нови деца?

— Вече поспряха — отвърна Лиъм. — По-младото поколение — връстниците на Зу — беше засегнато най-силно. Хората се уплашиха и раждаемостта спадна още преди правителството да е забранило възпроизвеждането. Повечето от децата, които в момента изпращат по

лагерите, са като нас. Изплъзнали са им се по време на Наборите или са опитали да избягат.

Кимнах, смилайки новата информация.

— В Търмънд — подхвана Дунди — наистина ли...

— Мисля, че е достатъчно — прекъсна го Лиъм. Протегна се през опънатата му ръка и отново ми отвори плъзгащата врата. — Тя отговори на въпросите ти, ние отговорихме на нейните, а сега е време да потегляме, докато все още имаме шанс да се измъкнем.

Зу се качи първа, а аз я последвах, без да погледна към никое от момчетата, отправяйки се към най-задната седалка, където можех да полегна и да се скрия от други нежелани въпроси.

Дунди зае предната пасажерска седалка и ми хвърли един последен поглед. Стискаше плътните си устни толкова силно, че бяха преbledнели. Накрая обърна очи към книгата в скута си и реши да се преструва, че не съществувам.

Лиъм настъпи газта и Черната Бети замърка послушно, като разтърси цялото ми тяло. Дълго време се чуваше само нейният глас.

Дъждът продължаваше да се сипе и обгръщаше колата със сивкава светлина. Стъклата се бяха замъглили и известно време не правих нищо друго, освен да гледам дъжда. През предното стъкло просветваха фаровете на коли от насрещното движение, макар и още да не се беше стъмнило.

Накрая Дунди включи радиото, което изпълни тихото пространство с известие за петролната криза в Америка и наложените от нея сондажи в Аляска. Ако вече не се бях унесла в полусън, монотонният глас на радиоводещия щеше да свърши тази работа.

— Ей, Зелена — провикна се назад Лиъм. — Имаш ли си фамилия?

Хрумна ми да излъжа, да се представя за друг човек, но не ми се струваше редно. Дори да ме опознаеха, тези хора съвсем скоро щях да забравят за мен.

— Не — отвърнах накрая. Имах пси-номер и име, наследено от баба ми. Останалото нямаше значение.

Лиъм върна погледа си към пътя и пръстите му забарабаниха по волана.

— Ясно.

Отново се отпуснах върху седалката и притиснах длани към лицето си. Сънят дойде накрая, тъкмо когато буреносните облаци се отдръпваха от кристалното нощно небе. Дъждът вече не брулеше стъклата, затова чувах тихата песен, носеща се от колонките, и дълбокия баритон на Лиъм, който ѝ пригласяше.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди ме Дунди. Перна ме бегло по рамото, сякаш нямаше желание да влага усилието, което бе нужно, за да ме разтърси, но и това се оказа достатъчно. Бях се свила като стрида върху една от тесните седалки, ала допирът му ме накара да скоча от нея, блъсвайки глава в студения прозорец. Едва не се сгромолясах в тясното пространство между предната седалка и моята. За един смътен момент не можах да си спомня къде се намирам, камо ли как бях стигнала дотам.

Лицето на Дунди отново попадна в полезрението ми — наблюдаваше със саркастично вдигната вежда оплетените ми крайници. В следващия момент реалността нахлу в съзнанието ми като удар в гръкляна.

По дяволите, по дяволите, по дяволите, нареждах наум, докато махах косата от лицето си. Бях възнамерявала просто да затворя очи за няколко минути — а кой знае колко време бях откарала. Ако съдех по изражението на Дунди, явно не бях подремнала за кратко.

— Не се ли наспа достатъчно? — изпуфтя той и скръсти ръце пред гърдите си. Микробусът се беше постопил и не осъзнах каква бе причината, докато не се надигнах и не видях тъмносиния плат, с който бяха покрили задното стъкло.

Действителността ме връхлетя като юмрук в ребрата. Бях се отпуснала в кола, пълна с непознати, и то до такава степен, че Дунди бе успял да ме докосне. Боже, не знаех кой от двамата ни е извадил по-голям късмет — той, задето не бях изтрила мозъка му до последния спомен, или аз, задето ми се беше разминало поредното евентуално бедствие. Толкова глупава ли бях? Научеха ли какво представлявах всъщност, щяха да ме изхвърлят на пътя и тогава какво? А като стана въпрос за това...

— Къде сме? — Надигнах се в седалката. — Къде са другите?

Дунди седеше в една от средните седалки и разпределяше вниманието си между книгата в скута си и морето от дървета отвъд

единия от затъмнените прозорци на микробуса. Преместих се, за да проследя погледа му, но нямаше нищо за виждане.

— Някъде в близост до разкошния Кингууд, Западна Вирджиния. Лий и Сузуме отидоха да проверят нещо — обясни той.

Несъзнателно се бях привела напред и надничах през рамото му. От години не бях виждала книга, какво оставаше за четене. На Дунди обаче не му хареса. Веднага щом усети близостта ми, затвори книгата и ми хвърли възможно най-кръвнишкия си поглед. Независимо от възмалките му очила и факта, че държеше *бабешки комплект* под седалката си, не биваше да забравям колко вероятно беше да е способен на убийство с мозъка си.

— Колко време спях?

— Цял ден — отвърна Дунди. — Генералът те иска на дежурство. Изпаднал е в едно от своите превъзбудени и енергични състояния. Може да си просто Зелена, но очаква помощта ти.

Подбрах внимателно следващите си думи и умишлено пренебрегнах самодоволното изражение на лицето му. Нека се заблуждава, щом така му харесва. Но далеч не беше глупав. Навярно ме превъзхождаше с повече години, посветени на образованието, със стотици прочетени книги и практически познания по математика. Но колкото и да ме омаловажаваше с думите си, само с едно докосване можех да видя цялото съдържание на мозъка му.

— Лиъм е Син, нали? — попитах аз. — И вие със Зу ли сте Сини?

— Не. — Той свъси вежди и му бяха нужни няколко секунди да реши дали да разкрие следващата информация. — Сузуме е Жълта.

Понадигнах се в седалката си.

— Имали сте Жълти в лагера си?

Дунди изсумтя.

— Не, Зелена, просто те будалкам. Да, имахме Жълти.

Но в това нямаше никаква логика — щом бяха махнали Жълтите от Търмънд, защо не бяха постъпили така и в другите лагери?

— А там... — подхванах, макар че не знаех как да му задам въпроса си. Когато ме издърпа в микробуса, реших, че просто е срамежлива и плаха пред непознати. Но всъщност не бях чула и дума от нея през цялото си време с тях. Не говореше нито с мен, нито с Дунди... дори с Лиъм. — Правили ли са й нещо в лагера ви?

Единственият начин атмосферата в микробуса да се нажежи побързо беше да хвърля оголена жица във вана с вода.

Дунди се обърна рязко към мен, вдигна ръце и ги скръсти пред гърдите си. Погледът, който ми отправи над очилата си, можеше да превърне нечия по-слаба душа в камък.

— Това — подхвана бавно, премерено, сякаш за да се увери, че ще го разбере — не ти влиза в работата.

Вдигнах ръце в знак на отстъпление.

— Замисли ли се дори какво може да й се случи, когато хукна след нея? — продължи със същия тон. — Грижа ли те е изобщо, че приятелчетата ти от зеления джип на драго сърце щяха да я отвлекат?

— Хората от зеления джип... — подхванах аз и щях да довърша, ако вратата не се беше плъзнала най-неочаквано зад нас. Дунди издаде звук, който можеше да се опише единствено като грак, и буквално изхвърча към предната пасажерска седалка. Докато се осъзнае, очите му бяха почти толкова ококорени, колкото тези на Зу, която го наблюдаваше от вратата.

— Не прави така! — процеди той, стиснал гърдите си. — Предупреждавай първо.

Зу ме погледна с вдигната вежда, а аз й отвърнах със същото. След малко като че ли си спомни защо е дошла и ни замаха да излезем навън със своите ярки като слънцето жълти ръкавици.

Дунди разкопча предпазния си колан с една въздишка.

— Обясних му, че това си е чиста загуба на време. Казаха Вирджиния, не Западна Вирджиния. — Отново обърна поглед към мен. — И между другото — добави, — оня джип беше бежов. Страшна фотографска памет имаш, няма що.

Оправданието скочи до гърлото ми, но той ме прекъсна с многозначителен поглед и затръшна вратата след себе си.

Слязох от микробуса и последвах Зу. Докато стъпалата ми потъваха в калта и тъжната пожълтяла трева, за пръв път успях да се огледам наоколо.

Голяма дървена табела бе наклонена назад, сякаш някой се беше блъснал в нея. Отгоре й пишеше: *КЪМПИНГ ИЙСТ РИВЪР*, но река

нямаше, а и определено не се намирахме в типичен къмпинг. По-скоро наподобяваше стар караванен парк.

Колкото повече се отдалечавахме от микробуса, толкова повече ме обземаше тревога. Не валеше, но чувствах кожата си обляна в студена пот. Навсякъде около нас, докъдето око стигаше, се виждаха обгорелите сребристи или бели останки на някогашни домове на колела. Няколко от по-големите и по-стабилни каравани и кемпери бяха загубили цели стени и отвътре надничаха кухни или всекидневни с непокътнато обзавеждане — ако не брояхме дъждовната вода и животинските следи, както и бавно гниещата шума от близките дървета. Цялото място наподобяваше масов гроб на множество животи от миналото.

Макар че комарниците бяха разкъсани или изметнати и повечето каравани клечаха върху срязани гуми, все още се виждаха следи от обитатели. Стените бяха украсени със снимки на щастливи, усмихнати семейства, голям часовник с махало още отброяваше времето, по печките стояха чайници, малка люлка стърчеше самотно в далечния край на къмпинга.

Двете със Зу заобиколихме една катурната настрани каравана, следвайки пътека от дълбоки стъпки в калта. Само надникнах към ръждивите ѝ кости и веднага извърнах поглед. Стиснах инстинктивно ръката на Зу, напъхана в жълта ръкавица; тя вдигна въпросителен поглед към мен, но аз просто поклатих глава с думите:

— Страшничко е тук.

Заваля отново и дъждът забарабани по металните трупове край нас; няколко от по-паянтовите тавани и комарници захлопаха. Една врата се стовари точно на пътя ни и аз подскочих уплашено. Зу обаче просто я прехвърли и посочи напред, където Дунди и Лиъм говореха разпалено.

Отне ми известно време да разпозная Лиъм. Под якето си имаше син суитшърт, чиято качулка беше вдигнал върху шапка с козирка. Чифт незнайно откъде докопани пилотски очила скриваха голяма част от лицето му.

— ... нали така? — питаше нещо Дунди. — Казах ти.

— Разправяха, че е в източния край на щата — настояваше Лиъм.
— Не е изключено да са говорили за Западна Вирджиния...

— Нито пък да са ни взели на подбив — довърши изречението му Дунди. Явно чу стъпките ни, защото подскочи и се обърна. Веднага щом погледите ни се срещнаха, свъси вежди.

— Добро утро, сънливке! — провикна се Лиъм. — Добре ли поспа?

Зу се стрелна пред мен, но усетих как моите крака сякаш натежават в обувките ми. Скръстих ръце пред гърдите си и събрах смелост, за да попитам:

— Какво е това място?

Този път Лиъм въздъхна.

— Е, надявахме се, че е *Ийст Ривър*. Ийст Ривър, сещаш ли се?

— Ако говорите за реката, тя се намира във Вирджиния — обясних, свеждайки поглед към платненките си. — На полуострова. Влива се в залива Чесапийк.

— Благодарим ти, инспектор Зубър — поклати глава Дунди. — Ние обаче говорим за *Ийст Ривър* на Беглеца.

— Ей — смъмри го строго Лиъм. — По-кратко, друже. И ние не знаехме почти нищо за него, преди да избягаме от лагера.

Дунди кръстоса гневно ръце и извърна поглед.

— Все тая.

— За какво става дума?

Усетих, че Лиъм връща вниманието си към мен, което незабавно ме подтикна да обърна своето към Зу, която просто гледаше объркано. *Взemi се в ръце* — наредих си. — *Престани*.

Не се боях от тях, дори от Дунди. Е, може би малко, като се замислех колко лесно можех да съсипя живота им или си представех ужасените им реакции, ако случайно научеха с кого си имаха работа. Просто не знаех какво да говоря и правя пред тях. Имах чувството, че всичките ми действия и думи бяха нескопосани, и започвах да се притеснявам, че неувереността и смущението никога нямаше да ме напуснат. Възприемах се като изчадие и без прозрението, че не бях способна да общувам нормално с други човешки същества.

Лиъм въздъхна и се почеса по тила.

— За пръв път чухме за *Ийст Ривър* от едни сълагерници. Носят се слухове — и засега са просто слухове — че това било място, където всички спасили се деца можели да живеят заедно. Беглеца, основателят, е способен да те свърже с родителите ти, без онези от

СОП да разберат. Има храна, покрив... е, схвана картинката предполагам. Трудното е да го намериш. Съдейки по указанията на няколко доста безполезни Сини, на които се натъкнахме в Охайо, смятаме, че е някъде наоколо. Просто има правило...

— Ако си от просветените, трябва да си мълчиш — досетих се сама аз. — Но кой е този Беглеца?

Лиъм сви рамене.

— Никой не знае. Или пък... ами, вероятно все някой знае, но просто се пази в тайна. Слуховете за него са изумителни. Онези от СОП му измислили този прякор, защото им се изплъзвал цели четири пъти, или поне така се говори.

Бях твърде смаяна да реагирам по какъвто и да било начин.

— Май трябва да ни хване срам, а? Чувствах се доста зле в кожата си, докато не ми разказаха за него. — Лиъм потрепери. — Твърди се, че бил един от онези... Оранжев. — Думата прокълтя около мен и накара костите ми да се смръзнат. Лиъм продължи да говори, но вече без отвращение, ала аз не го чувах заради грохота в ушите ми. Не долавях нито дума.

Беглеца. Някой, който помагаше на децата да се приберат у дома — ако все още имаха дом и родители, които си ги искаха обратно. Ако изобщо можеха да си върнат живота.

И навярно един от последните Оранжеви в света.

Затворих очи и ги притиснах с дланите си за всеки случай. Аз самата не можех да се възползвам от услугите му, не и по утвърдения начин. Дори да имаше как да се свържа с родителите си, едва ли щяха да приветстват с отворени обятия момиче, което вече възприемаха като непознат човек. Е, да, имах си баба, но пък не знаех къде се намира в момента. А и дали изобщо щеше да ме приеме, след като вече знаеше какво съм направила?

— Защо ви е нужна помощта му? — прекъснах го аз все още замаяна. — Не можете ли просто да си отидете у дома?

— Използвай мозъка си, Зелена — обади се Дунди. — Не можем да се приберем, защото соповците вероятно наблюдават семействата ни.

Лиъм поклати глава и свали очилата си. Имаше уморен вид и кожата под очите му изглеждаше отпусната и синкава.

— Трябва много да внимаваш, чу ли? Сигурна ли си, че искаш да те оставя на автогарата? Защото с удоволствие бихме...

— Не! — побърза да отрече Дунди. — В никакъв случай. Вече загубихме предостатъчно време с нея, а и тя е виновна, че Лигата е по петите ни.

Остра болка ме прониза отляво, точно над сърцето. Имаше право, разбира се. Най-добре за всички беше да ме оставят на най-близката автогара и просто да се разделим.

При всички случаи имах нужда да намеря Беглеца. Но не можех да им се натрапвам повече, в противен случай рискувах да им навредя със същите онези невидими пръсти, чиято единствена цел сякаш беше да скъсват всички връзки, които успях да създам. Ако Лигата ни настигнеше и ги пленеше, никога нямаше да си го простя. Никога.

Имах ли желание да намеря Беглеца, трябваше да действам сама. Вероятно беше най-логично да се стремя към самотния живот, да избягвам постоянната опасност от неволната свръзка с нечий чужд мозък. Но не се стремях към това. Не исках да изляза сама под сивото притулено небе и да пусна студенината му под кожата си.

— Значи — присвих очи към най-близката каравана, — това не е *Ийст Ривър*?

— Може и да е било някога — отвърна Лиъм. — Сигурно им се налага да се местят от време на време. Не се бях замислял по въпроса.

— Или пък — промърмори Дунди — СОП вече са ги прибрали. Нищо чудно това да е било *Ийст Ривър* и вече просто да го няма и да ни се наложи да търсим друг начин да предадем писмото на Джак и да се приберем у дома, само дето това няма да се случи, понеже преследвачите ще ни спипат и ще ни хвърлят обратно в лагера, ама този път...

— Благодаря ти за приповдигащата реч, господин Оптимизъм — прекъсна го Лиъм.

— Може да съм прав — додаде той. — Не бива да пренебрегваш тази вероятност.

— Но може и да грешиш — посочи Лиъм и погали успокоително главата на Зу. — За момента ще приемем, че това е било просто фалшива тревога. Да огледаме за полезни неща и да продължаваме напред.

— Най-сетне. Писна ми да си губим времето с глупости. — Дунди пъкна ръце в джобовете на панталоните си и закричи към мен. Ако не бях отскочила от пътя му, щеше да ме блъсне с рамо и да ме прати на земята.

Обърнах се подир него и загледах как подритва боклуци и камъни с върха на обувките си. В следващия миг Лиъм се озова до мен, скръстил ръце пред гърдите си.

— Не го приемай лично — посъветва ме той. Липсата на отговор от моя страна го накара да продължи: — Така де... вярно, говорим за седемдесетгодишен старчок, попаднал в тяло на седемнайсетгодишен, но всъщност се държи толкова ужасно, за да те изгони.

Е — помислих си аз, — *получава му се.*

— И знам, че това не оправдава поведението му, но все пак е не по-малко уплашен от всички нас и... Май се опитвам да ти кажа, че цялата тази враждебност всъщност извира от добро сърце. Повярвай ми, ако го изтърпиш, сама ще се увериш, че е безкрайно предан приятел. Страхува се какво може да ни се случи, особено на Зу, ако ни заловят.

При тези му думи вдигнах поглед, но Лиъм вече се беше запътил към по-далечния ред очукани каравани. В един необясним миг ми хрумна да го последвам, но мярнах яркожълтите ръкавици на Зу с ъгълчето на окото си. Тя влизаше в произволни каравани, в други надничаше през изпотрошените им прозорци и дори пропъзля до останките на една, която изглеждаше като разцепена на две от торнадо. Металният ѝ покрив, увиснал на два изгнили болта, се люшкеше и подскачаше под комбинираната атака на дъжда и вятъра.

Макар че беше нахлупила качулката на грамадния си суитшърт, видях как бръсва с жълта ръка едната страна на лицето си — като че да отмести кичур коса от очите си. Не ми се стори странно, докато не го направи отново; в този момент се осъзна и преbledня леко.

Разговорът, който бях провела с Дунди в микробуса, изскочи в паметта ми.

— Ей, Зу... — подхванах, но веднага се спрях. Как да попиташ малко дете дали някой си е правил опити с мозъка му, без да го върнеш в болезненото минало?

Истината беше, че в Търмънд бръснеха главите на децата само ако искаха да се поровят из черепите им; когато ме докараха в лагера,

тази практика почти беше отряла, но на обръснатата коса ѝ беше нужно време да порасне отново. Някъде в дъното на съзнанието си се питах дали и нейният случай не беше подобен — дали не беше останала няма заради няколко грешно свързани жички или в името на науката.

— Защо са обръснали главата ти? — попитах я накрая.

Познавах доста момичета, които предпочитаха да носят косата си къса — аз включително, — но подстригване ни се полагаше само веднъж в годината. Фактът, че Зу се опитваше да отметне несъществуващата си коса, ме наведе на мисълта, че не беше с гола глава по своя воля.

Ако въпросът ми я беше разстроил, то не го показа. Вместо това вдигна ръце към главата си и я зачеса, придобивайки кисела физиономия. Като видя, че не разбирам, измъкна едната си ръка от ръкавицата и продължи да чеше скалпа си усилено.

— О! — възкликнах накрая. — О! В групата ти е имало въшки?

Тя кимна.

— Гадост — коментирах аз. В отговора ѝ имаше логика, но не обясняваше защо не отваря уста. — Много съжалявам.

Зу вдигна небрежно рамене, после се втурна към най-близкия кемпер.

Аз тръгнах след нея. Изгнилата врата се клатушна на пантите си и простена под натиска ѝ. Зу направи гримаса и аз ѝ отвърнах със същата. Някогашният дом миришеше на сладко, но... не в хубавия смисъл. По-скоро на гнили плодове.

Влязох в централното помещение и се заех да отварям и затварям вратичките на светлите шкафове. Малкото диванче имаше отвратителен лилав цвят, но и то като телевизора, окачен на стената срещу него, беше покрито с прахоляк. На кухненския плот имаше единствено самотна чаша за кафе. Спалното помещение се оказа също толкова опразнено — вътре намерих само няколко възглавници, лампа и гардероб с червена рокля в него, бяла риза и цял куп празни закачалки.

Тъкмо се пресегах към ризата, когато видях нещо с периферното си зрение.

Някой го беше закачил на предното стъкло в кабината на мястото на огледалото за задно виждане. Отвън не би привлякло ничий поглед,

освен ако човек случайно не се загледаше в него. Намирайки се вътре обаче, и то от толкова малко разстояние, видях червената светлинка в дъното му, видях, че камерата в него беше насочена така, че да улавя всичко, минаващо по пътя пред кемпера.

А щом аз виждах Бети от мястото си, значи, попадеше в обсега на камерата.

Формата ѝ беше малко по-различна от на тези, които монтираха в Търмънд, но достатъчно сходна да се досетя, че принадлежеше на същите хора. Сведох поглед към Зу, а тя вдигна своя към мен.

— Не мърдай оттук — казах ѝ и се пресегнах към стъкления чайник на масата.

С три крачки прекосих кемпера, като държах чайника пред себе си като меч. Разритях няколко празни кутии и други боклуци и сред разпръснатите наоколо найлонови торби видях малка червена ръкавичка. Твърде малка, за да пасне на голям човек.

Почти бях забравила за чайника в ръката си, преди да го засиля към камерата. Евтиното стъкло се счупи и опада по земята, а в ръката ми остана само дръжката. Черното устройство остана невредимо, но по-лошото беше, че окото му се завъртя към мен.

Включена е — помислих си през паническа мъгла, докато търсех с какво друго да я ударя. — И записва.

Не си спомнях да съм я викала, но Зу се появи до мен, като тъпчеше нещо в предния джоб на възголемия си суитшърт. Явно и тя се беше досетила какво гледаме, защото преди да успее да кажа и дума, вече беше свалила една от жълтите си ръкавици и протягаше ръка към камерата.

— Недей...!

За пръв път виждах Жълто дете да използва силите си. Бях запозната с последиците, разбира се — прекъсване на електричеството в целия лагер и Бял шум, ако надзирателите сметнеха, че е било умишлено. Но в Търмънд нямаше Жълти от толкова много време, че бях спряла да се питам какво ли е чувството да говориш мистериозния език на електричеството.

Зу едва я докосна с пръсти, но камерата запищя. От голия пръст на момиченцето излизаше бяло-синкава светкавица, която шареше по черния метален корпус на устройството, а като стигна до пластмасата, тя се огъна и запуши.

Най-ненадейно лампите светнаха с нажежена мощ и се пръснаха на парчета. Двигателят се съживи като по чудо след дългия си сън, закашля се и ни разтrese в корубата на кемпера.

Зу пхна ръката си обратно в ръкавицата и кръстоса ръце пред гърдите си. Стисна очи, сякаш се молеше всичко да спре. Само че нямахме време да чакаме.

Сграбчих я за предницата на суитшърта и едва ли не я завлачих към вратата на кемпера. Макар че се препъваше в собствените си крака, я поведох обратно към Черната Бети.

— Хайде! — пришпорих я. Светлината беше изчезнала от лицето ѝ като духната свещ. — Всичко е наред. — Излъгах я. — Просто трябва да намерим останалите.

Камери имаше на предните стъкла на всички каравани и кемпери в първия ред; откривах ги една по една, докато тичахме към Бети. Вече нямаше смисъл да ги унищожаваме. По всяка вероятност онзи, който трябваше да ни види, вече ни беше видял. Просто трябваше да се махнем оттук, и то възможно най-бързо.

Може пък да са стари, опитвах да се успокоя, докато отварях вратата на Бети. Може да са монтирани още преди години като предпазна мярка срещу обири. Кой знае докъде стигаше сигналът. Вероятно доникъде.

В същото време сърцето ми пееше съвсем друга песен. Идват, идват, идват...

Хрумна ми да извикам момчетата, но те можеха да са къде ли не из парка. Затова влязох в микробуса след Зу и направих единственото нещо, което ми се струваше логично в момента: натиснах с длан средата на волана. Силният вой на клаксона разтърси летаргичния пейзаж. Ято птици отлетяха от близките дървета и се гмурнаха в небето, а ръката ми започна да удря волана в забързан, настоятелен ритъм.

Дунди се появи пръв между близките редици каравани, а Лиъм изскочи секунда по-късно, няколко реда по-далеч. Като видяха, че сме само двете, забавиха крачка. По лицето на Дунди се появи ядосано изражение.

Надвесих се през отворения шофьорски прозорец и изкрещях:
— Трябва да вървим... веднага!

Лиъм каза нещо на Дунди, но в крайна сметка и двамата ми се подчиниха. Когато скочиха в микробуса, аз клечах между предните седалки.

— Какво има? — попита задъхано Лиъм. — Какво е станало?

Посочих най-близката каравана.

— Във всичките има камери — обясних с дрезгав глас. — Във всичките до една.

Дунди вдиша рязко.

— Сигурна ли си? — Гласът на Лиъм беше спокоен, твърде спокоен. През това време треперещите му пръсти се мъчеха да пъхнат ключа в таблото.

Като запали двигателя, превключи на задна скорост и гумите на микробуса се превъртяха в калта. Потегли с такава скорост, че паднах върху мокета.

— О, боже — тюхкаше се Дунди. — Не мога да повярвам. Изиграха ни като Хензел и Гретел. Мили боже, дали е била тя?

— Ей — опита да го успокои Лиъм. — Абсурд. Вярно, доста е коварна за преследвач, но това не е нейно дело.

— Може да са пребивавали тук известно време — обадох се аз тъкмо когато излизахме на магистралата. Тя се отвори съвършено празна пред нас, досущ като зейнала паст, готова да ни погълне цели. — Може да са държали под око собствените си хора. Нищо чудно това наистина да е било *Ийст Ривър*...

Или просто поредният капан за деца, издирващи истинския *Ийст Ривър*.

Лиъм облегна лакътя си на вратата и отпусна брадичка върху дланта си. Когато заговори, стотиците пукнатинки по предното стъкло нарязаха отражението му. Увеличи скоростта и вятърът засвири през дупката от куршум.

— Просто си отваряйте очите и ми кажете, ако видите нещо подозрително.

Дай определение за *подозрително*. Редовете къщи със спуснати кепенци? Потрошеният микробус?

— Знаех си, че трябва да изчакаме нощта — каза Дунди, потупвайки с пръсти по прозореца на пасажерската седалка. — Знаех си. Ако онези камери са били включени, вероятно са записали регистрационната табела на колата.

— Аз ще се погрижа за табелата — обеща Лиъм.

Дунди отвори устни, но не каза нищо, а само отпусна глава върху прозореца.

— За соповци ли да се оглеждам? — попитах аз, докато минавахме през поредния железопътен прелез.

— По-лошо — въздъхна Дунди. — За преследвачи. За ловци на глави.

— СОП нямат много хора на разположение — обясни Лиъм. — Същото важи и за Националната гвардия и останките от местната полиция. Не ми се вярва да изпратят цял отряд до тук. Освен ако не се окаже, че най-случайно имат свой наемник в района, иначе — няма страшно.

И това ако не беше блестяща предсмъртна реплика.

— Наградата за предаване на избягало дете е десет хиляди долара. — Дунди се извъртя в седалката си, за да ме погледне. — А цялата страна е потънала в мизерия. Така че — има страшно.

Дочух влак в далечината и сигналната му свирка ми напомни на онези, които бях слушала по всяко време през нощта в Търмънд. Споменът ми беше достатъчен да впия нокти в кожата на бедрата си и да стисна клепачи в очакване гаденето да отмине. Дори не съзнавах, че разговорът е продължил без мен, докато не чух Лиъм да пита:

— Добре ли си, Зелена?

Избърсах лицето си и ми стана чудно дали влагата по бузите ми беше от дъжда, или просто бях плакала несъзнателно. Пропълзях до задната седалка, без да отговоря. Колкото и да ми се искаше, не се включих в дискусиата им относно следващата им отправна точка в издирването на *Ийст Ривър*. Съществуваха стотици, хиляди, милиони места, където Беглеца можеше да е устроил лагера си, а аз имах желание да им помогна в разследването. Да бъде част от него.

Но не можех да искам подобно нещо от тях и трябваше да спра да се заблуждавам. Защото колкото повече стоях с тях, толкова повече се увеличаваше шансът да открият, че преследвачите и военните не бяха най-големите чудовища на света. Не. Най-голямото седеше на задната седалка в колата им.

За пръв път музиката беше изключена.

Но мълчанието на колонките ме притесняваше повече дори от безлюдните пътища и празните коруби на иззетите от банката къщи. Лиъм непрекъснато се движеше. Оглеждаше изоставените градчета, през които минавахме, следеше стрелката на бензиномера, човъркаше по лостовете за мигачите и пръстите му постоянно барабаняха по волана. Веднъж стрелна очи към мен в огледалото за обратно виждане. Беше само за миг, но стомахът ми подскочи, сякаш беше прокарал пръст по дланта ми.

Лицето ми пламна, но нещо вътре в мен изстина. Беше задържал погледа си върху мен само за половин секунда, не повече, но и толкова ми стигаше да забележа как очите му бяха притъмнели от нещо — тревога може би?

Дунди сгъваше и разгъваше нещо в скута си, отново и отново, сякаш не съзнаваше, че го прави.

— Ще спреш ли, ако обичаш? — избухна накрая Лиъм. — Ще го скъсаш.

Дунди престана незабавно.

— Не може ли просто да... опитаме? Наистина ли ни трябва помощта на Беглеца?

— Наистина ли искаш да рискуваш?

— Джак би рискувал.

— Да, но Джак... — Гласът на Лиъм заглъхна. — Да действваме разумно. Той ще ни помогне, като намерим лагера.

— Ако го намерим — изпуфтя Дунди.

— Джак? — Не съзнавах, че съм го казала на глас, докато очите на Лиъм не ме погледнаха в огледалото.

— Не е твоя работа — отвърна лаконично Дунди.

Лиъм също не изгаряше от желание да ми отговори.

— Той ни беше приятел... живеехме в една стая в лагера. Опитваме... просто опитваме да се свържем с баща му. Това е една от причините да издирваме Беглеца.

Кимнах към листа в скута на Дунди.

— Но преди да избягате, той ви е написал писмо?

— И тримата го направихме — обясни Лиъм. — В случай че някой от нас се откажеше в последния момент или... не успееше да избяга.

— Както и стана с Джак. — Дунди можеше да разреже стомана с гласа си.

Зад него като пъстроцветна канонада се нижеха разкошни колониални къщи.

— Както и да е — прокашля се Лиъм. — Целта ни е да предадем писмото на баща му. Отидохме до адреса, който Джак ни даде, но къщата беше иззета от банката. Баща му беше оставил бележка, че заминава да работи във Вашингтон, но нямаше нов адрес или телефонен номер. Затова ни е нужна помощта на Беглеца; да разберем къде живее сега.

— Не може ли просто да го пратите по пощата?

— Точно поради тази причина започнаха да проверяват всички писма около две години, след като ти си влязла в Търмънд — обясни Лиъм. — Само правителството е упълномощено да чете, говори и пише. Съчинили са прекрасна историйка за това как в лагерите ни спасяват и трансформират обратно в кротки същества, затова не искат никой да научава истината.

За момент онемях.

— Извинявайте — пророних накрая. — Не исках да ви изнудвам за информация.

— Няма нищо — увери ме Лиъм, след като мълчанието се проточи толкова, че само се скъса. — Всичко е наред.

Не знам как точно разбрах. Може би защото ръцете на Лиъм се стегнаха около волана, или защото продължи да наднича към страничното огледало дълго след като сребрилата кола ни подмина в обратна посока. А може би защото раменете му се напрегнаха осезаемо, а гърбът му се преви някак пораженчески. Важното е, че разбрах още преди да засека угрижения му поглед в огледалото. Бавно, така че да не привлече вниманието на Зу и Дунди, които наблюдаваха безкрайната крайпътна върволица от дървета през страничните прозорци, се придвижих напред и клекнах между предните седалки.

Лиъм ме погледна за част от секундата и кимна към страничното огледало, сякаш ми казваше: *Виж сама*. Така и направих.

На разстояние от около две коли зад нас се движеше стар бял пикап. Тъй като дъждът замъгляваше въздуха помежду ни, не можех да

видя дали вътре има един, или двама човека.

— Интересно — коментирах с равен тон.

— Аха — потвърди със стиснати челюсти той. Мускулите по врата му бяха видимо напрегнати. — Как да не обича човек Западна Вирджиния? Щатът на величествените планини. Земята, неведнъж възпята от Джон Денвър.

— Като се замисля... — подхванах бавно, — май е най-добре да отбиеш, за да хвърлиш едно око на картата?

Така щяхме да проучим ситуацията. Лиъм всеки момент щеше да свие по главен път *Джордж Вашингтон* — малко по-широк от лъкатушешцото шосе, което предстоеше да напуснем. Ако пикапът наистина ни следеше, нямаше как да спре зад нас, без да се издаде. Засега шофьорът далеч не караше агресивно. Но ако вътре имаше ловци на глави, както очевидно смяташе Лиъм, навярно и те опипваха почвата в момента.

Продължи по *Горман Роуд*, следвайки естествената му извивка. Черната Бети намали скоростта в подготовка за предстоящия завой. Лиъм се поколеба за част от секундата, преди да включи мигача. Погледнах в огледалото и сърцето ми подскочи от облекчение, щом зърнах, че пикапът включва другия мигач. Щеше да завие надясно. Ние самите отивахме наляво.

Лиъм въздъхна и най-сетне се отпусна в седалката си, а микробусът достигна пресечката с шосето. Още една кола завиваше по него, малък сребрист фолксваген; двамата с Лиъм едновременно вдигнахме ръце да скрием очите си от силните слънчеви отблясъци по задното му стъкло.

— Хайде, старче. — Лиъм махна припряно на другата кола. — Завий преди следващия век, ако обичаш. Е, добре де, не си давай зор, обръсни се, поразмишлявай върху смисъла на живота...

Lynyrd Skynyrd бумтеше през отворените прозорци на пикапа, който спря до нас с типичното за старите таратайки скърцане и тропане. Песента беше *Free Bird*. Естествено. Трябваше да е точно любимото парче на татко. Само две секунди ми трябваша да я послушам и сякаш се озовах на предната седалка в патрулката му. Само тогава ми се отдаваше шанс да послушам хубава музика — когато ме взимаше на обиколките си. Мама ненавиждаше рок.

В гърдите ми се надигна смях, като гледах как шофьорът клати глава в такт с музиката. Пригласяше на радиото с пълно гърло, издишвайки цигарен дим с някои от куплетите.

В следващия момент музиката бе заменена от различен звук — нещо като висок писък. Вдигнах поглед тъкмо навреме да видя как фолксвагенът спира рязко пред нас, заслепявайки ни отново с яркото слънчево отражение върху стъклото си.

Не. Светът изплува в остри цветове пред очите ми. Звукът се изпари напълно. НЕ.

Пресегнах се и включих радиото на Черната Бети, а после завъртях копчето за звука докрай. Лиъм и Дунди се разкрещяха в хор, но аз избутах ръката на Лиъм, преди да го е изключил.

Белият шум прониза музиката и влетя право в ушите ни. Не беше толкова силен и оглушителен, колкото бях свикнала, нито пък убийствен като последния път, но въпреки това изтезаваше слуха ми. Радиото не можеше да го заглуши, не и напълно.

Останалите започнаха да се гърчат край мен, поразени от първия резлив писък.

Лиъм падна напред върху волана, притиснал длани към ушите си. Дунди заблъска глава в страничния прозорец, сякаш се мъчеше да избие звука оттам. Усетих как Черната Бети тръгва леко напред, но Лиъм веднага скочи върху педала за спирачката, а не като мен върху този за газта.

Вратата до мен се отвори и чифт ръце сграбчиха Дунди през кръста, борейки се с предпазния колан. Надигнах се от пода, стрелнах ръка към мъжа и впих нокти в едната му буза. Това беше достатъчно да уплаши шофьора на пикапа, онзи, който допреди няколко секунди бе поклащал глава в такт с Free Bird, и той пусна Дунди, чието тяло увисна от седалката.

Нападателят залитна назад към пикапа си и думите му се загубиха в гръмотевичната буря от Бял шум, разразила се над трите коли. Чак тогава забелязах табелката, окачена на сребристо въженце около врата му — на нея имаше яркочервено ψ. Не бяха преследвачи.

Пси. СОП. Лагерът. Търмънд. Засада.

Мъжът от фолксвагена беше отворил шофьорската врата и се мъчеше да разкопчае предпазния колан на Лиъм. По никакъв начин не беше едър — по-скоро приличаше на счетоводител с дебелите си очила

и прегърбени от канцеларската работа рамене. Но, така или иначе, не му трябваше сила, не и при положение че държеше черния мегафон в ръцете си.

Някои от войниците в Търмънд разнасяха шумовите устройства със себе си, за да потушават по-малки размирици или просто да гледат как децата се гърчат. Какво ги интересуваше? Нали те самите не чуваха сигнала.

Всеки нерв в тялото ми крещеше, но забих лакът в гърдите на мъжа от пикапа. Той отново залитна назад, а аз дръпнах вратата и я заключих. Хвърлих кос поглед към Зу и се метнах върху Лиъм. Фраснах Фолксваген право в очилата и те паднаха от лицето му. През това време Пикап беше заобиколил до другата плъзгаща врата и този път имаше успех.

Зу се беше вкаменила пред дулото на пушката, насочена към лицето ѝ — ако съдех по воплите ѝ, сбърченото ѝ чело и притиснатите към ушите ѝ жълти ръкавици, едва ли разбираше какво се случва.

Не знаех как да постъпя. Стисках Лиъм с ръце и го клатех, за да се съвземе. Очите му се отвориха, бистри и толкова сини, но само за момент. Мегафонът се озова на пет сантиметра от лицето ми и Белият шум проникна в мозъка ми като брадва. Костите ми се втечиха. Не усетих, че падам върху гърба на Лиъм, докато не се стоварих отгоре му. Единственият звук, по-силен от „Белия шум“, от радиото, от писъците на Дунди, беше грохотът на полудялото му сърце.

Стиснах очи отново и пръстите ми се впиха в меката кожа на якето му. Една част от мен искаше да се откъсна от него, да не позволя на съзнанието си да нахлуе в неговото — но другата, отчаяната, вече се опитваше да си пробие път, да ме свърже с него и да го събуди. Щом бях способна да наранявам хората, нима не можех и да им помагам?

Стани — умолявах го, — стани, стани, стани, стани...

В ушите ми проникна оглушителен вой, звук, какъвто човешко гърло не можеше да произнесе. Отворих очи. Онзи от пикапа държеше пушката си в една ръка, а яката на Зу в другата и я теглеше към колата си. Опитах да извикам името ѝ, макар че вече усещах ръцете на Фолксваген в косата си — дърпаше ме към вратата. Бутна ме право върху земята и чакълът разрани коленете и дланите ми.

Завъртях се по гръб и опитах да се изтръгна от хватката на соповеца. Изпод корема на Бети видях как две жълти петънца кацат на

земята като малки птички и чух затръшването на врата.

— Стюарт, потвърждавам залавянето на пси-номер 42755... — Фолксваген отвори шофьорската врата отново и извади нещо яркочервено от джоба си. Аз избърсах очи в опит да избистря двойната картина пред тях. Червеният предмет в свободната ръка на войника беше не по-голям от мобилен телефон, затова лесно го насочи към лицето на Лиъм, което бе долепено до волана на микробуса.

Посегнах към глезена му, но се оказа напълно безполезно — беше толкова ангажиран с работата си, че дори не ми обърна внимание.

Лиъм! — Устата ми не се движеше, отказваше да се отвори. — Лиъм!

Червеното устройство просветна и след секунда чух гласа на Фолксваген, извисяващ се дори над воя на Усмирителната сирена.

— Положителна идентификация на Лиъм Стюарт.

Нещо горещо и остро проряза въздуха, изхвърчайки изпод Бети като жулец пясъчен облак. Усетих абразивния му допир по голата си кожа и извърнах лице от ослепителната светлина, която го последва — ярка светкавица, заличаваща всичко по пътя си. Чух Фолксваген да изругава над мен, но след миг гласът му бе заглушен от скърцането на метал и експлозия на стъкло, толкова мощна, че малки парченца заваляха като градушка на земята пред мен.

В следващия момент всичко изчезна. Белият шум прекъсна рязко и нещо издрънча върху чакъла. Мегафонът.

Пресегнах се към дръжката му. Фолксваген крещеше нещо, което не чувах заради бученето в ушите ми, а и бях твърде съсредоточена върху дяволското устройство, за да ме е грижа. Нечия ръка сграбчи голия ми глезен и ме завлачи по земята — но не и преди пръстите ми да докопат дръжката.

— Ставай, жалко...! — Отекна електронен писък, подобен на аларма, и мъжът незабавно пусна крака ми. — Тук Ларсън, изпратете незабавно подкрепление...

Надигнах се на колене, после и на крака. Мъжът ми обърна гръб само за секунда, а щом осъзна грешката си, веднага надникна през рамо и получи удар с металния мегафон в лицето.

Радиостанцията му изтрополи на асфалта и аз я изритах настрана. Той вдигна ръце да предпази лицето си от следващия ми

удар, но нямаше да му се размине толкова лесно. Нямаше да му позволя да ме върне в Търмънд.

Сграбчих предмишницата му и я дръпнах надолу, като го принудих да ме погледне. Зениците на лешниковите му очи се свиха като карфици, преди да възвърнат нормалния си размер. Мъжът беше с поне трийсетина сантиметра по-висок от мен, но това не му попречи да падне на колене. Не успя дори да си поеме дъх, камо ли да ми попречи да вляза в съзнанието му.

Напусни! — опитах да му заповядам. Челюстите ми бяха стиснати, а мускулите им сковани, сякаш Белият шум продължаваше да тече като електрически ток през тях. — Напусни!

За пръв път правех подобно нещо и нямаше как да знам дали ще подейства, но какво имах за губене така или иначе? Спомените му заляха мозъка ми вълна след вълна, а в мислите ми се въртеше само едно: Ще се справя. Ще подейства.

Мартин беше казал, че внушава разни чувства на хората, но моите способности не работеха по този начин. Просто виждах картини, които можех да размътвам, подреждам и изтривам.

Но никога не бях опитвала друго. И не ми беше хрумвало... не и досега. Защото, ако не можех да помогна на тези хлапета, ако не можех да ги спася, тогава защо изобщо съществувах? Какъв беше смисълът на живота ми? Просто го направи. Направи го.

Представих си как мъжът вдига радиостанцията — до най-малката подробност: как опипва земята слепешком, останал без очила, как дънките му се набират. Представих си как отказва подкреплението. Как тръгва по скалистия хълм до пътя и навлиза в пустошта.

А когато бавно разхлабих пръсти от ръката му, той направи именно това. Отдалечи се от мен и всяка негова стъпка ми носеше нова и нова доза удивление. Аз го бях направила. Аз.

Обърнах се към мястото, където черен пушек се издигаше на талази над пътя, обгръщайки тревистия склон наблизко в дебело, грозно одеяло. И тогава си спомних.

Зу.

Димът разкри за миг разбитата кола и аз закуцуках към нея.

Пикапът, който бе паркирал до Бети, сега се намираще на около стотина метра от нея, наред празното зелено поле. Малкият сребрист фолксваген лежеше на една страна пред него — купчина смачкан

метал, която едва разпознах. От вътрешността му извираше толкова много пушек, че очаквах дори най-малката искра да го запали.

Изблъскал го е — осъзнах. — Пикапът го е изблъскал от пътя.

Последвах дирята от изтерзани гуми и стъкло, но намерих само шофьора на пикапа. Или поне каквото беше останало от него.

Тялото му сякаш се беше оплело сред дивата трева; не можех да преценя кой крайник кой е. Нито един не ми се струваше на правилното място. Лактите му стърчаха от земята като скършени крила. И той самият беше претърпял страшен сблъсък.

Щом установих, че Зу не е в никоя от двете коли, нещо студено и крехко се уви около гърдите ми и ме изтръгна от тежката димна завеса. Като се измъкнах от най-гъстата ѝ част, паднах на колене и повърнах малкото храна, която имах в стомаха си.

Чак когато вдигнах поглед, успях да я видя: седеше на пътя до Бети с превит гръб и сведена глава, но жива — жива и невредима. Съзнанието ми се вкопчи в тези две думи и извиках името ѝ. Зу ме погледна задъхано. Докато я доближавах, пушекът ми я разкриваше на части: кръвясалите очи, дълбоката рана на челото, сълзите по мръсните ѝ бузи.

Главата ми пулсираше в такт с ударите на сърцето ми. Коленичих пред нея, но за няколко мъчителни секунди не чувах друго, освен песента на собствената ми кръв.

— Добре... ли си? — попитах накрая, сякаш с чужда уста.

Тя кимна и зъбите ѝ изтракаха.

— Какво... стана? — скалъпих.

Зу се сви на кълбо, сякаш се опитваше да изчезне от полезрението ми. Жълтите ѝ ръкавици лежаха на земята до нея и голите ѝ ръце още бяха вдигнати с длани, насочени напред, все едно току-що бе докоснала колата.

Не знаех с какви думи да я успокоя — та аз не знаех как да успокоя себе си. Това момиче с Жълти способности бе унищожило две коли и човешки живот само за няколко секунди. И като гледах, май само с едно-единствено докосване.

Но въпреки това тя продължаваше да си е Зу. А ръцете ѝ бяха същите онези, които ме бяха спасили неотдавна.

Макар че цялата треперех, успях да я кача в Бети. Зу не просто беше вдигнала температура, а направо гореше. Сложих я на най-

близката седалка и долепих ръце до бузите ѝ, но очите ѝ не можеха да се съсредоточат върху мен. Тъкмо се канех да затворя вратата, когато малката ме хвана за китката и ми посочи ръкавиците си, които се търкаляха в прахта.

— Ето. — Хвърлих ѝ ги и се отправих към предната част на микробуса.

Дунди още беше в безсъзнание на пасажерската седалка и тялото му висеше от отворената врата. Слава богу, шофьорът на пикапа не беше успял да се пребори с дългите му крайници — иначе Дунди вероятно щеше да е в тревата заедно с него. Щом треснах вратата, отпуснатото му тяло се блъсна в нея като торба с кокали.

Заобиколих предницата на микробуса, препъвайки се в платненките си. Със замъглено от облак ярки точки зрение отворих шофьорската врата докрай. Лиъм също не се беше съвзел и макар да го разклатих с всички сили, така и не дойде в съзнание. Зу захленчи тихичко, свряла лице в коленете си.

— Всичко е наред, Зу — уверих я. — Ще се справим. Ще видиш.

Разплетох ръцете на Лиъм от сивия предпазен колан и го избутах от шофьорската седалка. Нямах достатъчно сили да го завлека до задните седалки, не и в онзи момент. Затова го оставих на пода между двете предни. Лицето му беше обърнато към мен и виждах как мускулите около устата му потрепват и вдигат от време на време ъгълчетата ѝ в неестествена усмивка.

Вперих поглед във волана и опитах да си припомня как се шофира. Как го правеше Лиъм, как го правеше Кейт, как го правеше баща ми. Бях на шестнайсет, а още не знаех къде е проклетата ръчна спирачка, камо ли дали е включена, или не.

В крайна сметка реших, че няма значение. Доколкото знаех, можех да карам и на включена, а най-важното в случая ми се струваше, че десният педал беше за газта, а левият — за спирачката. Фасулска работа.

Бети се измъкна от черното сърце на пушилката и продължи напред по задимения път, докато най-сетне, най-сетне, най-сетне не избяга от грозната сцена зад нас и въздухът, нахлуващ през отворите на таблото, не спря да отеква с останките от „Белия шум“ и да пълни дробовете ни с миризмата на пушек.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Изминах петнайсетина километра, преди момчетата да се разбудят. Като се имаше предвид, че Зу още плачеше на задната седалка, а и нямах никаква представа накъде карам, бях, слабо казано, доволна.

— Майко мила! — изграчи Лиъм. Притисна длан към главата си и се надигна уплашено. — Майко мила!

Допреди малко лицето му се беше намирало на сантиметри от краката на Дунди, затова стрелна ръце първо натам и ги задържа, сякаш искаше да се увери, че още са прикрепени към нещо. Дунди простена гърлено и заяви:

— Май ще повърна.

— Зу? — Лиъм запълзя към нея и без да иска, ритна крака на Дунди, изтръгвайки още един стон от него. — Зу? Ти ли...?

В отговор малката заплака още по-силно и зарови лице в ръкавиците си.

— О, боже, много съжалявам... много... аз... — Лиъм звучеше изтерзано, сякаш някой вадеше вътрешностите му. Притисна юмрук към устата си и опита да прочисти гърлото си, но не успя да пророни и дума повече.

— Зу — обадох се аз с неочаквано спокоен глас. — Чуй ме. Ти ни спаси. Нямах да оцелеем без твоя помощ.

Лиъм извъртя глава, сякаш току-що си спомняше за мен. Изтръпнах, но нима можех да му се сърдя, че първо проверяваше как са истинските му приятели?

Усетих погледа му върху тила си и го чух да се придвижва обратно към мен. Като достигна пасажерската седалка, се срути в нея с изнурено, бледо лице.

— Добре ли си? — попита с дрезгав глас. — Какво се случи? Как успя да ни измъкнеш?

— Благодарение на Зу — подхванах и веднага проумях колко тънка беше границата между истината и онова, което всъщност можех

да им кажа и за мое добро, и за това на Зу. Не знаех доколко си спомня случилото се, но нямах намерение да потвърждавам страховете ѝ. В крайна сметка казах единствено: — Запрати една от колите по другата. Единият мъж пострада, а другият избяга.

— Какъв беше... — Дунди се задъхваше. — Какъв беше онзи ужасяващ шум?

Загледах го недоумяващо, а устата ми с мъка избута думите от себе си.

— Не сте го чували преди?

Момчетата поклатиха глави дружно.

— Божичко — каза Лиъм, — беше като да слушам как някоя нещастна котка минава през месомелачка, докато в същото време ме пържат на електрическия стол.

— Наистина ли не сте имали Бял шум във вашия лагер? Усмирителна сирена? — попитах, учудена от гнева, полазил сърцето ми. В що за лагер бяха живели тези хлапета? В Дисниленд?

— При вас го е имало? — Лиъм разтръска глава, навярно за да прогони звънтежа.

— В Търмънд го използваша за... обезвреждане — обясних. — Когато имаше бунтове или други неприятности. Не ти позволява да мислиш достатъчно, че да използваш способностите си.

— А на теб защо ти няма нищо? — изхриптя Дунди със смесица от подозрителност и завист.

Май това беше въпросът на деня. Дългата ми, мрачна история с „Белия шум“ включваше няколко припадъка, повръщане и загуба на паметта, да не говорим за последната ми среща с него, която бе довела до обилно кървене от очите и носа. Явно вкусиш ли „Най-лошото“, „Доста лошото“ не е чак толкова страшно. Щом на тях им беше за първи път, поне можех да си обясня защо бяха окапали като есенни листа само след няколко секунди.

Лиъм проучваше лицето ми и се зачудих какво ли вижда там. Всичко? Замислих се за меката кожа на якето му, долепена до бузата ми, за извивката на гръбнака му... и топло спокойствие се разля в гърдите ми.

— Явно съм свикнала — отговорих. — А и Зелените не се повлияват от него толкова, колкото Сините и останалите. — Сетих се да добавя, комбинирайки истината с лъжа.

Лиъм предложи да се сменим веднага щом лицето му загуби онзи измъчен вид и бузите му започнаха да си възвръщат нормалния цвят. Направо заслужаваше аплодисменти за умелостта, с която прикриваше треперенето на ръцете и краката си от останалите, но аз имах тренирано око. Разпознах неприятните последици от „Белия шум“, сякаш ми бяха стари приятели. Нуждаеше се от още няколко минути.

— Хайде — подкани ме той, след като часовникът на таблото отброи поредната минута. — Справи се... — Гласът му заглъхна.

Погледнах го и осъзнах, че той също гледа в мен — по-точно в мършавите ми, охлузени колене. След секунда, когато върнах очи към пътя, усетих нещо топло да кръжи точно над крака ми и се отдръпнах от него.

— О... извинявай — прошепна Лиъм и прибра ръката си. Горната част на ушите му се оцвети в яркочервено. — Просто си... доста изподрана. Имаш ли нещо против да спрем за малко? Трябва да премислим нещата. Да разберем къде се намираме.

Само че не исках да спирам просто до някое от околните пасища; изчаках да стигнем до едно старо крайпътно ресторантче, построено в колониален стил, и отбих в запустелия му паркинг.

Дунди се възползва от възможността да изпразни стомаха си на земята, но си остана с няколко безрезултатни конвулсивни напъна. Лиъм стана и започна да го тупа по гърба.

— Ще помогнеш ли на Руби, като приключиш?

Колкото и да ме мразеше и да искаше да се отърве от мен, Дунди поне съзнаваше, че бях изиграла някаква роля в отърването на кожата му. Въпреки това не каза *да*, а само скръсти ръце и въздъхна мъченически.

— Благодаря — отвърна Лиъм. — Имаш златно сърце, Майко Тереза.

После излезе през плъзгащата врата зад моята седалка и се отправи към групичката сребристи шадравани, зад които се намираше входът за тоалетните. Зу го последва, подтичвайки с розова платнена чантичка в ръка. Докато се обърна към Дунди, той вече се беше съвзел достатъчно, за да прояви научен интерес към мен.

— Ей, долу ръцете! — предупредих го, когато боцна с пръст лакътя ми. После натисна копчето на лампичката над главите ни и тя

светна ярко. Тогава видях, че кожата от лакътя чак до китката ми беше ожулена до кръв от асфалта.

— Обърни се към мен. — Като че ли вложи огромно усилие да не въртне иронично очи. — Сега, Зелена, преди да ми е пораснала брада.

Завъртях се в седалката, така че краката ми да сочат към него. Съвсем естествено и те изглеждаха също толкова прелестно, колкото ръката ми. И двете ми колена бяха продрани и на места вече се образуваха корички, но като изключим няколкото драскотини и синини, с които се бях сдобила преди последното ни приключение, всъщност те бледнееха пред ръцете ми.

Дунди извади нещо като куфарче изпод седалката си и отвори капака. Успях да хвърля съвсем бегъл поглед на съдържанието му, преди той да измъкне четири бели квадратни пакетчета и да го затвори отново.

— Боже, как можа да се подредиш така? — измърмори и отвори първото пакетче. Подуших дезинфектанта и се отдръпнах от него.

Дунди ме изгледа строго над рамките на очилата си.

— Ако ще се лепваш за нас, ще опиташ ли поне да се пазиш малко повече? Достатъчно трудно ми е да се грижа за другите двама и без камикадзе като теб.

— Не съм... — подхванах, но бързо размислих. — Съжалявам.

— Хубаво — изпуфтя той, — ама ще съжаляваш повече, ако някоя от тези рани се инфектира.

Дръпна дясната ми ръка близо до лицето си, за да я огледа по-добре, а аз се постарях да не подскачам от болка, като започна да я обработва с една от дезинфекциращите кърпички също толкова нежно, колкото вълк, разкъсващ жертвата си. Така щипеше, че набързо излязох от мъгливия унес, в който бях започнала да се потапям. Накрая просто изтръгнах ръката си от неговата и взех студената кърпичка от пръстите му. Не че аз самата успях да чистя малките парченца асфалт от раната си по-безболезнено.

— Най-добре отиди да провериш как са Лий и Зу — посъветвах го аз.

— Така само ще ми се ядосат, че не се грижа за теб. — След малко, макар и с видимо нежелание, призна: — Пък и ти ми се струваш... е, май си най-тежко пострадала. Те ще почакаат. — Явно видя, че ъгълчето на устата ми потрепва в усмивка, защото добави: —

Само не си въобразявай, че ще похабя всички бинтове по теб; раните ти не са чак толкова дълбоки!

— Да, сър — отвърнах и метнах дезинфекциращата кърпичка през прозореца. Той ми подаде втора за дланта на другата ми ръка с все така присвити очи, но като че ли погледът му се беше посмекчил. Усетих как се отпускам по малко, но и далеч не си въобразявах, че сме на път да се закичим с гривнички на най-добри приятели.

— Защо излъга?

Вдигнах рязко глава, внезапно премаляла.

— Не съм... за какво... не бих...

— За Зу. — Той надникна през рамо и продължи с по-тих глас: — Каза, че онзи само пострадал, но... не беше така, нали? Мъртъв е.

Кимнах.

— Не го направи нарочно...

— Естествено — отвърна остро той. — Просто се питах защо никой не ни преследва и се притесних, като се замислих как би й се отразило... и... е, май имаш поне капчица здрав разум.

И в този момент ме озари едно прозрение — едно от онези редки, съвършени избистрящи ума просветления. Не ме искаше в групичката им, защото ме виждаше като заплаха за тях. Нямах да ми се довери, докато не му се докажех — а след гафа ми с цвета на джипа това навярно щеше да се случи в някой друг живот.

— Е, един преследвач по-малко на света. — Дунди се наведе и извади куфарчето отново, за да прибере неизползваните материали.

О, да — помислих си и се поизправих в седалката. — *Още не съм му казала.*

— Не бяха преследвачи. Бяха от СОП.

Дунди ме изненада със смеха си.

— И предполагам униформите им са били скрити под карираните ризи и дънките им?

— Единият носеше значка — обясних. — А оранжевото устройство, което използваша... виждала съм такова в Търмънд. — Дунди ме гледаше мнително, но нямахме време за едночасова дискусия по въпроса. Нямах и енергията за това. — Виж какво — продължих, — не ми вярвай, ако искаш, но трябва да знаеш, че единият докладва на колегите си пси-номер 42755. На Лиъм е, нали?

Разказах му собствените си наблюдения и го оставих да попълни празнотите сам. Когато стигнах до описанието на оранжевото устройство, вече си личеше, че е чул достатъчно. Вдиша дълбоко и сбърчи устни в муцуна, която му придаваше вид на пор. После свали прозореца и се зае да предава думите ми на останалите, сякаш ми нямаше доверие да го сторя сама.

— Казах ви, че соповците ще ни настигнат! — повтаряше непрекъснато, все едно не го бяхме чули първите десет пъти. — Извадихме късмет, че не беше тя.

И отново я споменавах — мистериозната *тя*. Лиъм пиеше вода от външната чешмичка и видимо се опитваше да не обръща внимание на Дунди. Зу стоеше до него и държеше предано копчето, докато Лиъм миеше лицето си с две ръце на водната струя.

Използвах последната кърпичка да почистя мръсотията от лицето си.

— Просто ми е интересно как служителят на СОП го разпозна, преди да включи онова оранжево нещо. Знаеше номера му наизуст. Не му беше нужно да го чува от джаджата.

Дунди ме погледа за момент, после щипна с пръсти основата на носа си.

— Снимаха всички ни още при постъпването в лагера. Вас не ви ли снимаха?

Кимнах с глава.

— Тоест, издирват ни по снимките? — попитах.

— Зелена, откъде да знам, по дяволите? — отвърна той. — Опиши ми оная джаджа отново.

Оранжевото устройство навярно беше нещо като камера или скенер — това беше единственото обяснение, което ми хрумна и Дунди не отхвърли като идиотско.

Долепих длани до очите си, мъчейки се да потисна гаденето.

— Ако наистина толкова лесно ни идентифицират, работата ни е спукана — коментира Дунди и потри набърченото си чело с ръка. — В случай че и бездруго не сме прецакани: вероятно знаят, че търсим *Ийст Ривър*, тоест ще отделят още хора за издирването ни, тоест ще наблюдават домовете ни още по-изкъсо, тоест на Беглеца ще му е още по-трудно да...

Така и не довърши мисълта си. Нямаше нужда.

Засмях се кухо.

— Стига де. Да не мислиш, че ще пратят цяла армада по петите на няколко изрода?

— Първо на първо, армадите се състоят от кораби — изтъкна Дунди. — И второ, не, няма да изпатят такава по петите на няколко изрода.

— Тогава какъв е...

— Лий е друго нещо. — Той не изчака да навържа информацията. — Зелена, кой според теб е мозъкът, стоящ зад бягството ни от лагера?

Когато другите се върнаха в микробуса, изиграхме няма игра на музикални столове. Дунди зае средната предна седалка, а Зу — обичайното си място зад шофьорската. На мен ми останаха два варианта: да се скътам на задната седалка или да се осмеля да заема предната крайна, където щеше да ми се наложи да се държа така, сякаш всичко си е наред, и да се преструвам, че не знам кой е отговорен за единственото успешно бягство от лагер.

В крайна сметка умората надделя. Тропнах се на предната седалка с усещането, че приличах на увехнала маруля, а след малко Лиъм се качи на шофьорската.

— Сигурно е уморително да бъдеш герой — ухили ми се той.

Махнах скромно с ръка, мъчейки се да спукам малкото нелепо мехурче щастие, което думите му образуваха в гърдите ми. Просто се държеше любезно.

— Добре че дамите се погрижиха за нас — обърна се към Дунди той. — В противен случай двамата с теб сега щяхме да се търкаляме в каросерията на пикапа на път към Охайо.

Дунди само изсумтя. Лицето му още сивееше.

Поне Лиъм изглеждаше малко по-добре. Бузите му бяха поруменели от студената вода и макар пръстите му още да потрепваха от време на време, очите му се бяха избистрили. Като се имаше предвид, че за пръв път се сблъскваше с „Белия шум“, се беше възстановил доста бързо.

— Така, колеги — подхвана бавно той, — време е за *Вотът на Бети*.

— Не! — оживи се изведнъж Дунди. — Знам какво се опитваш да постигнеш и знам, че мнението ми ще бъде пренебрегнато, и...

— Всички в полза на решението да задържим момичето чудо с нас поне засега, нека да вдигнат ръка.

И Лиъм, и Зу вдигнаха ръце незабавно. Зу ме погледна с усмивка, която ми се стори особено ярка в сравнение с намръщената физиономия на Дунди.

— Не знаем нищо за нея. Не знаем дори доколко можем да вярваме на онова, което ни е казала досега! — възрази той. — Може да е психопат и да ни заколи в съня ни. Или пък да се обади на другарчетата си от Лигата тъкмо когато решим, че е на наша страна.

— Леле, много мило — казах сухо, донякъде поласкана, че ме смяташе за способна на подобни кроежи.

— Колкото повече стои с нас — додаде той, — толкова вероятно е Лигата да ни догони, а много добре знаете какво правят с децата!

— Няма да ни догонят — увери го Лиъм. — Вече се погрижихме за това. Ако не се отделяме един от друг, всичко ще е наред.

— Не. Не, не, не, не, не — занарежда Дунди. — Държа негативният ми вот да се впише в протокола, въпреки че вие двамата винаги печелите.

— Е, недей да се цупиш — каза Лиъм. — Това е демокрация в действие.

— Сигурни ли сте? — попитах.

— Разбира се — отвърна Лиъм. — Не ми се нравеше единствено идеята да те оставям при някоя затънтена автогара без пари, документи и никаква гаранция, че ще се добереш невредима, докъдето и да било.

Същата онази усмивка отново озари лицето му. Притиснах длан към гърдите си, за да възпра онова, което се надигаше там. Да го заключа вътре. Да не позволя на ръката си да докосне неговата, която стоеше толкова близо до мен, на страничната облегалка между седалките ни. Струваше ми се извратено, грешно, но всъщност умирах от желание да се вмъкна в съзнанието му и да прочета мислите му. Да разбере защо ме гледаше така.

В действителност си чудовище, охулих се наум, притискайки юмрук към корема си.

Исках да го защита — в онзи момент ми стана кристално ясно какво желях най-силно: да защита всички тях. Бяха спасили живота ми, без да очакват нищо в замяна. Ако конфронтацията със сопниците под прикритие ми беше доказала нещо, то това беше, че малката им групичка се нуждаеше от човек като мен. Можех да им помагам, да ги защитавам.

Едва ли някога щях да им се отплатя, задето ме бяха взели със себе си, но ако успеех да запазя контрол върху способностите си, щеше да е все някакво начало. Толкова можех да сторя в момента.

— Накъде си се запътила всъщност? — Лиъм зададе въпроса си с небрежен тон, но очите му бяха притъмнели от тревога. — Изобщо има ли как да стигнеш дотам с автобус?

Споделих им жалкия план, който бях скалпила в бензиностанцията. Докато човърках с пръсти краищата на дългата си, оплетена коса, за своя изненада усетих как част от тежестта пада от гърдите ми, поне колкото да си поема дъх.

— Какво има във Вирджиния Бийч?

— Баба ми е там, поне доколкото знам — отвърнах. — Дано.

Да, баба. Още хранех надежди за нея. Би трябвало да си ме спомня, нали? Ако им помогнех да намерят Беглеца — и ако той успееше да помогне на мен, — дали нямаше реален шанс да я видя отново? Да заживея с нея?

Но това бяха много „ако“. Ако намерехме Беглеца. Ако наистина беше Оранжев. Ако имаше как да ми помогне с овладяването на способностите ми. Ако можеше да ни свърже със семействата ни.

Бях открила извора на съмненията и сега се надигаше страшна вълна.

Ами ако баба — мисълта ме смачка още в зародиш — я нямаше вече? Все пак беше на седемдесет, когато ме вкараха в лагера, тоест вече приближаваше осемдесет. Досега дори не ми беше хрумвало, защото я помнех като неизменно жизнена и готова да се опълчи на света само със сребрилата си коса, електриковозелена чантичка на кръста и пластмасова козирка в същия цвят.

Но щом аз самата се бях променила толкова през изминалите шест години, как можех да очаквам тя да си е същата? Ако изобщо беше сред живите, дали щеше да е способна да се грижи за смахнатата

си внучка — да ме защитава и укрива, при положение че имаше вероятност да не може да се грижи за самата себе си?

В момента тези разсъждения ми идваха в повече, терзаеха ума ми твърде жестоко. Мозъкът ми още бучеше от „Белия шум“, но безсилното ми сърце взе решение вместо него.

— Добре — казах накрая. — Ще остана с вас.

И дано никој от нас не съжалява после.

Дълбоката бразда, която се беше появила между веждите на Лиъм, се позаглади, но не изчезна напълно. Усещах как очите му прескачат скришом към лицето ми. Как умува защо се бях колебала толкова, преди да отговоря. До каквото и решение да стигна, в крайна сметка се облегна назад с въздишка и нагласи мълчаливо огледалата за задно виждане.

Лицето на Лиъм беше такова, че лесно го разчитах и веднага разбирах за какво си мисли — а това ми помагаше да вярвам на всяка негова дума. Но сега в изражението му имаше нещо отработено, усещах силната му концентрация да задържи маската на безучастие върху него. Изглеждаше неестествено върху човек, който сякаш вечно къташе по една усмивчица в някое от ъгълчетата на устата си. Облегнах се назад и опитах да не обръщам внимание на пулсиращата болка в главата ми и агонизиращите стонове на умиращо животно, които Дунди бе започнал да издава, след като си беше спомнил колко болка изпитва.

Лиъм бръкна под седалката си и му подаде безмълвно наполовина празна бутилка с вода. Надникнах към Зу с ъгълчето на окото си — сумракът я беше приспал. Тънък слой пот покриваше челото и кожата над устните ѝ.

Двигателят на Бети забоботи. Лиъм въздъхна и пресече паркинга по диагонал. Когато най-сетне стигнахме до шосето, той се зачуди в коя посока да поеме.

— Къде отиваме? — попитах.

Той почеса брадичката си умислено.

— Продължаваме към Вирджиния, стига да я намеря. Мисля, че преди известно време прекосихме щатската граница, но нямам представа къде точно сме попаднали. Този район не ми е особено познат, откровено казано.

— Използвай проклетата карта — измърмори Дунди от задната седалка.

— Мога да се справя и без нея — увери го Лиъм. Постоянно въртеше глава напред-назад, сякаш очакваше да се появи някой със сигнални ракети и фанфари и да го поведе в правилната посока.

Пет минути по-късно картата беше разгърната върху волана, а Дунди злорадстваше от задната седалка. Приведох се над страничната облегалка в опит да разгълкувам пастелните цветове и кръстосаните линии върху меката оръфана хартия.

Лиъм проследи с пръст границите на Западна Вирджиния, Вирджиния, Мериленд и Северна Каролина.

— Мисля, че се намираме някъде... тук? — Посочи малка точица, обградена от кръстосани линии.

— Предполагам Черната Бети няма джипиес? — попитах.

Лиъм въздъхна и потупа волана ѝ. Беше взел решение да тръгнем надясно.

— Черната Бети може и да е праведно возило, но си няма много екстри.

— Казах ти, че трябваше да вземем онзи форд — обади се Дунди.

— Оная купчина... — Лиъм се спря навреме. — Онази кутия на колела щеше да е по-опасна на пътя дори от преследвачите. Да не говорим, че трансмисията ѝ беше пълен ад.

— Да, затова, естествено, по-разумният вариант беше микробус.

— Аха, само тя ме призова от цял паркинг с изоставени коли. Слънцето блестеше през прозорците ѝ като маяк в тъмно море.

Дунди простена.

— Защо си толкова шантав?

— Защото моята шантавост трябва да неутрализира твоята, Мадам Бродерия.

— Поне аз се занимавам с нещо, приемано за изкуство — обяви гордо Дунди.

— Да, в стара средновековна Европа щеше да си образцова съпруга...

— Както и да е — намесих се аз, превземайки картата. — Би трябвало да сме някъде в близост до Уинчестър. — Посочих една точка в западния край на Вирджиния.

— Защо реши така? — попита Лиъм. — Да не би да си тукашна? Защото, ако...

— Не съм. Просто си спомням, че минах покрай Кайзер и Ромни, докато вие двамата спяхте. А ако съдим по всички табели за исторически местности от Гражданската война, би трябвало да сме в близост до някое бойно поле.

— Страхотен детективски нюх, Нанси Дрю¹, но за жалост, тези табели нямат почти никакво значение в тази част на страната — обясни Лиъм. — И петнайсет метра не можеш да извървиш, без да се натъкнеш на историческа маркировка за маршрута на някоя армия или лобното място на някой герой, или дома на Джеймс Мадисън^[1]...

— Той е в Ориндж — прекъснах го аз. — И сме далеч от него. — Меката, синкава вечерна светлина се трупаше край русата му коса и я обезцветяваше. Той ме погледна за момент, като отново почеса брадичката си.

— Значи, наистина си от Вирджиния.

— Не съм...

Лиъм вдигна ръка.

— О, моля ти се. Никой извън този щат не го е грижа за родната къща на Джеймс Мадисън.

Облегнах се назад. Сама си вкарах главата в торбата.

За това можех да виня само майка си. Тъй като беше гимназиална учителка по история, усещаше като своя мисия да развежда двама ни с баща ми до всяка ключова историческа забележителност в местността. Затова, докато приятелите ми се забавляваха по градински партита и гости с преспиване, аз обикалях бойно поле след бойно поле и позирах пред фотоапарата ѝ с артилерийски оръдия и хора във военни униформи от времето на Войната за независимост. Изобщо голяма веселба, неизменно придружена от хиляди ухапвания от насекоми и слънчеви изгаряния, с каквито винаги се появявах на първия учебен ден. Още имах белези от бойното поле в Антиетам.

Лиъм се усмихна към притъмнелия път. Не беше включил фаровете, което ми се струваше доста смело — или глупаво, като се имаше предвид, че управниците на Вирджиния така и не бяха склонили да осветят пътната си мрежа.

— Мисля, че трябва да спрем някъде за през нощта — заяви Дунди. — Ще успееш ли да намериш някой парк?

— Дишай спокойно, приятелче. Всичко е под контрол — отвърна Лиъм.

— Все така повтаряш — процеди Дунди и се облегна назад. — А после: О, прощавайте, другарчета, но хайде да се скупчим, за да ни е по-топло, докато мечките се опитват да разбият микробуса и да излапат храната ни.

— Ъ... съжалявам за този случай — каза гузно Лиъм. — Ама пък какво е животът без малко злополучия?

Това беше най-фалшивият опит за оптимизъм след изказването на учителката ми от четвърти клас, че ни било по-добре без мъртвите деца, понеже така люлките в двора били само за нас, живите.

След това наблюдение на Лиъм загубих нишката на разговора им. Не че не ми беше интересно да се запозная с причудливите традиции и ритуали, които си бяха изградили през двете седмици след бягството им от лагера. Беше ми омръзнало да умувам как така тези двамата успяваха да запазят тънката връзка помежду си.

В крайна сметка Лиъм намери шосе 81, а Дунди — лек и неспокоен сън. През прозорците се нижеше безкрайна върволица от оклюмали дървета, малко от които вече се бяха сдобили с пълната си пролетна премяна. Движехме се твърде бързо, а сумракът се беше сгъстил твърде много, за да огледам по-обстойно килима от стари листа по асфалта. Където и да се намирахме, шосето все още беше осеяно с мъртви листа от някоя отдавна преминала есен. Сякаш бяхме първата кола, която се движеше по него от доста време насам.

Облегнах чело на хладното стъкло и насочих струята на климатика право към лицето си. Главоболието още ме мъчеше, притискайки дъната на очите ми. Студеният въздух ме разбуди достатъчно, че да усетя как умът ми търси слепешком този на Лиъм.

— Добре ли си?

Той опитваше да гледа едновременно и пътя, и мен. В тъмнината се открояваха само очертанията на носа и устните му. Една част от мен се радваше, че не виждах синините и раните около тях. Бяха минали само няколко дни, едва миг от шестнайсетте ми години живот, но нямах нужда да виждам лицето му, за да си представя угриженото му изражение. Лиъм беше много неща, но не и загадъчен и непредсказуем.

— Ти добре ли си? — върнах му въпроса.

Колата се движеше достатъчно тихо, че да чуя как пръстите му барабанят по волана.

— Просто ми трябва малко сън. — След секунда добави: — Наистина ли са използвали онова нещо в Търмънд? Често?

Не често, но предостатъчно. Кажех ли му го обаче, несъмнено щях да разпаля състраданието му.

— Според теб дали соповците са разбрали накъде пътуваме? — попитах вместо това.

— Кой знае. Не е изключено просто да сме попаднали на грешното място в грешния момент.

Дунди се събуди с шумна прозявка.

— Едва ли — обади се сънено. — Дори преди да не са ни преследвали, вече е така. Навярно са запомнили наизуст грозната ти мутра и пси-номера ти. Всички знаем колко много точат лиги по теб преследвачите.

— Благодаря ти, Господин Розов свят — процеди Лиъм.

— В интерес на истината онзи ми се стори изненадан, че попада точно на теб — обадох се аз. — Но... коя е тази жена, за която постоянно говорите?

— Лейди Джейн — отвърна Лиъм, сякаш това обясняваше всичко.

— Моля?

— Така наричаме една от по-... упоритите ни гонителки — продължи той.

— Първо, така я наричаш само ти — вметна Дунди, — и второ, упорита? По-скоро се е лепнала за нас като сянка още откакто се измъкнахме от Каледония. Изскача от всеки ъгъл в най-неочакваните моменти, сякаш знае какво ще направим преди нас самите.

— Бива си я в работата ѝ — потвърди Лиъм.

— Ще бъдеш ли така добър да не хвалиш жената, чиято едничка цел е да върне задниците ни в лагера?

— Защо ѝ викаш Лейди Джейн? — поинтересувах се аз.

Лиъм сви рамене.

— Ами просто е рядкост да видиш британка сред тайфа от кръвожадни американци.

— И как се е случило това? — учудих се аз. — Нали уж бяха затворили всички държавни граници?

Лиъм отвори уста да отговори, но Дунди му отне думата.

— Никой не знае, Зелена; защо не я поканиш на чайче и сладка раздумка при следващата ни среща?

Врътнах очи.

— Може, стига да ми я опишете.

— Тъмна коса, вдигната на кок, очила... — подхвана Лиъм.

— ... дълъг, орлов нос? — довърших аз.

— Виждала си я?

— В Марлингтън. Тя караше червения пикап, но... — Кейт и Роб се бяха погрижили за него. — Е, този път я нямаше. — Продължих. — Може пък да сме ѝ се изплъзнали.

— Забрави — измънка Дунди. — Тази е същински терминатор.

Подминавахме един след друг няколко порутени мотела, пред някои от тях имаше доста наспирани коли. Лиъм влезе в паркинга на един от тях, но моментално излезе на заден ход с тихо подсвиркване. Наоколо нямаше коли, но десетина мъже и жени се бяха струпали пред стаите си, където пушеха, разговаряха и се биеха.

— В Охайо често виждахме подобна гледка — обясни той, без да чака да го подканя. — След като хората загубиха домовете си, отиваха в най-близкия затворен хотел и се биеха за стаите. Като в гангстерските квартали.

Мотелът, на който се спря в крайна сметка, се казваше *Хауърд Джонсън Експрес* и една четвърт от паркинга му беше запълнена с различни модели коли, а светещата му табела оповестяваше, че има свободни стаи. Той заобиколи външния ред, като умишлено не мина покрай офиса. Избра място в далечния край на паркинга и огледа стаите пред нас. Две от тях директно отписахме — през пердетата им се виждаше проблясването на телевизор, но останалите като че ли не бяха заети.

— Изчакайте ме тук — нареди ни Лиъм и разкопча предпазния си колан. — Ще направя един оглед, за да се уверя, че е безопасно. — И типично в свой стил не ни даде време да възразим. Просто изскочи от колата, надникна във всяка от стаите поред и се зае да разбива вратата, която си избра.

На нас с Дунди остана да разделим храната, събрана от бензиностанцията в Марлингтън. Разполагахме с опаковка снакс, бисквити с фъстъчено масло, шепа дъвчащи бонбони и малка опаковка *Орео*, плюс шоколадовото десертче, което бях успяла да напъхам в раницата си. Пиршество за всеки шестгодишен хлапак.

Действахме мълчаливо, като успешно взаимно избягвахме погледите си. Дунди разпечата бисквитите с чевръсти пръсти и ги подхвана. Същата орфана книга лежеше отворена в скута му и страниците ѝ му се усмихваха. Знаех, че едва ли я чете — не и с лошото си зрение. Но когато накрая благоволи да ми проговори, дори не отлепи очи от нея.

— Свикваш ли с престъпния ни живот? Генералът като че ли те смята за самороден талант.

Пресегнах се да събудя Зу, игнорирайки какъвто и намек да беше заложил във въпроса си. Нямах сили да се занимавам с него, а и честно казано, не вярвах който и да е от остроумните отговори, воюващи на върха на езика ми, да го спечели точно в този момент.

Преди да успее да излезе от микробуса с раницата си и полагащата ми се храна в ръце, Дунди се протегна и затвори вратата пред мен. На смътната светлина на мотела изглеждаше... не точно ядосан, но и не особено приятелски настроен.

— Имам да ти казвам нещо.

— Вече каза предостатъчно, благодаря.

Той изчака да го погледна отново през рамо, преди да продължи.

— Няма да се преструвам, че не си ни помогнала днес или че не знам в каква адска дупка си живяла години наред, но нека те посъветвам нещо: тази вечер обмисли сериозно решението си да останеш с нас, а ако решиш да се изнижеш посред нощ, знай, че навярно си взела правилното решение.

Отново се пресегнах към вратата, но той очевидно не беше приключил.

— Наясно съм, че криеш нещо. Че не си напълно откровена с нас. И ако случайно си мислиш, че можем да те защитим, помисли отново. Ще е цяло чудо, ако се измъкнем от тая бъркотия живи, дори без опасностите, които влачиш със себе си.

Стомахът ми се сви на топка, но запазих изражението си каменно. Ако се надяваше да прочете нещо по лицето ми, щеше да

остане разочарован; през по-голямата част от последните шест години се бях учила да използвам маската на свършена невинност пред дулата на заредени оръжия.

Но в каквото и да ме подозираше, явно не беше истината, в противен случай собственоръчно щеше да ме изхвърли от микробуса, за предпочитане при висока скорост, и то на някое затънтено шосе.

Дунди потри долната си устна с палец.

— Мисля, че... — подхвана той. — Надявам се да стигнеш до Вирджиния Бийч, наистина, но... — Той свали очилата от лицето си и защита с два пръста основата на носа си. — Това е нелепо, извинявай. Просто помисли върху съвета ми. Вземи правилното решение.

Лиъм ни замаха, подпрял открехнатата врата с крак. Зу сложи ръка върху рамото на Дунди. Той подскочи и примигна изненадано при допира на жълтата гума. Малката толкова се беше умълчала, че бях забравила за присъствието ѝ.

— Хайде, Сузуме — каза Дунди и протегна ръка към нейното рамо. — Ако имаме късмет, Генерала ще ни позволи да се изкъпем. А ако имаме истински късмет, и той ще последва примера ни.

Зу излезе след него през страничната врата, като ми хвърли тревожен поглед. Аз ѝ магнах да върви с насилствена усмивка и се пресегнах към задната седалка за черната ми раница.

Не я забелязах, докато не излязох от микробуса, където притъмнялото небе изсмука и последната топлинка от кожата ми. Протегнах ръка да задържа плъзгащата врата, наведох се в купето и извадих книгата от задния джоб на предната пасажерска седалка. За пръв и единствен път я виждах извън ръцете на Дунди.

Сплесканата празна опаковка от бонбони *Ем енд Емс*, която използваше за отбелязване, още си беше на мястото. Отворих книгата на същата страница и дори не ми се наложи да погледна гръбчето ѝ, за да се досетя коя е. *Хълмът Уотършип* на Ричард Адамс. Нищо чудно, че толкова криеше четивото си. Историята на група зайци, борещи се с житейските трудности? Лиъм щеше да го скъса от подигравки.

Но аз обичах тази книга и очевидно същото важеше за Дунди. Беше същото старо издание, което татко ми четеше преди заспиване, което крадах от кабинета му и носех в моята стая, за да запълва безсънните ми нощи. Как ми се беше притекла на помощ тъкмо когато имах най-голяма нужда от нея?

Очите ми изпиваха благоговейно думите, докато устните ми не започнаха да ги изговарят на глас, макар че нямаше кой да ги чуе. Целият свят ще ти е враг, Принце с хиляди врагове, и спипат ли те, ще ти вземат животеца. Но първо трябва да те спипат, копачо, слушачо, бегачо, принце с остър нюх. Бъди хитър и ловък и народът ти не ще бъде погубен.

Питах се дали Дунди знае какъв е краят на историята.

[1] Четвъртият президент на САЩ, един от създателите на американската конституция. — Бел.ред. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Топлата вода ме накара да забравя, че стоя под душа на стар мотел и мия косата си с шампоан с неприятно остра миризма на лавандула. В тясната баня имаше само шест неща: мивка, тоалетна, кърпа, душ, завеса и мен.

Влязох да се къпя последна. Когато най-сетне прекрачих прага на стаята, Зу вече се беше изкъпала, а Дунди току-що се беше барикадирал в банята, където прекара цял час в търкане на себе си и дрехите си със стар сапун. Струваше ми се безсмислено да пере в мивката със сапун за ръце, но така или иначе нямаше вана или прах за пране. Ние тримата просто се настанихме в стаята и опитахме да забравим пламенната му реч за значението на добрата хигиена.

— Ти си следваща — беше казал Лиъм. — Само не пропускай да изтриеш отпечатъците си, като приключиш.

Хванах кърпата, която ми хвърли.

— Ами ти?

— Аз ще се изкъпя сутринта.

Щом заключих вратата на банята след себе си, оставих раницата върху капака на тоалетната и се поразрових из нея. Извадих дрехите от Роб и ги пуснах на пода. Нещо копринено и червено се изхлузи върху купчината и аз отскочих назад от страх.

След няколко секунди на подозрително оглеждане се досетих какво беше — яркочервената рокля от гардероба в онази каравана.

Зу — помислих си, прокарайки уморена ръка през лицето си. — *Явно я е взела, докато не съм гледала.*

Побутнах я с крак и сбърчих нос, като долових миризмата на цигарен дим. Май щеше да ми е голяма, а и ми ставаше гнусно при мисълта откъде беше дошла.

Но очевидно Зу бе искала да я взема — пък и макар да ми беше неприятно да си го призная, беше за предпочитане пред лагерната ми униформа. Щях да го направя за Зу; ако успеех да я зарадвам така, то, значи, неудобството ще си е струвало.

В раницата нямаше шампоан, но от Детската лига ми бяха подсигурили дезодорант, яркозелена четка за зъби, пакетче носни кърпички, тампони и дезинфектант за ръце — всичките в компактни размери и запечатани в найлоново пликче. Под него имаше малка четка за коса и шише с вода. А най-отдолу намерих още един паникбутон.

Явно си беше стоял там през всичкото време, без да подозирам. Бях изхвърлила първия сред калта и храсталаците. От мисълта, че този се беше крил в раницата ми през цялото това време — през цялото, — ме побиха тръпки. Защо по-рано не се бях сетила да претърся раницата?

Хванах го с два пръста и го пуснах в мивката, сякаш беше нажежен въглен. Сложих ръка на крана, готова да удавя проклетата джунджурийка и да ѝ видя сметката завинаги, но нещо ме спря.

Не знам колко време се вирах в нея, преди да я взема и да я вдигна към светлината, за да надникна в черния ѝ корпус. Търсех онази червена мигаща светлинка, която щеше да ми каже дали записва. Доближих я до ухото си, ослушвайки се за издайническото жужене или пиукане. Ако беше включена и ако наистина беше проследяващо устройство, нямаше ли да са ни хванали досега?

Имаше ли нещо лошо да я задържа — за всеки случай? Ами ако отново ни застигнаше беда и не можех да помогна на останалите? Не беше ли за предпочитане да се сдружа с Лигата, отколкото отново да ме хвърлят в Търмънд? Да ме убият — имаше ли по-лошо от това?

Върнах паникбутоната в джоба на раницата, но не заради себе си. Ако Кейт ме беше видяла, несъмнено щеше да се усмихне... мисъл, която само ме вбеси. Не вярвах дори в собствената си способност да помогна на новите ми приятели.

Като влязох под свършената топла струя на душа, ме обзе достатъчно силно чувство на нереалност, а и не ми се налагаше да чувам в главата си онова щрак-щрак-щрак-пиу — автоматичния таймер в Търмънд, който не ми позволяваше да се къпя повече от три минути. Мръсотията като че ли се свличаше от тялото ми на пластове. След петнайсетина минути усилено търкане имах усещането, че съм обърнала всеки сантиметър от кожата си наопаки. Дори употребих бебешко розовата самобръсначка от хотелския комплект тоалетни принадлежности, като обелих стари и нови корички от рани по пищялите и коленете си.

На шестнайсет години съм — помислих си окаяно, — а бръсна краката си за пръв път.

Каква глупачка — кръгла глупачка. Нямах представа какво правя, не че ме интересуваше. Бях достатъчно голяма. Никой нямаше да ме спре.

Образът на майка ми винаги ми се явяваше чрез откъслечни проблясъци. Понякога чувах гласа ѝ, само думичка или две. В други случаи ме спохождаха толкова ярки спомени, че беше все едно да преживявам момента наново. А сега, докато плъзгах самобръсначката по кожата си, в главата ми се въртеше само разговорът, който бяхме провели за същото това нещо, и усмивката ѝ, докато повтаряше: *Може би, като станеш на тринайсет.*

Накрая изплакнах самобръсначката и я хвърлих към раницата. Едва ли някой друг щеше да я използва. След като добре бях окървавила краката си, обърнах вниманието си към гнездото върху главата ми. Косата ми беше твърде оплетена, за да прокарам пръсти през нея. Наложих се да я разплета възел по възел, използвайки повече шампоан, отколкото бях възнамерявала, а докато приключих, вече имах сълзи в очите.

На шестнайсет съм.

Не знам кое предизвика изблика ми. В единия момент си бях добре, а в следващия сякаш гърдите ми се вдълбаха. Опитах да вдишам дълбоко, но въздухът беше твърде горещ. Ръцете ми усетиха студените бели плочки на стената, преди и останалата част от тялото ми да се срути върху нея. Свлякох се до грубия гранитен под на душа и притиснах ръце към гърдите си, благодарна, че шумната струя вода и вентилаторът заглушаваха внезапния ми пристъп. Не исках останалите да ме чуват в такова състояние, особено Зу.

Чувствах се толкова глупаво. Бях на шестнайсет — и какво от това? Какво от това, че не бях виждала родителите си от шест години? Какво от това, че вероятно никога повече нямаше да ги видя? И бездруго подозирах, че вече са ме забравили.

Трябваше да се радвам, че всичко е приключило, че съм се измъкнала от онова място. Но там или тук, бях сама и започвах да се питам дали винаги е било така, дали винаги ще си остане така.

Някой пусна водата в съседната тоалетна и струята над мен спадна и се нагорещи. Не че имаше значение. Почти не я усещах върху

гърба си. Натиснах с пръсти кървящите си колене, но и там не изпитах болка.

Кейт ми беше казала, че трябва да разделя живота си на три действия и да спусна завесите след първите две — но как точно? Как да забравя?

На вратата се почука. Първо леко, почти колебливо, а като не отговорих — по-настойтелно.

— Руби? — чух гласа на Лиъм. — Добре ли си?

Вдишах дълбоко, пресегнах се назад и опипах стената за крана. Водната струя спадна до ситен дъждец, после до леко покапване, докато не пресъхна изцяло.

— Ще... ъ... ще отвориш ли вратата? Само за секунда? — Звучеше толкова разтревожен, че успя да разтревожи и мен. За един ужасяващ миг реших, че се е случило нещо. Взех кърпата и я увих около себе си. Отключих вратата и вече завъртах дръжката, когато мозъкът ми влезе в действие.

Струя леден въздух беше първото нещо, което ме блъсна в лицето. Широките очи на Лиъм бяха второто. Чифтът големи бели чорапи в ръцете му — третото.

Той надникна към банята през рамото ми с мрачно стиснати устни. Мотелската стая беше притъмняла; явно вече се беше спуснала нощ. Затова нямаше как да съм сигурна, но ми се стори, че връхчетата на ушите му почервеняха леко.

— Всичко наред ли е? — попитах шепнешком. Той продължи да се вира в мен, докато топлата пара от банята се увиваше около него като мъгла. — Лиъм?

Чорапите се озоваха пред мен. Погледнах ги, сетне вдигнах очи към него с надеждата, че не изглеждах толкова смаяна, колкото се чувствах.

— Просто исках да... ти дам това — пророни той и ги раздруса леко в ръката си. След което отново ги бутна към мен. — Ето, за теб са.

— Не ти ли трябва? — попитах аз.

— Имам още няколко чифта, а ти май нямаш никакви, нали? — Вече изглеждаше така, сякаш го измъчва болка. — Наистина. Моля те. Просто ги вземи. Дунди казва, че крайниците изстиват първи, така че ще ти трябва, пък и...

— Боже господи, Зелена — чу се гласът на Дунди някъде от стаята. — Просто вземи проклетите чорапи и спри да мъчиш клетия човечец.

Лиъм не изчака да протегна длан. Вместо това се пресегна през мен и ги остави на шкафа до мивката.

— Ами... благодаря — скалъпих аз.

— Чудесно... тоест, няма защо. — Лиъм се обърна да си ходи, но в следващия момент отново въртна глава към мен, сякаш се беше сетил за нещо. — Добре. Чудесно. Супер... е, значи, ти...

— Използвай човешки думи, Лий — обади се пак Дунди. — Някои се опитваме да спим.

— О, да. Време е за сън. — Лиъм се отправи колебливо към вътрешността на стаята. — Със Зу ще спите на едно легло, дано не възразяваш.

— Разбира се, че не — отвърнах аз.

— Добре, хубаво! — На лицето му изникна неестествено ярка усмивка. Зачудих се какво още очакваше от мен; дали това не беше поредният момент, за който не бях подготвена заради годините живот в колиба с десетки момичета. Имах чувството, че говорим на различни езици.

— Да, ъ, хубаво — повторих, по-объркана от всякога.

Явно отговорът ми беше задоволителен, защото Лиъм се обърна и си тръгна, без да каже нищо повече.

Взех новите си чорапи от шкафа и ги огледах. Преди да затворя вратата, чух гласа на Дунди с обичайния му покровителствен тон.

— ... дано си доволен от себе си — казваше той. — Трябваше просто да я оставиш на мира. Добре си е.

Само че не бях и Лиъм го беше усетил някак си.

Бяха ми нужни няколко дълги момента, за да осъзная, че се намирах в съня на Зу.

Двете спяхме на голямото легло в стаята, сгущени, за да се топлим една друга. Момчетата бяха легнали върху одеяла на пода и използваша сухите кърпи от камериерската количка като възглавници.

Колективната мозъчна сила на Дунди и Лиъм не беше намерила начин да изключи климатика, който бълваше леден въздух всеки път,

когато температурата в стаята надвишеше петнайсет градуса.

Съзнанието ми от часове витаеше край сладките, млечни предели на съня, когато усетих познатия гъдел в дъното му. Една част от мен го беше очаквала; макар и тялото ми да лежеше като парче бетон върху леглото, умът ми още кръжеше, анализираше случката с войниците, чудеше се дали бях способна да направя отново онова, което бях причинила на очилатия, когато босите крака на Зу се докоснаха в моите. И толкова беше достатъчно; сънят ѝ ме засмука с бясна мощ.

Вече бях Зу и Зу се намираше в малко легло, вперила поглед в долната част на тъмнокафяв дюшек. Мракът се размиваше покрай нас, докато накрая от него не изплуваха разпознаваеми форми. Двуетажни легла, черна дъска, яркосини шкафове от пода до тавана, големи прозорци, заковани с шперплат, и квадратни светли участъци по стените, където явно бе имало плакати.

Не можех да се откъсна. Това им беше опасното на сънищата — бързо те оплитаха в себе си. Човешкото съзнание сваля гарда си по време на сън, затова дори не ми е нужно докосване, за да проникна в него, особено ако го тормозят достатъчно страшни кошмари.

Не подуших дима, но веднага го видях — разливаше се като мляко изпод старата врата на класната стая. Подскочих и се изгърколих от леглото. С муден и назряващ ужас наблюдавах как поне десетина други момичета изскачат от околните легла и се струпват в смутна групичка в центъра на стаята.

Едно от момичетата, поне с глава по-високо от останалите и с около четири години по-голямо, опита да ги накара да клекнат под прозорците, но така и не успя. Размахваше ръце във въздуха и дългите ръкави на тъмножълтата му униформа сякаш се сливаха с пушилката.

В този момент противопожарната аларма запищя и вратата в далечния край на стаята се отвори със замах.

Звукът на алармата беше почти толкова оглушителен, колкото „Белия шум“, а сънят на Зу го разтягаше и изопачаваше. Останалите момичета хукнаха към вратата, тласвайки ме напред. Като че ли не ги интересуваше, че пушекът е задушлив и няма видим източник.

Вместо евакуация в спокойни, дисциплинирани колони, настана масов хаос. Деца в зелени, тъмносини и жълти униформи се изливаха на талази в коридора. Сигналните лампи по стените светеха в червено

и жълто. Бурната река от тела ме повлече тъкмо в посоката, откъдето извираше димът.

Сълзи премрежваха очите ми, а дъхът в гърдите ми не стигаше. Надникнах през рамо и видях как няколко от по-големите деца — и момчета, и момичета, извлачат високите сини шкафове от стаята си и ги събарят пред двойните сребристи врати в другия край на коридора.

Това не беше евакуация. Беше бягство.

Когато потокът се изля през отсрещните врати, водещи към тясното стълбище, пред очите ми вече чернееше. Тук димът беше още по-гъст и излизаше не от пламъци, а от два малки черни флакона — от онези, които войниците носеха закачени на коланите си, за да разпръсват тълпите от бунтуващи се деца.

Значи, соповците са го направили? Невъзможно. Доста вероятно беше няколко от децата да им ги бяха отмъкнали, така че да задействат алармите и да отворят вратите. Навярно дотам се простираше протоколът им за действие при спешни случаи.

Заклецихме се на стълбището в трепереца камара от плътно притиснати тела. Стараех се да гледам напред, да напипвам стъпалата с крака, но нямаше как да не почувствам въздействието на тъмнината и проблясващите светлини върху психиката на останалите деца. Някои ридяха истерично, други изглеждаха на път да припаднат, а трети се смееха. Смееха се, сякаш всичко беше просто игра.

Не знам как очите ми попаднаха точно върху другото малко азиатско момиче, подаващо се сред прилива от ръце и глави. Беше притиснато в долния ляв ъгъл на стълбищната площадка и стоеше на пръсти. Виждах малко от зелената му униформа. Черната му коса лъщеше под сигналните лампи и беше протегнало ръка нагоре — към мен?

Веднага щом погледите ни се срещнаха, лицето му се озари. Видях устата му да изговаря името на Зу. Опитах да се пресегна към ръката му, но пълчището ме повлече надолу. Като се обърнах, вече го нямаше.

Не видях нито един войник или надзирател — не и докато не стигнахме дъното на стълбището, където прекрачихме, или по-скоро стъпкахме, трите черни фигури, проснати на земята. Лицата им приличаха на подпухнали, посинени маски. Лежаха в локви кръв.

Някой, навярно Син, изтръгна вратите от пантите им и ги запрати навън към морето от бял сняг. Земята беше неестествено светла под безлунното небе — отчасти заради съня, отчасти заради прожекторите, които заобхождаха терена, когато противопожарната аларма бе заменена от предупредителна сирена.

Веднага щом изхвърчахме и през тези врати, се втурнахме в луд бяг.

Снегът беше дълбок до коляно, а повечето деца бяха облечени в тънки като хартия униформи — голяма част от тях дори не се бяха сетили да нахлузят обувките си. Ситни снежинки се ръсеха в набраздените пресичащи се линии в снега и за момент усетих, че забавям крачка, за да се почудя как така нито летят, нито падат към земята, а просто си висят във въздуха като задържан в гърдите дъх. Мъждукаха като хиляди светулки под ярките прожектори.

В следващия момент магията рухна, пръсна се на парчета при първите изстрели.

И тогава заваляха куршуми, не снежинки.

От гърлата на стотици деца екнаха продрани, оглушителни писъци. Пет — десет — петнайсет — беше невъзможно да преброя телата, които внезапно политаха напред и се строполяваха по лице в снега, виейки от болка. Бялата снежна покривка се напои в кошмарно червено, пълзящо, всепоглъщащо като разлято мастило. Докоснах бузата си на мястото, където усещах, че ми мокрее странно, и когато погледнах ръката си, умът ми най-сетне схвана факта, че бях минала през кървав фонтан. Нечия кръв се стичаше по бузите и брадичката ми.

Хукнахме още по-бързо, още по-усилено към задния десен край на телената мрежа около някогашното училище. Надникнах през рамо към тухлената сграда зад нас, към десетките черни фигури върху керемидения ѝ покрив, към десетките други, изскачащи през прозорците и вратите на първия етаж. Обърнах се да продължа, а полето пред мен вече беше осеяно с купчинки във всякакви цветове — Жълто, Синьо, Зелено. И червено. Толкова много червено. Неволно образуваха барикади, които трябваше да прескачаме, за да продължим напред.

Спънах се и паднах по очи. Някой беше хванал глезена ми. Зелено момиче пълзеше по корем в снега с изцъклени очи и зейнала

уста. *Помогни ми.* — стенеше през бълбукащо от кръв гърло. — *Помогни ми.*

Но аз станах и продължих да тичам.

В единия край на лагера имаше порта; вече я съзирах — беше на петдесетина метра от мен. Не виждах обаче защо децата се скупчват на едно място, защо не търчат през портата. С внезапен ужас установих, че повалените деца зад гърба ми бяха три пъти повече, отколкото тези пред мен.

Сплотената група напъна напред с дружен вик и стотици ръце. Благодарение на дребния ми ръст успях да се промъкна измежду краката им и да се добера до най-предната редица, където три големи момчета в сини униформи се мъчеха да удържат децата поназад от портата и кабинката на пазача, в която в момента се помещаваха трима души: войник в безсъзнание, Лиъм и Дунди.

Толкова се смаях да ги видя, че очите ми за малко да пропуснат малкото момченце в зелено, хукнало към оградата. То заобиколи чевръсто тийнейджърите по пътя си и се хвърли върху дебелия жълти лостове, придържащи портите здраво затворени.

Едва ги беше докоснало, когато всичката коса по главата му щръкна нагоре и под пръстите му проблесна ярка светлина. Но вместо да пусне лоста, ръцете му като че ли се вкопчиха още по-здраво в него и тялото му се разтресе бясно от хилядите волтове електричество, протекли през него.

О, боже!

Защитата на вратата още беше включена. Лиъм и Дунди се опитваха да я изключат.

Когато момченцето се свлече на земята вкочанено, в гърлото ми се надигна ужасен писък. Лиъм изкрещя нещо от кабинката, но така и не чух какво заради шумотевицата, настанала край мен. Случката с момченцето бе пръснала временното затишие като сапунен мехур.

Войниците приближаваха; осъзнах го, когато започнаха да стрелят отново и този път редовете с жертви падаха с лекота, като разкриваха нови и нови тела за разстрел — снегът под тях вече не се виждаше.

Децата се разхвърчаха във всички посоки — някои хукнаха обратно към училището, други тръгнаха по продължение на електрическата ограда в търсене на изход. Чух кучешки лай и ръмжене на двигатели. Заедно звучаха като воя на адово страшилище. Тъкмо се

обърнах към пътеката, по която прииждаха животните и снегомобилите, когато нещо тежко ме смуща отзад и ме бутна по лице в дебелия сняг.

Простреляха ме, помислих си в шок.

Не — грешах. Ударът беше дошъл от нечий лакът в тила ми. Синьото момиче дори не ме беше видяло в устрема си обратно към лагера. Преобърнах се в снега тъкмо навреме да я зърна с ръце във въздуха: предаваше се и въпреки това — въпреки това — получи куршум в гърдите. Тя изпищя от болка и се свлече на земята.

Никой не ме виждаше в дълбокия сняг. Студът щипеше ръцете ми, но всеки път, опитах ли да се надигна, да се измъкна от хватката му, поредният крак настъпваше раменете или гърба ми. Имах достатъчно време да покрия главата си, но друго не успях да направя. Не можех да си поема въздух — пищях, а никой не ме чуваше.

Гняв и отчаяние превзеха тялото ми. Тежестта на паническото бягство ме заравяше все по-надълбоко и по-надълбоко в снега и постоянно си мислех: Може ли да се удавиш така? Може ли да се задушиш в ледения мрак? Дали така няма да е по-добре?

Нечии ръце обхванаха кръста ми. Студеният въздух нахлу в дробовете ми за една болезнена секунда, а в следващата усетих, че ме вдигат от снега.

Портата беше отворена и децата, запазили достатъчно спокойствие да не побягнат — имали късмета да не бъдат уцелени, — се изляха през нея и хукнаха към гъстата гора отпред. Едва ли надхвърляха двайсетина. От стотиците деца, превзели коридорите на някогашното училище, бяха останали само двайсетина.

Стана ми топло, непоносимо топло. Хватката около кръста ми се стегна. Вдигнах поглед към пламналите очи на Лиъм.

Дръж се, чу ли?

Зу се събуди с изпъшкване и си пое дълга глътка въздух.

Несъзнателно ме изхвърли от кошмара си и ме запрати обратно в студената хотелска стая. Обърнах се към Зу през хаотичния световъртеж в главата си и очите ми с трудност намериха силуета ѝ в тъмното.

Пресегнах се към нея, но видях нечия ръка върху рамото ѝ.

Лиъм разклати глава, за да се отърси от полепналия по очите му сън.

— Зу — прошепна. — Ей, Зу...

Аз останах съвършено неподвижна.

— Ей — продължи угрижено Лиъм, — всичко е наред. Беше просто кошмар.

Чух хлипането ѝ и стомахът ми се сви на топка. Чух и стържене на дърво в дърво, сякаш Лиъм беше взел нещо от нощното шкафче.

— Напиши ми — каза ѝ той. — Не се напругай.

Явно беше взел лист и химикалка. Затворих очи и зачаках да светне евтината нощна лампа, но той спази собственото си правило: никаква светлина, освен тази в банята.

— За какво съжالياваш? — попита я шепнешком. — Само на Дунди му трябва разкрасяващ сън.

Тя се засмя треперливо, но все още усещах тялото ѝ напрегнато до моето.

— Пак ли беше... същият като преди? — Лиъм седна на ръба на леглото и дюшекът хлътна леко. — Малко по-различен? — Повтори след момент. — Така ли?

Този път тишината се проточи по-дълго. Не знаех дали все още пише в мрака, докато Лиъм не проговори дрезгаво:

— Как бих могъл да го забравя? Притеснявах се... притеснявах се, че си докоснала портата, преди Дунди да е изключил тока. — А после добави с глас, толкова тих, че се зачудих дали не си го бях въобразила: — Много съжالياвам.

Чувството за вина и болката в думите му ми подеждяха като ритник в гърдите. Усетих как се придвижвам напред в леглото, привлечена от всичката мъка в този му край. Изгарях от желание да го уверя, че не е виновен за случилото се на онова заснежено поле. Прозрението, че го разбирах толкова издълбоко, ме уплаши.

Но не биваше да се обаждам. Това беше личен разговор, също като лошите ѝ спомени. Защо вечно прекосявах граници, които няха право да преминавам?

— Не само Дунди смята, че е прекалено опасно. Но мисля, че Руби е достатъчно жилава да се справи и без нас, ако така избере. Защо?

Още писане.

— Дунди иска единствено да сме в безопасност — обясни все така тихо Лиъм. — Понякога това му пречи да помага на околните, да гледа по-мощно на живота. Минали са само две седмици, откакто избягахме. Трябва да му дадеш повече време.

Звучеше толкова уверено, че усетих как една малка частица от мен омеква. Вярвах му.

— О, боже! — Съвсем ясно си представих как прокарва ръка през косата си. — Никога не се срамувай от уменията си, чуваш ли? Ако не ни беше помогнала, сега нямаше да сме тук.

Стаята отново потъна в тишина, нарушена единствено от хрипкавото хъркане на Дунди.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Лиъм. — Трябва ли ти нещо от Бети? — Явно беше поклатила глава, защото долових как тялото му се вдига от дюшека. — Тук съм. Просто ме събуди, ако размислиш, става ли?

Не го чух да казва лека нощ. Вместо да легне отново, седна на земята и облегна гръб на леглото, наблюдавайки вратата.

Няколко часа по-късно, макар че луната още се виждаше в сиво-синьото небе, откачих пръстите на Зу от предницата на роклята ми и станах от леглото. Електронният часовник на нощното шкафче жигоса червените си цифри върху мозъка ми: 5:03. Време за тръгване.

По настояване на Лиъм никой не беше разопаковал багажа си, но трябваше да взема поне четката и пастата си за зъби от шкафчето в банята. На мивката, точно до най-грозната машина за разтворимо кафе в света, намерих още един хотелски комплект тоалетни принадлежности. Пъхнах го в раницата си заедно с една от по-малките кърпи за ръце.

Навън не беше много по-топло, отколкото вътре. Типичната биполярна пролет на Вирджиния. Освен това май беше валило през нощта. Пухкавата бяла мъгла, свидетелство за кротко преминалата буря, се сучеше покрай колите и близките дървета. Микробусът, който уж трябваше да е нощувал в далечния край на паркинга, сега стоеше точно пред стаята ни. Ако не бях минала покрай него и не бях прокарала пръсти по натъртеното му тяло, едва ли изобщо щях да видя Лиъм.

Беше коленичил до плъзгащата врата и бавно остъргваше с ключовете за колата последните остатъци от надписа ПРОФЕСИОНАЛНО ПОЧИСТВАНЕ БЕТИ ДЖИЙН. В краката му лежеше регистрационната табела от Охайо, която доскоро беше завинтена на Черната Бети. Спрях на около метър от него.

Под очите му имаше тъмни петна. Лицето му беше изопнато в дълбок размисъл, а устата му — стисната в нетипично сурова гримаса. С мократа си сресана коса и току-що обръснато лице можеше да изглежда с две-три години по-млад от предишния ден, но очите му говореха съвсем друго.

Обувките ми застъргаха ронливия асфалт и привлякоха вниманието му. Той се понадигна.

— Какво има?

— Хъ?

— Станала си доста рано — поясни той. — Обикновено ми се налага да тикна Дунди насила под душа и да го облея със студена вода, за да се свести.

Свих рамене.

— Свикнала съм с графика в Търмънд.

Лиъм се изправи бавно и избърса ръце в предницата на дънките си. Очите му отскочиха към мен, сякаш искаше да ми каже нещо, но вместо това просто ми се усмихна леко. Метна охайската регистрационна табела на задната седалка; на нейно място вече имаше такава от Западна Вирджиния. Така и не го попитах откъде се е сдобил с нея.

Пуснах раницата в краката си и се облегнах на вратата на микробуса. Лиъм го заобиколи и след няколко минути се върна с червена бензинова туба и смачкан черен маркуч в ръка. Аз затворих очи и долепих ухо до студения прозорец на Бети, заслушана в лигавата песничка от рекламата за някакъв местен хранителен магазин. След това радиоговорителката превзе ефира с лоша прогноза за онова, което беше останало от Уолстрийт. Прочете новината като погребална реч.

Отворих очи и ги насочих към мястото, където Лиъм бе стоял едва преди секунда.

— Лиъм? — извиках, преди да съм успяла да се спра.

— Тук съм — дойде незабавният отговор.

Хвърлих един бърз поглед към редицата зеленикавосини врати и тръгнах бавно покрай микробуса, спирайки на около метър зад Лиъм. Понадигнах се на пръсти и се наклоних надясно, за да видя какво прави на сребристия джип, паркиран до микробуса.

Лиъм работеше мълчаливо, съсредоточил светлите си очи върху задачата си. Единият край на маркуча беше пъхнат надълбоко в бензиновия резервоар на джипа. Той нави излишната му дължина около рамото си и вмъкна другия му край в червената туба.

— Какво правиш? — Не си направих труда да скрия шока си.

Свободната му ръка сякаш прелетя над маркуча и се плъзна в моята посока. Все едно дърпаше въже или махваше на някого да ни доближи. Няколко капки зловонна течност прокапаха от свободния край на маркуча.

Източваше бензин. Бях чувала, че доста хора са го правили през последната петролна криза, но не го бях виждала с очите си. Течността се заизлива плавно в тубата и изпълни въздуха край нас с острата си миризма.

— Петролна криза е — сви невинно рамене той. — Живеем в отчаяни времена, а вчера доста време карахме на изпарения.

— Ти си Син, нали? — попитах с кимване към ръката, водеща бензина към червената туба. — Не можеш ли просто да придвижваш Бети без гориво?

— Да, но... не за дълго — отвърна стеснително Лиъм. Като стисна устни, те се оцветиха в неестествен бял цвят, който подчерта малкия белег в десния им ъгъл.

Усетих, че съм го зяпнала, затова клекнах до него — повече за да скрия смущението си, отколкото да му помагам. Кражбата на бензин беше изненадващо елементарна.

— Е, май просто съм впечатлена, че можеш да прилагаш способностите си на практика.

В този момент една част от мен се запита дали не бях живяла в заблуда през цялото това време. Все пак в Търмънд надзирателите вечно се стремяха да ни внушат страх от мисълта да използваме уменията си и още от самото начало ни бяха втълпили колко опасни и противоестествени бяха те. Грешките и случайностите не бяха оправдание, а наказанието беше неизбежно. Пробите от любопитство и

опознаването на собствените ни способности бяха забранени начинания.

Щом Лиъм владееше така умело своите, значи, вероятно ги беше упражнявал години наред, и то повечето от тях извън стените на лагера. Никога не ми беше хрумвало, че малкото щастливци, успели да се укрият в домовете си — децата, които никога не бяха виждали колиба и не познаваха мрачната празна действителност на лагерния живот, може да са усъвършенствали свръхестествените си заложби. Те не се бояха от себе си; не се превиваха под тежестта на неизвестното.

Споходи ме странното чувство, че бях загубила нещо без дори да съм го притежавала — че не бях някогашната Руби, нито пък онази Руби, която ми беше писано да стана. Мисълта ме накара да се почувствам куха чак до костите.

— За нас, Сините, всичко е доста елементарно — обясни Лиъм. — Вглеждаш се в нещо, съсредоточаваш се достатъчно силно, че да си представиш как въпросният предмет се придвижва от точка А до точка Б, и всичко просто... се случва. — Довърши той. — Обзалагам се, че множество Сини от Търмънд са се научили да използват способностите си. Но вероятно са се старали да ги потискат. Предполагам заради онзи ужасен шум.

— Сигурно си прав. — Не бях общувала задоволително със Сините, за да съм наясно.

Струята бензин спадна до нищожно църцорене и Лиъм поразклати маркуча. Вдигнах очи, оглеждах паркинга и хотелските врати за признаци на живот; отместих поглед чак като се уверих, че наоколо няма никого.

— Ти сам ли се научи? — попитах, за да проверя теорията си.

Той надникна към мен.

— Аха. Вкараха ме в лагера доста късно и разполагах с много време да умра от скука и сам да разнищя нещата.

Естествено, следващият въпрос беше *Крил ли си се?*. Но зададох ли го, той задължително щеше да ме разпита за моята история и как са ме хванали.

Този разговор трябваше да спре. Ръцете ми трепереха, сякаш току-що се беше заканил да ме удуши. Макар че досега не се беше проявил като нещо различно от свестен човек. Не ми ли беше

демонстрирал отново и отново, че е готов да ми бъде приятел, ако аз съм готова да му го позволяя?

От толкова много време не бях пожелавала да имам приятел, че не знаех дали изобщо си спомням как се сприятеляват хората. В първи клас беше смешотворно просто. Учителката ни беше възложила задача да напишем кое е любимото ни животно върху лист хартия, след което да обиколим стаята, докато не намерим дете със същото животно. Явно е смятала, че сприятеляването е нещо толкова елементарно — да намериш друг човек, чието любимо животно е слонът.

— Харесвам тази песен — пророних неочаквано. Гласът на Джим Морисън беше тих и едва ни достигаше откъм колонките на Бети.

— Така ли? The Doors? — Лицето му грейна. — *Хайде, мила, разпали огъня ми.* — Заприпява заедно с Морисън. — *Ела да запалим нощта...*

Засмях се.

— Харесвам я в негово изпълнение.

Лиъм стисна гърдите си, сякаш го бях ранила, но бързо се възстанови. Радиоводещият обяви следващата песен и Лиъм подскочи от радост.

— Еха, върхът!

— Allman Brothers? — Веждите ми се надигаха бавно. Странно, бях си наумила, че е от свитата на Led Zeppelin.

— Това е музиката на моята душа — обясни той, кимайки в ритъм с песента.

— Случайно някога да си се вслушвал в текстовете им? — попитах го, докато напрежението бавно се изпаряваше от раменете ми. Гласът ми ставаше все по-стабилен с всяка следваща дума. — Да не би и твоят баща да е бил комарджия от Джорджия, изплатил дълговете си с куршум в главата? А може би си роден на задната седалка на междуградски автобус?

— Ей — обади се той и протегна ръка да перне леко един кичур от косата ми. — Казах, че е музиката на душата ми, не на живота ми. За твоё сведение доведеният ми баща е механик в Северна Каролина и доколкото знам, още си е жив. Но наистина съм роден на задната седалка на автобус.

— Сигурно се шегуваш. — Изобщо не можех да преценя.

— Никак даже. Пишеше ме по вестниците. През първите три години от живота ми всички с това ме помнеха, а сега...

— *Сега се мъча да прокопсам и душата си раздавам всеки ден* — довърших аз.

Той се засмя и ушите му се оцветиха в бледорозово. Песента продължи и изпълни въздуха помежду ни с бързите си пулсации и безпощадни китари. Елементите ѝ — имаше и кънтри, имаше и рокендрол — си пасваха съвсем естествено. Топла и жива южняшка мелодия. Харесваше ми още повече с припяването на Лиъм. Когато потокът на бензина почти секна, той извади внимателно маркуча и завъртя капачката на тубата. Преди да стане, блъсна рамото си в моето.

— Откъде, за бога, се сдоби с тая рокля?

Изсумтях, подръпвайки подгъва ѝ.

— Подарък ми е от Зу.

— Май ти се иска да я запалиш.

— Не мога да обещаая, че няма да я сполети някой нещастен случай — казах сериозно, а когато Лиъм се засмя, сърцето ми подскочи триумфално.

— Е, Зелена, много мило от твоя страна, че си я облякла — отбеляза той накрая. — Но внимавай. Зу е толкова зажадняла за момичешки развлечения, че нищо чудно да те превърне в своя лична кукла.

— Такива са децата в наши дни — коментирах аз. — Въобразяват си, че целият свят е техен.

Той се усмихна широко.

— Такива са.

Тръгнахме да оглеждаме и другите коли по паркинга. Лиъм не поиска помощта ми, а аз не му зададох повече въпроси. Дори с часове да останех в уютната тишина помежду ни, пак нямаше да ми е достатъчно.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Дунди и Зу не останаха доволни, че ги събудихме в пет и половина сутринта, и се намръщиха още повече, когато Лиъм им възложи задачата да оправят леглото, докато ние почиствахме банята и слагахме чисти кърпи на място на използваните. Не беше особено почтено от наша страна, но при всички случаи беше по-добре, отколкото управата на мотела да разбере, че група скитници са им гостували гратис.

Като тръгна към микробуса, Дунди ме видя и спря на място. Мисълта му в този момент се отбеляза съвсем ясно върху лицето му: *Още си тук?*

Аз свих рамене. Ще ти се наложи да го преживееш.

Той поклати глава и въздъхна по своя си измъчен начин.

Тримата се настанихме в колата — Зу и Дунди на средните седалки — и загледахме как Лиъм затваря вратата на стаята с чаша рядко мотелско кафе в ръка.

Разбираемо — помислих си, надничайки към Зу с ъгълчето на окото си. Беше се свила на седалката и използваше облечените си в гумени ръкавици ръце за възглавница. — *Снощи не можеш да спи много.*

Лиъм проведе обичайните си ритуали по нагаждането на огледалата за задно виждане, позиционирането на шофьорската седалка, закопчаването на предпазния колан и завъртането на ключа в таблото. Но в плановете му за деня очевидно не влизаше отговарянето на тирадата от въпроси относно дестинацията ни, която Дунди му спретна. Изчака приятелят му да заспи дълбоко и да захърка, преди да се обърне към мен.

— Знаеш ли как да разчиташ карта?

Лицето ми почервения от срам.

— Не. Съжалявам. — Не беше ли това едно от нещата, на които бащите учеха децата си в даден момент?

— Няма нищо. — Лиъм потупа празната пасажерска седалка. — Ще те науча по-късно, но засега ми стига просто да следиш пътните знаци. Заповядай на помощник-пилотското място.

Посочих с палец Дунди.

Лиъм поклати глава.

— Шегуваш ли се? Вчера помисли една пощенска кутия за клоун.

Разкопчах предпазния колан на седалката си с въздишка. Като прескочих опънатите му крака, за да се добера до предната седалка, надникнах през рамо към възмалките му очила.

— Наистина ли е толкова зле със зрението?

— По-зле — отвърна Лиъм. — Веднага след като се разкарахме от Каледония, се промъкнахме в една къща, където да пренощуваме. Посред нощ ме събуди най-ужасяващият шум, все едно някоя крава умираше в жестоки мъки. Проследих мученето, стиснах нечия бейзболна бухалка в ръце с увереността, че ще ми се наложи да пребия някого, за да се измъкнем живи. Тогава видях какво седеше на дъното на пресушения басейн.

— Да бе — възкликнах аз.

— О, да — потвърди Лиъм. — Орлово око беше излязъл да се облекчи и незнайно как беше пропуснал да види огромната дупка в земята. Изкълчил си беше глезена и не можеше да излезе от басейна.

Положих огромни усилия да не прихна в смях, но беше просто невъзможно. Картината в главата ми не го позволяваше.

Лиъм се пресегна да включи радиото, след което ми позволи да избира станцията. Като че ли остана доволен от решението ми да послушаме The Who.

Прозорецът ми беше свален докрай и аз подадох глава навън, като отпуснах брадичка върху ръцете си. Сутрешният въздух беше топъл, докоснат от първите лъчи на слънцето. Като надникнах отвъд върховете на дърветата, не видях друго, освен синьо небе.

Изад гърбовете ни се чу тъничък звук, сякаш далечна въздишка. Двамата се обърнахме към спящото лице на Зу.

— Събудихме ли те снощи? — попита той.

— Хванах малко от разговора ви — признах си аз. — Често ли сънува кошмари?

— За малкото седмици, откакто я познавам, се случва през нощ. Когато сънува Каледония, все някак успявам да я утеша, но кошмарите за семейството ѝ са друго нещо. Кълна се, ако някога срещна родителите ѝ, ще...

Гласът му заглъхна, но гневът, кипящ в него, придаде осезаем заряд на въздуха край нас.

— Какво са ѝ причинили?

— Предали са я на властите, защото се страхували от нея — обясни той. — Нашите ме криха до последно, затова и постъпих в лагера толкова късно. Същото важи и за Дунди. Тези на Зу обаче буквално я изгонили, когато повредила колата на баща си насред магистралата.

— О, боже!

— Предали я още по време на първия официален Набор. — Той облегна лакът на шофьорската врата и отпусна лице в дланта си. Козирката на шапката криеше очите му. — Забравих, че ти си пропуснала този момент.

Зачаках пояснение.

— Случи се, след като повечето наши връстници вече бяха по лагерите или пък се бяха укрили. Правителството разпространи обявление, че родителите, които не се чувстват в безопасност край децата си или не могат да се грижат за тях, можело да ги изпратят на училище точно в една определена сутрин, когато агентите на Специален отряд *Пси* щели да ги отведат в поправителните лагери. Настояваха всичко да мине съвсем скрито-покрито, за да не се разстройват и бунтуват децата.

Потрих челото си, мъчейки се да прогоня картините, наводнили съзнанието ми.

— Тя ли ти разказа всичко това?

— Да ми разкаже... на глас? — Очите му останаха върху пътя, но видях как пръстите му се впиха във волана. — Не. Написа ми го на части. Не съм я чул да казва и едничка дума, откакто...

— Откакто сте я измъкнали? — довърших аз. Изпитах странно облекчение, независимо от всичко, което знаех. — Значи е по неин избор, не защото са ѝ причинили нещо в лагера.

— Напротив, всичко е заради нещата, които са ѝ правили там, и далеч не е по неин избор — обясни Лиъм. — Струва ми се, че най-

убийственото чувство на света е да имаш толкова много за казване, но да не знаеш как да го изречеш с думи. Да си преживял нещо толкова жестоко, но да не си способен да си излееш душата, преди то да е загнило в нея. Права си — има глас и може би един ден ще проговори. Но след всичко, на което я подложиха, след случилото се... просто не знам.

Наистина беше най-убийственото чувство на света, но не и пред пълната безпомощност от това да си затворен зад електрическа ограда, където волята ти не струва и пукната пара. След случилото се със Сам не проговорих почти цяла година; просто не намирах думи, с които да опиша агонията си.

Сигналът изчезна и радиото намери само испанска станция, после прескочи на такава с класическа музика, преди да се спре на сухия, носов глас на говорителя от новинарската емисия.

— ... за да ви уведоим, че първоначалните доклади сочат наличието на четири отделни взрива в манхатънската метростанция тази сутрин...

Лиъм стрелна пръст и превключи на друга станция, но аз моментално върнах на предишната.

— ... макар че още не сме получили потвърждение от градските власти, имаме основание да вярваме, че взривовете не са били с ядрен или биологичен характер и са били съсредоточени в центъра на Манхатън, където се смята, че е настоящото убежище на президента Грей след последния опит за покушение срещу него.

— Лигата, Западното крайбрежие или фалшива тревога? — чухме сънения глас на Дунди.

— Според източниците ни президентът Грей и кабинетът му вярват, че нападението е дело на Федералната коалиция.

— Федералната коалиция? — повторих аз.

— Западното крайбрежие — отвърнаха момчетата в един глас.

— Базата им е в Лос Анджелис — поясни Дунди. — Те са единствената правителствена фракция, която оцеля след бомбардировките във Вашингтон и не беше съгласна с идеята Грей да пренебрегне двумандатната граница, поставена от тях самите. Но, общо взето, само плямпат, тъй като военните, естествено, заеха страната на Грей.

— А той защо е в Ню Йорк, а не във Вашингтон? — попитах аз.

— Все още реставрират Капитолия и Белия дом, само дето нещата не вървят особено добре, защото, както се сещаш, правителството е потънало в дългове — обясни Лиъм. — Затова Грей разпръсна всички правителствени представители от Вирджиния чак до Ню Йорк, за да ги защити. За да не им хрумне на всички психогрупировки и на Лигата да ги затрият накуп.

— Значи, Федералната коалиция... е против лагерите? И изправителната програма?

Дунди въздъхна тихо.

— Не ми се ще да ти разбивам надеждите, Зелена, но скоро ще се увериш, че в момента не сме ничий приоритет. Всички са съсредоточени върху икономическата криза.

— Тогава кого да харесваме? — настоях аз.

— Себе си — отговори след малко Лиъм. — И никой друг.

Изглежда, че във Вирджиния, или поне в западната ѝ половина, бяха оцелели само две ресторантски вериги: *Кракър Беръл* и *Уофъл Хаус* — а едната отваряше чак в девет сутринта.

— Слава богу — отбеляза Лиъм със сериозен глас, докато паркираше на известно разстояние от *Уофъл Хаус*. — Иначе не знам как щяхме да изберем между две толкова престижни заведения.

Сам беше изявил желание да поръча колкото може повече храна с двайсетте ни долара, но отказа, когато предложих да отида с него.

Зу размаха бележника си във въздуха, за да привлече вниманието му.

— Готова ли си?

Тя кимна.

— Защо не дадеш на Дунди да провери отговорите ти? О, не прави тая физиономия. Него повече го бива в математиката.

— И още как — потвърди Дунди, без да отлепя поглед от книгата си.

Зу отвори оръфания си бележник на празна страница и записа нещо. Като му показа, Лиъм се ухили.

— Чакай, чакай — делене на двуцифрени? Май избързвате, госпожице. Още не си минала умножението на двуцифрени.

Лиъм изскочи от микробуса, а мен ме хвана яд на него. Щеше да е толкова по-лесно, ако той не беше единственият от нас, който изглеждаше достатъчно голям да минава за двайсетгодишен — поне така щях да съм по-спокойна, че някой му пази гърба. Явно усети прогарящия ми поглед върху тила си, защото спря и се обърна да ни помахва, преди да свърне зад ъгъла.

— Престани да го насърчаваш — казваше Дунди на Зу. Извърнах се към тях и забелязах, че проследява редовете цифри с тъпия край на молива ѝ. — Рано или късно ще трябва да приеме реалността.

Зу сбърчи лице, сякаш някой беше тикнал кисел лимонов бонбон в устата ѝ. Фрасна го с юмрук в рамото.

— Съжалявам — каза той, макар че очевидно не беше така. — Просто е загуба на време да те учи на такива неща, при положение че едва ли някога ще ти потрябват.

— Откъде знаеш? — намесих се аз. После хвърлих окуражителна усмивка на Зу и добавих: — Когато нещата си дойдат на мястото, ти ще си по-напред от останалите си връстници.

Откога вярвах, че нещата ще си *дойдат на мястото*? Всичките ми преживявания дотук единствено потвърждаваха теорията на Дунди. Имаше право, колкото и да не ми се искаше да го призная.

— Знаеш ли аз какво щях да правя, ако нещата си бяха на мястото? — обади се Дунди. — По-късно тази есен щях да избирам в кой колеж да се запиша. Щях да съм минал приемните изпити, да съм изгледал кой знае колко бейзболни мачове, да съм имал абитуриентски бал, да съм се записал на курс по химия...

Гласът му заглъхна, но въпреки това долових разнищените краища на мисълта му — и как иначе? Това бяха същите онези неща, за които аз самата размишлявах, когато пропаднех в тъмната дупка на пропуснатите възможности. Веднъж мама ми каза, че образованието било привилегия, която не всеки можел да си позволи, но грешеше — не беше привилегия. Беше наше право. Имахме право на бъдеще.

Зу усети промяната в атмосферата. Погледът ѝ запрескача помежду ни, докато устните ѝ се движеха безмълвно. Трябваше да сменим темата.

— Пффф — обадох се аз, скръстих ръце и се облегнах на седалката си. — Хич не си те представям на бейзболен мач.

— Ей, много мразя така! — Дунди върна бележника на Зу. — Ето, трябва да поработиш върху деветките. — После обърна неодобрителен поглед към мен. — Не е за вярване, че точно ти вярваш на детинските му фантазии.

— Какво трябва да значи това?

— Прекарала си в Търмънд колко... пет години?

— Шест — поправих го аз. — И май не схвана идеята. Не казвам, че вярвам в представите му, просто се надявам да е прав. Много, много се надявам да е прав, защото какво ни остава иначе? Да се крием, докато цялото ни поколение измре? Да избягаме в Канада?

— Успех — отвърна Дунди. — И Канада, и Мексико изградиха високи стени, за да не ни допускат зад свои граници.

— Да не би да са мислили, че ОМИН е заразна болест?

— Не, просто ни мразят от незапомнени времена и си търсеха оправдание да отблъснат дебелиите ни задници от страните си завинаги.

Лиъм се появи точно в този момент с четири стиропорени кутии между двете си ръце. Движеше се бързо, почти на бегом. Приведох се и му отворих вратата, а той направо хвърли кутиите в скута ми.

— О, боже, този път какво? — проплака Дунди.

— Леле... — Едва успях да предотвратя изливането на храната по краката ми и седалката.

Двигателят на Бети изръмжа и внезапно изхвърчахме назад. Тъй като задното стъкло беше закрито с чаршаф, Лиъм разчиташе само на страничните огледала, за да ни изкара на пътя, а оттам — в тясната уличка, разделяща *Уофъл Хаус* от изоставения бижутериен магазин. Подпрях се с крак на вратата, докато старият микробус летеше назад покрай боклукчийските контейнери, чак до претъпкания служебен паркинг, скътан в глухата уличка зад ъгъла. Там спря рязко, изхвърляйки и четирима ни напред.

— Ще... постоим тук за малко — обяви Лиъм на ужасените си спътници. — Не се паникьосвайте, но май видях... все едно, тук ще е по-безопасно.

— Видял си Лейди Джейн. — Това не беше въпрос. Дунди знаеше отговора, преди да проговори.

Лиъм потри тила си и се приведе напред. Беше паркирал Бети така, че да има видимост надолу по улицата покрай стената на заведението.

— Да. Почти със сигурност.

Но как беше възможно да ни настигне?

— Проклятие — изписука Дунди. — Почти със сигурност или със сигурност?

— Със сигурност — отговори с малко забавяне Лиъм. — Има си нова кола, бял пикап, но бих разпознал самодоволната ѝ физиономия навсякъде.

— Тя видя ли те? — попитах аз.

— Не знам — отвърна Лиъм. — Вероятно не, в противен случай с новото ѝ протеже щяха да опитат да ме хванат. Минаха с колата покрай мен тъкмо когато излизах от заведението.

Изпънах шия напред, мъчейки се да надзърна отвъд стената. И сякаш по сценарий лъскав бял пикап с две тъмни фигури на предните седалки мина по улицата. Двамата с Лиъм се залепихме на облегалките едновременно и вперихме уплашени погледи един в друг. Мисля, че и двамата не си поехме дъх, докато не се уверихме, че никой не идва да провери служебния паркинг.

Той се прокашля.

— Тъх... защо не раздадеш храната? Аз само ще надникна...

— Лиъм Майкъл Стюарт — прогърмя гласът на Дунди откъм задната седалка. — Ако покажеш и единия си крак от този микробус, ще наредя на Зелена да те замери с храната.

— Не си мисли, че няма да го сторя — предупредих го аз. Много добре знаех какво иска да направи: да излезе и да рискува живота си, само и само да се увери, че теренът е чист. Като му подадох една от стиропорените кутии, той се отпусна пораженчески в седалката си.

Беше поръчал и на четирима ни простичко меню от бъркани яйца, бекон и по две палачинки без сироп. Останалите нападнаха лакомо храната си и я излапаха на по пет хапки. Аз дадох палачинките си на Зу, преди Лиъм да е успял да го стори.

След като се поуспокоихме донякъде, той извади картата и я разгърна върху волана. Часовникът на таблото показваше 7:25 ч., а когато Лиъм се обърна към нас, на лицето му се беше появило решително изражение, каквото не бях виждала у никого толкова рано сутринта.

— Така, отбор — подхвана той. — Трябва да се върнем на правилния път. Съзнавам, че последният ни *Ийст Ривър* се оказа

абсолютен провал, но трябва да продължим търсенето. Затова предлагам да обмислим фактите, които разбрахме от онези Сини: Едо. — Чак след цяла минута мълчание осъзнах, че дотам се простираха въпросните *факти*.

— Трябваше да ги подкупим за повече информация — каза Дунди.

— С какво? — попита Лиъм, оставяйки картата. — Не биха взели теб, Дунди, а ти си най-ценният ни актив.

Дунди, разбира се, не намери шегата му за забавна.

— Обясниха ли ти как се пише? С едно *д* или с две? — попитах аз. — Защото, ако е улика, и това е не по-малко важно от самата дума.

Двете момчета се спогледаха.

— Ох... да му се не види! — изруга накрая Лиъм.

Някой дръпна ръката ми и веднага се обърнах към Зу, която беше вдигнала бележника си. На страницата пишеше Е-Д-О.

— Браво на теб, Зу — похвали я Лиъм. — Добре че поне един от нас е слушал.

— И това ли беше? — попитах аз.

— Единственото друго нещо, което ни издадоха, беше, че ако достигнем Рали, сме отишли твърде на юг. Едва си изпросихме дори това. — Обясни Лиъм. — Бяхме много жалка гледка.

— А и не е изключено да са ни будалкали — обади се Дунди. — Това ме дразни най-много. Щом *Ийст Ривър* е толкова хубаво място, защо си тръгваха оттам?

— Отиваха си вкъщи, забрави ли... Беглеца...

Докато двамата спореха, аз измъкнах картата от ръцете на Лиъм и се съсредоточих в нея, мъчейки се да разгадая оплетените линии. Беше ми обяснил набързо как да съставям маршрут от точка А до точка Б, но още ми беше трудно.

— Вие как мислите? — попитах ги накрая. — До какъв план сте стигнали?

— Срегнахме се с въпросните хлапаци при охайската граница — обясни Лиъм. — Идваха от изток и се отправяха на запад. Ако добавим тази информация към онова, което знаем за Вашингтон и Рали, най-вероятните кандидати са Западна Вирджиния, Вирджиния и Мериленд. Зу каза, че Едо било старото име на Токио, но не ми се вярва да се е покрил чак там.

— Аз пък си мисля, че това е код — вметна Дунди. — Някакъв шифър. — Поизправи се в седалката си и обърна лице към мен. Бавно плъзващата по лицето му усмивка ме подсети за един документален филм, който бяхме гледали в училище: за това как крокодилите оголват зъбите си, докато плуват към плячката си по повърхността на водата. — А като стана дума за кодове, не каза ли, че от Лигата са те спасили, защото си кодоразбивачка от световно ниво?

Мамка му!

— Не съм казвала от *световно ниво*...

— Ами да! — Лицето на Лиъм грейна от сърцераздирателно вълнение. — Ще опиташ ли да го разтълкуваш?

Мамка му и пак мамка му!

— Ами... ъ, добре — отвърнах с каменно лице. — Зу, ще ми покажеш ли бележника си отново?

Всички впериха погледи в мен; действията ми толкова парализиращо, че сякаш бяха седнали върху гърдите ми. Отоплението беше изключено и в микробуса цареше страшен студ, но тялото ми направо тежеше от горещца, лепкава паника. Стисках бележника като спасително въже.

Знаех, че съществуваха деца, които можеха да вкарат няколко десетки букви в мозъка си и да избълват цял куп сложни координати или незабавно да разтълкуват някой ребус, но аз определено не бях сред тях.

Дунди изсумтя.

— Явно от Лигата са спасили грешния човек.

— Ей — срязва го Лиъм. — Цели две седмици умуваме върху тая чудесия и не сме постигнали абсолютно нищо. Не смяташ ли, че е редно да й дадем поне един час за размисъл?

Дали не можех да заместя буквите *Е-Д-О* с цифри? 6-5-15? Боже, какви други кодове съществуваха? Морзов? Не — изключено. А може би изобщо не беше код? Всъщност това ми се струваше доста пологично. Ребусът трябваше да е нещо, което всички деца — и тези в лагерите, и тези извън тях — да са способни да разтълкуват, затова не можеше да е нещо твърде сложно, в противен случай никой нямаше да го разгадае.

Излъжи — помислих си и отместих един кичур коса от лицето си. — Просто излъжи. Лесно е. Кажи им каквото и да е. Обикновено

какво изобразяваха трицифрените числа? Цена, час, областен код...

— О! — Ако бях права, *О, боже!* беше по-подходящо.

— О? — повтори Лиъм. — О какво?

— Бях забравила... ами, може и да се лъжа, затова не бързайте да се радвате, но май това е областният код на Вирджиния.

— Няма четирицифрени областни кодове — каза Дунди. — Шест-пет-петнайсет не става.

— Да, но шест-пет-нула става — изтъкнах аз. — Замисли се. Е-Д-О. О-то може да е нула.

Лиъм се почеса по тила и обърна поглед към Дунди.

— Шестстотин и петдесет. Говори ли ти нещо?

Завъртях се към Дунди, внезапно виждайки го в друга светлина.

— От Вирджиния ли си?

Той скръсти ръце и погледна през прозореца.

— От Северна Вирджиния.

Трябваше да се досетя.

— Шестстотин и петдесет е кодът на Западна Вирджиния — обясних на Лиъм. — Не знам докъде точно се простира на север и юг, но мисля, че трябва да е ето тази област. — Показах му на картата. Не просто мислех така, а знаех със сигурност. 650 беше областният код на Сейлъм, където живеех с родителите си. — Включва доста големи и малки градове, но има и множество незастроени земи, подходящи за скривалище.

— Я виж ти. — Лиъм задържа погледа си на пътя и гласа си равен, но ми прозвуча прекалено небрежно. — Случайно да си израснала някъде в областта?

Нещо се стегна в гърдите ми и отново сведох поглед към бележника.

— Не.

— Във Вирджиния Бийч може би?

Поклатих глава.

— Едва ли сте чували за моето градче.

Дунди отвори уста да каже нещо, но Лиъм се покашля предупредително от шофьорската седалка. Темата беше приключила и никой не смееше да я подхване отново, най-вече аз.

— Е, уликата е добра, макар че ми се искаше областта да е по-малка. — Той погледна към мен. — Благодаря, Руби Тюздей. —

Изненадващо приятна топлина започна да извира от гърдите ми.

— За нищо. — *Но ако греша...* Прогоних мисълта. Уликата наистина си я биваше.

Лиъм надникна за последно към уличката, за да се увери, че е чисто, сгъна картата и я върна в отворената жабка. Бети се събуди с тихо ръмжене.

— Къде отиваме? — попита Дунди.

— На едно сигурно място. — Лиъм вдигна едното си рамо. — Отсядал съм там и преди. Пътят не е много, около два часа е. Но ако се загубя, някой от двамата ви, местните, ще трябва да ми помогне.

От доста време не ме бяха наричали така — като човек с дом. Вярно, бях родена там, но Търмънд беше мой дом почти толкова време, колкото и предишният ми. Сивите стени и циментови подове бяха заличили повечето спомени за родната ми къща, изтривайки първо дребните детайли — аромата на мамините медени бисквити, подредбата на снимките по стената на стълбището — преди да погълнат и цялостната картина.

Нощем, когато в колибата ставаше достатъчно тихо, че да чувам мислите си, често си позволявах да копнея по нещото, наречено дом. Чудех се дали за сърцето ми домът беше мястото, в което бях родена, или онова, в което израствах. Дали имах правото на избор, или той вече беше предопределен.

Истината беше, че като гледах отражението си в прозореца, не виждах нито частица от онази Руби, която бе живяла в бяла къщичка в дъното на улицата, онази Руби с лепкавите от мед пръсти и разрошени плитки. А това ме караше да се чувствам някак празна — сякаш бях забравила текста на любимата си песен. Онова момиче си беше отишло завинаги и от него оставаше само сътвореното от проклетото място, научило го да се бои от ярките искри в сърцето си.

Подминахме няколко отбивки към Харисънбърг и няколко за университета *Джеймс Мадисън*. Возенето по голяма магистрала, разчитайки на нищо друго, освен на надеждата, че никой няма да ни спре, не беше точно представата ми за приятно прекарване, но засега рискът си струваше — най-малкото заради гледката.

Обожавах долината Шенъндо, всеки сантиметър от прелестната ѝ ширина. Като малка родителите ми ме взимаха по-рано от петъчното училище за поредния дълъг уикенд на туризъм и лагеруване. Никога не си носех книги или видеоигри за из път — не ми трябваша. Просто гледах през прозореца и попивах всичко.

Сецате ли се за онези моменти в по-старите филми, когато камерата се задържа върху героя или героинята, отпразнили вдъхновен поглед към гората или реката, а слънцето проблясва по листата на дърветата в най-подходящия ъгъл и музиката става все по-прочувствена? Именно такава усещане имах, когато влизахме в долината Шенъндо.

До този момент, до мига, в който за пръв път видях ефирната синкава мъгла около планините, не бях осъзнала, че вече се намирахме в Западна Вирджиния. Че ако останехме на магистралата, щяхме да стигнем до Сейлъм за два часа. Два часа.

Не знаех как да се чувствам.

— Уф — оплака се Лиъм и посочи временния пътен знак малко по-напред:

ШОСЕ 81 ЗАТВОРЕНО В УЧАСТЪКА МЕЖДУ
ХАРИСЪНБЪРГ И СТОНТЪН. ИЗПОЛЗВАЙТЕ
МЕСТНАТА ПЪТНА МРЕЖА.

До девет часа сутринта вече бяхме навлезли достатъчно надълбоко в Харисънбърг, за да усетим пулса му. Тук-там виждахме ресторанти, току-що отворили врати да приветстват сутрешната светлина. Подминахме няколко възрастни души на колела, натоварени с куфари и раници и свели глави към тротоара. Дори не ни обърнаха внимание.

Но не срещнахме нито един студент.

Когато накрая достигнахме университета, Дунди въздъхна, облягайки глава на стъклото.

— Добре ли си, приятел? — попита Лиъм. — Искаш ли да спрем, за да подишаш малко академичен въздух?

— Какъв е смисълът? — поклати глава Дунди. — И той е затворен като всички останали.

Завъртях се в седалката си.

— Защо?

— Главно заради липса на студенти. Ако си достатъчно голям за колежа, значи, си достатъчно голям за армията. Дори да не беше така, едва ли хората могат да си го позволят в момента.

— Божичко, колко депресиращо — коментирах аз.

— Предложението ми си остава — увери приятеля си Лиъм. — С радост бих разбил вратата на някой кабинет, ако изпитваш нужда да поседиш на някой от тесните чинове и да се популиш срещу бялата дъска. Знам колко обичаш миризмата на изветрели маркери.

— Оценявам го — каза Дунди и преплете пръсти в скута си. — Но не е необходимо.

Подминахме нещо, наподобяващо черна ограда от ковано желязо, макар че беше невъзможно да се определи заради съдраното одеяло, с което беше покрита. Чак когато се приближихме, осъзнах какво наблюдаваме: съдраното одеяло не беше одеяло, а стотици, дори хиляди листове хартия, завързани, залепени или забодени на оградата.

Лиъм намали скоростта и свали малко очилата си, за да ги види по-добре.

— Какво пише там? — попита Дунди. — Не мога да...

Зу просто сведе глава и затвори очи.

Бяха обяви за изчезнали деца и тийнейджъри, снимки, лозунги, чието мастило беше размито от дъжда — на най-големия от тях пишеше само МАТЮ 19:14. Висеше накриво, сякаш някой се беше опитал да го свали, но някой друг го беше върнал почти на мястото му. Стената от пожълтяла хартия понасяше стоически поривите на вятъра, който духаше през пръчките на оградата и изтръгваше някои от по-старите листове, докато други само караше да пърхат като крилца на колибри. Сред морето от хартия изпъкваха плюшени играчки и цветя, и одеяла, и шарени панделки.

Не, не бяха изчезнали. Тези деца бяха или по лагерите, или мъртви. Ако родителите и семействата им ги издирваха, лепяха снимките им по стени и стълбове, това беше, защото си ги искаха обратно. Нуждаеха се от тях.

— Боже — обади се с напрегнат глас Лиъм. — Та къде пишеше, че е отбивката за шосе 81?

Ясеновите дървета, обточващи самотния еднолентов път, току-що се бяха сдобили с разкошните си млади кожи, но на следобедната светлина сенките им изглеждаха плашещо дълги.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Потънах в сън някъде между Стонтън и Лексингтън и се събудих тъкмо навреме да огледам добре високата бяла сграда на *Роанок*, бившия *Уолмарт* на Вирджиния.

Да, синята табела се държеше с последни сили за една от страничните стени на зданието, но това беше единственото разпознаваемо нещо от супермаркета. Няколко бездомни котки кръстосваха безцелно паркинга, тласкани в една или друга посока от променливите пориви на вятъра. Като изключим шепата изоставени коли и зелени боклукчийски контейнери, обширният асфалтов паркинг пустееше. На мандариновата светлина от следобедното слънце изглеждаше така, сякаш апокалипсисът вече е споходил Вирджиния.

Намирахме се на един хвърлей от Сейлъм. На десет минути път с кола. Стомахът ми се сви при мисълта.

И този път Лиъм настоя да влезе сам в супермаркета. Усетих гумената ръкавица на Зу върху ръката си и дори не ми се наложи да я погледна, за да се досетя какво изражение щях да намеря на лицето ѝ. И тя не искаше да го пуска сам-самичък на място, което твърде силно наподобяваше преизподнята.

Затова остана — напомних си. — *За да се грижиш за тях.* А в този момент човекът, който най-много се нуждаеше от мен, вървеше към опасността.

Изскочих от Бети и стиснах дръжката на вратата.

— Натиснете клаксона три пъти, ако стане нещо — наредих им и я затворих. Лиъм явно чу, защото ме изчака, облегат на един от ръждясалите парапети на отделенията за пазарски колички.

— Има ли начин да те убедя да се върнеш в Бети?

— Ъ-ъ — отвърнах аз. — Хайде.

Той тръгна зад мен, заровил ръце в джобовете си. Не виждах очите му, но прегърбената му походка беше достатъчно показателна.

— Одеве ме попита откъде знам за това място... — обади се той, когато приближихме входа.

— Не... ясно ми е. Не е моя работа.

— Зелена — подхвана Лиъм. — Няма нищо. Просто не знам откъде да започна. Вече разбра, че двамата с Дунди сме се крили от властите. Да, но преживяването не беше особено приятно за никой от двамата ни. Той поне трябваше да живее в горската колиба на баба си и дядо си в Пенсилвания.

— Аха, но ти си имал удоволствието да пребиваваш в този изтънчен център на американската култура.

— Да, и тук — потвърди Лиъм. — Просто... не обичам да говоря за онези времена пред Зу. Не искам да си мисли, че животът ѝ ще бъде такъв.

— Но и не бива да я лъжеш — каза аз. — Знам, че не искаш да я плашиш, но не можеш да ѝ втълпяваш, че я чака лесен живот. Не е справедливо.

— Справедливо? — Той вдиша през зъби и затвори очи. Като проговори отново, гласът му беше придобил обичайната си мекост. — Както и да е, забрави.

— Ей — хванах го за ръката аз. — Разбирам те, ясно? На твоя страна съм. Но не бива да се държиш така, сякаш животът ще е песен. Не ѝ го причинявай, не заслужава такова разочарование. Хиляди деца от лагера ми си въобразяваха, че мама и тате винаги ще ги чакат, благодарение на което всичките — всички ние — сме сериозно травмирани.

— О, недей така — каза Лиъм без капка гняв в гласа си. — Ти не си травмирана.

По този въпрос можех да възразявам, докато лицето ми посинееше.

Вандалът, откачил плъзгащите врати от релсите им, не си беше направил труда да им намери безопасно място. Парчета стъкло, натрошени от десетки крака, обсипваха циментовия под между черните метални рамки. Минахме през обезобразените им форми и влязохме в малкото странно пространство, където обичайно се намираше служителят, приветстващ клиентите.

Лиъм се подхлъзна на жълтеникавия прахоляк, натрупал се по пода. Протегнах се да го хвана и той изсумтя от изненада. Дори докато му помагах да се изправи, очите му останаха забодени в пода, където десетки стъпки, оставени в прахта, се пръсваха в различни посоки —

какви ли не форми и размери: от назъбената шарка на мъжка туристическа обувка до декоративните завъртулки на детска платненка. Всичките се бяха отпечатали като сурови курабийки, току-що отрязани от прясно разточено тесто.

— Може да са стари — прошепнах аз.

Лиъм кимна, но не се отдалечи от мен. Не бях успокоила нито един от двамата ни.

Електричеството на магазина бе прекъснато от доста време и личеше, че вратите му са били отворени за света твърде дълго. Само секунда, след като чухме дрънченето по някой от съседните рафтове, Лиъм вече беше изскочил пред мен.

— Може да е... — подхванах, но той поклати глава и аз млъкнах. Загледахме безмълвно по посока на шума.

И когато сърната — чудно хубаво същество с копринена, карамелена на цвят козина и огромни черни очи — изскочи иззад преобърнатите стелажи със списания, с Лиъм се спогледахме и прихнахме в ням смях.

Лиъм допря показалец до устните си и ми махна да го последвам. Очите му обхождаха тъмната флотилия от идентични каси пред нас. Някой беше събрал всички пазарски колички и беше задръстил коридорите между касите с тях, сякаш в опит да създаде укрепителна стена срещу нежелани посетители. Внимавайки да не срутим купчината от пластмасови кошници, се покатерихме върху конвейерната лента на най-близката каса. Оттук виждах, че изходът беше барикадиран с рафтове. Изглежда, нещо грамадно беше влязло през тях и бе разбило импровизираната преграда.

Но какво?

Мисля, че една част от съзнанието на всеки човек, не само тези с пси-способности, е чувствителна към спомените, запечатани в дадено място. Силните усещания, особено страхът и отчаянието, остават да витаят във въздуха и връхлитат всеки, имал нещастieto да посети това място. Имах чувството, че тъмнината ме привиква с пръст и ме изкушава да узная тайните ѝ.

Нещо ужасно се беше случило тук — долавях студения му допир по гръбнака си. Вятърът свистеше през отворените врати и свиреше от онези скрипящи мелодии, които караха косъмчетата по тила ти да настръхнат.

Исках да си тръгна веднага. Това място криеше опасности. Не биваше да водим Зу и Дунди тук — защо тогава Лиъм продължаваше напред? От време на време аварийното осветление се съживяваше, подобно на жуженето на стотици мухи, затворени в кутия. В тези моменти всичко се оцветяваше в отблъскващо зелено и докато Лиъм напредваше по първия коридор, имах чувството, че тъмнината, дебнеща в дъното му, ще го погълне цял.

Втурнах се напред в морето от празни метални стелажи, половината от които лежах по гръб или един върху друг в безразборни диагонали с превити от невидим товар рафтове. Гуменките ми скърцаха, докато си проправях път през разпръснатите по пода лосиони, води за уста и лакове за нокти. Нещата, които някога ни се бяха стрували толкова необходими, така жизненоважни, сега се търкаляха забравени.

Щом го настигнах, вкопчих пръсти в меката гъвкава кожа на ръкава му. Лиъм се извърна със светнали от изненада сини очи. Отстъпих назад и пузнах якето му, шокирана от постъпката си. Беше ми се сторило съвсем естествено да го сграбча — изобщо не се бях замислила, водена от внезапната нужда да бъда близо до него.

— Мисля, че трябва да се махаме оттук — прошепнах му. — Нещо в това място не ми харесва. — И не говорех за странния вой на вятъра, нито за птиците, накацали високо по старите покривни греди.

— Няма страшно — отвърна той. После ми обърна гръб, но едната му ръка излезе от джоба на якето и се понесе към мен в тъмнината. Не знам дали ми махаше да го последвам, или искаше да я хвана, но нямах смелост да направя което и да било от двете.

Тръгнахме рамо до рамо към задния десен ъгъл на магазина; като че ли тази му част с всичките ѝ инструменти и електрически крушки беше преживяла най-леко набезите или просто хората, опразнили другите стелажи, не бяха сметнали стоката ѝ за толкова полезна.

Моментално осъзнах накъде вървим. Някой си беше устроил лагер със сини плувни дюшеци, служещи за легла. Върху една хладилна чанта бяха струпани празни опаковки от пълнозърнести соленки и кексчета *Хостес*, а върху тях бяха закрепени малко безжично радио и голям електрически фенер.

— Леле, не мога да повярвам, че още си е тук. — Лиъм застана на половин метър зад мен и скръсти ръце. Проследих погледа му до

десетките дупчици в напуканите бели плочки по пода. Почти успяха да отклонят вниманието ми от засъхналите кървави петна под краката на Лиъм.

Отворих устни.

— Кръвта е стара — побърза да обясни той, сякаш това трябваше да ме успокои.

После ми подаде ръка с пресилена усмивка. Издишах въздуха, заклещен в гърдите ми, и се пресегнах към нея.

В момента, в който ръцете ни се докоснаха, видях всичко. Аварийното осветление над задната стена грейна като прожектор, озарявайки огромното черно ψ, нарисувано върху нея, както и съвсем красноречивото послание до него: НАПУСНИ ВЕДНАГА.

Дебелите, разкривени букви изглеждаха така, сякаш плачеха. Светлините изпращаха и отново изгаснаха с едно силно щрак, а аз изтръгнах ръка от тази на Лиъм и се хвърлих напред, право към нарисуваното със спрей послание. Защото миризмата... провисналият шрифт... Долепих пръсти до символа пси, а като ги отдръпнах, бяха лепкави. Черни.

Прясна боя.

Лиъм дотича до мен тъкмо в момента, в който усетих странно парене в центъра на тялото си. Сведох поглед с очакване да видя как първата искра възпламенява предницата на нелепата рокля от Зу, а в следващия миг се строполих на земята и Лиъм падна върху мен. Нещо ни помете като две маргаритки, изникнали във фугите на плочките.

Рамото на Лиъм се заби в гърдите ми и изтръгна въздуха от дробовете ми. Опитах да вдигна глава, за да видя какво ни е сполетяло, но нещо ме притискаше към пода като масивен, невидим камък. Лиъм лежеше върху мен, също толкова обездвижен.

Студеният под вледеняваше гърба ми, но цялото ми внимание беше насочено към силния натиск на рамото му в бузата ми. Ръцете ни бяха заклещени между телата ни и за момент ме споходи неприятното чувство, че не можех да определя къде е разделителната граница помежду ни, сякаш се сливахме. Той преглътна сухо, а пулсът в гърлото му беше достатъчно близо до ухото ми, че да го чувам съвсем отчетливо.

Лиъм опита да повдигне глава, напрягайки мускулите по якия си гръбначен стълб.

— Ей! — провикна се той. — Кой е там?

Вместо отговор получихме още един удар от невидимите ръце. Този път полетяхме нанякъде, а кожата на якето му заскърца от триенето с прашния под. Гледах как лампите над главата му прехвърчат със зашеметяваща скорост, сливайки се в един цялостен лъч светлина. Нечий буен смях ни съпровождаше надолу по коридора между стелажите и сякаш ни заобикаляше отвсякъде. Стори ми се, че видях тъмна фигура с ъгълчето на окото си, но по-скоро приличаше на чудовище, отколкото на човек. Прелетяхме през съдраните завеси за баня, лосионите, белината, чак до редицата каси в предната част на магазина.

— Спри! — изкрещя Лиъм. — Не сме...

Има звуци, които чуеш ли, никога не забравяш. Скършване на кост. Мелодийката на камиончето за сладолед. Отлепването на самозалепващи се ленти. Щракването на пистолетен предпазител.

Не — помислих си. — Не точно сега... не точно тук!

Забихме се болезнено в една от касите и сблъсъкът с метала потисна всяко сетиво в тялото ми. Последва кратък момент на мъчителна тишина, преди уж мъртвите светлини на магазина да блеснат заслепяващо. Касата също се задейства и конвейерната ѝ лента заскрипя — последва я и съседната, и следващата. Всичките се подчиниха на невидимата сила като войници. Номерата над тях замигаха в жълто и синьо като предупредителни сигнали, но с такава бързина, че очите ми се отказаха да следят цветовете.

Първоначално реших, че отново сме станали жертва на „Белия шум“; охранителните системи, интеркомът и мониторите се включиха наведнъж и ни заляха стотици различни гласове. Светлините грейнаха участък по участък, преливащи от електричество след дългите години на живот като кухи, прашни вени.

С Лиъм се обърнахме и видяхме Зу, долепила голата си дясна ръка върху една от касите. Дунди стърчеше до нея с восъчно бледо лице.

След няколкосекундния токов удар на Зу касите запукаха като фойерверки, разпръсвайки синкавобели искри и стъкло по земята.

Струва ми се, че намерението ѝ беше просто да отвлече вниманието на нападателите ни за достатъчно дълго, че да се измъкнем. С ъгълчето на окото си я виждах как ни маха да тръгнем

към нея, но машината под другата ѝ ръка се беше нагорещила до ужасяващо вулканично сияние. Усетих как невидимата хватка около тялото ми се разпуска внезапно, но страхът не ми даваше да помръдна. Зу не отлепяше ръка от касата. Явно с Лиъм си бяхме помислили едно и също нещо, защото скочихме на краката и ѝ закрещяхме да спре.

— Кажете ѝ да престане! — някой успя да надвика алармите.

— Зу, пусни касата! — Лиъм се запрепъва в шишета слънцезащитно олио и спрей против насекоми, изпадали от близкия стелаж. Вдигна ръка да придвижи Зу с помощта на способностите си, но Дунди го изпревари. Свали ръкавицата от другата ѝ ръка и я нахлузи на своята, после направо отскубна дланта ѝ от метала.

Светлините угаснаха. Тъкмо преди електрическите крушки да се пръснат, видях лицето на Зу, докато излизаше от трансa, в който беше попаднала. Големите ѝ очи бяха обточени с червено, късата ѝ черна коса стърчеше нагоре, а луничките ѝ изпъкваха още повече на фона на пламналото ѝ овално лице. Внезапно настаналата тъмнина позволи на Лиъм да събори и двама им с Дунди на земята.

Тогава, сякаш по чудо, аварийното осветление отново се задейства.

Първото раздвижване не дойде от нас. Вече виждах нападателите ни съвсем ясно — катереха се по смачканите купчини от бели стелажии. Бяха четирима, всичките облечени в черно и въоръжени с пистолети. Първият ми обичаен импулс при вида на човек в черна униформа беше да побягна. Да повлека останалите и да избягам.

Но това не бяха войници от СОП. Дори не бяха възрастни хора.

Бяха хлапета, също като нас.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Като ни приближиха, видях катовете разнородни тъмни дрехи и мръсотията по лицата им. Всичките имаха мършава крайници и хлътнали бузи, сякаш нещо ги беше разтегнало изведнъж.

Всичките бяха момчета, горе-долу мои връстници.

Лесно щяхме да ги надвием, ако ни се наложеше.

— Мътните ме взели — измърмори най-близкият до нас, клатейки гъстата си рижава коса. — Казах ви, че трябва първо да проверим микробуса.

Русата глава на Лиъм се надигна зад купчините пазарски колички.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите, малоумници такива? — озъби им се той.

Дочу се и друг звук, нещо като котешко мяукане. Или плач на малко момиченце.

Прескочих един кош с преоценени дивидита, за да отида при тях. Зу седеше на пода, вдигнала розовата си длан към присвятия поглед на Дунди. Без очилата, закрепени на носа му, изглеждаше като коренно различен човек.

— Добре е — увери ме той. — Няма изгаряния.

Лиъм се надигна внезапно и използва рамото ми като опора, за да прескочи един от преобърнатите стелажи.

— Добре ли си? — попита ме той.

— Да — отвърнах му. — Бясна. Ти?

— Добре съм. Бесен.

Бях сигурна, че ще ми се наложи да го усмирявам, като наближим групичката момчета, но гневът му като че ли утихваше с всяка следваща стъпка към тях. Непознатите хлапаци се бяха скупчили до щанда с гумени играчки за басейн. Най-високият, чиято бухнала кестенява коса почти обгръщаше тънката му като молив шия, излезе стъпка пред другите — рижавия, който пръв беше проговорил, и двамата широкоплещести блондини, приличащи на братя.

— Ей, човече, съжалявам — каза той.

— Все такива глупости ли правиш? — попита Лиъм. — Нападаш хората, без дори да провериш дали са въоръжени, дали не са на твоя страна?

Главатарят се наежи.

— Можеше да сте преследвачи.

— Пък и вашата Жълта се развилня повече, както виждаш. — Рижавият махна към стелажите. — Трябва да я държите на каишка.

— Внимавай какво говориш — предупреди го гневно Лиъм. Русите братя пристъпиха напред с грейнали в готовност очи. — Нямахте да се паникьоса така, ако не бяхте наизвадили тези патлаци.

— Нямахте да ни се наложи, ако бяхте обърнали внимание на предупреждението ни и просто си бяхте тръгнали.

— Да, много време ни дадохте да реагираме... — сопна се Лиъм.

— Вижте какво, можем да се дърлим цял живот, но това няма да реши нищо — намесих се аз. — Надявахме се да пренощуваме тук, но ако вече сте си заплюли мястото, просто ще си тръгнем. Това е единствената причина да влезем тук — за убежище.

— За убежище — повтори главатарят на бандата.

— Какво, да не би да заекнах?

— Не, но ушите ми още кървят от изблика на Жълтата ви — тросна се той. — Май е най-добре да повториш, сладурано, ей така, за идеята.

Лиъм стрелна ръка пред мен, като пресече нападението ми, преди да е започнало.

— Искаме да останем само за една нощ. Не си търсим белята — заяви с равен тон.

Главатарят ме премери с поглед и спря очи на стиснатите ми юмруци, вкопчени в ръба на червената рокля.

— Май вече сте си я намерили.

Главатарят се казваше Грег и беше родом от Меканиксвил, Вирджиния. Рижавият нервак отказа да ни се представи, но останалите му викаха Колинс. Дочух, че е от някакво градче в Пенсилвания, но повече не пожела да сподели с когото и да било. Блондините — които наистина се оказаха братя — се казваха Кайл и Кевин. Единственото

общо нещо, което членовете на окаяната им тайфа имаха помежду си, като изключим общите им хранителни запаси и обезпокоителния им арсенал от огнестрелни оръжия и ножове, беше лагерът им в Ню Йорк, който любящо наричаха *Задника на Сатаната*.

По време на съвместната ни вечеря с желирани бонбони, чипс с изтекъл срок на годност и кексчета *Туинкис* ни разказаха доста драматичната, а и доста невероятна история на бягството си от лапите на СОП.

— Чакайте малко — обади се Дунди с недоверчива физиономия. — Местили са ви от един лагер в друг?

Грег се облегна на стъклената витрина на един от фризерите.

— Не ни водеха в друг лагер. Натикаха колкото можаха повече от нас в рейса и ни обясниха, че ни карат в някакъв изследователски център в Мериленд.

— Само момчета ли бяхте?

— В нашия лагер нямаше момичета — отвърна с осезаемо разочарование Грег. Което обясняваше много: най-вече защото продължаваше да се примъква към мен, колкото и да се отдръпвах аз от него. — Иначе несъмнено щяха да натоварят и тях.

— Учудвам се, че са ти казали дори толкова — отбелязах аз в опит да върна разговора на първоначалната тема. — Мислиш ли, че наистина са ви карали натам?

— Не — обади се Колинс. — Беше повече от очевидно, че имаха нареждане да ни очистят.

— И точно тогава свирепа буря наводнила пътя и обърнала автобуса, което ви позволило да избягате?

И аз не можех да преглътна точно тази част от историята. Толкова лесно ли им е било? Майката природа се е намесила и в типично библейски стил с мощта на водите си ги е отнесла към свободата и новия живот? Къде е бил придружаващият ги наряд?

— Оттогава се крием. Бяха ми нужни цели шест месеца да уведомя баща ми, че съм се измъкнал от лагера и съм невредим, и още три да получа отговор от него.

Дунди се приведе напред.

— Как точно се свърза с него? По интернет?

— Не, човече — отвърна Грег. — След терористичните атаки не можеш една рецепта да потърсиш в мрежата, без соповците да те

надушат и да разбият вратата ти. Постоянно са нащрек.

— Какви терористични атаки? — намесих се аз.

— От Лигата — отговори Дунди. — Не помниш ли... ъх. — Осъзна грешката си със секунда закъснение, но пък прояви нетипично търпение и се зае да ми обясни: — Преди три години Лигата намери достъп до правителствената база данни относно децата с психоспособности и опита да качи информацията в интернет. Други групировки се възползваха от случая да проникнат в компютрите на банки, фондови борси, Министерството на външните работи...

— И правителството е отвърнало на удара?

— Точно така. Повечето социални мрежи вече ги няма, а всички видове електронни пощи са длъжни да следят имейлите, изпращани в сървърите им. — Той се обърна към другите момчета, които се взираха в мен с различна степен на заинтригуваност и любопитство. Кевин — или пък беше Кайл? — не беше спрял да ме зяпа през цялото време.

— Как тогава?

— Лесно — отвърна Грег с напълно ненужно смигване. — Използвахме позволени средства. Публикувах обява във вестника на родния ми град с послание, което само брат ми можеше да разтълкува.

Нямаше нужда да поглеждам към Дунди, за да се досетя, че е присвил недоверчиво очи. Усетих го как се напруга до мен.

— И кой плати за тази обява? Едва ли редакторите на вестника просто са ти отстъпили място в рубриката.

— Беглеца плати — отвърна Грег. — Той уреди всичко.

Аз се понадигнах и изритях настрана част от празните опаковки, с които се бях затрупала.

— Срещали сте го лично?

— О, да. Той е като... бог — заяви с благоговейна въздишка Колинс. — Събра всички ни на едно място. Деца от Нова Англия и Юга. От всякакви раси. Големи и малки. Разправят, че соповците странели от горското му скривалище, защото се бояли от него. Че запалил някогашния си лагер и изтребил всички военни, които изпратили да го върнат.

— Кой е той? — попитах.

Четиримата си размениха посветени усмивки, на които подскачащите сенки от аварийното осветление придадоха още по-самодоволен вид.

— И какво друго? — намеси се Дунди, попивайки жадно цялата поднесена му информация. — Как е изпратил парите за обявата? Какво представлява *Ийст Ривър*... къде се намира?

Надникнах през рамо към Лиъм, който стоеше зад мен, облегнат на фризера за замразени пици. Беше нетипично мълчалив през цялото време; не отлепяше устни, макар че по лицето му не се четяха никакви емоции.

— Много им е добре там — обади се Колинс. — Но ако искате да намерите *Ийст Ривър*, ще трябва да си го откриете сами.

— И аз така си помислих — продума най-накрая Лиъм. — Има ли много деца там?

Четиримата се замислиха.

— Повече от стотина, но в никакъв случай не достигат хиляда — отговори Грег. — Защо питаш?

Лиъм поклати глава, но за моя изненада, по лицето му пробяга разочарование.

— Просто се чудех. Предполагам повечето изобщо не са виждали лагер?

— Някои от тях — сви рамене Грег. — Други са намерили място, докато са бягали от преследвачи или от онези от СОП.

— Ами Беглеца... няма ли... — Като че ли му беше трудно да оформи въпроса си. — Няма ли някакви планове за тях? Каква е крайната му цел?

Останалите се учудиха на въпроса му не по-малко от мен самата. Чак когато Грег отговори: *Не бих казал, че има крайна цел. Просто ни помага да оцелеем*, осъзнах, че нито веднъж не съм се запитала защо му е на Лиъм да намери Беглеца. Бях предположила, че заедно със спътниците му го издирват, за да им помогне да се приберат у дома и да предадат писмото на Джак — но ако случаят наистина беше такъв, какво бе подпалило огъня в очите на Лиъм? Ръцете му бяха заровени в джобовете на якето му, но по очертанията им видях, че се свиват в юмруци.

— А ще ни дадете ли някакви насоки? — попитах аз.

— Хм. — Нещо се промени в изражението на Грег; мазна усмивчица превзе лицето му и свободната му ръка кацна върху стъпалото ми. Братята Кайл и Кевин не бяха обелили и дума, откакто се бяхме настанили в импровизирания им лагер между фризерите, но

сега се спогледаха с идентични съзаклятнически физиономии на лице. Опитах да преглътна отвращението, надигащо се в гърдите ми. — Със сигурност биха ти се зарадвали там — отбеляза Грег и плъзна ръка нагоре по глезена ми. Започнах да се отдръпвам от допира му, но спрях, когато добави: — Скривалището се намира на едно чудесно местенце в близост до брега, но и там си нямат много момичета. На драго сърце биха приветствали такова... прелестно създание като теб.

Пръстите му продължаваха похода си нагоре по прасеца ми.

— Хубаво ще е да се подслониш там. По-безопасно е, отколкото да се натъкнеш на някое от племената. Една банда Сини се навърта в покрайнините на Норфолк; големи гадняри са. Ще съблекат дрехите от гърба ти. В нашия район пък известно време се подвизаваха племе Жълти, но едно хлапе от нашия лагер твърди, че са ги спипали войниците на СОП.

За пръв път чувах за племена. Значи, групи хлапаци се сплотяваха и скитаха заедно из провинцията, като се пазеха от лошите и се грижеха един за друг? Страхотно.

Топлата, месеста длан на Грег продължи да се изкачва по крака ми, докато не погълна коляното ми, където се задържа — и по-далеч нямаше да стигне. Усетих познатия гъдел в дъното на съзнанието си, жуженето, което надвиваше дори гнева ми, и затворих очи да посрещна очаквания приток на ярки образи. Светложълт училищен автобус, приближаващ по черен път. Размито женско лице, чиято уста пееше беззвучно. Лагерен огън на фона на нощното небе. Кевин и Кайл, приведени над радиочасовник наред претършуван магазин за електроуреди; цифрите на екранчето нарастваха, но не отброяваха времето. Зеленото им сияние пронизваше тъмнината — 310, 400, 460, 500, 620, докато накрая не спря на...

Стиснах ръка в юмрук и започнах да се отделям както от Грег, така и от копринената топлина на спомените му, но Дунди вече ми се беше притекъл на помощ. Пресегна се през скута ми и започна да отлепя пръстите на Грег един по един с изражение на чиста погнуса. Грег от своя страна изглеждаше просто зашеметен; беше изцъклил очи и видимо нямаше никаква представа какво бях направила току-що. Заоглеждах се трескаво със сърце, заклещено някъде между устата и гърдите ми, но като че ли никой не беше забелязал трансa ми.

Единственият човек, който помръдна, беше Дунди, и то за да се примъкне по-близо до мен.

По дяволите — помислих си и стиснах отново очи. Долепих ръка до челото си, сякаш можех да задържа невидимите пръсти със сила. — Това беше рисковано. Твърде рисковано.

— Как се казваше онова хлапе? Жълтият, дето работеше с нас в кухнята? Фред? Франк? — Колинс се отпусна назад върху спалния си чувал, сплитайки ръце върху гърдите си.

— Фелипе, Фелипе Марино? — Очите на Грег се избистриха и продължиха пътешествието си нагоре по крака ми, отвъд точката, до която бях допуснала ръката му.

— Фелипе? — намеси се Лиъм, сякаш и той самият излизаше от транс. — Фелипе Марко ли казахте?

— Познаваш го?

Лиъм кимна.

— Пътувахме заедно известно време.

— Явно е било, преди да го пипнат — отбеляза Грег. — Той ни разказа за това място. Че се укрива тук с един приятел. Ти ли си бил?

— Да. Какво му се е случило? — Лиъм коленичи и се намърда между двама ни с Грег.

— Откараха ни в различни лагери. — Грег сви рамене. — Него натовариха в един от по-ранните рейсове за Мериленд. Кой знае...

Значи, Жълтите от техния лагер също са били преместени. Явно се случваше само в по-големите, но не и в малките, скалпени набързо лагери на запад.

— Липсва ми тоя хлапак. Голям умник беше. Знаеше как да използва силите си... със сигурност по-добре от вашето девойче. Като гледам колко ще ви е от помощ, най-добре я изпратете обратно в лагера. — Грег кимна към Зу, която седеше с гръб към нас и се трудеше върху задачите с умножение, които Лиъм ѝ беше възложил.

Моето търпение обаче се простираше дотук.

— Имаш две секунди да ме увериш, че се шегуваш — заплаших го аз, — иначе ще изядеш един тупаник в мутрата.

— Давай — изсъска до мен Дунди.

Лиъм обаче ме стисна за рамото и успешно провали шанса ми да изпълня заплахата си. Лицето му остана пасивно, небрежно, но дъхът

пресекна в гърлото му. Разпери пръсти и докосна моите на пода. Аз изтръпнах при допира му, но не намерих сили да се отдръпна от него.

Грег вдигна ръце.

— Казвам само, че нещо не ѝ е наред. Не е като другите, прав ли съм? — Той се приведе напред. — Да не би да е бавноразвиваща се? Да са си правили опити с нея?

— Зу е няма, не глуха — обясни спокойно Лиъм. — И мога да ти гарантирам, че е поне пет пъти по-умна от нас седмината, взети заедно.

— Е, малко преувеличаваш — подхвана Дунди. — Аз...

Лиъм му отне думата с остър поглед и доближи устни до ухото ми.

— Ще отведеш ли Зу?

Аз кимнах и потупах с пръсти неговите, за да му покажа, че съм разбрала. Станах от земята малко поуспокоена.

Отидох до Зу и ѝ подадох ръка. Тя вдигна своята, без дори да ме погледне. Вперих очи в изцапаната ѝ жълта ръкавица и независимо от случилото се едва преди няколко минути, я изхлузих от малките ѝ пръстчета.

Не знам защо го направих; може би фактът, че не бях загубила контрол при такава близост с Лиъм, ми беше вдъхнал наивна смелост, а може би просто се гневях на реалността, която я беше принудила да носи ръкавици. Единственото сигурно нещо беше, че повече не исках да я виждам с тях.

Зу подскочи, като усети топлата кожа на ръката ми, и опита да изтръгне своята. Очите ѝ се облециха, но не можех да преценя дали е от тревога, или изумление.

— Хайде — подканих я, стисвайки пръстите ѝ. — Да си спретнем момичешко парти.

Лицето ѝ грейна, макар и без усмивка.

— Не се отдалечавайте — провикна се след нас Лиъм.

— Не се отдалечавайте — повториха другите момчета, после прихнаха в див смях.

Зу сбърчи презрително нос.

— Напълно те разбирам — уверих я аз и я отведох възможно най-далеч от тях.

През първите десетина минути, в които обикаляхме магазина, Зу постоянно надничаше към сплетените ни ръце, сякаш не можеше да повярва на очите си. От време на време някой кош с намалени дивидита или щанд с безполезни джунджурийки привличаше вниманието ѝ, но тъмните ѝ очи винаги се връщаха към ръцете ни. Току-що бяхме свърнали по коридора между стелажите с разпилени почистващи продукти, когато Зу подръпна ръката ми.

— Какво има? — попитах я и изритах един парцал за под от пътя си.

Зу посочи ръкавицата, която въртях небрежно със свободната си ръка.

Вдигнах ключените ни ръце.

— Какво лошо има в това?

Тя въздъхна тягостно, демонстрирайки, че не бях схванала идеята ѝ. После ме завлече чак до другия край на коридора, където пусна ръката ми, за да грабне една бяла кутия от рафта. Отвори я, изхвърли стиропора и найлона от вътрешността ѝ и извади старомоден сребрист тостер.

— Не мисля, че ще ни е необходим — подхванах бавно.

Тя ме стрелна с поглед, който съвсем красноречиво казваше: *Замълчи, ако обичаш.*

Зу изхлузи и другата си ръкавица, разпери всичките си пръсти и ги долепи до двете страни на уреда. След малко затвори тъмните си очи.

Металният реотан във вътрешността на тостера се нагорещи до червено. Дългият черен кабел висеше свободно между краката ѝ. Евтината дреболия издържа още само минута, преди вътрешностите ѝ да се разтопят. Като видях пушека, я накарах да го остави на земята.

Видя ли? — казваше ми сякаш тя. — Схвана ли сега?

— Но с мен няма да направиш същото — уверих я и отново се пресегнах за ръката ѝ. — Не се притеснявай, че ще ме нараниш, защото е невъзможно.

Чувството ми е познато — трябваше да ѝ кажа вместо това. — *Знам какво е да се страхуваш от неконтролируемите си способности.*

Бях си наложила да не мисля повече за онзи военен под прикритие. Не исках да умувам дали съм способна да го сторя отново,

нито пък да пробвам. Но как щяхме да овладеем способностите си, ако не ги упражнявахме? Ако не изпробвахме границите им?

— Хайде да потърсим нещо полезно — казах, преплитайки пръсти с нейните. Изчаках да усетя ръката ѝ близо до своята, преди да я поведе в обратна посока. — Според теб какво...

Дори не си спомням какво щях да я попитам, но усетих, че вниманието ѝ не е насочено към мен. Спря толкова внезапно и стисна ръката ми така силно, че отстъпих няколко крачки назад. Очите ми проследиха протегнатата ѝ ръка до катурнатите закачалки с дрехи и обувки.

По-точно казано — до самотната яркорозова рокля, висяща от една празна стойка за дрехи.

Зу хукна към нея, профучавайки покрай рафтовете с кабели и кофи. Опитах да я настигна, но имах чувството, че нещо я тласкаше напред с бясна скорост. Спря точно пред стойката. Загледах с удивление как протяга ръка да докосне розовия плат, само за да я отдръпне в последния момент.

— Красива е — обадих се аз. Роклята се разкрояваше в талията и беше украсена с голяма панделка на мястото, където горната ѝ част без ръкави срещаше полата на розово-бели райета. Зу като че ли гореше от желание да я свали от закачалката, да я притисне към гърдите си и да зарови лице в сатенения ѝ плат.

Мога да изброя хиляда неща, които ми липсваха в Търмънд, но роклите не влизаха в списъка ми. Една от историите, които татко обожаваше да разказва на роднини и непознати хора, беше за това как, когато съм била на три години, с мама опитали да ме пременят в синя рокличка за тържеството по случай рождения му ден. Тъй като копченцата ѝ били толкова малки, че не съм могла да ги достигна, направо съм разкъсала ефирната ѝ материя на парчета. И така до края на тържеството съм се шляла гордо по бельо с картинки от *Батман*.

— Няма ли да я облечеш? — попитах аз.

Тя вдигна поглед към мен и поклати глава. Задържа още миг ръце над пластмасовата закачалка, после ги свали, а на мен ми отне известно време да осъзная какво се случва.

Зу смяташе, че не я заслужава. Че е твърде чиста, твърде нова, твърде хубава за нея. Усетих жарък гняв във вените си, но не знаех

накъде да го насоча. Към родителите ѝ, задето я бяха предали на властите? Към лагера ѝ? Към СОП?

Свалих роклята от закачалката с една ръка, а с другата хванах лакътя на Зу. Знаех, че отново ме гледа с недоумяващи тъмни очи, но вместо да ѝ обясня, вместо да я насилвам да разбере думите, които исках да ѝ кажа, я отведох до пробните, тикнах роклята в ръцете ѝ и ѝ наредих да я облече.

Беше като да теглиш лодка към пристанището със съвсем тънко въже. Първите няколко пъти я оставяше на земята и се налагаше да я вдигам. Не знам дали накрая желанието ѝ надви, или просто бях успяла да разсея дори нейната предпазливост, но когато се появи иззад вратата на пробната, изпитах такова облекчение, че едва не заплаках.

— Изглеждаш невероятно. — Завъртях я, за да се види във високото огледало на пробната. Когато най-накрая я убедих да вдигне поглед, почувствах как раменете ѝ подскочат под дланите ми; видях как очите ѝ се разширяват и грейват, само за да ги забие в пода секунда по-късно. Пръстите ѝ започнаха да дърпат плата. Клатеше глава, сякаш искаше да каже: *Не, не мога*.

— Защо не? — учудих се и я обърнах към себе си. — Харесва ти, нали?

Не вдигна очи, но поне кимна.

— Тогава какъв е проблемът? — Мернах я да наднича скришом към огледалото. Без дори да подозира, заглаждаше с длани плата на полата.

— Именно. — Съгласих се аз. — Няма проблем. Да видим какво друго ще си намерим.

Зу изяви желание да потърсим нещо за мен. Естествено, дрехите за възрастни бяха разграбени; изборът ми се свеждаше до ловджийски костюми и работнически комбинезони. След няколко търпеливи обяснения относно нежеланието ми да облека синя копринена нощница и пола на маргаритки, Зу — без обаче да се лишава от крайно намръщения си фасон — се съгласи да ми предлага само дънки и обикновени тениски.

В следващия момент обаче посочи към щанда със сутиените и на една част от мен ѝ се прииска да се пъхне под купчината захвърлени детски пижами и да си умре там. Буквите и цифрите не ми говореха

абсолютно нищо и почти очаквах Зу да ми се присмее, когато първите сълзи на смущение напълниха очите ми.

Рядко ми се случваше да си кажа: *Ще ми се мама да беше тук.* Вече разбирах, че не можех да поправа онова, което ѝ бях причинила. Повече никога нямаше да ме погледне с майчинска любов, а аз цял живот щях да помня с най-голяма яснота изражението ѝ, като ме видя онази сутрин. Учудвах се колко бързо се меняха чувствата ми към нея; в един момент си спомних как решеше косата ми, а в следващия се гневях, задето ме беше изоставила. Че не ме беше научила как да живея в собствената си кожа и да бъда момиче — нали за това бяха майките?

Но всъщност чия беше вината за това?

Зу сви умислено устни и склучи вежди, докато оглеждаше планината от бельо пред нас. Започна да подбира по нещо от всеки размер и да го мята към мен, докато и двете не прихнахме в буен смях без всякаква основателна причина.

Накрая намерих един сутиен, който ми се струваше подходящ за мен. Макар че трудно можех да преценя; досега бях носила само такива със стягащи банели и неудобни презрамки. Докато аз се преобличах, Зу доволно състави за себе си комплект като от моден каталог — розовата рокличка, бял чорапогащник и дънково яке с един-два размера по-голямо от необходимото. Останалите си находки натъпка в раницата на цветя, която ѝ бях свалила от един висок рафт. И тъй като вече беше приключила с пазаруването за себе си, реши да оборудва и момчетата.

А за моя изненада, когато ѝ намерих платненки с розови връзки, ме прегърна толкова силно през кръста, че едва не спря въздуха ми от благодарност. Не остана особено впечатлена от късите черни боти, които си открих в отдела за мъжки обувки, но и не опита да ми натрапи балерински пантофки или лачени обувки с висок ток.

Тъкмо сгъваше старателно ризата, която беше избрала за Дунди, когато ми хрумна нещо.

— Ей сега се връщам — казах ѝ. — Чакай ме тук, ясно?

Отне ми няколко минути да намеря същия коридор. С Лиъм бяхме профучали по него с такава скорост на път към дъното на магазина, че не знаех дали не са ми се привидели. Но ето че бяха там

— чифт яркорозови гумени ръкавици, окачени сред море от такива в традиционното жълто.

— Ей, Зу — провикнах се, щом я наближих. Вдигнах ги пред мен и зачаках да се обърне. Когато ме погледна, устата ѝ буквално увисна. Остана толкова запленена от новите си ръкавици, че вървеше с протегнати напред ръце — досущ като принцеса, дивяща се на красивите бижута по пръстите и китките си. Направихме още няколко обиколки на магазина, като през това време я гледах как прави реверанси и се върти в новата си рокля, докато крачетата ѝ танцуваха по следите, останали след инцидента при касите. Честно казано, като я гледах толкова щастлива, и аз самата не обръщах особено внимание на строшеното стъкло и мигащите екранчета. Свихме по смътно осветения коридор между стелажите с козметика, където вече едва сдържах усмивката си.

Лиъм ни намери там малко по-късно, тъкмо когато Зу връзваше с лъскаво ластиче плитката, която ми беше сплела. Аз седях на пода, а тя на рафта зад мен, подобно на някоя кралица от вълшебните приказки.

— Разкош! — възкликнах, като вдигна едно счупено огледало пред лицето ми. — Невероятна си.

За награда Зу праметна едната си тънка като на птиче ръчичка през врата ми. Аз се завъртях с лице към нея, за да вижда очите ми — исках да разбере колко сериозно, колко искрено го казвам.

— Невероятна си!

— Май двечките не сте скучали.

Лиъм стоеше облегат на ръба на близкия стелаж с иронично вдигнати вежди. Зу хукна към него, грабвайки ризите и чорапите, които му беше подбрала.

— Благодаря ти. О, боже, Дунди ще се напикае от радост, като види всичко това! — Той сложи длан на главата ѝ. — Леле, за съвсем малко ви оставих сами и вие взехте, че обрахте всичко. Браво на вас!

Станах от пода и заедно събрахме дрехите и принадлежностите, които бяхме успели да изровим. След това тръгнахме бавно и неохотно към останалите. И тримата съзнавахме, че оставехме ли този приятен момент зад себе си, щеше да се превърне в част от недосегаемото минало.

Зу току-що беше изхвърчала няколко стъпки пред нас, когато Лиъм се обърна към мен с думите:

— Благодаря ти за това. Радвам се, че схвана идеята ми. — Той подръпна игриво плитката ми. — Просто исках да ги поразпитам още малко.

— И не искаше... — кимнах към Зу — да чува?

Той заби поглед в краката си и когато го вдигна, ушите му бяха порозовели.

— Да, но и... ти ги разсейваше.

— Какво? Съжалявам, че ги заплаших, но...

— Не... разсейваше ги — натърти Лиъм. — С... лицето си.

— О. — Съумях да се окопитея бързо. — Успя ли да им изкопчиш полезна информация?

— Имената на няколко от по-приятелски настроените племена, на градовете, барикадирани заради въстанали граждани... такива неща. Просто исках да съм наясно какво се случва във Вирджиния.

— Имах предвид за Беглеца — поясних с прекалено подчертан ентузиазъм.

— За него не научих нищо ново. Очевидно всички са положили някаква клетва да не издават друга информация. Пълен абсурд, мен ако питаш.

— И не са ти казали нито дума повече?

Лиъм сведе поглед.

— Грег ни отправи предложение... Искаше да сключим нещо като сделка. Но ние му отказахме.

— Какво му трябва? — Кое беше толкова ценно, че бяха отказали да го заменят за единствената им възможност да се свържат с родителите си? Черната Бети?

— Няма значение — отвърна категорично Лиъм. — Щом тези плиткоумници са успели да намерят *Ийст Ривър*, и ние ще успеем. Рано или късно.

— Да — съгласих се с лек смях. — Така е.

С ъгълчето на окото си наблюдавах как мята купчината дреха на рамо, без да откъсва поглед от Зу, която подскочаше ведро сред полето от консерви и стари списания. Очите ми попаднаха върху лицето на руса кинозвезда, под чиято снимка с големи букви пишеше: **НАЙ-СЕТНЕ ПЪЛНО РАЗКРИТИЕ.**

— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се — отвърна Лиъм. — Какво има?

— Защо търсиш Беглеца? — Усетих погледа му върху себе си и се досетих какъв отговор можех да очаквам. — Имам предвид, освен това, че искаш да помогнеш на Дунди и Зу да го намерят и да предадете писмото на Джак. Защото искаш да се прибереш у дома или...?

— Има ли причина да ме питаш? — Гласът му беше равен. Изучаващ.

— Въпросите, които им задаваше за лагера — обясних аз, — ме наведоха на мисълта, че се опитваш да разбереш нещо.

Лиъм не отговори дълго време, не и докато не видяхме палатките, които ни бяха разпънали за през нощта. Но дори тогава отговорът му не беше точно отговор.

— А ти защо искаш да намериш Беглеца?

— Защото искам да видя баба си. — Защото искам да се науча да контролирам способностите си, преди да са унищожили всички хора, които обичам. — Но ти не отговори на моя въпрос.

Зу се стрелна през отвора на палатката ни и фенерът в нея освети доволното лице на Дунди. Като му даде дрехите, той я прегърна мечешки, вдигайки я от земята.

— И аз съм... като теб — заяви той. — Просто искам да се прибера у дома.

— И къде е това?

— Ами, там е въпросът. Някога беше Северна Каролина, но вече не съм толкова сигурен.

Спряхме смущаващо близо един до друг и погледите ни се срещнаха за момент, а когато вдигна капака на палатката, за да вляза, се запитах дали и той беше доловил полуистината в думите ми, както аз в неговите.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Мина около час, може би и повече, преди дишането на Лиъм да стане равномерно и да чуя похъркването му. Спеше по гръб с ръце върху меката си памучна тениска. Лицето му, което допреди малко ми се струваше белязано от стари, тъмни сенки, сякаш се подмлади. Може и да минаваше за двайсетгодишен с наболата си брада и едро телосложение, но докато спеше, разкриваше истинската си същност.

Беше обърнал глава към Зу, която спеше между нас под планина от одеяла и представляваше единствената ми пречка да се наместя поблизо до него; да пхна ръка под неговата и да проникна в сънищата му.

Но разстоянието помежду ни не беше случайност. Като си представех бъдеще, в което не съществувах за него, в което неволно се бях заличила от паметта му, ръцете ми си оставаха заклещени под краката ми и някак успях да овладея съзнанието си.

Когато чух Грег и приятелчетата му да се раздвижват в палатките си до нашата, директно се отказах от опитите да заспя. Разговорът им започна шепнешком — дори не разпознавах гласовете им един от друг, но с всяка изминала минута се усилваше. Накрая включиха фенера си на най-ниска степен, но светлината беше достатъчна, за да виждам силуетите им през зелените стени на палатката ни.

Прокрадних се до другия ѝ край, движейки се тихомълком по циментовия под. Колкото повече се доближавах до тях, толкова по-отчетливо чувах напрегнатия им шепот.

— ... с тях — бърбореше Грег. — Не им дължим нищо.

Стиснах юмруци до тялото си и цялото недоверие, което се бе трупало в мен през изминалите няколко часа, достигна върха си. За миг ми се прииска да бях донесла раницата си от микробуса. Вътре бях скътала паникбутон, готов да го използвам, ако положението внезапно излезеше извън релси. Голяма глупачка си, Руби — смърхих се наум. — Голяма.

Не ме тревожеха Грег и приятелите му. Въпреки че бяха въоръжени, пак можехме да ги надвием. Но ако опитаха да ни спретнат някой номер, докато спяхме, или ако извикаха подкрепление...

Спрях насред крачка.

Дунди ме беше предварил и вече стоеше на пост.

Беше седнал по турски с лице към палатките и бележникът на Зу бе в скута му. Така се беше заслушал в разговора на момчетата, че изобщо не ме чу да идвам и едва не изскочи от кожата си, като ме видя.

— Зу? — попита с присвити очи.

— Зу ли? — учудих се аз. Ама той сериозно ли?

Взех бележника и молива от ръцете му и обърнах на нова страница, без да погледна какво е писал досега. „КАКВО ПРАВИШ?“, написах и му показах. Той завъртя очи и отказа да приеме бележника, за да ми напише отговор.

„ДАЛИ СА НАМИСЛИЛИ НЕЩО?“

След секунда размисъл Дунди въздъхна и кимна утвърдително.

Написах: „ЕЛА С МЕН“.

Той провеси рамене, сякаш не вярваше да има избор. Изправи се чевръсто и избърса длани в предницата на бежовите си панталони.

— Имам лошо предчувствие — заяви, като се отдалечихме достатъчно. Оттук виждахме палатките им, но те нямаше как да ни забележат.

— Мислиш, че ще ни ограбят ли?

— По-скоро мисля, че ще опитат да офейкат с Бети.

Последва дълга пауза; усетих как очите на Дунди се плъзват към мен, но моите бяха залепени за палатките, нащрек за неприятности.

— Отивай да спиш — нареди ми той сопнато и скръсти ръце. Но нещо в тона му ми подсказа, че навярно иска да провери как ще реагирам на това. — Защо изобщо си станала?

— Поради същата причина като теб — отвърнах аз. — Не искам никой от нас да бъде обран, пребит или заклан в съня си. Проверявам дали тези момчетии наистина са такива задници, каквито ми се струват от самото начало.

Дунди изсумтя и потри челото си с ръка. Беше нужно малко мълчание, но в крайна сметка усетих как полека преминаваме от мнителна враждебност към нещо като примирие. Раменете му вече не

бяха толкова напрегнати, а когато ми даде знак с глава, го разтълкувах като дискретна покана. Направих крачка към него.

— Сякаш не беше достатъчно, че трябваше да се върне тук — пророни Дунди, но повече на себе си, отколкото на мен. — Божичко...

— Лиъм ли? — попитах аз. — Тук са заловили него и приятеля му, нали?

Дунди кимна.

— Така и не ми разказа цялата история, но мисля, че двамата с Фелипе са се натъкнали на племе Сини. Но вместо да ги приобщят, както се е надявал Лий, те ги пребили и им откраднали всичко — храна, раници, семейни снимки, всичко. Прекарали тук няколко дни, уж за да се съвземат, но били толкова зле, че не могли да се изплъзнат, когато преследвачите ги открили.

Нещо твърдо се заклеци в гърлото ми.

— Лий смята, че племето им е подало сигнал — продължи Дунди. — Че Сините са получили дял от възнаграждението.

Не знаех какво да кажа. Мисълта, че хлапе, дете като всички нас, би се обърнало срещу собствения си събрат, извика у мен желанието да смачкам от бой стелажата, на който се бях облегнала.

— Имам вяра на Лиъм — пророних бавно накрая. — Добър човек е, но е като отворена книга за околните, а не всички от тях имат добри намерения.

— Именно — потвърди Дунди. — Толкова усилено издирва доброто у хората, че обикновено не вижда ножа, скрит в ръката им.

— И дори в този случай пак би обвинил себе си за ножа в ръката на отсрещния и би му се извинил, задето го е предизвикал.

Точно това ме притесняваше най-много у Лиъм — само бойскаутите бяха по-доверчиви и добронамерени от него. Чудех се дали е признак на изумително упорство, или изумителна наивност човек като него, видял толкова много смърт и страдание в живота си, да продължава да вярва така безрезервно, че всички останали са не помалко благородни от него. Този факт подбуждаше едновременно яд и силно покровителствено чувство у мен — а навярно и у Дунди.

— Май и двамата знаем, че колкото и да се стараете, е далеч от съвършенството — отбеляза Дунди, после седна на пода и облегна гръб на празния рафт зад себе си. — Не е по мисленето. Вечно се

впуска с главата напред, а когато всичко рухне пред него, почва да се дави в самосъжаление и угризения.

Кимнах, ровичкайки отнесено из дупката в ръкава на новата ми карирана риза. След като бях чула среднощния му разговор със Зу, вече знаех, че го мъчеше жестоко чувство на вина заради случилото се в нощта на бягството им, но явно нещата имаха по-дълбоки корени.

— Ще я зашия после. — Дунди кимна към дупката в ръкава ми. Дългите му пръсти бяха разперени върху коленете му и барабания по костите на краката му. — Само ми напомни.

— Кой те е научил да шиеш? — поинтересувах се аз. Очевидно въпросът не беше уместен. Гърбът на Дунди се скова и изопна, сякаш бях пуснала ледено кубче през деколтето на тениската му.

— Не знам как да шия — тросна ми се той, — а само как да кърпя. Шиенето е за красота; кърпенето е за спасяване на животи. Не го правя, защото го намирам за интересно или забавно. Упражнявам се.

Той впи очи в мен над рамките на очилата си и зачака да види дали съм го разбрала.

— Баща ми ме научи да кърпя, преди да се укрива — обясни накрая той. — В случай че ми се наложеше.

— Да не би баща ти да е лекар? — попитах аз.

— Травматолог. — Дори не опита да прикрие гордостта в гласа си. — Един от най-добрите в цял Вашингтон.

— А майка ти с какво се занимава?

— Работеше за Министерството на отбраната, но я уволниха, когато отказа да ме регистрира в базата данни на ОМИН. Не знам с какво се занимава в момента.

— Късметлия си с такива родители — коментирах аз.

Дунди изсумтя, но си личеше, че комплиментът ми го е зарадвал. Минутите се заточиха и разговорът ни постихна. Накрая взех бележника на Зу и го разгърнах. Първите няколко страници съдържаха главно драсканици и завъртулки, но след тях се занизаха лист след лист с математически задачи. Почеркът на Лиъм беше спретнат и красив, а за моя изненада, този на Зу не му отстъпваше по нищо.

— Бети е пропътувала 189 километра за три часа. С каква скорост е карал Лий?

— Имаш три *Сникърса*, които трябва да споделиш с трима приятели. Разрязваш ги наполовина. Колко парчета ще получи всеки от приятелите ти? Как ще разделиш остатъка поравно, така че Дунди да не мрънка?

После стигнах до страница с напълно различен почерк. Крив и размазан. Буквите бяха по-тъмни, сякаш писалият беше натискал по-силно върху хартията.

Не знам какво още да кажа за тази книга, така че да се измъкна от клишетата. Боя се, че умните ми коментари се изчерпаха. Джонатан Суифт винаги ми е бил любим писател, но направо не мога да повярвам колко остроумна игра на думи използва в целия роман. Не е за вярване и колко сходен е на места с *Робинзон Крузо*, особено по време на пътешествието с кораб към Лилипутия. Макар че разговорите с лилипутите не са сред най-паметните моменти в книгата, ще е трудно да намерим по-изобретателна смесица от пародия и оригиналност. Напълно разбирам защо специалистите изучават така задълбочено това произведение. В началото на романа срещаме Гъливер като млад мъж, жаден за приключения и готов да се качи на всеки кораб, само и само да преплава океана. В хода на сюжета авторът развива героя си с безкрайна уместност. Ако трябва да посоча най-любимата си част от книгата, то това навярно ще е пътуването до Лапута — място, което много бих се радвал да посетя, защото и аз често витая в облаците, а възможността по цял ден да изучавам философия и математика би била сбъдната мечта. На едно-две места в романа останах с впечатлението, че Суифт се е отнесъл, пропускайки доста възможности да затвърди собственото си виждане за съвършеното общество. Ние, читателите, трябва сами да преценим. Аз лично обичам подобни предизвикателства. Ако оценявате провокиращата размисли литература, написана от обективна, рационална гледна точка, или просто ви

преследват мечти да обиколите света, тази книга е идеална за вас.

— Ъмм... — Вдигнах бележника, за да види коя страница чета.
— Ти ли си го писал?

— Дай ми го — сопна се той. Лицето му пламна от паника. Не просто паника: ноздрите му се разшириха и ръката му затрепери, сякаш го бях уплашила до смърт. Проряза ме чувство на вина. Върнах му бележника и той откъсна страницата.

— Съжалявам — пророних, стресната от зеленикавия цвят на лицето му. — Не исках да кажа нищо лошо. Просто ми стана чудно защо се упражняваш в писането на есета, щом не вярваш, че някога ще се върнем в училище.

Дунди се взира в мен още няколко секунди, докато някаква мисъл не разби каменното му изражение. Той въздъхна тежко.

— Не се упражнявам за училище. — Вместо да пъхне страницата в джоба си, я остави на пода между двама ни. — Преди... преди да ме тикнат в лагера, родителите ми се тревожеха, че СОП ги разследва, което се оказа самата истина. Изпратиха ме в къщичката на баба и дядо и... нали ти казах, че правителството следи цялата интернет кореспонденция? Трябваше да намерим начин да ги надхитрим, особено след като започнаха да тероризират майка ми на работното ѝ място.

Отново сведох поглед към листа хартия.

— Изпращал си им рецензии за книги?

— Разполагах с лаптоп и няколко карти за безжичен интернет — обясни той. — Публикувахме рецензии на книги в мрежата. Само така можехме да си общуваме, без да ни надушат.

Той се приведе към мен, скривайки с длан целия лист, но без първата колона от думи.

Измъкна се мога да срещаме вие посочи място и време бих се радвал да посетя обичам ви.

— О.

— Реших да го подготвя още сега — обясни Дунди. — В случай че намерим компютър с интернет, но нямаме много време.

— Гениално — пророних бавно аз. — Цялото ти семейство сте гении.

Отново получих изсумтяване вместо отговор. Все едно ми каза нещо от рода на *Много ясно*.

Въпросът, който наистина исках да му задам, вече си проправяше път нагоре по гърлото ми, но в този момент Дунди извади тесте карти от куфарчето си.

— Искаш ли да поиграем? — предложи той. — Май доста време ще киснем тук.

— Защо не... но мога да играя само „Стара мома“ и „Гледай си работата“.

— Хм. — Той се покашля. — Нямаме подходящо тесте за „Стара мома“, а за твое съжаление, аз съм майстор на „Гледай си работата“. Спечелих цял шампионат в пети клас.

Ухилих се насреща му и зачаках да раздаде картите.

— Ти си звезда, Дунди... — Той сбърчи нос, като чу прякора си. — Е, не мога да се обръщам към теб другояче, ако не знам истинското ти име.

— Чарлс — представи се той. — Чарлс Карингтън Мериуедър IV, ако трябва да сме по-точни.

Опитах да задържа лицето си възможно най-безизразно. Естествено, че името му ще е толкова претенциозно.

— Добре, Чарлс. Чарли? Чък? Чип?

— Чип?

— Не знам, просто ми се стори симпатично.

— Уф. Просто ми викай Дунди. Всички така ми казват.

Измислих го.

Сигурно беше към пет и половина сутринта, след няколко игри на карти и шаради, проведени със замъглено от многото сладки неща и малкото сън съзнание. И двамата чакахме да се случи нещо, да се окажем прави за другите момчета. Държахме бейзболната бухалка наблизо и нито веднъж не обърнахме гръб на палатките им. Когато

умората най-сетне надделя, се редувахме да поспиваме по няколко минути свити на земята.

Отново взех бележника на Зу, колкото да не ме приспи ритмичното хъркане на Дунди, и добавих няколко облачета и звездички към драсканиците най-отпред. Запрелиствах страниците с палец, спирайки чак когато намерих онова, което търсех.

650.

Несъмнено числото представляваше областен код за тази част от щата. Баба живя до Шарлътсвил известно време и имах доста смътен спомен как стоя в кухнята на родителите ми и гледам номера, щампован на тефтера до телефона. Но областта, която покриваше, далеч не беше малка, а и нямаше никаква гаранция, че изобщо представлява областен код.

Беше ми много по-лесно да разсъждавам без три чифта нетърпеливи очи, вперени в мен, но пък умът ми караше на изпарения по отношение на съня. Тъй като имах доста време за губене, започнах отначало — разместих буквите, опитах да ги наредя в няколко анаграми, замених ги с други.

Чувството се прокрадна бавно в мен, вмъквайки се през натоварените, уморени кътчета на мозъка ми. Числото 650 — къде го бях виждала преди? Защо имах усещането, че...

Когато прозрението ме сполетя, бях на косъм да се разсмея. На косъм.

Само преди няколко часа бях зърнала тези цифри в паметта на Грег, изписани на радиочасовника му — светеха ярко дори сред най-гъстите облаци на мислите му.

Беше 650 АМ — радиостанция.

Не ми стигаше просто да събудя Дунди, не и когато имах чувството, че ще се пръсна по шевовете от вълнение. Затова направо скочих на гърба му, с което успях едновременно да го уплаша до смърт и да го сритам в бъбреците. Не знам какъв звук издаде, като се метнах отгоре му, но определено не звучеше човешки.

— Събуди се, събуди се, събуди се! — изсъсках през зъби и го вдигнах разпуфтян и ругаещ на крака. — Като ви дадох думичката ЕДО, казаха ли нещо друго?

— Зелена, ако утре мога да ходя, бог ми е свидетел...

— Изслушай ме! — изръмжах му. — Казаха ли нещо за настройка или улавяне?

Той впери застрашителен поглед в мен.

— Казаха само да търсим Едо.

— Да търсите? — повторих аз. — Точно тази дума ли използваха?

— Да! — отвърна ядосано той. — Защо?

— Грешала съм — обясних му аз. — Не мисля, че числото има нещо общо с телефонен номер. За едно бяхме прави. Последната буква изобщо не е буква — нула е. Шест — петдесет. Това е радиостанция.

— И как, за бога, стигна до това заключение?

Ех! Ето я и сложната част. Как да скрия факта, че бях видяла отговора, вместо да използвам предполагаемата си мозъчна сила, за да стигна сама до него.

— Докато умувах къде другаде се срещат трицифрени числа, си спомних, че чух Грег и другите да си приказват колко е важно да намерят радио. Трябваше да ви го спомена по-рано, но досега не ми се струваше от значение.

— О, боже! — Дунди клатеше глава леко сащисан. — Не мога да повярвам. Имахме толкова лош късмет през цялото пътуване, че очаквах поне двама от нас да се озоват в някоя канавка, преди да открием отговора.

— Трябва ни радио — казах аз. — Мисля, че съм права, но ако греша... трябва да изпробваме теорията ми, преди да съобщим на другите.

— Бети?

— Не! — Нямах намерение да оставям палатката без надзор дори за петнайсет минути. — Май видях едно в дъното на магазина. Ще отскоча да го взема.

Докато тичах, рафтовете край мен сякаш се сливаха в тъмни струи, но в момента не ме интересуваше какво се криеше зад тях. За щастие, радиото не ми се беше привидяло. Намираше се в лагера от одеяла и плувни дюшеци, който Лиъм и приятелят му си бяха скалпили едно време.

Като се върнах, заварих Дунди да кръстосва нервно между стелажите. Сложих дребния уред на един рафт на нивото на очите ни и

затърсих трескаво копчето за включване.

Аз го пуснах — и аз завъртях с разтреперани пръсти копчето за звука, когато пращането едва не спуска тъпанчетата ни. Радиото беше древно, очукана сребриста кутия, но пък работеше. От колоните му забучаха гласове, реклами и дори няколко стари песни, които разпознах.

— Трябва да е настроено на АМ, или средни вълни — обади се Дунди, взимайки радиото в ръце. — Ултракъсите вълни стигат само до 108. Ето...

Първата ми мисъл беше, че Дунди е попаднал на несъществуваща станция. Никога през живота си не бях чувала такъв звук — ниско, стържещо пращане, смесено с нещо като хвърчащо из въздуха натрошено стъкло. Не беше болезнено като „Белия шум“, но и далеч не можех да го нарека приятно.

Дунди обаче се хилеше до уши.

— Знаеш ли какво е това? — попита той и едва дочака да поклатя глава, за да ми обясни. — Чувала ли си, че съществуват определени честоти, които единствено мозъците на децата с пси-способности могат да долавят?

Хванах се за близкия рафт, за да не се превия на две. Бях чувала, разбира се. Кейт ме беше просветлила по този въпрос, когато ми беше обяснила за това как управниците на лагера прокарвали определена честота в „Белия шум“, за да изловят опасните деца, убягвали им досега.

— Не бих казал, че другите не чуват звука, просто мозъците им го възприемат по различен начин от нашите. Технологиата е много интригуваща. В Каледония правеха опити в тази сфера, за да проверят дали съществуват честоти, които дадени цветове долавят, а други — не, и винаги ни звучеше точно така, когато мозъците ни не обработваха някоя от тях...

Думите едва бяха напуснали устата му, когато се чу поредното остро пищене и звукът секна изцяло, а на негово място зашепна мек мъжки глас: Ако чуваш това, ти си един от нас. Ако си един от нас, можеш да ни намериш. Езерото Принс. Вирджиния.

Съобщението прозвуча още три пъти, след което отново започна познатото резливо пращане. Дълго време с Дунди се взирахме безмълвно един в друг.

— О, боже! — възкликна накрая Дунди. — О, боже! — След това започнахме да го повтаряме в един глас, прегърнахме се и заподскачахме от радост като двойка същински палячовци — сякаш никога не бяхме изпитвали желание да се хванем за гушите. Прегръщах го без страх и смущение; така силно и с такъв прилив на емоции, че едва не се разплаках. — Направо мога да те разцелувам! — изпищя Дунди.

— Въздържай се, ако обичаш! — отвърнах аз, докато ръцете му се затягаха около ребрата ми до такава степен, че очаквах да ги строят всеки момент.

Незнайно дали заради биологичния си часовник, или заради шеметните писъци на Дунди, Лиъм се събуди пръв. С ъгълчето на окото си видях чорлавата му руса глава да стърчи от палатката. Хвърли ни един поглед, после се върна в палатката и след секунда излезе със смесица от недоумение и тревога по лицето.

— Какво е станало? — попита той. — Защо сте се развикали така?

Двамата с Дунди се спогледахме, ухилени до уши.

— Извикай Зу — наредих му аз. — Имаме да ви казваме нещо.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

По думи на Дунди Джак Фийлдс бил вторият син на семейство с пет деца и единственият, който не заболял от остра младежка идиопатична невродегенерация. Баща му бил собственик на италиански ресторант, а майка му починала от рак, когато бил още малък. Джак не се откроявал с нищо на външен вид; бил от онези хлапета, които човек би подминал в училищния коридор, без дори да му обърне внимание. Въпреки това бил доста готин — единственото момче от стаята им, което обсъждало с Лиъм неща като японските филми на ужасите и статии от стари издания на *Ролинг Стоун*. Обичал да разказва приказки с шантави гласове и години наред драскал по черните дъски в някогашната класна стая силуета на Ню Йорк Сити. Войниците, назначени да пазят стаята им, останали толкова впечатлени от детайлната му работа, че го оставили да завърши произведението си.

И най-важното: много обичал да стряска надзорниците. Използвал способностите си да краде разни неща от коланите и джобовете им или да хвърля предмети на пътя им, за да се спъват и падат пред всички. Ако трябваше да съдя по разказа на Дунди, Джак Фийлдс беше същински светец, апостол на всичко страхотно на земята, който ги учел как да използват Сините си способности, след като той самият бил прекарал години в изучаването им.

И може би именно заради това надзирателите застреляли първо него в главата в нощта на планираното бягство.

Лиъм караше мълчаливо към Питърсбърг и само кимаше да потвърди най-смахнатите части от историята на Дунди. И той се беше развълнувал като нас, когато го бяхме завлекли до радиото, за да изслуша краткото съобщение, но лека-полека, в хода на няколко часа, настроението му помръкна. Когато историите на Дунди се изчерпаха, никой не подхвана друг разговор.

— Чувала съм, че там е много красиво — отбелязах след известно време аз, но изтръпнах, като чух колко неловко прозвуча

коментарът ми. — За езерото Принс говоря.

Лиъм не изглеждаше толкова стресиран, колкото дълбоко натъжен. Именно това ме притесняваше — че потъваше в дупка, от която дори значимият ни пробив не можеше да го извади.

— Сигурно си права — отвърна с тих глас. После ми подаде сгънатата надве карта. — Ще я прибереш ли в жабката?

Не търсех нищо, като отворих вратичката, но те бяха там и ме гледаха от купчината смачкани салфетки.

Откровено казано, бях очаквала да са в пощенски пликове, или поне да са написани върху листове от тетрадка. Което беше глупаво от моя страна, при положение че в лагерите нямаше часове по изобразително изкуство и труд и творчество. Все пак едва ли им бяха раздавали листове и химикалки. Въпреки това бях очаквала писмата да са по-... солидни. И двамата ми спътници да ги носят навсякъде със себе си.

Писмото на Джак беше най-отгоре, написано върху половината от лист с някаква компютърна разпечатка, който беше сгънат няколко пъти. Беше успял да събере името на баща си, изписано със стегнати главни букви на гърба на страницата, между огромните черни думи ЗАБРАНЕНА ЗОНА.

Вместо да прибера картата, извадих писмото, докато Лиъм и Дунди бяха твърде заети да спорят за най-добрия маршрут до езерото Принс. Умът ми витаеше някъде надалеч, но пръстите ми загладиха намачканата хартия и я разгърнаха. В горния десен ъгъл нямаше дата; писмото започваше с отривистото и прямо *Скъпи татко*.

Не успях да прочета нито дума повече. Лиъм се пресегна и изтръгна писмото от ръката ми, смачквайки крайчеца на хартията в юмрука си.

— Какво правиш? — попита ядосано.

— Съжалявам, просто...

— Просто какво? — излая той. Тялото ми подскочи от изненада. — Това е лично! Не е твоя работа какво пише вътре.

— Лий... — подхвана Дунди с не по-малко учудване от моето. — Недей така.

— Не, говоря сериозно. Разбрали сме се да не четем писмата на другите!

— При никакви обстоятелства? — попитах аз. — Ами ако не можете да намерите баща му, а писмото съдържа някаква податка за адреса му?

Лиъм клатеше глава още преди да довърша и Дунди да изтъкне:

— Има право.

Той не отвърна, но ръцете му затрепериха върху волана. Мълчанието му беше още по-непоносимо от резките думи и когато ми дойде в повече, включих радиото с надеждата да пуснат песента на Allman Brothers. Вместо това обаче Бети улови някаква новинарска дискусия.

— ... децата са под арест за тяхно добро, не само заради безопасността на американския народ. Надеждните ми източници от кабинета на Грей ме увериха, че във всички случаи, в които дете е било освободено преждевременно от изправителните лагери, резултатът е бил трагичната му смърт. Просто в домашни условия няма как да бъдат пресъздадени медикаментозният план и стриктната рутина, благодарение на които децата ви са все още живи.

Лиъм стрелна пръст към бутона за изключване, но вместо това закачи с кокалче този за настройка на станциите и радиото превключи на следващата поред. Този път женски глас съобщаваше лошите новини.

— Наши източници докладват, че двама бегълци от поправителен лагер са били заловени на границата между Охайо и Вирджиния...

Бети свърна толкова бързо и рязко към празния паркинг на една крайпътна закусвалня, че може би взе завоя на две гуми. Лиъм спря диагонално върху три паркоместа и дръпна ръчната спирачка с едно бегло *Сега се връщам*. И както в един миг седеше до мен, в следващия гледахме гърба на червената му памучна риза, докато прескачаше една локва със застояла дъждовна вода на път към тухлената сграда в колониален стил и автоматите за храна и напитки пред нея.

— Това беше... драматично.

Извърнах се към Дунди, но и той изглеждаше не по-малко смаян от мен.

— Май е най-добре да тръгнеш след него — посъветва ме.

— И какво да му кажа?

Дунди ме изгледа иронично.

— Сериозно ли питаш? Не е ли повече от ясно?

Нямах представа какво има предвид, но въпреки това последвах гневната диря на Лиъм покрай тоалетните и пустеещите външни маси чак до другата страна на сградата, където високата избуяла трева и дърветата нямаше да ни позволят да го виждаме от Бети.

Той стоеше с гръб към мен, облегал превити рамене на стената. Беше скръстил ръце върху гърдите си и косата му стърчеше във всички посоки. Въобразявах си, че стъпвам тихо като лисица, но той ме усети веднага щом го доближих. Скръбта му висеше около нас като влажна пара и се просмукваше в кожата ми. Усетих как невидимите пръсти в дъното на съзнанието ми се пробуждат. Виеха като дива котка в плен.

Не се приближих прекалено.

— Лий?

— Добре съм. Връщай се в микробуса. — Пак беше свикал принудения си ведър глас.

Свлече се по стената до клекнало положение, после направо тупна на земята. Аз не помръдвах от мястото си, не и докато не заби глава между коленете си, сякаш се канеше да избълва цялото съдържание на стомаха си.

Вперих нетрепващ поглед в точицата, в която светлата му коса се завихряше над врата му, прикривайки старата синина, която потъваше под яката на ризата му. Вдигнах ръка да отместя плата. Искях да проверя докъде стига грозното синьо. Да видя какви други рани крие от нас.

И преди си го докосвала — нашепваше ми малък гласец, — а нищо не стана...

Вместо това обаче отстъпих назад и встрани. Дистанция. Дистанцията беше хубаво нещо.

— Права си, знаеш ли — подхвана тихо Лиъм. — Не търся Беглеца само за да намеря начин да предам писмото на Джак. Не ми трябва и помощта му, за да открия семейството си. Знам къде са и как да се свържа с тях, но не мога да се прибера у дома. Не и сега.

Чух една от задните врати на Бети да се плъзва, но звукът не наруши покоя, спуснал се помежду ни.

— Защо? Сигурна съм, че родителите ти страдат за теб.

Лиъм опря лакти върху коленете си, без да се обръща към мен.

— Каза ли ти Дунди... спомена ли ти нещо за връзката ми с Лигата?

Знаех, че не ме вижда, но въпреки това поклатих глава.

— Хари, пастрокът ми, надуши още от самото начало, че Детската лига не ни мисли доброто. Предупреди ме, че ще ни използват още по-нехуманно от Грей и окото им няма да мигне, ако умрем за каузата им. Дори след като... след като Клеър, сестричката ми... — Той прочисти гърлото си. — Дори след като тя ни напусна, постоянно ми напомняше, че колкото и да се борим, няма да си я върнем. Коул вече се беше присъединил към тях и дойде да ме вземе. За да участваме в тяхната война.

Напусна. Напуснала ги е. Поредната жертва на ОМИН.

— Аз му се вързах. Бях толкова бесен, мразех всичко и всеки, но нямаше срещу кого да насоча гнева си. Седмици наред ме обучаваха, превръщаха ме в... оръжие. В човек, който би отнел живота на друг невинен човек само защото така ми нареждаха. Брат ми се държеше с мен като с непознат. На стената в стаята му висеше списък на извършените екзекуции. И го допълваше всеки път, убиеше ли някоя важна мишена. Изпълнеше ли някоя мисия. Всеки ден, когато се приберях от тренировки, го поглеждах и си казвах: *Колко ли от тези хора са имали семейства? Колко ли от тях са имали близки, които са се нуждаели от тях, както ние се нуждаехме от Клеър?* И това беше най-лошото, Руби; защото не се и съмнявах, че всички са си имали някого. Хората не сме единаци.

— Значи, ти си се измъкнал?

Той кимна.

— Избягах по време на една тренировъчна симулация на открито. Опитвах да се върна при Хари и мама, когато СОП ме заловиха. — Най-сетне се обърна с лице към мен. — Но вече знам, че не мога да се върна при тях, не и докато не си го заслужи. Не и докато не променя нещо.

— За какво говориш?

— Докато бях с Лигата, стигнах до заключението, че единствените хора, които могат да ни помогнат, сме самите ние. Затова, когато намерих начин да избягам от Каледония... — Гласът му заглъхна. След малко отново го намери. — Беше ужасяващо. Ужасяващо. Провалих ги... всичките, колкото и да им обещавах, че ще

успеем. Тогава защо... — Гласът му отново пресекна. — Чу какво каза радиоговорителката. Само шепа от нас се измъкнаха, а те ни залавят един по един, като зайци по време на ловен сезон. Тогава защо искам да го сторя отново? Защо не мога да се отърся от тази мисъл? Имам само едно желание, и то е да помагам на повече и повече деца да се измъкват от Каледония... от Търмънд... от всички проклети лагери.

О — казах си, обзета от кротко вцепенение. — О! А аз исках да намеря Беглеца, за да помогна на самата себе си, да намеря начин да овладеея способностите си. Той обаче щеше да потърси помощта му, за да помогне на други. Вярваше, че двамата заедно ще могат да спасят децата, които сме били принудени да изоставим.

— Толкова е несправедливо. Цяла сутрин си мисля колко е несправедливо, че аз съм тук, на една крачка от *Ийт Ривър*, а другите ги няма. — Той притисна длан към очите си. — Прилошава ми, като си помисля. Не мога да се отърся от това. Не мога. Сигурен съм, че децата, за които говореха по радиото, са от Каледония. Просто... — Той си пое насечена глътка въздух. — Мислиш ли... мислиш ли, че са съжалили, задето са ме последвали?

— Нито за момент — отвърнах категорично. — Чуй ме. Не си ги принудил да тръгнат с теб. Просто си им дал онова, което СОП са им отнели — правото на избор. Едва ли има дете, живяло в някой от лагерите, което да не е наясно с последствията. Щом са тръгнали с теб, значи, сами са направили този избор. Повярвали са ти, когато си им казал, че всички ще се приберем у дома някой ден.

— Но повечето не успяха — поклати глава Лиъм. — От една страна, щяха да са в по-голяма безопасност, ако бяха останали в лагера. Нямахше да ги преследват. Нямахше да виждат колко се страхуват всички от тях, да се чувстват прокудени от света.

— Но не е ли по-добре, че все пак са имали право на избор? — попитах.

— По-добре ли е?

Главата ми пулсираше и раменете ме боляха. Докато измисля как да му отговоря, той вече се изправяше на колене.

— Какво правиш още тук? — Не звучеше ядосано или гневно. Вече не.

— Пазя ти гърба.

Той поклати глава с тъжна усмивка на лице.

— Имаш си достатъчно други грижи.

— Много съжалявам. — Думите се заизливаха от устата ми в бърз поток. — Не биваше да отварям писмото. Нямах право да го чета. Изобщо не се замислих.

— Не... не, аз трябва да ти се извиня. Не исках да избухвам така. Боже, имах чувството, че татко говори през моята уста. Много съжалявам.

Лиъм сведе поглед, а когато го вдигна към мен, устните му бяха стиснати силно. Помислих, че ще заплаче или ще изкрещи, и усетих как се накланям напред в същия момент, в който той направи още една опасна крачка към мен. Щом впери поглед право в очите ми, сякаш останах без кости, но исках да го опозная истински, макар и да се опасявах, че жартата му ще ме изпепели.

— Хайде да се връщаме. — Той поклати глава. — Добре съм. Не биваше да оставям онези двамата сами.

— Мисля, че ти трябва още минутка — настоях аз. — И мисля, че трябва да я вземеш. Защото в онази кола те чакат хора, които разчитат на теб.

Той се пресегна към лакътя ми, но аз отстъпих назад.

— Не знам какво... — поде той. Боже, колко исках да хвана ръката му. Моите собствени ръце бяха замръзнали, болезнено изтръпнали.

— Това тук... — Махнах с ръка в пространството помежду ни. — Това е място, където не е нужно да лъжеш. Не мога да ти помогна, ако не ми кажеш какво се случва в главата ти. Ако искаш да говориш, да изкарваш гнева си, да крещиш, направи го пред мен. Недей просто да ставаш и да си тръгваш, както винаги правиш. Мислиш си, че така ни защитаваш, но, Лий, какво ще стане с нас, ако някой ден изчезнеш и повече не се върнеш?

Той пристъпи към мен и очите му притъмняха от нещо, което не можах да разчета. Досега не ми беше направило впечатление колко е висок, но трябваше доста да се наведе, за да изравни лицето си с моето. Съзнавах какво щях да сторя, ако нещата стояха другояче. Ако можех да се владея. Усецах какво искаше той.

Какво исках аз.

Отстъпих назад, но кракът ми се подхлъзна на един камък и ожулих гръб в стената зад мен, а мозъкът ми потъна в паника.

Тръпнеше в очакване, наслаждаваше се на близостта му. Може би гневът му се беше изпарил, но чувствата му в този момент бяха по-силни от предишните, по-силни от болката и страха, и яростта. Думите *Махни се от мен* и *Недей* се заклешиха в свитите ми гърди, някъде между ужаса и желанието. Устните на Лиъм оформиха името ми, но не чувах нищо заради бумтежа на кръвта в ушите ми.

Опитах за последно да се изплъзна, но коленете ми, предателите му с предатели, се подвиха. Точки с всички цветове на дъгата избухнаха пред очите ми.

И тогава Лиъм ме сграбчи, но за да ме задържи, не да ме придърпа към себе си. Не че имаше значение. В момента, в който ръцете му се увиха около кръста ми, той изчезна.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Очите ми бяха затворени, но можех да си представя какво се е случило. Как зениците му са се свили, преди рязко да се разширят. Преди да ми отворят път, уязвими и готови да ми се подчинят.

Съзнанието на Лиъм представляваше мъгла от цветове и светлини. В първия момент се озовах до младо, русо момче, стиснало женска ръка. После стърчах върху предната броня на стара кола, докато мъж с добродушно лице и силни ръце ми сочеше двигателя. Видях как главата на едно хлапе отхвърча назад, след като го фраснах в носа, и чух одобрителните възгласи на момчетата, струпани край нас. Гледах дългите крака на Дунди, провиснали от ръба на горното легло, а в следващия момент стоях пред Черната Бети и наблюдавах как Зу, крехка и гладна, се качва на задната седалка.

След това зърнах себе си.

Тъмната ми коса отразяваше слънчевата светлина и се хилех като глупачка на пасажерската седалка. Не знаех, че мога да изглеждам така.

Не.

Не.

Не! Не искам да виждам...

Зашлевих го през лицето. Плясъкът отекна сред клоните на дърветата. Дланта ми пламна от болка, която плъзна се нагоре по ръката ми и стигна чак до гърдите ми. Чух и друг звук — като че ли някой беше счупил ядец. Залитнах назад, сякаш той беше ударил мен. И почти ми се прииска да беше така, защото болката щеше да отвлече вниманието ми от мъглявото чувство, което ме обзе след това.

Изпаднах в паника. От богатия ми опит в Търмънд знаех, че е най-добре да прекъсна връзката с нечие съзнание бавно, постепенно. Да разплета невидимите нишки една по една. Не ми ли се беше случило абсолютно същото нещо със Сам? Бях се откъснала от нея толкова бързо и внезапно, че бях заличила всяка следа от себе си от съзнанието ѝ.

Не беше ли същото?

Абсолютно същото?

Колкото повече се отдалечавах от него, толкова повече намаляваше болката.

— Руби?

Защо вечно постъпвах така? Защо поне веднъж не намерих начин да се въздържа?

Лиъм ме гледаше. Мен, не през мен. Наблюдаваше ме съсредоточено, с объркано изражение. Очите ми попаднаха върху червеното петно, избиващо на бузата му.

Правилно ли бях чула? Името ми ли каза?

— Какво стана току-що? — Той се засмя през стегнато гърло. — Имам чувството, че изядох шамар от ръгбист.

— Подхлъзнах се... — Какво друго можех да кажа? Истината висеше на върха на езика ми, но ако разбереше какво му бях причинила...

— А аз да проявявам кавалерство и да те хващам... — Той се изкиска и потърси опора в близкото дърво. — Научих си урока! Другия път ще те оставя да паднеш, скъпа моя, защото, майко мила, какъв замах...

— Извинявай — пророних аз. — Много извинявай...

Лиъм спря да се смее.

— Зелена... знаеш, че се шегувам, нали? Така де, не всеки може да бъде повален от същия човек, когото е опитал да хване. Като изключим прилива на унизителни спомени от училищните години, съм добре... наистина. Какво?

— Изобщо спомняш ли си за какво говорехме?

— О, боже! — възкликна, внезапно осъзнал, че още съм на земята. — Ти добре ли си? Не мога да повярвам, че дори не те попитах... пострада ли?

Не пое ръката, която ми подаде. Беше твърде скоро.

— Добре съм — отвърнах. — Май е време да се връщаме. Остави двигателя на Бети запален.

Гласът ми звучеше спокойно, но в душата ми се ширеше пустиня. Всичката надежда, която бе извирила там, набъбвайки, криволичейки като река, пресъхна изведнъж. Бях проникнала в съзнанието му, а той не знаеше. Никой никога не разбираше.

Това не биваше да се случва отново — този път бях извадила късмет; поне още си спомняше за мен, макар и да нямаше представа какво му бях сторила, но и късметът се изчерпваше евентуално в даден момент.

Никакво докосване повече. Никакъв допир на пръсти или на рамо в рамо. Никакво хващане на ръката му, колкото и топла, колкото и голяма да беше.

И това само по себе си беше поредната причина да намеря Беглеца. Да го помоля за помощ.

— Да... да. — Той кимна, но забелязах как сбърчи вежди, като ме погледна отново, и остра болка прониза гърдите ми, когато ме подмина, без да ми подаде ръка.

Вървах на пет крачки пред него, докато заобикаляхме закусвалнята и минавахме покрай външната чешмичка и металните пейки и маси под плътния навес. Почти се затичах, щом наближихме ъгъла. Очаквах Дунди и Зу да тормозят автоматите за последните пакетчета храна в тях.

Но не Дунди ме посрещна зад ъгъла, нито пък Зу.

Тъмна коса, още по-тъмни очи. Мъж на възраст около двайсет и пет, с белег, който започваше под дясното му око и продължаваше чак над челото му, където лъскавата розова кожа не беше позволила на косата му да порасне отново. Мозъкът ми анализира чертите му една по една с мъчителна мудност. Той сбърчи нос с отвращение и цялото му лице се изкриви.

Лиъм извика панически името ми и краката му затрополиха по цимента. *Бягай* — исках да му изкрещя. — *Какво правиш? Бягай!* Обърнах се към непознатия преследвач със синьо шушляково яке тъкмо навреме, за да видя как задният край на пушката му лети към лицето ми, избивайки всяка мисъл от черепа ми.

Болката ме заслепи с белия си проблясък под клепачите ми. Но бях на земята, не в безсъзнание. Когато мъжът опита да ме вдигне за предницата на тениската, завъртях крак и пометох глезените му. Той се сгромоляса на цимента с пъшкане и пистолетът му тупна върху близката купчинка камъни. Заритах, докато не уцелих нещо твърдо. Но знаех, че няма да е достатъчно.

Опитах да се изправа на крака, но светът се завъртя бясно пред очите ми и сякаш земята омекна под мен. Главата ми пулсираше

болезнено и нещо топло се стичаше по десния ми клепач — кръв. Дори я вкусих, също толкова ясно, колкото усетих раздвижването на въздуха, когато Лиъм вдигна мъжа от земята с едно махване на ръката си. Метна го като парцалена кукла към острия ръб на една от масите за пикник и преследвачът директно изпадна в безсъзнание.

Зу, Дунди, Зу, Дунди, повтаряше като мантра умът ми. Притиснах длан в челото си, върху мястото, където пистолетът беше разцепил кожата ми в назъбена линия.

Не знам какво се случи след това. Имах чувството, че главата ми пропуска секунди, докато се движехме нанякъде. Преди това Лиъм опита да ме вдигне от цимента, но аз го отблъснах с тромави, мудни ръце.

Бягай! — исках да му кажа. — *Изчезвай оттук!*

— Руби... Руби. — Лиъм се мъчеше да привлече вниманието ми, защото не беше видял какво ни чака отпред.

Зу и Дунди седяха на земята до Бети. Ръцете им бяха закопчани в белезници зад гърбовете им, а краката им — опънати напред и завързани с яркожълто въже. Над тях стърчеше не кой да е, а Лейди Джейн.

За пръв път я виждах отблизо — или поне от достатъчно близо, че да видя бенката на бузата ѝ и хлътналите ѝ очи зад черните рамки на очилата ѝ. Тъмната ѝ коса се спускаше около раменете ѝ, леко накъдрена от влажния климат, а кожата ѝ сякаш беше опъната плътно по ъгловатото ѝ лице. Черната ѝ риза беше старателно натъпкана в дънките ѝ, стегнати с черен колан с муниции. Разпознах множеството предмети, окачени на него. Оранжевото идентификационно устройство, електрошок, белезници...

— Привет, Лиъм Стюарт — обади се жената със студен, копринен акцент.

Лиъм стъпи здраво на земята и вдигна ръце — навярно за да я отблъсне със силите си. Жената обаче само изцъка с език и кимна към протегнатата си ръка. Проследих я с поглед до пистолета, насочен към главата на Зу.

— Лий... — Гласът на Дунди беше неестествено висок, но не той, а погледът на Зу ме прикова намясто.

— Ела тук — каза жената. — Бавно, с ръце на тила. Веднага, Лиъм, в противен случай не мога да ти гарантирам, че пръстът ми

няма да трепне. — Тя килна глава настрани.

Паника. — Думата изскочи ненадейно в съзнанието ми. — Паникбутонът... къде е? Раницата ми беше някъде под предната пасажерска седалка. Ако можех да се добера до нея, ако можех да достигна вратата...

— Така ли? — изплю Лиъм. — И каква е последната обявена цена за главата ми? Чудно ми е колко ли е паднала, при положение че ви отне цели три седмици да ни намерите?

Усмивката ѝ потрепна, но се завърна още по-широка отпреди.

— Все още вървиш за солидните двеста и петдесет хиляди долара, гълъбче. Трябва да се гордееш със себе си. Първия път ми донесе само някакви си десет хилядарки.

Лиъм трепереше от ярост, която навярно му беше отнела гласа. Чух как дъхът пресеква в гърлото му. Внезапно осъзнах защо знаеше толкова много за нея — именно тя го беше заловила първия път.

— Нямах представа колко се изненадах, когато името ти отново изскочи в списъка с издирвани деца; и то с такава награда. Май в много неприятности си се забъркал от последната ни среща.

— Какво да ти кажа — заяви грубо Лиъм. — Старая се.

— Но, миличък, как можа да постъпиш толкова глупаво и да се върнеш на онова място? Не ти ли хрумна, че ще те търся там? — Жената килна глава настрани. — В замяна на свободата си приятелчетата ти на драго сърце ми издадоха накъде сте тръгнали и защо. Езерото Принс, значи?

Болката ми отново отстъпи място на страха. Ако намери *Ийст Ривър*... боже, дори не мога да си представя последиците от това.

Лиъм явно можеше. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели от усилието, с което ги беше вкопчил в косата си.

— Щом ще изкарам толкова пари само за теб, представи си колко ще гушна за цял лагер с деца бегълци — обяви тя. — Навярно достатъчно, за да платя пътя си до дома, затова съм ти благодарна. Нямах понятие какви средства са нужни, за да накараш някой чиновник да се направи на сляп и да пусне през граница човек от поставена в карантина страна.

Следващата секунда мълчание беше оглушителна просто защото знаех какво точно ще каже Лиъм.

— Ако пуснеш тях, получаваш мен — заяви той, без да отлепя длани от главата си. — Няма да ти се съпротивлявам.

— Не! — изкрещя Дунди. — Недей...

Жената не се замисли дори за момент.

— Наистина ли вярваш, че бих направила услуга точно на теб? Не, Лиъм Стюарт, ще прибера всички ви, дори новата ви приятелка. И може би трябва да обмислиш нейното състояние, преди да продължиш с уговорките.

Той плъзна очи към мен и облялото ми в кръв лице. Без да откъсвам поглед от нея, направих съвсем малка крачка напред.

— Не знам откъде се взе, малката, но те уверявам, че отиваш на още по-неприятно място.

Повече няма да стъпя в лагер.

Това важеше за всички ни. Щях да направя и невъзможното да го предотвратя.

— Ела тук — нареди жената, вперила очи в мен, макар и пистолетът ѝ още да сочеше към Лиъм. — Първо ти, малката. За теб ще се погрижа специално.

Запристъпвах крачка по крачка, без да обръщам внимание на Лиъм и жуженето в ушите ми. Очите ми отскочиха от Дунди към Зу, към твърде любезното изражение на преследвачката. Всички наблюдаваха мен.

Всички ще разберат.

А след това няма да ме искат със себе си.

— Обърни се — заповяда жената. Погледът ѝ отскочи за миг към партньора ѝ, който още лежеше на земята зад масите за пикник. Забелязах, че хватката върху пистолета ѝ се отпуска съвсем леко заради раздвоеното ѝ внимание, и веднага се възползвах.

Изстрелях коляно и го забих малко под гърдите ѝ. Пистолетът изтрополи на земята и чух как Лиъм хуква към мен, но аз се оказах по-бърза. От брадичката ми капеше топла, жива кръв. Жената се изцъкли насреща ми, а аз вкопчих ръце в голия ѝ врат и я блъснах във вратата на Бети. Когато погледите ни се срещнаха, вече знаех, че е моя. Рязката болка зад очите ми го потвърди.

Промъкнах се в главата ѝ с естествена лекота. Зениците ѝ се свиха и незабавно след това се разшириха до нормалния си размер, а аз

имах чувството, че някой е усукал бодлива тел около мозъка ми и я стяга все повече и повече с всяка изминала секунда.

Уплашеното лице на Дунди изникна в периферията на зрението ми. Той понечи да стане, но аз го блъснах с крак, връщайки го на земята. Не. Още не беше безопасно. Все още не.

Жената се огледа наоколо с ококорени, премрежени очи. В следващия момент ушите ми екнаха от равномерен бумтеж. Ту-туп, ту-туп, ту-туп, ту-туп... Не можех да преценя дали чувам нейното сърце, или своето.

— Дай му пистолета си — наредих ѝ и кимнах към Лиъм. Тя не помръдна, затова внедрих действието сред кипящите черни силуети в съзнанието ѝ. Когато черното оръжие попадна в протегнатата му ръка, не намерих сили да го погледна. — Слушай ме много внимателно. — Казах ѝ. Кръвта горчеше в устата ми. — Сега ще се обърнеш и ще пресечеш шосето. След това ще... влезеш в гората и ще продължиш да вървиш още час... а накрая ще седнеш в шумата и няма да помръдваш от мястото си. Няма да ядеш... да спиш... да пиеш вода, колкото и да ти се иска. Няма да помръдваш.

Внушението, внедряването на мисълта в ума ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно. Не защото ми се изплъзваше, а защото започвах да губя съзнание.

Ще се справиш, повтарях си. Нямаше значение, че никой не ме беше учил да го правя или че никога не се бях упражнявала. В крайна сметка всичко се оказваше инстинктивно. Нещо заложено в мен още от рождение.

Затворих очи и се заех да преглеждам тъмните спомени, връщи зад очите ѝ. Озовах се на магистралата, с една ръка на волана, докато другата сочеше към крайпътната закусвалня. Паркирах колата на известно разстояние, полускрита от дървета, и тръгнах пеш към самотния черен микробус на паркинга. Задържах се в този ѝ спомен, усещайки аромата на дъжд и трева, лекия ветрец по кожата ѝ. В следващата сцена партньорът ѝ достигна микробуса с вдигната в готовност пушка.

Прогоних спомена от съзнанието ѝ и изрязах Черната Бети от паркинга. Проследих нишката на паметта ѝ обратно до момчетата в *Уолмарт*, до тайната за *Ийст Ривър*, която ѝ бяха разкрили. Картините

се размиваха като светли петна, стичаха се като дъждовни капки по автомобилно стъкло.

— Вече... не си спомняш всичко това, нито пък нас.

— Вече не си спомням всичко това... — повтори като папагал жената, сякаш мисълта току-що ѝ беше дошла.

Пуснах врата ѝ, но болката ми не отшумяваше. Очите ѝ се избистриха полека. Болката не отшумяваше. Тя се завъртя рязко на пета и се отправи към безлюдното шосе.

Болката не отшумяваше.

Напротив — влошаваше се. Струйка пот шурна от слепоочието ми и се спусна по гръбначния ми стълб. Цялата бях мокра. Кичури коса полепваха по лицето ми. Тениската ми беше като втора кожа. Клекнах на земята. Ако щях да припадам, беше по-добре да се строполя от такова разстояние.

Боже, не искам да припадам. Не припадай. Не. Припадай...

Чух Лиъм да казва нещо. Кракът му влезе в полезрението му и аз се отдръпнах от него.

— Не ме... — подхванах. — Не ме докосвай. Не точно сега.

Колко странно — последното нещо, което видях, преди да затворя очи, не беше старият асфалт, нито небето, нито пък отражението ми в Бети. Беше ярък спомен от моите собствени. Зърнах онзи момент отпреди няколко дни, в който Лиъм седеше на шофьорската седалка, от колонките ехтеше Layla на Derek and the Domions, а той им пригласяше с пълно гърло и толкова фалшиво, че дори Дунди се смееше. Зу седеше зад него и цялото ѝ тяло подскачаше в такт с воя на електрическата китара. Тогава ми се беше сторило толкова лесно да се забавлявам и преструвам, макар и за миг, че всичко ще се нареди. Че мястото ми е с тях.

Защото тогава още не знаеха — а сега всичко беше приключило. Всичко беше приключило и никога нямаше да си го върна.

Щеше ми се да бях докопала паникбутоната. Да бях извикала Кейт, за да ме отведе надалеч, при единствените хора, които биха приели чудовище като мен.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато ми предстоеше да навърша десет години, най-значимото нещо около тази възраст ми се струваше фактът, че е двуцифрена. И бездруго не можех да се надявам на истински рожден ден. На вечеря седях между родителите ми на масата и въртях грахчетата из чинията си, мъчейки се да не обръщам внимание на това, че не продумвах и дума — нито един на друг, нито на мен. Очите на мама бяха зачервени и насълзени заради спора, който се беше развихрил между двама им преди половин час, защото след всичките й храбри опити да събере деца за тържество изненада, татко я беше принудил да отмени събитието. Годината не била подходяща за празненства, а тъй като аз бях единственото оцеляло дете в квартала ни, щяло да е жестоко от наша страна да закачим обичайната празнична украса пред вратата. Подслушах целия им разговор от стълбището.

И без това не ме беше грижа за тържеството. Вече нямаше кого да поканя. По-важното в случая беше, че навършвах едва десет, а внезапно се чувствах стара — или поне скоро щях да съм стара. Щях да заприличам на момичетата от списанията, да се принудя да нося рокли и високи токчета и грим — да вляза в гимназия.

— След десет години ще съм на дваисет. — Не знам защо го казах на глас. Явно прозрението ми беше толкова съществено, че трябваше да го споделя с някого.

Тишината, която го посрещна, се оказа истински болезнена. Мама изопна гръб и притисна салфетка към устата си. За момент реших, че ще стане и ще излезе от стаята, но татко сложи ръка върху нейната, задържайки я като котва.

Той преглътна пилешката си пържола и ми се усмихна колебливо. После се приведе напред, така че еднаквите ни зелени очи да се срещнат.

— Точно така, Пчеличке. А на колко години ще си още десет години по-късно.

— На трийсет — отговорих аз. — А ти ще си на... петдесет и две!

Той се засмя.

— Правилно! С един крак в...

Гроба — прошепна умът ми. — *С един крак в гроба*. Татко осъзна грешката си, преди думата да е напуснала устата му, но вече нямаше значение. И тримата знаехме какво е искал да каже.

Гроба.

Разбирах какво е смъртта. Наясно бях какво се случва с нас, след като умрем. В училище бяха поканили специалисти, които да разговарят с оцелелите деца. Психоложката от нашата стая, госпожица Финч, изнесе презентацията си две седмици преди Коледа, облечена в яркорозово поло. Огромните ѝ очила покриваха половината от лицето ѝ. Написа основното на бялата дъска с дебели, главни букви.

СМЪРТТА НЕ Е СЪН. СЛУЧВА СЕ НА ВСИЧКИ НИ. МОЖЕ ДА НИ СПОЛЕТИ ПО ВСЯКО ВРЕМЕ. НЕ СЕ ВРЪЩАМЕ ОТ НЕЯ.

Когато хората умрат, обясни тя, спират да дишат. Вече не се хранят, не говорят и не могат да мислят, нито да страдат по нас, както ние страдаме по тях. И повече никога, никога не се събуждат. Продължи да ни затрупва с още и още примери, сякаш бяхме малоумни или твърде малки, за да разберем — сякаш с другите пет оцелели деца от класа ни не бяхме станали свидетели на случката с Грейс. Мъртвите котки не мъркат, а мъртвите кучета не си играят вече. Увехналите цветя — госпожица Финч посочи изсъхналия букет върху бюрото на учителката ни — спират да растат и цъфтят. И така часове наред. Часове наред, пунктирани с въпроса *Разбирате ли?* Но колкото и отговори да ни даваше, така и не стигна до единствения въпрос, който ми се бе искало да ѝ задам.

— Какво е чувството?

Татко вдигна рязко очи.

— За какво говориш?

Забих поглед в чинията си.

— Какво е чувството да умреш? Усещаш ли го? Знам, че е различно за всички и че спиращ да дишаш, а сърцето ти спира да бие, но какво е чувството?

— Руби! — Долових ужаса в гласа на майка ми.

— Дори да боли, не ме е страх — продължих аз. — Но оставаш ли в тялото си, след като всичко спре да работи? Усещаш ли, че си мъртъв?

— Руби!

Татко сбърчи рунтави вежди и раменете му увиснаха.

— Ами...

— Да не си посмял... — спря го мама и изтръгна треперещите си пръсти изпод голямата му ръка. — Джейкъб, да не си посмял да...

Стисках ръце под масата, мъчейки се да не гледам лицето на мама, което рязко избледня от тъмночервено до восъчнобяло.

— Никой... — запъна се татко. — Никой не знае със сигурност, миличка. Не мога да ти отговоря. Всеки научава, когато му дойде времето. Бих казал, че зависи от...

— Спри! — изкреця мама и плесна с длан по масата. Чиниите ни подскочиха. — Руби, качи се в стаята си!

— Успокой се — нареди й строго татко. — Важно е да обсъждаме тези неща.

— Напротив! В никакъв случай не е важно! Как смееш? Първо отменяш тържеството, а като ти казах...

Гледах с отворена уста как опитва да измъкне ръка изпод неговата. В следващия момент взе чашата си за вода и я запрати към главата му. Той се наведе и несъзнателно вдигна ръка от масата достатъчно, че мама да изхлузи нейната и да стане. Столът й изтрополи на земята секунда след като чашата се разби в стената зад главата на татко.

Изпицях... без да искам, писъкът се изплъзна от гърлото ми. Мама заобиколи масата, сграбчи ме за лакътя и ме вдигна с такава сила, че едва не повлякох покривката със себе си.

— Престани! — чух татко да крещи. — Спри! Трябва да говорим с нея по тези въпроси! Докторите казаха, че трябва да я подготвим!

— Боли ме — скалъпих аз. Мама се стресна от гласа ми и сведе поглед към меката кожа на мишницата ми, където беше впила ноктите си.

— О, боже мой... — пророни тя, но аз вече тичах по коридора и нагоре по стълбището, а като стигнах до стаята ми, затръшнах вратата и я заключих, изолирайки бесните крясъци на родителите ми.

Гмурнах се под тежките лилави завивки на леглото и старателно подредените върху тях плюшени играчки се разпиляха по земята. Дори не съблякох дрехите си от училище, нито изгасих лампата; не и докато не се уверих, че още са в кухнята и достатъчно далеч от мен.

Час по-късно продължавах да дишам същия топъл въздух под завивката, заслушана в трополенето на вентилационната шахта, и размишлявах върху другото важно нещо около десетата годишнина от живота ми.

Грейс беше на десет. Същото важеше и за Фарнки и Питър, и Марио, и Рамона. И за половината ми съученици — онази половина, която така и не се върна в класната стая след Коледа. Децата на десетгодишна възраст са най-податливи на ОМИН — бях чула по една новинарска емисия, — но болестта може да поразии всеки на възраст между осем и четиринайсет.

Опънах крака и притиснах ръце до тялото си. После задържах дъха си, затворих очи и останах неподвижна. Мъртва. Госпожица Финч беше описала смъртта като съвкупност от неща, които спираш да правиш. Спираш да дишаш. Спираш да се движиш. Сърцето ти спира. И не е сън. Само че на мен не ми се струваше толкова просто.

— Когато някой наш близък почине, не се събужда — беше ни обяснила. — Няма завръщания и повторения. Може да ни се иска да го видим отново, но е важно да разберем, че това е невъзможно и не се случва.

По двете страни на лицето ми се търкулнаха сълзи и намокриха ушите и косата ми. Обърнах се на една страна и покрих главата си с възглавница, за да заглуша кавгата от долния етаж. Дали нямаше да се качат и при мен? Веднъж или два пъти чух тежки стъпки по стълбището, но гласът на татко ги спираше, грохотен и ужасен, изричащ думи, които нито харесвах, нито разбирах. Мама звучеше така, сякаш я изкормваха.

Свих крака до гърдите си и зарових лице в коленете си. Вдишвах по две глътки въздух, а едва успявах да издишам. Имах чувството, че сърцето ми препускаше от часове — подскочаше при всеки трясък от долния етаж. Само веднъж се престраших да подам глава изпод завивките, и то за да се уверя, че съм заключила вратата. Това щеше да ги ядоса още повече, ако опитаха да влязат, но не ме интересуваше.

Чувствах главата си едновременно олекнала и натезжала, но най-лошото беше бумтенето в дъното ѝ — сякаш нещо блъскаше по черепа ми, решено да излезе.

— Спри! — прошепнах и затворих очи, все едно така щях да изгоня болката. Ръцете ми трепереха толкова силно, че не можех да ги задържа върху ушите си. — Моля те, моля те, спри!

Часове по-късно, когато краката ми ме заведоха до долния етаж, намерих родителите ми да спят дълбоко в спалнята си. Застанах пред отрязка светлина от откренатата им врата и зачаках да се събудят. Дори ми хрумна да се намърдам в леглото между тях, както правех някога — на онова местенце, което винаги беше топло и безопасно. Само че татко ми беше казал, че вече съм прекалено голяма за подобни детинщини.

Затова просто отидох до мама и я целунах за лека нощ. Бузата ѝ лъщеше от розмаринов крем, хладна и гладка на допир. Веднага щом докоснах устни до нея, отскочих назад с прогорени от ярък проблясък очи. За една странна секунда собственото ми лице бе изскочило пред дълга редица смътни мисли, а после се беше размило, подобно на снимка, плаваща в тъмни води. Внезапният тласък стигна чак до мозъка ми и го обгърна за миг в плътна бяла светлина.

Мама явно не беше усетила нищо, защото така и не се събуди. Нито пък татко, когато и с него ми се случи същото странно нещо.

Докато се качвах по стълбите, напрежението в гърдите ми започна да се разсейва, а като си легнах, бутайки завивката на пода, то изчезна напълно. Пронизителната болка в мозъка ми отшумя и ме остави без всякакви жизнени сили. Наложих ми се да затворя клепачи, за да не гледам как стаята се върти пред очите ми в тъмнината.

Сутринта настъпи неусетно. Часовникът ми иззвъня точно в седем и превключи на радиото, където тъкмо започваше Goodbye Yellow Brick Road на Елтън Джон. Спомням си, че се изправих в леглото като струна, и то най-вече от изненада. Докоснах лицето си, гърдите си. Стаята изглеждаше неестествено светла за толкова рано сутринта, въпреки че пердетата бяха дръпнати, и само до няколко минути главоболието ми се върна с наострени зъби.

Седнах на ръба на леглото и провесих крака до пода, а стомахът ми се преобърна заедно с мен. Изчаках тъмните петна да напуснат полезрението ми и преглътнах, за да облекча пресъхналото си гърло.

Чувството ми беше познато — подобни коремни спазми означаваха само едно. Болна. Бях болна навръх рождения си ден.

Станах мудро от леглото и на път към вратата облякох пижамата си със символа на Батман. Мама щеше да ми е още по-бясна, ако разбереше, че съм спала с хубавата си риза; сега беше намачкана и пропита с пот, независимо от студа, напирещ откъм прозореца на стаята ми. Но пък нищо чудно мама да се чувстваше гузна заради предишната вечер и да ми позволи да си остана вкъщи като някакъв вид извинение.

Не бях стигнала дори средата на стълбището, когато видях хаоса във всекидневната. Оттук изглеждаше така, сякаш стадо диви животни бяха проникнали в дома ни и се бяха заели да разхвърлят възглавници, да преобръщат столове и да трошат всички стъклени свещници, които бяха подредени по вече спуканата масичка за кафе. Всички снимки от полицата над камината лежах по земята, обърнати с лицето надолу; същото важеше и за училищните портрети, които мама държеше на масичката зад дивана. Тогава видях книгите. Десетки. Явно в гнева си мама беше изсипала цялата си библиотека на земята. Сега книгите ѝ покриваха килима като шарени бонбони.

Но колкото и страшно да беше положението в стаята, не изпитах нужда да повърна, докато не достигнах последното стъпало, откъдето надуших бекон вместо палачинки.

Семейството ни нямаше много традиции, но палачинките с шоколад на всеки рожден ден бяха една от малкото и точно нея никога не забравяхме. През последните три години родителите ми бяха забравяли да оставят мляко и курабийки за Дядо Коледа, бяха забравяли уговорката ни да ходим на къмпинг през уикенда около всеки Ден на независимостта и дори веднъж бяха забравили да отпразнуват Деня на свети Патрик. Но да забравят рожденическите палачинки?

А може би просто мама ми беше достатъчно ядосана, че да загърби традицията. Може би ме беше намразила заради снощните ми думи.

Щом влязох в кухнята, прикривайки очите си от слънчевата светлина, струяща откъм прозореца над мивката, тя стоеше с гръб към мен. Тъмната ѝ коса беше прибрана в нисък, небрежен кок, натезал върху яката на червения ѝ халат. И аз имах същия; тате ни ги беше

купил за Коледа преди месец. *Рубинено червено за моята Руби*, беше обяснил.

Тананикаше си тихичко и обръщаше с една ръка бекона върху печката, докато с другата държеше сгънат вестник. Не знам коя песен се беше забила в главата ѝ, но при всички случаи беше ведра и закачлива, което за миг ме наведе на мисълта, че може би всичко си беше наред. Беше преживяла снощната случка. Щеше да ме остави у дома. След като месеци наред се беше гневела и разстройвала за най-малкото нещо, доброто ѝ настроение най-сетне се беше възвърнало.

— Мамо? — Не ме чу, затова повторих по-високо: — Мамо?

Тя се завъртя толкова бързо, че бутна тигана от печката и за малко да изпусне сивия вестник върху газовия огън. Стрелна ръка към копчетата и завъртя едното, докато миризмата на газ не изчезна.

— Не се чувствам добре. Може ли да си остана вкъщи днес?

Тя не ми отвърна, дори не мигна. Челюстите ѝ се мърдаха, триеха се една в друга, но успя да намери гласа си чак когато отидох до масата и седнах.

— Как... как влезе тук?

— Имам силно главоболие и коремът ми е зле — поясних аз, облягайки лакти върху масата. Знаех, че не обича да мрънкам, но не очаквах да дойде до масата и да сграбчи отново ръката ми.

— Попитах те как влезе тук, момиче. Как се казваш? — Гласът ѝ звучеше странно. — Къде живееш?

Колкото повече бавех отговора си, толкова повече се затягаха пръстите ѝ около ръката ми. Това трябваше да е някаква шега, нали? Да не би и тя да беше болна? Понякога лекарствата за настинки ѝ действаха странно.

Странно. Не стряскащо.

— Знаеш ли името си? — повтори тя.

— Ау! — изкрещях аз и опитах да измъкна ръката си от хватката ѝ. — Мамо, какво ти става?

Тя ме вдигна грубо на крака.

— Къде са родителите ти? Как влезе в дома ми?

Нещо в гърдите ми се стегна до пределна точка.

— Мамо, мамо, защо...

— Престани — изсъска тя. — Спри да ми викаш така!

— Ама какво...? — Не можах да довърша изречението си, защото ме завлачи към вратата на гаража. Босите ми крака се пързалиха по дървото и кожата им направо гореше. — К-Какво ти става? — Изпищях. Опитах да се изтръгна от ръката ѝ, но тя дори не ме погледна. Не и докато не стигнахме до вратата за гаража, в която блъсна гърба ми.

— Можем да действаме по лесния или по трудния начин. Виждам, че си объркана, но нека те уверя, че аз не съм майка ти. Не знам как си проникнала в къщата ни и откровено казано, май не искам да знам...

— Аз живея тук! — изкрещях ѝ. — Живея тук! Аз съм Руби!

Когато погледите ни отново се срещнаха, не разпознах в нея нищо от нещата, които правеха мама моя майка. Малките бръчици, които се образуваха около очите ѝ, когато се усмихнеше, бяха загладени, а челюстите ѝ се бяха вкопчили в следващите ѝ думи. Гледаше към мен, но не ме виждаше. Не че бях невидима, но просто не бях Руби.

— Мамо — проплаках аз. — Съжалявам, не исках да те ядосам така. Много съжалявам, много! Моля те, обещавам вече да съм добричка... днес ще отида на училище и няма да се оплаквам, че ми е лошо, и ще почистя стаята си. Съжалявам, моля те, спомни си. Моля те!

Тя сложи едната си ръка върху рамото ми, а другата — върху дръжката на вратата.

— Съпругът ми е полицаи. Той ще ти помогне да се прибереш у дома. Почакай тук. И не пипай нищо.

Тя отвори вратата и ме избути в ледения януарски въздух. Аз залитнах назад и паднах върху мръсния, покрит с петна от автомобилно масло цимент, избягвайки на косъм сблъсък с колата ѝ. Чух вратата да се затваря зад мен и щракването на ключалката. Чух я да вика татко толкова ясно, колкото чувах и песента на птиците от храсталациите пред тъмния гараж.

Дори не ми светна лампата.

Изправих се на четири крака, без да обръщам внимание на хапливия студ по голата си кожа. Хвърлих се в посока на вратата и заопипвах слепешком стената, докато не я намерих. Започнах да натискам дръжката с мисълта, надеждата, упованието, че всичко това е

просто изненада за рожденичката... и че като вляза вътре, на масата ще ме чака чиния с палачинки и татко ще дойде с подаръците, и всички ще успеем — ще успеем — ще успеем да забравим снощната случка, независимо от доказателствата в съседната стая.

Вратата беше заключена.

— Съжалявам! — изпищях и заблъсках с юмруци по дървото. — Мамо, съжалявам! Моля те!

Секунда по-късно едрият силует на татко се очерта на светлината от стаята. Видях яркочервеното лице на мама над рамото му, но той се обърна да я прогони, след което се пресегна да светне лампата в гаража.

— Тате! — викнах аз и го прегърнах през кръста. Той ми позволи да задържа ръцете си там, но в замяна получих единствено леко потупване по гърба.

— В безопасност си, спокойно — увери ме той с обичайния си нежен, дълбок глас.

— Тате, нещо е станало с мама — бръщолевех аз. Сълзите прогаряха бузите ми. — Не исках да я разстройвам така! Трябва да й помогнеш, чу ли? Тя... тя...

— Знам, вярвам ти.

Тогавата отлепи внимателно ръцете ми от униформата си и двамата седнахме на стъпалото пред червеникавокафявата кола на мама. Той ровеше в джобовете си за нещо, докато изслушваше историята ми за случилото се преди малко. Накрая извади малък бележник.

— Тате — подхванах отново, но той ме прекъсна, вдигайки ръка помежду ни. Ясно, не искаше да го докосвам. Бях го виждала да прави нещо подобно, когато веднъж ме заведе в полицейското управление. Тогавата подходи по същия начин с едно дете, само дето то имаше насинено око и счупен нос. Непознато дете.

Всяка надежда, бълбукаща в душата ми, се пръсна на хиляди парченца.

— Мислиш, че си разстроила родителите си, така ли? — попита той, когато успя да вземе думата от мен. — Нека позная, избягала си от дома си, защото те е било страх, че ще те накажат?

Станах от земята. *Това е моят дом!* — искаше ми се да изкрещя. — *Вие сте родителите ми!* Но гърлото ми сякаш се беше запушило.

— Можеш да ми кажеш — продължи с приятелски тон баща ми. — Няма да позволя на никого да те нарани. Просто трябва да ми кажеш как се казваш, а след това ще отидем в управлението да се обадим на...

Не знам точно коя част от думите му успя да ме пречупи напълно, но без да осъзная, стрелнах юмрук към него и го заблъсках отново и отново, сякаш така щях да го вразумя.

— Аз съм твое дете! — изпищях. — Аз съм Руби!

— Успокой се, Руби — нареди ми той и хвана китката ми. — Всичко ще е наред. Ще звънна в поделението и тръгваме натам.

— Не! — изкрещях отново. — Не!

Той ме отблъсна леко, стана и се запъти към вратата. Ноктите ми закачиха ръката му и чух как изохка. Дори не се обърна назад, преди да затвори.

Останах сама в гаража, на няколко метра от синьото ми колело. От палатката, в която бяхме лагерували десетки пъти, от шейната, на която едва не бях счупила ръката си. И къщата, и гаражът бяха осеяни с частици от мен, но мама и татко не можеха да ги напаснат. Не виждаха пъзела сглобен.

Накрая явно бяха мернали снимките ми във всекидневната или се бяха качили в разхвърляната ми стая.

— ... това дете не е мое... Руби! — чувах как крещи мама. Несъмнено говореше с баба. Баба щеше да ѝ обясни нещата. — Аз нямам дете! Не е моя... вече им се обадох, недей да... престани! Не съм луда!

Трябваше да се скрия. Не биваше да му позволявам да ме води в полицейското управление, но и не можех да се обадя на 911, за да извикам помощ. Дали пък нямаше сами да се съвземат след известно време? Втурнах се към пластмасовите контейнери за съхранение на вещи в другия край на гаража, промъквайки се покрай колата на мама. Оставаха ми само още една-две стъпки, преди да скоча в най-близкия и да се заровя под одеялата. Ала гаражната врата се отвори преди това.

Не докрай, но достатъчно, за да видя снега по входната алея, премръзналата трева и панталоните на нечия тъмна униформа. Примижах и вдигнах ръка да блокирам ослепителната бяла светлина. Главата ми отново запулсира, но хиляда пъти по-болезнено отпреди.

Мъжът в тъмната униформа коленичи в снега. Очите му бяха скрити от слънчеви очила. Виждах го за пръв път, но все пак не познавах всички полицаи от поделението на татко. Този изглеждаше по-възрастен. По-сериозен.

Махна ми да го доближа с думите:

— Тук сме, за да ти помогнем. Излез, ако обичаш.

Направих колеблива стъпка към него, после още една. Това е полицаи — повтарях си. — Мама и татко са болни и се нуждаят от помощ. Тъмносинята му униформа изглеждаше все по-тъмна с всяка моя стъпка, сякаш беше подгизнала от дъждовна вода.

— Родителите ми...

Полицаят не ми позволи да довърша.

— Излез, миличка. Вече си в безопасност.

Чак когато босите пръсти на краката ми докоснаха снега и мъжът сграбчи грубо косата ми, за да ме издърпа през отвора, осъзнах, че униформата му всъщност е черна.

Щом най-сетне дойдох в съзнание сред сивкавата светлина, познатата извивка на задната седалка и миризмата на лимонов почистващ препарат ми подсказаха, че съм в Бети.

Двигателят ѝ не работеше и пътят не прелиташе покрай мен, но ключовете висяха от таблото и радиото свиреше. Боб Дилън шепнеше първия куплет от *Forever Young* през колонките.

Песента секна рязко и на нейно място прозвуча смутеният глас на радиоводещия.

— ... оп, прощавайте. — Мъжът се засмя напрегнато. — Нямам представа защо на компютъра му щукна да пусне точно това парче. Все пак е в списъка със забранени песни. Ъ... и така... обратно към... музиката. Следва едно парче по желание на Бил от Съфолк. *We Gotta Get Out of This Place* на *The Animals*.

Отворих едното си око и неуспешно опитах да се надигна. Главата ми пулсираше толкова брутално, че ми се наложи да стисна зъби, за да не повърна върху себе си. Минаха цели пет минути, преди да събера сили да докосна епицентъра на болката — дясното ми слепоочие. Пръстите ми обходиха раздраната, изпъкнала повърхност на кожата ми, усещайки всеки шев по нея.

Дунди.

Придърпах дясната си ръка пред себе си. Чувствах я заспала и безполезна, докато кръвта не започна да я изпълва отново. Тогава изтръпна болезнено и направо пламна. Но болката беше хубаво нещо. Успя да изтръгне и останалата част от тялото ми от летаргията.

И ми напомни за всичко.

Трябваше да се махна оттук. Сега, преди да са се върнали. При мисълта, че ще ги видя отново, в гърдите ми се загнезди познатото напрежение.

Те знаят.

Знаят.

Тогава заплаках. Не се гордеех с това, но знаех, че няма начин да преживя всичко наново, без да рухна. Отвън се чува стъпки.

— ... че е твърде опасно. — Дунди. — Май е най-разумно да се разделим с нея.

— Не ми се говори за това в момента. — Лиъм звучеше тревожно.

Хванах един от предпазните колани и се набрах на него. Плъзгащата врата беше широко отворена и виждах Дунди и Лиъм, щръкнали пред малък огън, обграден с камъни. Небето притъмняваше с нощта.

— А кога ще ти се говори? — попита Дунди. — Никога? Просто ще се преструваме, че нищо не е било, така ли?

— Зу ще се върне всеки момент...

— Добре! — изкреця Дунди. — Добре! И тя има право на глас... Решението е на всички ни, не само твое!

Досега не бях виждала лицето на Лиъм толкова зачервено.

— И какво искаш да направим? Да я зарежем?

Да — помислих си аз. — *Точно това трябва да сторите.* И тъкмо прескачах средната седалка, за да им го кажа, когато Дунди се стрелна напред и хвърли Лиъм на земята, без дори да го докосва. Лиъм стисна устни, вдигна ръка и буквално изтегли земята изпод краката на приятеля си. Дунди тупна в чакъла, обездвижен от смайване.

Лиъм също остана на земята, притиснал юмруци към очите си.

— Защо ни го причиняваш? — извика Дунди. — Да не би да искаш да те заловят?

— Знам, знам — отвърна той. — Всичко е по моя вина. Трябвало е да съм по-внимателен...

— Защо просто не ми каза? — продължаваше Дунди. — През цялото време ли си знаел? Защо си ни лъгал? Искаш ли изобщо да се прибереш, или...

— Чарлс!

Името му излетя с пукот от гърлото ми. Звучах непознато дори за себе си, но момчетата разпознаха гласа ми веднага. Лицето на Дунди поохладня, като се обърна към мен. Лиъм стана от земята.

— Сама ще си тръгна, така че... престанете да се карате, ясно? — обявих аз. — Съжалявам, че ви излъгах. Знам, че трябваше да ви оставя още в началото, но исках да ви помогна да се приберете, защото и вие ми помогнахте, и много съжалявам, толкова много...

— Руби — извика Дунди. После повтори още по-силно: — Руби! О, за бога... говорим за Черната Бети, не за твоя Оранжева милост.

Замръзнах намясто.

— Ама аз... реших, че... бих разбрала, ако решите да ме зарежете...

— Хъ? — Лиъм изглеждаше ужасен. — Оставихме радиото включено нарочно: за да не си помислиш, че сме те изоставили, като се събудиш.

Бог да ми е на помощ, това ме накара да заридая още по-силно.

Що се отнася до плачещо момиче, почти нищо не е толкова безполезно, колкото едно момче. А когато са двама — е, просто гледаха един в друг безпомощно, вместо в мен. Продължиха да стърчат неловко, докато Дунди не се претраши да протегне ръка и да ме потупа по главата като куче.

— Помислила си, че ще искаме да те зарежем, защото всъщност не си Зелена? — Лиъм звучеше така, сякаш му е трудно да приеме идеята. — Тъй де, неприятно ми е, че не си ни имала достатъчно доверие да ни споделиш истината, но всеки има право на своите си тайни.

— Имам ви доверие, наистина — поправих го аз. — Но не исках да си помислите, че съм ви манипулирала някак, за да ме приемете в групичката си. Не исках да се страхувате от мен.

— Така, първо... — подхвана Лиъм. — От къде накъде ще ни скимне, че си направила някой джедайски номер, за да те приемем в

групичката ни? Гласувахме дали да те вземем. Ние поканихме теб. И второ, обясни ми, ако обичаш, какво лошо има в това да си Оранжев.

— Нямах представа... На какво съм способна.

— Именно — обади се Дунди. — Нямаме представа, но и ние не очакваме награди за нормалност. Влизаш в чужди глави: и какво от това? Ние двамата пък можем да размятаме хората като играчки. Зу пък веднъж взриви един климатик само като мина край него.

Не беше същото, а като че ли не го разбираха.

— Аз обаче не мога да контролирам способностите си като вас — обясних им. — И понякога правя разни неща... лоши неща. Виждам неща, които не бива. Превръщам хората в неща, които не са. Ужасно е. Когато съм в нечия глава, е като да съм в плаващи пясъци; колкото повече опитвам да се измъкна, толкова повече вредя.

Дунди понечи да каже нещо, но се спря. Лиъм се наведе и приближи лице до моето — толкова, че челата ни почти се докосваха.

— Искаме да си с нас — каза той, плъзвайки ръка под косата ми, за да обхване тила ми с длан. — Искяхме същото нещо вчера, искаме го днес и ще го искаме утре. По никакъв начин не можеш да ни разубедиш. Ако си изплашена и не разбираш шантавите си способности, ще ти помогнем. Но дори за миг не си помисляй, че просто ще те изоставим. — Изчака да го погледна в очите, преди да добави: — Затова ли реагира така, когато ти казах, че Беглеца може да е от Оранжевите? Затова ли искаш да го намериш, или просто искаш да се прибереш при баба си? Защото и в двата случая, скъпа, ще ти помогнем.

— И двете — отвърнах аз. *Грешно ли беше да искам и двете?*

Бях спряла да плача, но чувствах дробовете си лепкави, натежали и ми беше твърде трудно да си поема дори глътка въздух. Не знам защо мозъкът ми изпадна в такава летаргия, но нарочно не мислех по въпроса. Лиъм и Дунди ме хванаха за ръка. Вдигнаха ме от микробуса и ме отведоха до пукация огън.

— Къде сме? — попитах накрая аз.

— Някъде между Северна Каролина и Голямото мрачно блато, надявам се — обясни Лиъм, потривайки гърба ми с длан. — Югоизточна Вирджиния. Така, ти вече си будна, но трябва да проверя Зу. Вие двамата стойте тук.

Дунди кимна, изпратихме Лиъм с мълчаливи погледи, после той се обърна към мен.

— Руби — подхвана със свършено сериозен глас, — ще ми кажеш ли кой е президентът?

Примигнах насреща му.

— А ти ще ми кажеш ли защо питаш?

— Помниш ли какво се случи?

Помнех ли? Споменът беше размит в съзнанието ми, сякаш наблюдавах нечий чужд сън.

— Агресивен мъж — отговорих накрая. — Пушка. Главата на Руби. Ау.

— Престани, говоря сериозно!

Докоснах шевовете по челото си и отново изтръпнах.

— Имаш ли нещо против да говориш по-тихо? Имам чувството, че главата ми всеки момент ще се пръсне.

— Е, така ти се пада, задето ни уплаши. Ето, пийни си. — Той ми подаде остатъка от бутилката ни с вода. Нямаше значение, че водата е стара и топла; изпих я на един дъх. — Баща ми все разправяше, че травмите по главата обикновено изглеждат по-тежки, отколкото всъщност са, но аз най-открито си помислих, че си труп.

— Благодаря, че си ме зашил — казах аз. — Приличам на Франкенщайн, но май е уместно, като се имат предвид обстоятелствата.

Дунди въздъхна тягостно.

— Франкенщайн е името на лекаря, създал чудовището, не на самото чудовище.

— Не можа да се стърпиш, нали?

— Хич не ми се подигравай. Ти не си запозната с класическата литература, не аз.

— Странно, като се замисля, май точно тази книга я нямаше в библиотеката на Търмънд. — Коментарът ми прозвуча по-остро, отколкото бях възнамерявала, но не ми беше приятно да ми се напомня, че нивото ми на образование е като на десетгодишна.

Той въздъхна дълбоко и прояви благоприличието да сведе гузно очи.

— Просто... внимавай, чу ли? Сърцето ми не може да понесе много стрес.

През цялото време, докато Дунди и Лиъм ме бяха успокоявали, една част от мен се беше мъчила да си изясни разговора помежду им, който бях подочула. Колкото и ужасяващо да звучеше, разбирах защо е нужно да зарежем Бети. СОП и преследвачите вече я познаваха. Но бях усетила и нещо друго в думите им — друг повод за напрежение между тях. Май се досещах какъв беше, но не можех да попитам Лиъм. Трябваше ми истината, не някоя захаросана нейна версия. Само Дунди можеше да ми сервира жестоката реалност.

Но и него се колебаех да попитам, тъй като видях на земята до краката му *Хълмът Уотършип*. И в главата ми се завъртя онова изречение, което адски ме беше ядосало, когато я бях прочела като дете.

Зайците се нуждаят от достойнство и най-вече от готовност да приемат съдбата си.

Героите на книгата се натъкнаха на един зайчарник — цяла общност от зайци, които приемаха храна от хората, но с уговорката, че някои от тях ще платят с живота си за това. Не се бунтуваха срещу системата, защото им беше по-лесно да се примирят със загубата на свободата си, да забравят какъв е бил животът, преди да ги оградят с мрежа, отколкото да скитат по света в търсене на подслон и храна. Бяха стигнали до решението, че жертването на малка част от тях си струва заради временното удобство на мнозинството.

— Винаги ли ще е така? — попитах накрая, като свих колене до гърдите си и зарових лице в тях. — Дори след като намерим *Ийст Ривър*? Винаги ли ще се оглеждаме за Лейди Джейн? Струва ли си изобщо?

... готовност да приемат съдбата си. В нашия случай съдбата ни беше повече да не зърнем семействата си. Вечно да ни преследват и да се крием по най-тъмните ъгълчета на земята. Накрая късметът щеше да ни предаде — не можехме да живеем така. Не беше заложено в природата ни.

Той сложи тежка длан върху главата ми, но мина доста време, преди да формулира отговора си.

— Възможно е никога нищо да не се промени — каза накрая. — Но не искаш ли да си наоколо, ако случайно настъпи промяна?

Не знам дали пушекът от огъня ме успокои, или внезапната поява на Зу, която се връщаше от оглед на съседния лагер. Тя дойде да ме прегърне, а момчетата се заеха да събират остатъците от храната ни.

— Значи, така си се досетила? — подхвана Лиъм. — Видяла си нечий спомен за уликата?

Кимнах с глава.

— Май така не звучи особено впечатляващо, а?

— Не... не, напротив — побърза да отрече Лиъм и добави: — Просто се опитвам да си представя как изглежда съзнанието на онова хлапе и все ми идва наум блато, гъмжащо от алигатори. Сигурно изживяването е било ужасно.

— Не по-ужасно от това да проникна в главата на човек, когото харесвам — признах си аз.

— А случвало ли се е? — попита Дунди след почти десетминутно мълчание. Лиъм се мъчеше да отвори консервите с плодове и супа с ключовете от Бети.

— Какво да се е случвало?

— Случвало ли се е да проникнеш в нашите мисли? — довърши въпроса си той. Тонът на гласа му беше като на малко детенце, разпитващо за финала на някоя приказка за лека нощ. Нетърпелив. Изненадващ... във всичките ми кошмари, породени от страха, че ще разкрият тайната ми, Дунди понасяше истината най-тежко.

— Разбира се, че е в мислите ни — отговори вместо мен Лиъм, напрягайки сили да отвори поредната консерва. — Руби е една от нас.

— Не това имах предвид — изпуфтя Дунди. — Просто искам да знам как става. Досега не съм срещал никого от Оранжевите. В Каледония няхахме.

— Навярно защото правителството ги е ликвидирало всичките — обясних аз и отпуснах ръце в скута си. — Поне това им се случваше в Търмънд.

Лиъм вдигна тревожен поглед.

— Как така?

— През първите ми две-три години там имахме деца от всички цветове, дори Червени и Оранжеви — поясних аз. — Но... никой не знае със сигурност как и защо се случи. Някои смятаха, че са ги изгонили заради всички неприятности, които причиняваха, но се

носеха слухове, че ги местят в друг лагер, където правят всевъзможни опити с тях. Просто една сутрин се събудихме и всички Червени, Оранжеви и Жълти вече ги нямаше. — Сега мисълта ме ужасяваше не по-малко от тогава.

— Ами ти? — подкани ме Дунди. — Как си успяла да им се изплъзнеш?

— Още от самото начало се преструвах на Зелена — отговорих. — Видях колко уплашени са соповците от Оранжевите деца, затова изиграх номер на учения, който провеждаше класификационния ми тест. — Следващите думи напуснаха устата ми с голяма трудност. — Онези деца... бяха доста сбъркани. Може и да са били така още преди да развият способностите си, а може и да са се мразили заради тях, но въпросът е, че правеха ужасни неща.

— Например? — подкани ме Дунди.

О, боже, дори не можех да говоря за това. Бях физически неспособна да им споделя за стотиците играчки, които си играеха с войниците от СОП. За това как трябваше да търкаме пода в столовата, след като един Оранжев беше наредил на един от войниците да влезе вътре и да открие огън срещу всичките си колеги. Стомахът ми се преобърна и дори вкусих металическата горчилка на кръвта. Подуших я. Спомних си колко трудно ми беше да почистя ноктите си от нея.

Дунди отвори уста, но Лиъм вдигна ръка да го спре.

— Просто знаех, че трябва да се защитя някак.

Защото, откровено казано, аз също се страхувах от Оранжевите. Имаше нещо сбъркано в тях. В нас. Сигурно беше резултат от постоянната врява, в която живеехме заради сблъсъка с чувствата и мислите на всички околни. С времето се научавахме да блокираме част от тях, да градим тънка стена между собственото ни съзнание и това на другите хора, но дотогава отровните им мисли вече ни бяха опорочили. Някои прекарваха толкова много време извън собствените си глави, че не бяха на себе си, когато се завърнеха.

— Е, сега вече разбирате — завърших аз — каква грешка допуснахте, като ми позволихте да остана с вас.

Зу клатеше глава, смаяна от твърдението ми. Дунди потри очи, скривайки изражението си. Само Лиъм имаше смелостта да ме погледне в лицето. И в погледа му нямаше нито отвращение, нито

страх, нито която и да било от хилядите грозни емоции, които имаше пълното право да изпита — само разбиране.

— Опитай да си представиш къде щяхме да сме без теб, скъпа — каза тихо, — и може би тогава ще проумееш какъв късмет сме извадили с теб.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Тази нощ спяхме в микробуса, всеки на своя седалка. Отстъпих на Зу най-задната и останах на предната до Лиъм. Чувствах се напрегнато в тишината и сънят не ме навести лесно, колкото и да го канех.

Някъде около пет сутринта, тъкмо когато бях на път да се предам на мъглата, забулила мозъка ми, усетих нечий пръст върху тила си. Обърнах се и видях Лиъм, който току-що се бе разбудил.

— Говореше си нещо насън — прошепна той. — Добре ли си?

Надигнах се на лакът, потривайки сънени очи. Дъждът се беше събрал на ситни капчици по напуканото предно стъкло, досущ като фина дантела. Рано или късно по-едрите капки се търкулваха надолу и оставяха следи, приличащи на бримки в тъканта.

Гората отпред представляваше смътна и смуцаващо неясна картина като от нечий чужд сън, но вътре в микробуса всичко изпъкваше с поразителен контраст. Очертанията на седалките, бутоните по таблото — можех дори да разчета ситните буквички по копчетата на ризата на Лиъм.

На тази странна светлина виждах всички синини и рани по лицето му — някои тъкмо зарастаха, а други вече се бяха превърнали в белези. Но вниманието ми привлече не синината върху бузата му — същата онази, която му бях причинила преди няколко дни и човешки живота, — а щръкналата, извита около ушите и врата му коса. Бурята я беше оцветила в тъмномедено, но мекотата ѝ си оставаше същата. Направо ми се искаше да протегна ръка и да я докосна.

— Какво? — прошепна той. — Защо се усмихваш?

Пръстите ми доближиха косата му в опит да я пригладят. Осъзнах какво правя чак след цяла минута, откакто Лиъм вече бе затворил очи, притискайки глава към допира ми. Гърдите ми пламнаха от срам, но той хвана ръката ми, преди да я отдръпна, и я пхна под брадичката си.

— Не — прошепна, когато пробвах да я извадя оттам. — Вече си е моя.

Опасност. Голяма опасност. Прогоних натрапчивото гласче в дъното на съзнанието си, откъдето не можеше да прекъсва удоволствието от допира му.

— Рано или късно ще трябва да си я взема. — Въпреки това му позволих да я прокара по наболата си брада.

— Жалко.

— ... бисквитки... — въздъхна някой зад нас. — Даааа...

Обърнахме се към задната седалка, където Дунди се наместваше удобно, все още спейки дълбоко.

Притиснах длан към устата си, за да възпра смеха си. Лиъм завъртя очи с усмивка.

— Сънува храна — обясни ми. — Често.

— Поне сънищата му са хубави.

— Да — съгласи се Лиъм. — Голям е щастливец.

Отново надникнах към свитото на кълбо тяло на Дунди и чак сега осъзнах колко студено беше в микробуса без включено парно.

Лиъм отпусна глава върху свободната си ръка, а пръстите на другата преплете с моите. Като че ли изучаваше единната им форма, естествения начин, по който палецът ми лежеше върху неговия.

— Ако пожелаеш — подхвана той, — би ли могла да видиш сънищата му?

Кимнах с глава.

— Но те са си негови.

— И все пак си го правила преди?

— Несъзнателно.

— На мен?

— На момичетата от колибата ми в лагера — обясних. — На Зу онази нощ в мотела. Влизала съм и в твоите мисли... веднъж. Но не и в сънищата ти.

— Преди два дни — досети се той. — До закусвалнята.

Инстинктът ме накара да отдръпна ръката си, да го пусна, преди той да ме е пуснал, но той не ми позволи.

— Недей — каза. — Не съм луд.

Опря ръцете ни в челото си и дори не ме погледна, когато попита:

— Това влошава ли нещата? Допирът. По-трудно ли ти е да контролираш способностите ти?

— В някои случаи — признах си аз. Не знаех как да го обясня, защото никога не ми се беше налагало. — Понякога, когато съм уморена или тъжна, улавям нечии мисли или спомени, но мога да избегна пълното въвлечане, ако не докосвам човека. Допирът в такова положение... действа като автоматична връзка.

— Така си и мислех. — Лиъм въздъхна и отново затвори очи. — Знаеш ли, в началото правеше всичко възможно да не ни докосваш. Все се питах дали в лагера не са те научили така, защото всеки път, когато някой от нас опиташе да те доближи или заговори, ти подскачаше като ударена от ток.

— Не исках да ви нараня — прошепнах.

Той отвори очи, бяха някак по-ярки отпреди. Кимна към заключените ни пръсти.

— Това пречи ли ти?

— На теб пречи ли ти? — обърнах въпроса му аз. Веднага разпознах изражението му: беше почти същото като скръбта, която бе превзела лицето му при закусвалнята, докато ми разказваше за лагера си.

— За какво мислиш?

— За това колко е странно, че сме заедно само от две седмици, а имам чувството, че те познавам от много по-отдавна — отвърна той. — И за това колко е объркващо да те чувствам позната в толкова отношения, а в други... Та аз дори не знам какъв е бил животът ти, преди да влезеш в лагера.

Какво можеш да му кажа? Нима истината за онова, което бях сторила на родителите ми и Сам, нямаше да го накара да пусне ръката ми като опарен?

— Това е място, където лъжите са ненужни — каза той, махвайки с ръка помежду ни. — Нали ти ми го каза?

— Запомнил си?

— Естествено — отвърна той. — Защото все се надявам да важи и за теб. Ще ми се, ако те попитам защо не искаш да се върнеш при родителите ти, да ми кажеш истината, или ако те попитам какво е било в Търмънд, да спреш да ме лъжеш. Но пък съзнавам, че не е

справедливо от моя страна, тъй като и аз самият не изгарям от желание да говоря за семейството си. Имам чувството, че... тези...

Обърнах се към него и изчаках да сглоби мисълта си.

— Не знам дали изобщо мога да го обясня — продължи той. — Трудно е да се опише с думи. Тези неща... тези спомени... са мои, разбираш ли? Лагерът не можа да ми ги отнеме и си мисля, че не съм длъжен да ги споделям с никого, ако не искам. Сигурно звучи глупаво.

— Не звучи глупаво — отрекох аз. — Никак даже.

— А с теб искам да споделям всичко. Всичко. Но не знам какво да ти кажа за Каледония — продължи той. — Не знам какво да ти кажа, така че да не ме намразиш. Постъпих неразумно и се срамувам от действията си... и знам — знам, — че Чарлс и Зу обвиняват мен за случилото се. И знам, че Коул вече е разказал всичко на майка ми, а тя на Хари, и от тази мисъл направо ми прилошава.

— Постъпил си така, както е било редно — казах аз. — Сигурна съм, че го разбират.

Той поклати глава и преглътна сухо. Протегнах свободната си ръка да отместя кичурите коса от очите му. Начинът, по който извърна лице към мен, затвори очи и надигна брадичка, ми даде смелост да го направя отново. Пръстите ми проследиха естествените вълнички на косата му и скътаха медените кичури зад ухото му.

— Какво следва? — прошепнах.

— Трябва да събудим останалите — отговори той. — Време е да продължим. Пеш.

Ръката ми замръзна, но беше повече от ясно, че вече го е решил.

— И защо да бързаме? — попитах нежно.

В дясното ъгълче на устата му, където белегът пресичаше устните му, изплува усмивка.

— Нека поспят още няколко часа.

— А после?

— После хващаме пътя.

Два часа прелетяха покрай нас. Явно и двамата бяхме заспали, защото, когато отворих очи, влагата по стъклото беше започнала да се изпарява и шепа слънчеви лъчи бяха успели да си пробият път до горския килим.

Като се размърдах, Лиъм също се събуди. Първата ни работа беше да се протегнем добре, тъй като целите бяхме схванати от неудобната позиция, в която бяхме спали. Чак когато дойде време да пусна ръката му, усетих колко студено беше в колата.

— Ставайте, отбор — каза Лиъм. Протегна се назад да шляпне коляното на Дунди и рамото му изпука. — Време е да уловим мига, както се казва.

След около час вече стояхме пред черния микробус и чакахме Зу да направи последна проверка под седалките. Закопчах карираната си риза догоре и увих един червен шал от супермаркета цели три пъти около врата си — не защото ми беше толкова студено, а защото скриваше обезпокоителното кърваво петно по предницата на ризата.

— Гадост. — Лиъм се наведе към мен с мрачно изражение и извади косата ми от яката. — Искаш ли да ти дам моята?

Усмяхнах се и вдигнах ципа на якето му. Челото още ме болеше и шевовете бяха доста грознички, но, общо взето, се чувствах по-добре.

— Толкова ли е зле?

— Като в *Злите мъртви 2*. — Лиъм започна да тъпче няколко от дрехите си в моята раница. Нещо червено се появи в ръката му. — Направо щеше да ми докараш инфаркт, Зелена.

— Вече не можеш да й викаш Зелена — изтъкна Дунди. Тъкмо вземаше трудното решение кои книги да остави и кои да вземе със себе си, и като че ли избра *Хълмът Уотършип*, *Сърцето е самотен ловец* и една, за която дори не бях чувала: *Хауърдс Енд*. Раздели се с *Шпионинът, който дойде от студа* и *Врява и безумство*, която Дунди наричаше *Скука и депресия*.

— Да — потвърдих аз. — Дотук бяхме със Зелена...

— Готова ли си? — провикна се Лиъм към Зу. Малката вдигна палци и той праметна розовата ѝ чанта през едно рамо, а моята раница през другото. — А ти ще приключиш ли поне през този век, Мериън Библиотекарката? Нали уж ти държеше да се махаме оттук.

Дунди му показва среден пръст, после опря длани в капака на куфара си и натисна с всички сили, за да го затвори. Аз се наведох да му помогна, само и само да не гледам изражението на Лиъм, докато се сбогуваше с очуканата Черна Бети. Зу плачеше беззвучно и той беше

преметнал ръка през раменете ѝ. Дори Дунди гледаше колата с нетипична нежност, стиснал с пръсти плата на панталона си.

Вече разбирах защо се разделяме с Бети; преследвачът, придружавал Лейди Джейн, все още ни застрашаваше, а и не беше изключено шефката му да е докладвала за колата на каквато там наемническа мрежа използваша преследвачите. Но и разбирах защо Лиъм страдаше толкова по разнебитения микробус. В Западна Вирджиния минавахме само през изоставени, безлюдни градчета, но тукашните градове все още се държаха, от което следваше, че по пътищата щеше да има повече хора, а Бети определено се набиваше на очи с куршумените си дупки и напукани прозорци. Отгоре на всичко вече карахме на изпарения, а нямаше друг начин да се сдобием с бензин, освен да източваме от резервоарите на изоставените край пътя автомобили. Трафикът обаче беше твърде натоварен за целта.

Лиъм ни беше закарал възможно най-близо до езерото Принс, но никой не знаеше колко път пеша ни чака дотам.

— Струва ми се, че трябва да направим нещо — отбеляза той. — Например да я изпратим на сал в морето и да я запалим. Да я изпратим с почести.

Дунди вдигна вежда.

— Това е микробус, не викинг.

Зу се откъсна от ръцете му и тръгна наляво към гората. Лиъм потри смутено тила си.

— Ей — подхвана той, — няма нищо, ще...

Но когато Зу се върна в полезрението ни, не беше с празни ръце. Държеше четири жълти цветенца — някакви диви бурени. От онези, които ни караха да плевим от градината на Търмънд всяка пролет.

Тя отиде до микробуса, изправи се на пръсти и вдигна най-близката чистачка. После подреди цветята в редица по напуканото стъкло.

Нещо студено и мокро се заплете в миглите ми. Не бяха сълзи, а ситен дъждец — от онзи, който те накусва бавно, но сигурно, и кара зъбите ти да тракат от студ. В този момент осъзнах колко несправедливо беше, че не можехме да се върнем в уютната коруба на Бети; че ако изобщо се доберяхме до *Ийст Ривър*, щяхме да сме подгизнали и схванати с дни наред.

Това возило им беше служило като убежище. На мен също. А сега губехме и него.

Пъхнах ръце в джобовете си, извърнах поглед и тръгнах към гората. Пръстите ми напипаха нещо твърдо и гладко и дори не ми се наложи да го извадя от джоба си, за да се досетя, че това е паникбутонът. В началото го бях задържала, тъй като се съмнявах, че ще успея да ги опазя сама, а сега... сега вече ми идеше да го пусна в калта. Лиъм беше потвърдил всичките ми подозрения, но ми се струваше глупаво да го изхвърля точно в този момент, когато можеше да ни се наложи да използваме тях, както те щяха да използват нас. Ако ни погнаха онези от СОП или преследвачи, щях да натисна копченцето и агентите на Лигата щяха да отвлекат вниманието им за достатъчно дълго, че да се измъкнем всички.

Въпреки това се срамувах от облекчението, което ми донесе мисълта, че Кейт, с всичките ѝ обещания да се погрижи за мен, все още беше някъде наоколо и чакаше да натисна копчето, за да се появи.

Лиъм смяташе, че най-лесният и бърз начин да отведе малката ни групичка до *Ийст Ривър* беше да се придържаме към пътищата, по които щяхме да минем с Бети. Движехме се достатъчно близо до шосето, че да чуваме колите и да виждаме дългите, сребристи тела на камионите с периферното си зрение, без те да забелязват нас — или поне така ни уверяваше Лиъм. И той самият беше прекосил по този начин почти цяла Вирджиния след бягството си от Лигата.

Тъкмо обсъждахме дали Дунди беше счупил големия пръст на крака си в един изскочил над земята корен, когато клаксонът на някакъв камион проряза горската тишина. Последвалите бумтежи бяха много по-лоши — грохотът на нещо тежко, преобърнало се на една страна, и отекващият трясък на счупен метал.

Всички подскочихме — аз пуснах ръката на Зу, за да покрива ушите си. Точно преди сблъсъка гумите на пикапа изпищяха по асфалта, подобно на предупредителния сигнал преди „Белия шум“.

Лиъм се пресегна и отлепи внимателно ръцете от ушите ми.

— Ела с мен за малко. — После се обърна към другите. — Вие пазете багажа.

Още преди пронизителният звук да отшуми, чухме писъци. Не отчаяни — онези, които извираха от гърлата на ужасени, ранени или съкрушени от скръб хора. Това бяха бойни крясъци. Оглушителни бунтовнически резове. В никакъв случай не можехме да вземем Зу и Дунди с нас. Затова ги оставихме да наглеждат багажа, а с Лиъм се втурнахме към крайната редица дървета, които ни отделяха от мокрото шосе.

Камионът лежеше на една страна по средата на пътя, сякаш някой го беше захвърлил като играчка. Приклекнахме зад дърветата и стомахът ми се сви от миризмата на изгоряла гума и пушек; тревожех се дирята от искри пред нас да не лумне в огнена стена.

Лиъм се надигна и почти успя да изскочи на банкета, преди да сграбча лакътя му.

— Какви ги вършиш? — Наложих ми се да крещя, за да надвикам трополенето на дъжда върху вълнистото тенекиено тяло на каросерията.

— Шофьорът...

Нуждаеше се от помощ, да, знаех го, и може би постъпвах бездушно, студенокръвно, но не исках Лиъм да се излага на такъв риск. Камионите не се преобръщаха ей така. Или имаше друга кола, която не виждахме оттук, или...

Или крясъците и катастрофата бяха свързани.

С Лиъм още стърчахме до пътя, когато облечените в черно фигури се изляха от гората от другата страна на шосето. Целите бяха покрити в черно — от скиорските маски на лицата им до черните им обувки. Делеше ни цял път, но видът им ме накара да се вкопча в ръката на Лиъм и да я стисна толкова силно, че пръстите ми несъмнено се отпечатаха по кожата му.

Бяха поне двайсетина; движеха се в тандем, с отработена лекота. Странно, но като ги гледах как излизат на шосето и веднага се разделят на две групи — една се отправя към предницата на камиона, а другата към разсипалите се от каросерията му кашони, — ми заприличаха на футболен отбор. Четиримата, достигнали кабината, се покатериха по металното ѝ тяло и отвориха вратата. Шофьорът, който крещеше нещо на неразбираем език, мигновено се озова на асфалта.

Един от мъжете в черно — доста едър, с рамене колкото Канзас, извади нож от колана си и даде знак на останалите да държат шофьора,

след което притисна сребърното острие към дланта му.

Чух писък, но не осъзнах, че е дошъл от мен, докато главата на черното чудовище не се завъртя към нас. Лиъм подскочи при вида на десетте дула, които ни прицелиха. Първият куршум прелетя достатъчно близо, че да закачи ухото му. Нямах време дори да се обърнем и да побегнем. Стрелбата спря, колкото три от фигурите да се ттурнат към нас с крясъци *На колене!* и *Лица на земята!*.

Исках да избягам. Лиъм явно усети намерението ми, защото вкопчи пръсти в рамото ми и ме натисна надолу, принуждавайки ме да долепя буза в студения груб асфалт. Дъждът се усили и напълни ухото, носа и устата ми с вода, докато се мъчех да сдържа поредния си писък.

— Не сме въоръжени! — чух Лиъм да крещи. — Полека... полека!

— Трай си, задник — озъби му се някой.

Познавах отлично чувството от притиснато към кожата ми дуло на пистолет. Който и да ми го причиняваше този път, най-спокойно стовари коляно върху гърба ми и натисна с цялата си тежест. Металната уста на оръжието студенееше върху бузата ми и усетих как някой заплете ръка в косата ми и дръпна рязко. В този момент се откъснах от болката и вдигнах ръка да хвана нападателя си. Не бях беззащитна — нямаше да позволя да умрем тук.

— Не ги пипайте! — чух Лиъм да крещи. Звучеше умолително. — Моля ви!

— Ооо, не искаш скъпоценните ти листове да се намокрят? — Същият глас отпреди малко. — Май е по-добре да се тревожиш за себе си и девойчето си, не мислиш ли, а? А? — Звучеше като спортист, пренапомпан с адреналин и още кой знае какво.

Някой стъпи върху ръката, с която се мъчех да достигна кожата на врага си. Изпищях сподавено, а Лиъм направи същото зад мен, макар че не можах да обърна глава, за да видя защо.

— Доктор Чарлс Мериуедър — зачете гласът. — *Арлингтън Роуд 2775, Александрия, Вирджиния. Джордж Фийлдс...*

Писмата.

— Спри — извика Лиъм. — Не сме ви направили нищо... не сме видели нищо. Просто...

— Чарлс Мериуедър? — повтори друг глас. Също мъжки, но с по-осезаем южняшки акцент. Едва се чуваше заради силния дъжд. —

Джордж Фийлдс... като Джак Фийлдс?

— Да! — Лиъм загра цяла секунда преди мен. Това беше племе, съставено от деца. — Да, ние също сме пси, моля ви... пси като вас!

— Лий? Лиъм Стюарт? — Чуха се бягащи стъпки.

— Майк? Ти ли си? — отвърна Лиъм.

— О, боже... спрете, спрете! — Пистолетът се вдигна от лицето ми, но все още бях прикована към асфалта. — Познавам го. Това е Лиъм Стюарт! Спрете! Хейс, махни се от него!

— Той ни видя, знаеш правилата!

— Майко мила, да не си оглушал? — изкрещя Майк. — Правилата важат за възрастни. Това са деца, задник такъв!

Не знам дали Лиъм сам успя да се измъкне, или думите на Майк свършиха работа, но го усетих да се надига и отворих очи тъкмо навреме, за да видя как забива рамо в черната фигура върху мен. Веднага напълних гърдите си с въздух.

— Добре ли си? — попита той и обгърна с длани лицето ми. — Руби, погледни ме. Добре ли си?

Изпънах ръце да обхвана неговите и кимнах с глава.

От шестимата души около нас само двама вдигнаха плетените си скиорски маски: едрият — почти с херкулески размери — имаше червендалесто лице и черна боя под очите си, а другият — маслинова кожа и рошава кестенява коса, вързана в къса конска опашка. Вторият беше Майк. Той взе писмата от ръцете на Херкулес и ги притисна в гърдите си.

— Лий, човече, много съжалявам. Не предполагах, че... — Майк се задави от емоции. Лиъм пусна една от ръцете ми, за да го потупа по гърба. — Какво правиш тук, дявол да го вземе?

Лиъм си върна писмата и се пресегна да ме издърпа напред.

— Всичко е наред — успокой ме той. И май така изглеждаше. Останалите хлапета загубиха интерес към нас веднага щом Майк се намеси.

— Божичко, Лий — продължи той, избърсвайки дъждовната вода от лицето си. — Боже мой, не мога да повярвам, че си успял да се измъкнеш.

Лиъм отговори с доста по-сдържан глас.

— Мислех, че си бил с Джош, когато...

— Бях, но успях да прекося полето — обясни той. — Благодарение на теб.

Едно друго момче, което бе с тъмна кожа като на Дунди, посочи Лиъм с палец.

— Това е Лий Стюарт? — попита той. — От Каледония?

— От Северна Каролина — поправи го Лиъм с изненадваща ярост.

Майк го сграбчи за ръката; целият трепереше.

— Останалите... Знаеш ли дали някой от останалите е успял да се измъкне?

Лиъм се поколеба. Бях наясно какво се върти в главата му и се зачудих дали ще каже на Майк истината за това колко малко деца бяха съумели да се измъкнат онази нощ.

В този момент часовниците и на шестимата запиукаха оглушително.

— Време е — обяви Херкулес. — Грабвайте провизиите и да ни няма. Униформените ще довтасат всеки момент.

Един-единствен изстрел придружи заповедта му като същински удивителен знак и отекна по пустото шосе. Двамата с Лиъм отскочихме назад.

Децата в задната част на камиона мятаха целия товар от каросерията — кашони и щайги с пъстроцветни плодове — върху асфалта. Устата ми зейна при вида на зелените банани, които до няколко дни щяха да узреят напълно.

Когато групата черни фигури се отправи обратно към гората, видях как двама търкалят завързания шофьор, очевидно в безсъзнание, към близката канавка.

— И какво, значи? — Лиъм потри тила си. — Ограбвате всеки, който е достатъчно глупав да мине оттук?

— Така си набавяме провизии — обясни Майк. — Просто се опитваме да намерим храна, а само това е възможният начин. Единственото условие е да действваме експедитивно: така има по-малка опасност да ни забележат и проследят до вкъщи.

— Вкъщи?

— Да. Вие накъде сте тръгнали? — На Майк му се наложи да крещи, за да надвика хората, които крещяха по него. — Защо не дойдете с нас?!

— Вече си имаме наше племе, благодаря — отвърна Лиъм.
Тъмните вежди на Майк се сбърчиха.

— Ние не сме племе. Не и каквото си мислите. С Беглеца сме.
Чували ли сте за него?

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В крайна сметка *Ийст Ривър* се оказа най-обикновен къмпинг. Голям, разбира се, но нищо, което не бях виждала десетки пъти с родителите си. След възхваляващото представяне от страна на Майк и останалите едва ли не бяхме очаквали да се озовем пред райските порти, а не пред някакъв си лагерен терен, наричан *Чесапийк Трейлс* в миналия си живот.

Тъй като Майк беше човекът, убедил спътниците си да ни вземат, на него се полагаше задачата да ни служи като екскурзовод нагоре по калния черен път, който изкачвахме натоварени с кашони плодове, колкото тежки, толкова и съблазнителни.

— Организираме такива удари, както им викаме, за подсигуряване на лагера с провизии. Храна, лекарства и какво ли още не. От време на време ограбваме и магазини.

Лиъм ми беше отстъпил якето си, за да ме пази от дъжда, който, макар и ситен, вече беше навасил тънките кашони в ръцете ни. Случваше се някой от тях да се продъни и извадилото лош късмет хлапе се принуждаваше да тъпче мокрите плодове по джобовете си или да ги носи в тениската си. Децата зад нас поемаха пъстроцветната диря от разпилени плодове, която оставяхме след себе си. Много често и моите очи се задържаха върху нея.

Когато Майк ни обърна гръб, Лиъм бръкна в най-горния кашон и поднесе един портокал пред лицето ми със свенлива усмивка на уста. Пусна го в джоба на якето ми, наведе се към мен и целуна нежно натъртената ми буза. След това студената тръпка по кожата ми като че ли изчезна.

— Ау, ау, ау, ау — припяваше зад нас Дунди. — Ау, ау, ау, ау.

— Знаеш ли — подхвана Майк, — изпълвам се с надежда, като виждам, че след всичко преживяно Дунди си остава същият онзи Дунди, когото всички познаваме и обичаме.

— О, грешиш — каза Лиъм. — Това е Дунди две-точка-нула. Не се е разплакал нито веднъж през цялото ни пътешествие на крак.

— Дай му още няколко минути — изсумтя Грег. — Сигурен съм, че няма да ни разочарова.

— Ей — обадох се аз с нисък, предупредителен тон, — хич не е забавно.

Дунди продължаваше да се влачи зад нас и разстоянието помежду ни се разширяваше с всеки километричен маркер по пътя ни.

— Искаш ли помощ? — предложих, когато накрая докуцука до мен. — Моят кашон не е особено тежък. — За разлика от неговия. Носеше грейпфрути.

По погледа му си пролича, че има отчайваща нужда да ги сменим за малко поне, но вместо да признае, вдигна брадичка и заяви над люлеещия се капак на кашона си:

— Няма нужда, но благодаря за предложението.

Лиъм и Майк се разсмяха за нещо — дори Зу погледна назад да им се ухили, а шапката на Лиъм падна върху очите му. Не можех да повярвам колко се е съживил само за няколко часа; лицето му грееше от енергия, каквато не бях виждала там... ами, никога.

— Какъв е бил някога? — попитах тихо. — Когато сте живели заедно в лагера?

Дунди въздъхна дълбоко.

— Хм, като начало... беше много по-досаден с постоянните си оптимистични изказвания от рода на *Ще се справим, момчета, ще се измъкнем някой ден*. Тази му нагласа отмира с всеки изминал ден, откакто осъзна колко прецакано е всичко.

Той спря, за да нагласи кашона в ръцете си.

— Е, какво да ти кажа? Лий си е Лий. Всички го обичаха, дори някои от соповците. Избраха него от всички Сини за куриер на нашия Контролен център.

— Така ли? Ами ти какъв си бил в лагера? — попитах с усмивка.

— Невидим през повечето време — отвърна той. — Освен ако не бях с Лий.

Сякаш дочул името си, Лиъм ни подвикна:

— Побързайте, госпожици! Ще изостанем съвсем.

Когато двамата с Дунди най-сетне ги настигнахме, Майк тъкмо разказваше как след бягството от Каледония се придвижил на стоп от Охайо до Вирджиния. Зу подръпна ръкава на якето ми и посочи към дърветата от лявата страна на пътеката.

Толкова се бях съсредоточила в разговора ни с Дунди, че напълно бях пропуснала да видя коприненото езеро, изникнало в полезрението ни. Облаците се разкъсаха, отваряйки път на високото слънце. Водата заблещука под милувката му и разпрати отблясъци по обточващите я дървета. През стволите им се виждаше малък Т-образен кей в отсрещния край на езерото, а отвъд него — няколко дървени бунгала.

— Значи, лагерът му е по-скоро убежище — говореше Лиъм. — Наистина ли може да ни помогне да се свържем със семействата си?

Майк свъси вежди.

— Да, но в замяна ще поиска да останете в лагера няколко седмици и да му се отплатите с труд. Пък и защо ви е да се прибирате у дома? Тук е много по-безопасно.

Усетих, че Дунди иска да обсъдят въпроса по-сериозно, но Лиъм го предвари със следващия си въпрос.

— Преди колко време се е устроил тук прословутият Беглец?

— Преди около две години, доколкото знам — отвърна Майк. — Човече, нямам търпение да ви запозная. Направо ще откачиш.

Дунди завъртя очи към небето и нещо ме наведе на мисълта, че двамата с Майк не се разбираха особено.

— И какво, в лагера има стотици деца, които просто си живуркат най-спокойно? — попитах аз. — Как е успял да се задържи тук толкова време, без войниците от СОП да го надушат?

Майк вече ни беше обяснил на какъв принцип функционира лагерът. Всичките му обитатели — деца, избягали от поправителните лагери, и такива, успели да се крият достатъчно дълго, че изобщо да не попаднат в някой от тях — си имаха свои задължения.

— Аха, именно затова си струва да си под протекцията на Беглеца — отговори Майк. — Соповците не могат с пръст да го пипнат, защото знаят кой е и на какво е способен. Дори Грей се бои от него.

— Сетих се кой е той! — щракна с пръсти Лиъм. — Дядо Коледа!

Зу се изкиска.

— Не си много далеч от истината — отбеляза Майк. — Вероятно ще прозвучи лигаво и ако искате, ми се подигравайте, но тук всеки ден е като Коледа.

Скоро разбрах какво е имал предвид. Като достигнахме поляната, на която вероятно лагеруващите бяха разпъвали палатките си, се оказахме обградени от десетки деца. Вдясно имаше волейболно игрище — с истинска мрежа. Дочух радостни писъци и спрях, за да пропусна няколко момиченца, играещи на гоненица. Именно те грабнаха вниманието на Зу.

Всички изглеждаха щастливи. Ведри и здрави, и лъчезарни. И чисти. Не покрити с рани и синини, и кал като нас, а в хубави дрехи и обувки. Няколко от децата, които се излежаваха под дърветата, оставиха каквото правеха и се спуснаха да ни помогнат с носенето на кашоните към бяла сграда, обозначена като ОФИС/МАГАЗИН, без дори да сме поискали помощта им.

ОФИС/МАГАЗИН беше най-стабилната постройка наоколо и значително се открояваше от малките дървени бунгала с тъмнозелени врати.

— Тук складираме храната — обясни Майк, сякаш по-вълнуващо нещо нямаше да чуем. — И оттук Беглеца ръководи всичко. След малко ще ви представя. И ще го помоля за разрешение да останете известно време.

— Трябва ни разрешение? — учуди се Дунди. — Ами ако откаже?

— Досега не се е случвало — каза Майк и прехвърли кашона върху рамото си, за да преметне ръка през раменете на Дунди. Като видя, че го гледам, се ухили до уши. — Ти със сигурност не си била в Каледония. Несъмнено щях да запомня лице като твоето. — Май се имаше за много чаровен с тъмните си очи и трапчинките си. Надникна към Лиъм, който едва сдържаше усмивката си в очакване да забележи реакцията ми. — Откъде я намери и как мога да се сдобия със същата?

— Попадна ми на една бензиностанция в Западна Вирджиния, и то на доста сносна цена — пошегува се Лиъм. — Беше последната, съжалявам.

Майк се засмя отново и стисна рамото на Дунди, след което изкачи стълбището и се шмугна под белия чаршаф, окачен пред малката верандичка. Погледът ми мина покрай него, но бързо се върна.

Огромното черно ψ беше накарало Зу да замръзне намясто, оцветявайки лицето ѝ в болнаво жълтеникаво. Аз също не можех да помръдна — не можех да откъсна очи от него. Лиъм се покашля и

челюстите му се задвижиха, сякаш се мъчеха да прогонят думите, заседнали на езика му. Той обърна смаян поглед към приятеля си.

— Какво? — попита Майк, забелязал реакцията ни.

— Случайно да има обяснима причина, поради която сте украсили щабквартирата си със символа на смъртните ни врагове?

За пръв път, откакто се познавахме — около два часа, — виждах усмивката на Майк да посърне. Нещо вкамени очите му и накара мускулите по челюстта му да изпъкнат.

— Това е нашият символ, не мислите ли? Това е пси. Би трябвало да представлява нас, не тях.

— Тогава как ще обясниш черното? — настоя Лиъм. — Лентите на ръкавите ви, тениските...?

Имаше право. Всички носеха цвета под една форма или друга. За повечето явно беше достатъчно да вържат черна лента около ръката си, но други, и то не само онези, които бяха ограбили камиона, бяха облечени в черно от глава до пети.

— Черното е липсата на цвят — обясни Майк. — Тук не се делим по цветове. Всички се уважаваме един друг и си помагаме взаимно да разберем способностите си. Мислех, че ако някой би схванал идеята, то това ще си ти, Лий.

— О, не ме разбирай погрешно, направо съм проповедник на идеята ви — увери го Лиъм. — Просто... обърках се, това е. Черното е цветът. Ясно.

Стъклената врата се отвори отново. Майк я задържа с крака си.

— Идвате ли?

За моя изненада, вътре имаше и отопление, и осветление. Електричество — спомних си, че Грег беше споменал нещо за това, че Жълтите поддържаха мрежата, но да не би да имаха даже течаща вода?

Предните стаи бяха пълни с одеяла и чаршафи, няколко подредени един върху друг дюшека и сиви пластмасови кофи с неясно предназначение. Задната стаичка — магазинът в комбинацията *Офис/магазин* — се намираше вдясно от малка, облепена в бели плочки кухничка. Майк помахна на децата в нея, които бъркаха разни вкуснотии с дървени лъжици.

Дървените рафтове на стария магазин бяха боядисани в потискащо зелено, но и заредени с разноцветен асортимент от консерви и пакети чипс и макарони, и дори бонбони маршмелоу. Лиъм

изсвири впечатлено, като видя кутиите със зърнени закуски, подредени високо над главите ни.

Очаквах Дунди да се разплаче всеки момент.

Оставихме плодовете на пода в едно от тъмните ъгълчета на помещението, до момиче с къса руса коса и къса черна блузка. То пляскаше с ръце и подскачаше на пръсти от радост. Сигурно беше на около четиринайсет-петнайсет и май имаше по толкова обеци на всяко ухо.

— Знаех си, че ще се зарадваш, Лизи — каза Майк и ѝ хвърли един грейпфрут.

— Не сме яли плодове от цяла вечност — възкликна тя с все по-извисяващ се глас. — Дано ни стигнат за няколко седмици.

Майк ни изведе от стаята и оставихме Лизи да се любува на ананасите и портокалите.

— Да се качим на горния етаж. Сигурно срещата му с охранителния екип е приключила. Хейс отговаря за ударите, а Оливия — ще се запознаете и с нея — координира караулите около периметъра на лагера. Ако имате желание, мога да говоря с нея да ви вземе в нейния екип.

После сведе поглед към Зу.

— За твоє нещастие, скъпа, всички деца под тринайсетгодишна възраст са длъжни да посещават уроци.

Това привлече вниманието на Дунди.

— Какви уроци?

— Училищни... предполагам. Математика, малко природни науки, четене... зависи от това какви книги сме успели да набавим. Шефът държи всички да имат поне основни познания по важните предмети. — Майк спря на върха на стълбището и надникна през рамо към нас. — Знаем, че не обичате да използвате способностите си, но имаме уроци и по правилното им приложение.

Дунди се покашля зад мен.

— На мен ми е достатъчно наученото от Джак.

— Джак... — Гласът на Майк заглъхна. — Боже, колко ми липсва този човек.

По време на пътешествието ни до лагера ни беше обяснил, че в него пребивават пет деца от Каледония. Майк беше единственият от някогашната стая на Лиъм, но имаше и две Сини момичета, едно

Жълто момче и едно Зелено, което незнайно как беше успяло да се добере дотук чак от Източна Вирджиния.

Вторият етаж на сградата представляваше по-скоро едно цялостно таванско помещение, но пък доста уютно. Майк почука на вратата и изчака да чуе *Влез*, преди да завърти дръжката. Долових нервния звук, който се изтръгна от гърлото на Дунди, и за своя изненада, установих, че моето сърце също прескочи.

Вратата се отвори наполовина. От дясната ѝ страна имаше бяла завеса, дръпната докрай, така че да изолира онази част на помещението — навярно личната стая на Беглеца — от останалата. Прозорецът зад завесата пропускаше достатъчно следобедна светлина, че да се открият силуетите на легло и скрин.

Другата половина на помещението беше оборудвана като офис. Имаше две лавици, пълни с папки и книги с всякакви размери и форми. Между тях се разполагаше метално бюро с олющена черна боя. Пред него имаше два обикновени стола, а до отсрещната лява стена беше прилепена дълга маса, отрупана с всевъзможни електронни устройства. Телевизорът беше включен на един от новинарските канали. Лицето на президента Грей изпълваше екрана, обградено от два американски флага. Устата му се движеше, но звукът беше намален докрай. Единственият шум в помещението, освен тежкото дишане на Дунди, беше трополенето на пръстите на Кланси Грей по клавиатурата на модерен сребрист лаптоп.

Щях да го разпозная, дори да беше обръснал гъстата си, вълниста черна коса — да беше татуирал бузите си или закичил с обеща дългия си прав нос. Цели шест години бях гледала портретите му в Търмънд, запаметявайки всяка бенка, контура на тънките му устни — познавах отлично дори формата на челото му. Но беше съвсем друго да го видиш на живо. Онези портрети не бяха уловили тъмните му очи и определено не бяха успели да предвидят в колко поразителен млад мъж му е предстояло да се превърне.

— Само секунда... — Отлепи очи от екрана за един бегъл поглед към нас, който бързо върна обратно.

— Шефе? — обади се Майк. — Добре ли си?

Синът на президента стана бавно, затваряйки капака на лаптопа си. Навитите ръкави на бялата му риза се свлякоха по загорелите му от слънцето ръце.

Това ли е Беглеца? Мм? Бях, слабо казано, изненадана. Още по-слабо казано, мозъкът ми се вцепени до такава степен, че мислите ми се завлачиха като в петмез. Нямах време дори да се съвзема, преди следващите три думи да излетят от устата му. И вече нямаше връщане назад, защото Кланси Грей ме погледна право в очите и каза последното нещо, което бях очаквала да чуя от него.

— Руби Елизабет Дейли.

Реакцията ми беше твърде бурна за нещо толкова невинно като собственото ми име. Все пак не ме беше наругал, нито пък бе изкрещял: *Убийте ги веднага!* или *Заклучете ги на мига!*. Не биваше да отстъпвам назад, препъвайки се в собствените си боти, но преди да осъзная, вече бях достигнала вратата.

Кланси пристъпи напред, но Лиъм го отблъсна с немалка сила.

— Лий! — смая се Майк.

Кланси вдигна ръце.

— Съжалявам... Съжалявам! Аз съм виновен. Трябваше да се досетя как ще прозвучи. Просто се учудих да те видя тук. — Той ми отпрати извинителна усмивка над рамото на Лиъм и аз спрях до вратата, изумена от това колко бели и прави бяха зъбите му. — Чел съм досието ти толкова пъти в толкова различни мрежи, че имам чувството, че вече се познаваме. Нямах представа колко много хора те издирват.

— И на кого по-точно възнамеряваш да я предадеш? — озъби му се Дунди.

Останах неподвижна на мястото си, а Зу дойде да ме прегърне с една ръка през кръста. Лицето на Кланси пламна при мисълта и тъмните му очи отново отскочиха към мен.

— На никого. Просто събирам информация и следя мрежите, за да съм осведомен кого издирват най-ревностно властите в даден момент. Понастоящем това си ти, госпожице Дейли. — Той направи кратка пауза и потри разсеяно рамото си. — Да видим дали съм запомнил правилно: родена си в Шарлътсвил, Вирджиния, но си отраснала в Сейлъм с майка Сюзън, преподавателка, и баща Джейкъб, полицай. Посещавала си начално училище *Сейлъм* до десетия си рожден ден, когато баща ти позвънил в поделението си да докладва, че непознато дете е нахлуло в дома им...

— Спри — пророних аз. Лиъм надникна през рамо, мъчейки се да раздели вниманието си между мен и момчето, рецитиращо окаяната

история на живота ми.

— ... но за зла участ СОП са изпреварили полицията. И все пак си имала късмет, че някого го е домързяло или са имали да прибират други деца, защото така и не разпитали родителите ти, поради която причина не са те класифицирали на момента. А когато си пристигнала в Търмънд, си успяла да ги заблудиш, че не си Оранжева...

— Спри! — Не исках да чувам всичко това... не исках никой да го чува.

— Какво ти става? — развика му се Лиъм. — Не виждаш ли, че я разстройваш?

Кланси, навярно в очакване на груба сила, отиде от другата страна на бюрото си.

— Просто се вълнувам, че я срещам. Рядко се намират други Оранжеви.

В центъра на гърдите ми лумна искра и бързо стигна чак до мозъка ми. Наистина е Оранжев. Слуховете са верни. Може би ще успее да ми помогне.

— Но... теб не са ли те реформирали? — попитах бавно. — Нали затова са те пуснали?

— Руби, ти най-добре знаеш, че в Търмънд не могат да реформират нищо — отвърна той. — В този ред на мисли, как е добрият стар Търмънд? Имах така наречената *чест* да съм първият му питомец; с очите си видях построяването на столовата. Наистина ли са закачили снимката ми във всяко едно помещение?

Изскочи ми един още по-добър въпрос: наистина ли смяташе, че ще си придърпам едно столче, за да си побъбрим за отминалите времена?

Кланси въздъхна.

— Както и да е... щом ти си Руби, значи, ти си Лий Стюарт. И твоето досие съм чел.

— Интересно ли е? — попита Майк със смутен смях.

— Служителите на СОП следят всяка твоя стъпка — продължи Кланси, облягайки се назад в стола си. — Което ме навежда на мисълта, че ти трябва някое скришно местенце за известно време, нали така?

Лиъм се поколеба за част от секундата, преди да кимне с глава.

— Постъпил си разумно, като си дошъл тук. Можеш да останеш колкото е необходимо. — Кланси отпусна ръце върху гърдите си. — Е, след като успях да ядосам всички, Майк, ще бъдеш ли така добър да ги отведеш в някое свободно бунгало и да им разпределиш дежурствата?

Майк кимна.

— За сведение, мен не си ядосал, шефе.

Кланси му отвърна с дълбок, бавен смях.

— Добре, радвам се. И, между другото, съм ви благодарен за усърдния труд днес. Май плячката си я бива.

— О, и още как — съгласи се Майк и тръгна към вратата. Махна ни да го последваме, макар че вече не ни гледаше така приятелски. — Бунгало осемнайсет е свободно, нали?

— Да, Тай и дружината му си обраха крушите — отговори Кланси. — Май никой не го е чистил оттогава, така че се извинявам, ако е малко разхвърляно.

После отново впери очи в мен и първо едното ъгълче на устните му се вдигна нагоре, а след него и другото. Топло, бълбукащо чувство се зароди в дъното на съзнанието ми, ускорявайки пулса ми. Извърнах очи от него, но образът му продължи да се влива в ума ми, докато не помислих, че ще ме удави. Зад очите ми се отпечата картина: как с Кланси сме сами в същата тази стая и той ми поднася роза, коленичил пред мен.

Ще ми простиш ли? Гласът му прозвуча съвсем ясно в ушите ми и заотеква в главата ми, докато слизах по стълбите.

Как го беше направил? Беше преодолял всяка една от вродените защиты на съзнанието ми. И защо мозъкът ми внезапно така се оживи, че ме накара да посегна към най-близкия до мен човек, към онзи, достатъчно наивен, че да ме допусне до себе си?

Вдигнах лице от рамото на Лиъм. Кога бях успяла да го зароря там? Кога бяхме излезли навън... кога бяхме стигнали чак до бунгалото?

Отдръпнах се, а Лиъм опита да срещне погледа ми. Мозъкът ми копнееше, буквално копнееше по неговия. Близостта ни беше твърде опасна.

— Не сега — прошепнах.

Лиъм сбърчи вежди и отвори устни да каже нещо. Вместо това обаче само кимна и продължи напред към бунгалото, вземайки

стълбището на бегом.

Трябваше да се отдалеча възможно най-много от тях, поне докато вибрациите в мозъка ми не стихнеха. Не си съставих план, нито стратегия; просто тръгнах по близката пътека. Няколко деца, всичките непознати, викнаха загрижено по мен, но аз се направих, че не ги чувам, и продължих да следвам миризмата на кал и гнила шума, докато не намерих езерото, което бяхме подминали на идване.

Дървета и храсталаци бяха превзели пътеката до Т-образния дървен кей, а точно там, където свършваха, беше опънато въже с табела „НЕ ПРЕМИНАВАЙ“.

Пъхнах се под него и продължих надолу по пътеката, докато не стигнах стария, избледнял от слънцето кей, където седнах и закътах лице между коленете си, заслушана в радостната детска глъчка в далечината. Питам се кога ли щях да почувствам краката си достатъчно стабилни, за да се изправя, и кога ли екотът от гласа на Кланси Грей щеше да избледнее от съзнанието ми.

Сама — помислих си, лягайки върху старото дърво. — Най-сетне сама.

Сервираха вечерята точно в седем. В лагера нямаше интерком или алармена система — вместо това използваша чанове. Очевидно това беше утвърденият сигнал за храна, защото първият звънец събуди и други, чиято песен разпространи новината по всички бунгала и пътечки, чак до кея, където седях, изучавайки отражението си в тъмната вода.

Лесно намерих събитието — повече от двеста деца, струпани около бумтящ лагерен огън с храна в ръцете, не беше нещо, което можех да пропусна. Колкото повече ги приближавах, толкова повече забавях крачка. Няколко по-големи момчета хвърляха цепеници в алчните пръсти на огъня. Децата, които вече се бяха сдобили с храна и не искаха да ядат сами в бунгалата си, седяха в кръгове на импровизирани пейки от стари дънери.

Онези, които по-рано видяхме в кухнята, бяха подредили дълга редица електрически тенджери върху дървена маса и кръстосваха между офиса и огъня, за да ги допълват. Десетки деца се редяха на

опашка с нетърпеливи изражения и долепени към гърдите си пластмасови купи.

Забелязах Лиъм на един от дънерите — не седеше върху него, а по-скоро стърчеше отгоре му. Държеше по една купа с чили във всяка от ръцете си и се оглеждаше наоколо за нещо. Дунди щеше директно да го подмине, ако не го беше сръчкал. Лиъм го попита нещо, но хванах отговора му само отчасти.

— Ъ, не, благодаря. Чел съм *Повелителят на мухите*. Знам как протичат такива мероприятия: всички танцуват в кръг около огъня, боядисват лицата си и боготворят отрязана свинска глава, а накрая някой получава удар в главата с камък и полита в бездната. И каква изненада! Това е точно дебелото хлапе с очила. — Лиъм се разсмя, но дори аз виждах колко неловко се чувства Дунди. — Мисля да заложа на сигурното и да почета в бунгалото. А, ето я и Руби! Полюбувайте се заедно на падението на човешката раса.

Лиъм се завъртя толкова бързо, че залитна и едва не изсипа и двете купи с храна по къдравите глави на момичетата до него.

— Приятно прекарване — пожела ми Дунди, като мина покрай мен.

Аз сграбчих ръкава му и го спрях.

— Какво има? — попитах.

Той сви рамене и устните му се извиха в тъжна усмивка.

— Просто тази вечер не ми е до това.

Разбирах какво му е. След като четиримата бяхме прекарвали толкова време сами, компанията на толкова много хора, макар и деца като нас, му идваше малко в повече. Щом не му беше харесало, когато един-единствен човек — аз — беше нахлул в света му, можех само да гадая какво причиняваше всичко това на нервите му.

— Е, ако размислиш, ние сме тук.

Дунди ме потупа приятелски по главата и продължи нагоре по черната пътека, водеща към бунгалото ни.

— Какво го прихваща? — попита Лиъм, поднасяйки ми купата с топла храна.

— Май просто е уморен — отвърнах лаконично аз. — Къде е Зу?

Той кимна наляво, където усмихнатото лице на Зу изникна в центъра на малка групичка нейни връстници. Като ме видя, ми помахаша. Зачудих се как бе възможно изражението ѝ да е толкова оживено.

Момиченцето с азиатски произход, което седеше до нея, кимна, когато Зу ѝ направи някакъв знак с ръце, сякаш вече се разбираха и без думи. Зу се пресегна да свали качулката на суитшърта си с надпис *Вирджиния е за влюбените*, разкривайки дълга плитка от лъскава черна коса.

— О, боже — веднага я познах аз.

— Какво има?

— Онова момиченце е от вашия лагер — отбелязах. — Видях я в кошмара на Зу. Разделили са се по време на бягството.

— Наистина ли? — Удивлението, което се разля по лицето му, беше безкрайно симпатично. — Явно това обяснява защо се боричкаха на земята преди малко.

Засмях се.

— Сериозно ли?

— Да, търкаляха се като палета в трева. Ей, Зу! — Тя отново ни погледна. — Ела за секунда. Не, доведи и приятелката си...

Щом двете момиченца станаха, с изненада установих, че непознатото е поне с десет сантиметра по-високо от Зу, макар че едва ли беше с повече от година по-голямо от нея.

Зу хвана приятелката си за ръката и заподскача ухилено към нас. Беше облякла яркорозовата рокля.

— Здравей — обади се Лиъм и протегна ръка към момиченцето. — Казвам се Лиъм, а това е...

— Знам кои сте — прекъсна го момиченцето. — Лиъм и Руби. — Тя скръсти ръце върху гърдите си. — Сузуме ми разказа за вас.

— Разказала ти е... разказала ти е или...

— Е, естествено, че не ми е разказала — изпуфтя момиченцето и Зу я сръчка с лакът. Тя се обърна към нея и ѝ каза нещо на японски, а Зу поклати глава и дръпна закачливо плитката ѝ.

— Добре де, хубаво! — Високото момиче отново ни погледна, застанало на фона на лагерния огън. — Аз съм Хина. Сузуме ми е братовчедка.

— О, я виж ти! — възкликнах аз. — Сериозно ли? Това е прекрасно!

Зу подскачаше на пръсти, ухилена до уши.

— И сте били заедно в Каледония — пророни бавно Лиъм. — Зу, защо не ни каза нищо? Щяхме да опитаме да я намерим. И ти ли си

Жълта?

— Зелена — обясни Хина, сочейки към буйната си коса. — Представи си!

Зу сви рамене извинително и издърпа Хина настрани, обратно към кръгчето от малки деца, погълнати в някаква игра на карти. Лиъм ме погледна с искрено изумление.

— Наистина ли току-що ме затапи дванайсетгодишна?

— Сигурно им е семейна черта — отвърнах аз и разбърках чилито с лъжицата. Още беше топло и страшно вкусно. Май от седем години не бях близвала друго, освен помията, която ни сервираха в Търмънд, и нездравословни чипсове и глезотии, затова факта, че някой беше вложил дори малко усилие в приготвянето на храната ни... Поисках си и втора, и трета порция, докато накрая просто не остана място в стомаха ми.

Като гледах огъня с пълен с вкусна храна корем, ме изпълваше спокойствие и дори ми се доспиваше. Свлякох се от дънера и седнах на земята, облягайки гръб в краката на Лиъм.

— Забравих да ти кажа... — подхвана Лиъм. — Ще повярваш ли, че Зу заподскача от радост, като й съобщих, че трябва да стане в седем часа за малко от доброто старо образование заедно с другите Лавчета.

— Лавчета?

— Уроци. Училище. — Той потупа носа ми с чистия край на лъжицата си. — Позадръж се тук, Руби Тюздей, и ще прихванеш жаргона на готините хлапета.

Като се навечеряхме, Лиъм остави купите ни в едно от многото пластмасови корита наоколо. Отговорникът за него беше Синьо кльоцаво момче, което като че ли тежеше поне наполовина по-малко от коритото си. Примигнах веднъж-два пъти, чудейки се дали очите не ме лъжеха. За пръв път виждах някое дете да използва способностите си така... лекомислено. Гледката си контрастираше ярко с иначе нормалната обстановка наоколо. Или поне онова, което аз възприемах като нормална обстановка. Няколко от децата дрънкаха на китари или използваха дънерите за барабани. Повечето си приказваха тихо или играеха на карти.

Лиъм се пъкна зад гърба ми, намирайки достатъчно място зад мен и стария дънер. Трептящият въздух около пламъците в комбинация с уютната топлина превръщаше мускулите ми в каша.

Ръката му отмести нежно няколко кичура коса от тила ми. Тялото ми последва естествения си път назад, докато не се облегна в гърдите му, удобно сгушено между отворените му колене.

— Добре ли си вече, скъпа? — прошепна Лиъм в ухото ми.

Аз кимнах и плъзнах пръсти по голата кожа на предмишниците му, проследявайки очертанията на мускулите и вените по тях. Сякаш бях тръгнали на изследователска мисия в издирване на нещо, което не бях съзнавала, че искам досега. Кожата му беше толкова мека, ръцете му — топли и големи, с ожулени, разранени кокалчета. Притиснах длан към неговата, преплитайки пръстите ни.

— Просто трябваше да остана насаме за малко, но вече се чувствам по-добре.

— Радвам се — прошепна той. — Но следващия път не бягай чак там, където не мога да те намеря.

Не задряхах, а по-скоро се отпуснах. Имах усещането, че колкото повече време прекарвах на това местенце, толкова повече се успокояваше главата ми, толкова повече болезнените възли по тялото ми се отпуснаха и ставах по-мека от калта под нас.

Накрая някой донесе старовремски касетофон и дори децата с китари спряха да свирят от уважение към Beach Boys. Май аз бях единствената в целия лагер, която не можеше да танцува, но все пак ми беше приятно да гледам как останалите се забавляват. Зу например кършеше бедра и мяташе ръце във въздуха — поне докато не дотича до нас и не ни задърпа. Аз успях да се измъкна, но Лиъм нямаше толкова силна воля.

И двамата се смееха неудържимо, танцувайки на Barbara Ann, а когато започна Fun, Fun, Fun, вкараха още по-усукани движения. Трябваше веднага да се досетя какво ме очаква, като тръгнаха към мен с дяволити физиономии.

Лиъм ме посочи с пръст и ме привика към него. Аз се засмях и размахвах ръце пред себе си.

— Не!

Той се ухили насреща ми — първата му истинска усмивка от дни — и усетих как нещо подръпва областта около пъпа ми. Чувството беше топло, гъделичкащо и познато. Лиъм се преструваше, че тегли въже, а Зу даже спря да лудува, за да се включи в пантомимата му. Лицата им бяха зачервени и лъснали от пот. Тъй като помежду ни

нямаше нищо друго, освен фин прахоляк и кал, се плъзнах директно до тях — право в протегнатите ръце на Лиъм.

— Не е честно — простенах аз.

— Хайде, Зелена — отвърна той. — Един танц ще ти се отрази добре.

Зу започна да се върти около нас, размахвайки ръце в такт с Wouldn't It be Nice. Аз сложих ръка върху тази на Лиъм, а той я пренесе до рамото си. После взе другата ми ръка и я задържа леко в дланта си.

— Стъпи върху краката ми.

Отвърнах му с недоверчив поглед.

— Имай ми вяра. Хайде, преди песента ни да е свършила.

Напук на здравия си разум, стъпих върху краката му. Очаквах най-малкото да потрепне от болка, но костите му като че ли бяха стабилни под тежестта ми.

— Ела по-близо до мен, Зелена, няма да те ухапая.

Приближих се до него и отпуснах буза върху рамото му. Лиъм стисна едната ми ръка, а другата вкопчих в ризата му. Посмутих се, защото несъмнено усещаше бясното туптене на сърцето ми до гърдите си.

— Но без въртене — предупредих го аз. Не знаех дали главата и сърцето ми щяха да го понесат. Отблизо беше толкова топъл, толкова красив. Вече и бездруго ми се виеше свят.

— Без въртене — съгласи се той.

Задвижихме се, но не точно в танц — по-скоро в мудно полюшване. Напред-назад, бавно и полека. Мозъкът ми за пръв път не ламтеше за неговия. Мускулите ми се движеха бавно, като мед. Изобщо не следвахме ритъма на песента... и така, докато не спряхме на място. Не отлепих буза от рамото му. Ръката на кръста ми се пъкна под ризата ми и се допря до топлата кожа там.

Когато звънциите иззвъняха отново, този път, за да сигнализират, че е време за сън, от гърлото ми се измъкна стон, достатъчно силен, че да разсмее Лиъм. Не съзнавах колко съм уморена, докато не се разделихме.

— Време е за лягане — провикна се той към Зу. Тя стана, поизтупа се и махна на групичката деца край себе си.

Огънят запука и засъска, гърчейки се под силната струя вода от близкия маркуч. Издаваше звуци като на умиращо животно. А когато пламъците угаснаха и се превърнаха в купчина невзрачни въглени сред пепелта, вече само тънка димна завеса ме разделяше от Кланси Грей, който седеше от другата страна на огнището, наблюдавайки ме с тъмните си очи.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Явно това беше едно от любимите занимания на Кланси Грей — да ме наблюдава.

Наблюдаваше ме, докато седях на верандата и помагах на Зу да завърже новите си платненки, преди да изпратя двете им с Хина до бунгалото, служещо за класна стая.

Наблюдаваше ме, докато се подигравах с Дунди, че е първият и единствен обитател на лагера, ухапан от кърлеж.

Наблюдаваше ме, докато с Лий седяхме до огнището и чакахме Майк да ни разпреди задълженията за престоя ни в *Ийст Ривър*.

И цялото това наблюдаване се случваше от прозореца на втория етаж на офиса му, откъдето явно контролираше всичко и където очевидно бездействаше по цял ден.

Майк беше споменал, че на всички деца над тринайсетгодишна възраст се полагат известни задължения, но не бях предполагала, че някой друг ще ги избира вместо нас. Нямах нищо против да помагам с подредбата и отчета на провизиите в кухненския килер, само че предпочитам да съм с Дунди в малката зеленчукова градина или да патрулирам в гората с Лиъм. Странно ми беше да не прекарвам целия си ден с тях.

Децата, с които работех, бяха добри; повече от добри всъщност. Някои от тях дори не бяха виждали изправителен лагер, но аз пък не бях готвила през живота си, така че нито те, нито аз можехме да се похвалим с голям житейски опит. Най-много се възхищавах на смелостта им. Лизи например се укриваше в *Ийст Ривър* от почти две години, след като на косъм се измъкнала от войници на СОП, които спрели колата на родителите ѝ в Мериленд.

— И просто си побягнала? — учудих се аз.

— Като вятъра — потвърди тя. — Тръгнах без нищо друго, освен дрехите на гърба си. Опитах да се свържа с родителите ми, но те така и не се върнаха в някогашния ни дом. След това се срещнах с едно племе Зелени, които ме доведоха тук.

Това беше другото интересно нещо в лагера: повечето му обитатели бяха Зелени и Сини, но имаше и тесен кръг от Жълти, които не общуваха често с останалите. Лизи ми каза, че някога имало и повече, но Беглеца им дал разрешение да напуснат лагера и да си създадат собствено племе.

— Дал им е разрешение? — повторих аз, докато отбелязвах колко кутии със зърнена закуска са останали в склада.

— Да, но трябва да са покрили определени изисквания — обади се Дилън, кльоцаво хлапе, неотдавна напуснало гилдията на Лавчетата. Той твърдеше, че прякорът им идвал от дървените лавици, които Кланси сковал за съхранение на книгите и тетрадките им. — Трябва да сте група от поне петима — продължи Дилън. — Тогава Кланси решава дали е безопасно да ви пусне и трябва да се закълнете в живота си, че няма да разкривате нищичко за лагера, освен ако не става дума за друго дете, изпаднало в беда, и дори тогава ви е позволено да му издадете само указанието. Всичко това е с цел сигурност. Не би си го простил, ако някое дете загине заради него.

Усетих как лека-полека омеквам към него. А и не че не вярвах в мотивите му, стоящи зад всичко това; просто ми действаше обезпокояващо. Когато някой прояви чак такъв интерес към теб, започваш да се чудиш какво точно се надява да получи.

— Какво правите?

И тримата извърнахме погледи към вратата, където Кланси седеше сковано и се взираше в мен. Течението от коридора зад него развяваше тъмната му коса и я караше да стърчи във всички посоки. Сърцето ми се сви при вида му, но не от страх.

— Подреждаме — обясни смутено Лизи. — Сбъркахме ли нещо? Кланси се изтръгна от унеса, в който очевидно беше потънал.

— О, не, извинявайте, просто... Руби, ще дойдеш ли за момент? Май някой е объркал назначението ти.

Върнах папката на Лизи и за моя изненада, тя присви очи насреща ми.

— Назначена съм в склада — обясних, щом излязохме на верандата.

— Още не съм ти възлагал задължения — каза той. — Майк трябваше да е наясно.

Ще ми се да вярвам, че не съм от онези, които лесно се смущават — дори в присъствието на по-високи, по-силни или по-добре въоръжени от мен хора. Затова не мога да си обясня защо настръхнах така при мисълта, че разговарям не с кого да е, а с Кланси Грей. Синът на най-могъщия човек в страната. Американски принц със синя кръв във вените си, който носеше черна риза под черен пуловер с усукана плетка. Имаше дори кожен колан.

Скръстих ръце пред гърдите си.

— Напълно способна съм да се отплатя за престоя си тук с труд.

Всъщност под слънчевата светлина изглеждаше доста побезобиден, отколкото на сянка. И по-нисък. Не беше изключено репутацията му да е добавила някой и друг сантиметър върху ръста му, но реално не беше много по-висок от мен, от което следваше, че Лиъм и Дунди стърчаха поне с глава над него. Не че това застрашаваше титлата му на Най-привлекателен мъж в личната ми класация.

Кланси беше слаб, но не мършав, добре поддържан, но не натрапчиво спретнат, сдържан, но не улегнал. Когато вятърът духна срещу нас, ми се стори, че носи одеколон, но това щеше да е абсурдно.

Радвах се, че сме във на верандата, където всички хора около огъня можеха да ни видят. Не че очаквах да ми направи нещо — защо му беше? Усетих как ръцете ми се стягат пред мен, после падат до тялото ми, само за да обгърнат отново лактите ми, сякаш не можеха да решат какво искат да сторят.

Не бях забравила основната цел на идването си тук, но още нямах смелост да го помоля за помощ. Щом умееше да влиза в съзнанието на когото си пожелае, значи, очевидно владееше добре собствените си способности — защо тогава ми беше толкова трудно да му задам въпроса си?

След като всички тези деца му се подчиняваха така безусловно, изглежда, трябваше да е добър човек, нали така? Хората не проявяваха преданост ей така. Кланси излъчваше увереност, която го превръщаше в слънцето на тукашната галактика. Всичко и всички кръжаха в орбита около светлината му.

Тогава защо се затруднявах да го помоля за помощ? Защо ръцете ми продължаваха да треперят?

— Съзнавам, че едва ли някога ще ти стана симпатичен след първия ни разговор — отбеляза той, — но искам да знаеш, че

съжалявам. Нямах представа, че пазиш всичко това в тайна.

— Няма нищо — отвърнах аз. — Но какво общо има това с назначението ми?

Той не отговори в продължение на няколко секунди. Просто... се взираше в мен.

— Ще престанеш ли? — пророних аз, колкото ядосана, толкова и смутена. — Ако кажа, че ще ти простя, ще спреш ли да ме зяпаш така?

Устните му се извиха в чаровна усмивка.

— Не.

Кланси, който очевидно не беше научен да уважава личното пространство на околните, пристъпи към мен. Аз отстъпих назад и краката ми потънаха в лепкавата кал. Вместо да се откаже обаче, той прие реакцията ми като предизвикателство и направи още една крачка към мен. Поради тази или онази причина, но главно заради напрежението в стомаха ми... му позволих.

— Чуй какво — подхвана накрая той. — Поводът да кажа на Майк да не ти възлага задача е, че се надявах да работиш с мен.

— Моля?

— Стига де, чу ме. — Хвана ръката ми над лакътя и сякаш пусна пчела в черепа ми. Мозъкът ми заработи на пълни обороти, за да посрещне множеството млечнобели картини, изобразяващи двама ни зад бюрото му, вперили погледи един в друг, докато буен огън поглъщаше всичко наоколо.

Картини, които той изпращаше в съзнанието ми.

Не знам как го направи, но изглеждаха толкова истински. Прогаряха ме отвътре, изпепелявайки дробовете ми. Гъст пушек запари под кожата ми, докато не помислих, че ще се взривя всеки момент. Зрението ми почерня по краищата като обгорен лист хартия. Пламъците погълнаха дрехите ми, опърляйки косата ми.

Това не е истина, това не е истина, това НЕ Е ИСТИНА...

Явно Кланси ме пусна или сама бях успяла да се изтръгна от хватката му, защото огнената стихия отшумя толкова бързо, колкото беше връхлетяла.

— Не можеш да блокираш въздействието ми — отбеляза той с широко отворени очи. — Знаеш ли изобщо как да използваш способностите си? От досието ти в архивите на Лигата останах с впечатление, че знаеш.

Не беше ли повече от очевидно? Поклатих глава. *Затова съм тук* — искаше ми се да кажа. — *Затова ми трябва помощта ти.*

Обходи ме с поглед от глава до пети и обратно. После проговори с внимателен, състрадателен глас.

— Слушай, знам какво ти е. Да не мислиш, че и аз не съм преживял същите трудности? Че не знам колко самотен е светът, когато не можеш да докосваш никого, колко ужасно е да се заклециш в нечия глава, без да знаеш как да се измъкнеш? Руби, всичко съм научил сам, и то с големи мъки. Искам да го спестя поне на теб. Мога да ти покажа това-онова, някои трикове — да те науча да използваш дарбата си както трябва.

Надявах се да не вижда колко силно треперят ръцете ми. О, боже, сам ми беше предложил — дори не ми се беше наложило да го моля, а аз продължавах да немея насреща му.

Стойката му се отпусна и когато ме докосна отново, отмятайки плитката ми през рамо, не усетих лоши помисли.

— Помисли си, става ли? Ако решиш, че си съгласна, просто ела в офиса. Ще освободя графика си.

Стиснах устни и прехапах силно езика си.

— Няма нищо нередно в това, че искаш да овладееш способностите си — добави той. — Само така ще ги надвием.

Ще надвием кого?

— Толкова малко останахме — продължи Кланси. — Всъщност, докато ти не изникна в системата, мислех, че съм само аз.

— Е, има поне още един човек. Казва се Мартин...

— И той е с Детската лига — довърши изречението ми Кланси. — Знаем. Осигурих си достъп до доклада им за него. Плашещо хлапе. Аз говорех за непсихотичните Оранжеви.

Изсумтах.

— Ще си помисля — отвърнах накрая.

Той отново ме прикова с тъмния си поглед; косъмчетата по ръцете ми настръхнаха, сякаш бяха в досег с електричество. Направих несъзнателна крачка към него.

— Вслушай се в инстинктите си — посъветва ме Кланси и се обърна да влезе в офиса. Групичка деца му подвикнаха от масата до огнището, където подготвяха обяда, и той им помаха с усмивка, достойна за сина на президента.

Вслушай се в инстинктите си.
Но защо ли те воюваха с разума ми?

Тръгнах право към дървения кей, който бях открила миналия следобед, тъй като трябваше все някак да укротя полудялото си сърце. Мозъкът ми се оплиташе в мисли.

Кланси Грей току-що ми беше предложил всичко, което някога можех да искам. Начин да избегна поредната случка като онази с родителите ми и Сам. Начин да бъда с Лиъм, да намеря баба, да не живея в постоянен страх от собствените си способности. Тогава защо не бях приела предложението му с отворени ръце?

Пъхнах се под въжето, препречващо пътеката към езерото, и почти стигнах до кея, преди да осъзная, че нещо не е наред.

— Мамка му! — изругах, като го видях.

— О, не... не, не и не — заяви Дунди. Глуповатата усмивка падна от лицето му и спря да хвърля трохи на патиците, струпани във водата край него. — Това е моето тайно скривалище. Не се допускат рубита.

— Аз първа го намерих! — изпуптях, тропвайки се до него.

— Изключено.

— О, напротив, още преди седмица, докато ти си разопаковаше багажа.

Това му затвори устата.

— Ох... добре де. Но днес аз дойдох пръв.

— Не би ли трябвало да работиш в градината?

— Писна ми да слушам как едно момиче се превъзнася колко умен бил Беглеца, задето им поръчал да садят моркови. — Той се наведе назад. — А ти не би ли трябвало да си в склада?

Сведох поглед към стиснатите си в юмруци ръце. Като не отговорих, Дунди остави торбичката с трохи и изопна гръб.

— Ей, всичко наред ли е? — Долепи студена длан до челото ми. — Не изглеждаш добре. Случайно да те боли глава или да ти се вие свят?

Това беше повече от меко казано. Засмях се дрезгаво.

— О. — Той свали ръката си. — Имаш от другия тип проблеми с главата.

Легнах назад върху грапавото дърво и праметнах ръка през очите си с надеждата, че тъмнината ще пооблекчи главоболието ми.

— Казваш, че теб Джак те е научил да използваш способностите си?

— Така си е — потвърди Дунди. — Само така човек като мен може да се научи — с помощта на друго дете. Просто ми отне известно време да взема това решение.

— Защо?

— Защото си въобразявах, че ако не ги използвам, с времето ще отшумят — отвърна тихо Дунди. — Че нещата ще се нормализират. Съществуват научни доказателства, че ако дълго време не използваме определени части от мозъците си, те ще спрат да функционират. — След кратко мълчание попита: — Да не би Кланси да ти е предложил помощ със способностите ти?

Кимнах.

— Казах му, че ще си помисля.

— Какво има да му мислиш? — Дунди ме шляпна по корема с книгата си. — Нали сама каза, че не умееш да ги контролираш?

— Да, но... Страхувам се от неизвестното.

— Ще трябва да се научиш да ги контролираш, в противен случай те ще контролират теб — обясни той. — Ще те плашат и променят, докато не полудееш, умреш или някой не измисли лечение. И познай кое от тези неща ще е първо?

Звънецът за обяд издрънча — два пъти за второ хранене. Дунди стана, протегна се и хвърли останалите трохи във водата.

— Наистина ли мислиш, че ще измислят лечение? — попитах го аз.

— Татко ми все повтаряше, че всичко е възможно, ако си го наумиш. — Устата му се изви в безрадостна усмивка. Като спомена баща си, стомахът ми се стегна.

— Още не си намерил начин да изпратиш посланието.

— Поразпитах наоколо, но в цялото това проклето място има само един компютър и само един човек има право да го използва.

Да, вярно. Сребристият лаптоп на бюрото на Кланси.

— Попита ли го дали ще ти го отстъпи за няколко минути?

— Да — отвърна Дунди. Вече приближавахме огнището и като че ли раздаваха сандвичи и ябълки. — Отказа ми. Твърди, че от

съображения за сигурност не позволява на никой друг достъп до него.

Поклатих глава.

— Ще го попитам утре. Може пък да го убедя.

— Наистина ли? — Дунди сграбчи ръката ми с внезапно грейнало лице. — Ще му кажеш ли, че трябва да изпратим едно много важно писмо, но за целта е нужно да намерим новия адрес на бащата на Джак? Кажи му, че сме готови на всичко... не, кажи му, че аз лично ще оближа до блясък всичките му обувки.

— А защо просто да не му кажа, че това е основната причина да дойдем тук и да не въвличам езика ти в преговорите?

Дунди изчака да си взема сандвич от масата, преди да ме издърпа настрана. Реших, че иска да ядем в бунгалото или дори на кея, но в крайна сметка се шляхме, докато не намерихме Лиъм.

С екипа му бяха в обедна почивка и си бяха намерили хубава полянка сред гората. Беше достатъчно голяма, че да се разделят на два отбора за бърза игра на летяща топка, позната и като *ръгби без ръце*. С Дунди седнахме на един стар дънер, близо до който група момичета се бяха събрали да гледат играта и да подкрепят отборите.

В началото на мача високо рижаво момче с експлозия от лунички по лицето издигна овехтяла топка във въздуха, като побягна напред, стареайки се да изплъзне и себе си, и нея от противниковия отбор. Понатам в играта топката попадна на няколко сантиметра пред Лиъм, но ръцете му бяха твърде бавни, а краката му твърде тромави, за да я улови.

— Следи топката, господин Кашкавалени ръце! — провикнах се към него. Лиъм извъртя глава в наша посока. Тъкмо когато погледите ни се срещнаха, Майк, който водеше топката в този момент, го събори, за да достигне импровизираната им база.

Лиъм се сгромоляса на земята и блъсна глава в един стар корен.

— Леле! — отбелязах аз. — Май наистина не го бива в спортовете.

— Щеше да е адски смешно, ако не беше толкова тъжно.

Останалите момчета бяха твърде заети да му се присмиват, за да задържат топката във въздуха. Лиъм лежеше на земята с пламнало лице и разтресено от смях тяло. Вдигна тениската си, за да избърше потта от челото си, предлагайки на мен и всички присъстващи момичета доста интригуваща гледка.

Този път аз се изчервих.

Едно непознато момче дотича до Лиъм, помогна му да се изправи и го потупа по рамото. Двамата се посмяха заедно, сякаш се познаваха още от предучилищна възраст.

Такъв си беше Лиъм — подиграваше се със Зу, задето завързвала приятелства за няколко минути, но и той не се отличаваше от нея. Ние с Дунди обаче нямахме нищо против да си седим сами, да се оглеждаме, да чакаме, без да топваме пръсти в океана. Може би просто бяхме свикнали да сме сами — и може би беше време това да се промени.

На следващата сутрин, точно в девет и двацет и една, се озовах пред офиса на Кланси Грей с вдигната за почукване ръка. Единственото нещо, което ме спираше, освен нервите, премятащи се на кълба в стомаха ми, беше разговорът от другата страна на вратата.

— ... сигурна, че разполагаме с толкова хора. Ако изпратя нужната бройка, тук няма да останат достатъчно дори за караул. — Гласът беше на момиче, кротък, но не и мил. Оливия по всяка вероятност, ако предположех, че обсъждат въпроси на сигурността.

— Разбирам те, Лив, но ще е много жалко да пропуснем такава възможност — обясняваше Кланси. — Медицинските ни материали са на привършване, а и *Леда Корпорейшън* вече не пускат толкова камиони през нашия район.

— Намислил си някоя обиколка ли? — настоя тя. — Нали така се осведомяваш за графика на товарните камиони?

— Защо питаш?

— Просто... не си ходил повече от година — отвърна Оливия. — А някога ходеше постоянно. Знам, че нямаме недостиг на провизии, но ако организиращ срещата с източника си...

— Не — отрече категорично Кланси. — Вече не мога да оставям лагера. Опасно е.

Дъските на пода изскърцаха.

— Да не би да е изскочило нещо в системата на СОП? — разнесе се грубият глас на Хейс.

— Чули са за кражбата на плодовете, естествено — отвърна Кланси. — Нямаше как да я пропуснат, особено като се има предвид,

че сте осакатили шофьора.

— Защо говориш така?

— Защото трябваше да го оставите на пътя, както ви бях казал. Оценявам желанието ви да разпространявате символа ни, но не можахте ли да го нарисувате върху камиона?

— За имиджа ни ли се притесняваш? — попита ядосано Оливия.

— На повечето хора ще им е трудно да приемат, че не сме чудовища и без да обезобразяваме невинни хора — обясни Кланси. — Затова, моля ви, продължавайте да разпространявате черния цвят. Да използвате символа ни. Просто... гледайте да сте по-дискретни.

— Какви да сме? — попита Хейс.

— Съжалявам, но ще се наложи да прекъсна срещата ни. Струва ми се, че двамата държите нещата под контрол, а и отвън ме чака човек — каза Кланси. Отдръпнах лице от вратата. — Лив, планирай удара. Аз ще се погрижа за бройката.

Заслизах колебливо по стълбището, но нямаше смисъл да се преструвам, че не съм подслушвала разговора им. Вратата се отвори и момичето — Оливия — излезе първа. Беше висока и стройна, с дълги крака и сияен тен.

Поклатих глава и направих път на двама им с Хейс да минат. Оливия беше що-годе на моя възраст, но изглеждаше доста по-голяма. Така си представях двайсетгодишните жени. Когато отново вдигнах поглед, Кланси вече се беше облегал на касата на вратата, ухилен до уши.

— Върна се. — Махна ми да вляза и ме покани да седна пред бюрото му. На път към него хвърлих бегъл поглед през не докрай дръпнатата завеса към другата част на помещението.

Кланси зае обичайното си място зад бюрото и се отпусна назад в стола си с широка усмивка на лице.

— Какво те накара да размислиш?

— Ами... реших, че си прав — промълвих аз. — Толкова малко останахме. — И искам да знам как мога да съм с хората, които обичам, без да се залича от паметта им.

— В системата на Лигата прочетох, че не са успели да намерят други Оранжеви, освен теб и Мартин — потвърди Кланси. — Повечето Червени са били избити. Това ни нарежда на челно място.

— Вероятно — отвърнах аз. Хрумна ми още една мисъл. — Как така имаш достъп до системата на Лигата? И тази на СОП? — Махнах с ръка към стаята. — Изобщо до всичко това?

— Имам приятели навсякъде — отвърна просто Кланси. Пръстите му забарабаниха по бюрото. — А баща ми не ме закача, защото няма да му хареса, ако разкрия, че всъщност не съществува изправителна програма, не и за хора като нас двамата.

— Нас двамата — повторих аз.

Кланси прокара пръсти през косата си.

— Първото нещо, което трябва да разбереш, Руби, е, че ние с теб не сме като другите. Ние с теб... сме последните Оранжеви. Различни сме. Специални. Не... не, чакай малко, въртиш очи, но трябва да ме изслушаш, ясно? Защото второто нещо, което трябва да разбереш, е, че всички — баща ми, надзирателите в лагерите, учените, войниците от СОП, Детската лига — всички са те лъгали през цялото това време. Различни сме не заради способностите си, а защото не могат да ни манипулират.

— Не разбирам за какво говориш — казах аз.

Той стана и заобиколи бюрото, за да седне на стола до мен.

— Ще ти помогне ли, ако първо ти разкажа моята история? — Вдигнах очи към неговите. — Но трябва да ми обещаеш, че ще си остане между нас двамата.

Имах опит с пазенето на тайни.

— Добре — съгласи се той. — Дай ми ръката си. Ще е най-добре да ти покажа.

Винаги когато прониквах в нечие съзнание, се чувствах така, сякаш потъвам. Много често се озовавах сред блато от смътно осветени спомени и несдържани чувства, но без карта, фенер и всякаква представа как да се измъкна оттам.

Ала в съзнанието на Кланси нямаше нищо плашещо. Спомените му бяха ярки и отчетливи, пълни с живи картини и цветове. Като че ли и там държеше ръката ми и ме водеше към миналото си по дълъг коридор с множество прозорци. Спирахме само колкото да надникна през всеки от тях.

Кабинетът, който се сглоби покрай мен, беше съвсем елементарно обзаведен — съдържаше множество оловносиви картотеки, но почти нищо друго. Можеше да е къде ли не; бялата боя беше толкова прясна, че още съхнеше по стените. Веднага разпознах обаче машината с форма на полумесец в задния ъгъл на помещението. До нея имаше масичка за игра на карти, която явно служеше за бюро на мъжа, вперил поглед в мен. Беше пълен и с олисяващо чело — и вечното присъствие в лазарета. Устните му се движеха в беззвучен говор, но аз сведох поглед към спретнатата купчина документи пред него. Очите ми постоянно се връщаха към ръката му върху бюрото, където се люшкеше доскоро сгънат лист хартия, който сякаш опитваше да се затвори по някогашната си прегъвка. В горния му край се виждаше символът на Белия дом. Думите се избистриха пред погледа ми и аз ги погълнах с недоумение.

Уважаеми господа, имате разрешението ми да проведете нужните опити и експериментално лечение на сина ми Кланси Джеймс Бомонт Грей, стига те да не оставят видими белези.

Осветлението в кабинета ставаше все по-силно и по-силно, докато накрая не заличи спомена. След това се озовах в доста различна стая в лазарета, цялата облепена в сини плочки и отрупана с пиукащи монитори. Не, изкрещях наум, опитвайки да се измъкна от лепящите ленти, които ме придържаха към металната маса. Знаех какво е това място.

Една ръка, облечена в ръкавица, свали още по-надолу лампата над лицето ми. С периферното си зрение виждах учените и докторите в бели престилки, заети с машините и компютрите край мен. Стисках челюсти под кожения намордник, закопчан на тила ми, а нечии ръце държаха главата ми неподвижна, докато други закачаха разни кабели по мен. Отново опитах да се раздвижа, извивайки врат достатъчно, че да видя маса, заредена със скалпели и машинки с малки свредели; видях и отражението си в близкия прозорец за наблюдение — младо, преbledняло от ужас лице, огледален образ на портретите, които след време щяха да висят по стените из целия лагер.

Ослепителната светлина над главата ми се усили още повече и още повече, докато не погълна цялата сцена. Пренесох се в следващия спомен. Очите ми попаднаха първо върху ръката, която стисках, а после се вдигнаха до отнесеня поглед на същия учен отпреди това. Всички мъже, блуждаещи около нас, имаха сходни изражения — празни усмивки, още по-празни очи. Аз изпънах рамене и с бегъл триумф в гърдите излязох през главната врата, където ме очакваше черен автомобил. Костюмираният мъж, който ме посрещна вътре с механично потупване по рамото, не беше президентът, но присъстваше във всеки следващ спомен — представяше ме на подиума в училищни зали, на сцената пред важни правителствени сгради, пред операторски екипи в центъра на малки градчета. Всеки път ми връчваха карти с една и съща реч, изправяха ме пред лица с едни и същи обнадеждени, оскърбени изражения. Устата ми вечно повтаряше едни и същи думи: *Казвам се Кланси Грей и съм дошъл да ви разкажа как лагерната изправителна програма спаси живота ми.*

Поредната ярка светлина, тази от светкавицата на фотоапарат. Когато очите ми най-сетне се съвзеха, вече се намирах пред лице, което представляваше състарена, повехнала версия на моето собствено. Фотографът обърна екранчето на апарата си, за да видим снимката, където не съзирах лика на момче, а на млад мъж — на петнайсет, може би дори на шестнайсет. Фотографът премести оборудването си чак в другия край на стаята, а аз сложих ръка върху гърба на президента и го поведох покрай диваните, към внушителното бюро от тъмно дърво. Розовите храсти дращеха усърдно по прозорците, но аз насочих вниманието му към листа върху бюрото и го принудих да вземе химикалката. След като подписа, той се обърна към мен с отнесено изражение и каменна, някак неволна усмивка.

Минаха седмици или месеци, може би дори години — усетих как умората се прокрадва в костите ми и се увива като тежка верига около гърдите ми. Беше тъмно; не можех да преценя кое време от нощта е, но виждах, че се намирам в хотелска стая, и то не особено луксозна. Взирах се в тавана, заровена под завивките, когато нечий силует сякаш се отдели от сянката на гардероба. Беше бърз, прекалено бърз. Мъж с черна маска и металическия проблясък на пистолет в ръката — отметнах завивките и изритах натрапника назад. Пистолетът му

гръмна с огнен взрив, макар и почти беззвучно. Миризмата на барут прогори ноздрите ми.

В следващия момент паднах по гръб на земята, докато единият нападател ме душеше с мишци, смазвайки крехките хрущяли по врата ми. Ръцете ми опипваха панически въздуха, грубия мокет, нощното шкафче и накрая докопаха лицето му. Дори ужасът, пулсиращ във всяка клетка от тялото ми, не ми попречи да щурмувам съзнанието му.

СПРИ! — оформиха устните ми, макар че не чувах гласа си. — *СПРИ!*

И мъжът спря — с празното изражение на човек, чийто череп току-що бе отворен и изложен на ледения въздух. Седна на пода и остави пистолета до себе си.

Задрах гърло в опит да пусна достатъчно въздух в дробовете си, а през това време грабнах пистолета и го пъгнах в ластика на пижамата си. Взех палтото си от стола и изхвърчах навън в коридора, където уж трябваше да има войник на пост. Тогава осъзнах, осъзнах какво се случва. Какво щеше да ми се случи, ако ме намереха жива на сутринта.

Хукнах надолу по стълбището, през кухнята, през задната врата, покрай боклукчийските кофи и през паркинга. Тичах и гърдите ми горяха, а зад мен се чуваха яростни гласове, препускащи по паважа кубинки. Тичах към гората, към мрака...

— Руби... Руби!

Върнах се в собственото си съзнание и офиса на Кланси малко по малко, с главоболие, което бе толкова силно, че зарових лице между коленете си, за да не повърна.

— Опитали са да те убият — пророних, когато най-сетне призовах гласа си. — Кой?

— Кой мислиш? — отвърна сухо Кланси. — Онзи мъж беше един от агентите на тайните служби, който уж трябваше да ме охранява.

— Но в това няма смисъл. — Притиснах ръка към челото си и затворих очи, за да усмиря световъртежа. — Щом са те развеждали насам-натам и са те използвали за рекламно лице на изправителната програма, защо...?

— Защото се беше досетил, че всъщност изобщо не съм излекуван — обясни той. — Баща ми. Единствената причина да ме

освободят от Търмънд беше, защото ги заблудих, че са успели да ме излекуват. Но постъпих твърде дръзко. Опитах да изиграя баща ми чрез контрол над съзнанието и в крайна сметка ме хванаха. — Кланси се умълча за момент. — Несъмнено се е притеснил, че истината за лагерите ще излезе на бял свят, но все пак не е можел просто да ме премахне от публичната сцена, при положение че той самият ме е тикнал там. Не, по-лесно му е било просто да се отърве от мен, преди да му навлека повече неприятности. Мога само да гадая как е възнамерявал да представи убийството ми, за да спечели симпатиите на събратята си американци.

Взирах се в него дълго време, без да кажа и дума.

Как си живял така? — искаше ми се да го попитам. — *Как си успял да запазиш себе си и да не се превърнеш в тяхно чудовище?*

— След като се измъкнах онази нощ, срещнах Хейс, а после и Оливия и всички останали. Намерихме това място и се заловихме за работа, а през цялото това време баща ми не можеше да обяви награда за главата ми, без да изложи наяве истината за мен и изправителната си програма. Наложих му се да изфабрикува някаква история, че съм заминал за колежа, за да се освободи от пресата. — Кланси се усмихна. — Така че ето, аз спечелих накрая.

Той стана от стола си и ми подаде ръка. Поех я, без да се замислям, и когато стисна пръстите ми, ме обля странно спокойствие. В главата ми цареше тишина. Усетих как се привеждам напред.

— Като чух историята ти, реших, че на всяка цена трябва да се запозная с теб. Да се уверя, че знаеш истината за случващото се, за да не потънеш в тъмна дупка като мен.

— Истината? — Вдигнах уплашен поглед към него. — Какво имаш предвид?

Кланси не пусна ръката ми; само седна на ръба на бюрото си пред мен.

— Какво ти каза за „Белия шум“ от онзи ден жената, която те измъкна от Търмънд, агентката на Лигата?

— Че надзирателите са вмъкнали честота, която само Оранжевите, Червените и Жълтите могат да доловят — обясних. Трябваше да е наясно с това, все пак и те използваха същия метод, за да разкрият местонахождението на лагера по радиото. — Че опитвали да изловят опасните деца, които се укривали.

Кланси пусна ръката ми и се пресегна да обърне лаптопа си към нас. На екрана имаше моя снимка от сутринта, когато ни бяха вкарали в лагера, но текстът до нея не беше досието ми.

— Прочети втория параграф на глас.

Вдигнах недоумяващ поглед към него, но все пак му се подчиних.

— *Надзирател Харис открил несъответствието в Усмирителната сирена в 05:23 на следващата сутрин, след като усетил скрита честота, добавена към звука без негово разрешение. — Спрях за секунда и облизах устни. — След по-задълбочена проверка на записващите устройства в столовата, стигнал до заключението, че тамошната размирица, довела до употребата на Усмирителната сирена в 11:42, била предизвикана от агенти под прикритие от терористичната групировка Детска лига. По неговите думи същите тези агенти са внедрили идентификационната честота в Усмирителната сирена. Смята се, че пси-субекти 3285 и 5312, изведени от територията на лагера в 03:34 от агент на Детска лига, са били погрешно идентифицирани като Зелени при първоначалната класификация...*

— Продължавай — подкани ме Кланси, когато гласът ми заглъхна.

— *Субекти 3285 и 5312 се считат за особено опасни. Издадена е заповед за незабавното им залавяне и прекласифициране...* Прекласифициране? — Очите ми пак отскочиха към него. — Но ако съдя по този текст... не са знаели, че... не са... Тоест са разбрали, че съм Оранжева чак след като съм избягала от лагера?

Кланси кимна.

— Така излиза.

— Значи, не съм била в никаква опасност? Нямало е да ме убият?

— О, определено си била в опасност — поправи ме той. — Разполагали са с всички парчета от пъзела и е трябвал само един наблюдавателен учен, който да ги сглоби. Но ако питаш дали са щели да разкрият тайната ти, ако от Лигата не бяха внедрили онази честота... то отговорът е не, едва ли.

— Тогава защо изобщо го направиха? — зачудих се аз. — Поели са голям риск да спасят само две деца.

— Две изключително ценни деца от крайно рядък вид — поправи ме той. — Деца, които в противен случай щяха да загубят живота си. — Като видя изражението ми, добави състрадателно: — Нали не мислиш, че биха оставили деца като нас живи? Не и Оранжеви способности. Жълти — да, защото те са по-лесно контролируеми, но не и Оранжевите.

Прокарах ръка през лицето си.

— Ами Червените? И тях ли са избили?

— Не — отвърна Кланси. Гласът му стана тих, колеблив. — Сполетяла ги е още по-лоша съдба.

Изчаках да продължи, кършейки ръце в скута си.

— Строго секретната програма на президента. — Кланси скръсти ръце и се наведе назад. — Проект *Джамборе*. Скъпият ми татко обучава специална армия, съставена от всички Червени, събрани от лагерите. Така че сигурно разбираш защо... — Той се покашля. — Защо Лигата иска да си присвои всички останали опасни деца.

Поклатих глава и скрих лице в дланите си. Толкова сценарии си бях представяла — толкова ужасни неща очаквах да са се случили на онези деца, но този беше твърде покъртителен, за да ми хрумне дори.

— Как са могли да ги принудят? — попитах глухо. — Защо са се съгласили?

— Нима са имали друг избор? — отвърна Кланси. — Заплашили са ги, че ако не съдействат, семействата им ще пострадат. Подложили са ги на специална подготвителна програма, чиято цел е била да ги уверят, че са необходими кадри, за които ще полагат добри грижи. Преди баща ми и съветниците му да разберат, че влияя на действията им, успех да наложи някои промени в програмата, така че наистина да се грижат за тях... или поне по-добре, отколкото в лагерите. — Той поклати глава. — Не ги мисли. Някой ден ще се освободят от оковите на баща ми.

Пък и не са мъртви — казах си. — *И това не е малко.*

— Руби.

Вдигнах очи, скована от студен ужас.

— Позволи ми да ти предам знанията си — прошепна той и протегна ръка да отмести косата от бузата ми. Стегнатата топка нерви в стомаха ми се отпусна от допира му и усетих как малкото ми подозрения за него се разплитат. Бяхме еднакви, поне що се отнасяше

до най-важните неща. Той искаше да ми помогне, макар че нямах какво да му предложа в замяна.

— Никой няма да може да те нарани или промени, ако си способна да се отбраняваш — увери ме с нежен глас.

Не депресията ме подтикна да продължа напред, нито пък самосъжалението. Беше чистата, концентрирана омраза, просмукала се в гърдите ми. Някога ме беше водила мисълта, че Беглеца ще ми помогне да си върна стария живот, но вече знаех, че това не е достатъчно. Нуждаех се от него, за да защита бъдещето си. Следващите ми думи прогориха въздуха между нас.

— Научи ме.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тук Кланси беше всемогъщ, но не използваше силата си. Чудех се как човек, способен да влияе върху мислите на околните, имаше такъв вроден магнетизъм. Видях го с очите си, когато предложи да ме разведе из лагера.

Само помахна на децата в черно, струпани край огнището, и появата му като че ли нажежи въздуха. По всяко лице, което подминавахме, грейваше усмивка и нямаше човек, който да не ни махне или да не ни поздрави гласно, макар и с бързо *Ехо!*.

— Разказвал ли си на някого от тях какво си преживял? — поинтересувах се аз.

Той ме погледна с ъгълчето на окоето си, сякаш въпросът ми го беше хванал неподготвен. Пъхна ръце в задните джобове на панталона си и отпусна умислено рамене.

— Всички ми гласуват такова доверие — обясни с малка, тъжна усмивка. — Не искам да ги тревожа. Трябва да вярват, че мога да се грижа за тях, в противен случай системата ни не би проработила.

И въпросната *система* беше нещо изумително. Едно е да дълбаеш символа пси по сградите и да окачваш знамена по верандите, но съвсем друго истински да вкорениш посланието му.

За пръв път срещнах реално доказателство за това, когато момичето, отговорно за градината, ни пресрещна по главната пътека и настоя Кланси да накаже три деца, които според нея задигали плодове изпод носа ѝ.

Бяха ми нужни точно две секунди от отговора на Кланси да осъзная, че животът в *Ийст Ривър* не се градеше върху строги, безкомпромисни правила, а почти напълно върху личната му преценка и онова, което всичките му поданици считаха за справедливо.

Обвиняемите бяха три Зелени момчета, доскорошни Лавчета. Отговорничката за градината ги беше накарала да седнат в тъмната пръст като мишени за стрелба. И тримата бяха облечени в черни тениски, но дънките им бяха в окаяно състояние. Останах настрана, а

Кланси коленичи пред тях, без да се притеснява, че калта ще нацапа собствените му прилежно изгладени панталони.

— Наистина ли сте крали плодове? — попита внимателно Кланси. — Моля ви, отговорете ми искрено.

Трите момчета се спогледаха. Отговорът дойде от най-голямото, седнало по средата.

— Да, крадохме. Много съжаляваме.

Вдигнах вежди.

— Благодаря, че бяхте откровени — каза Кланси. — Мога ли да попитам защо?

Момчетата се умълчаха за няколко минути. Накрая, след известно уговаряне, Кланси отново получи истината.

— Пит е много болен и не може да става дори за да яде. Не искаше никой да разбира, защото се притесняваше, че ще му се скарат, задето не е дежурил с парцала тая седмица... пък и не искаше да те разочарова. Съжаляваме, много съжаляваме.

— Разбирам — отвърна Кланси. — Но ако Пит е толкова болен, е трябвало да ми кажете.

— На последната лагерна среща ни каза, че лекарствата били на привършване. А той не искаше да взима от тях, за да има за по-болни деца.

— Само че май на него ще му трябват, щом няма сили дори да излезе за храна — отбеляза Кланси. — Но нали знаете, че като взимате храна от градината, може да нарушите графика за готвене, което засяга всички.

Момчетата кимнаха с горестни изражения. Кланси огледа децата, струпали се край нас, и попита:

— Според вас как трябва да се отплатят за откраднатите плодове?

Отговорничката отвори уста, но едно по-голямо момче излезе пред нея и облегна греблото си на мрежата, издигната около градината.

— Ако те са съгласни да плевят няколко дни, ние ще се организираме да носим храна и лекарства на Пит.

Кланси кимна.

— Звучи справедливо. Какво мислят останалите?

Отговорничката като че ли се канеше да тропне ядосано с крак, но в този момент всички останали изказаха съгласие с предложеното

наказание. Ако съдех по зачервените ѝ бузи, развързката на спора далеч не я задоволяваше.

— Това не е просто единичен случай, Кланси — обясни тя, докато ни изпращаше от градината. — Хората си мислят, че могат просто да влизат тук и да взимат каквото си поискат, а няма как да заключим градината като склада!

— Обещавам да включа този въпрос в графика за разискване на следващата лагерна среща — увери я Кланси с една от типичните си усмивки. — Ще заема челна позиция.

Този отговор като че ли я удовлетвори, поне засега. След един любопитен поглед към мен императрицата на зеленчука се завъртя на пета и се върна с маршова стъпка във владенията си.

— Леле — коментирах аз. — Ама и нея си я бива.

Той сви рамене, чоплейки отнесено дясното си ухо.

— Има право. Ако храната в склада намалее, трябва да разчитаме на градината, а ако тя постоянно е под атаки на крадци, ще имаме неприятности. Май всички тук вече разбират колко взаимосвързани са всички елементи от живота в *Ийт Ривър*. Ей... имаш ли нещо против да навестим Пит?

— Не, разбира се — отвърнах с усмивка.

Малкото момченце беше затрупано под планина от одеяла — ако съдех по празните дюшеци наоколо, останалите момчета на драго сърце му бяха отстъпили и своите. Когато пламналото му лице найсетне изникна изпод завивките, аз го поздравих и се представих. Кланси остана да поговори с него петнайсетина минути, но аз изчаках навън, наблюдавайки лагерния живот. Децата ми махаха с усмивка, сякаш бях сред тях от години, не от дни. Аз също им помахвах, макар и със стегнати гърди. Не знам кога точно го бях осъзнала, а може би прозрението бавно се беше наслагвало в ума ми, но вече виждах, че именно черното — цветът, който с годините бях започнала да мразя и избягвам — беше нещото, което внушаваше на тези деца поне малка доза гордост и сплотеност.

— Тук никога няма да се чувстваш сама — обяви Кланси, затваряйки вратата на бунгалото след себе си.

След това посетихме пералното помещение и се отбихме до тоалетните, за да проверим дали кранчетата и осветлението работят добре. Все се намираше по някой да спре Кланси, за да му зададе

въпрос или да направи оплакване, но той изслушваше всички най-търпеливо. Гледах го как изглажда неразбирателство между двама съквартиранти, приема предложения за вечеря и изказва мнението си по въпроса за това дали е необходимо назначаването на още деца в охранителния екип.

Докато стигнем до бунгалото, което служеше за класна стая на Лавчетата, вече едва стоях на краката си. Кланси обаче беше готов да даде ежеседмичния си урок по американска история.

Стаичката беше малка и претъпкана, но добре осветена и украсена с пъстроцветни плакати и рисунки. Забелязах Зу и розовите й ръкавици още преди да видя тийнейджърката, която проследяваше с пръст река Мисисипи върху старата карта на Съединените щати, закачена в предната част на помещението. Хина седеше до Зу, разбира се, и си водеше записки ентусиазирано. Май не биваше да се изненадвам, но децата посрещнаха Кланси с радостни възгласи. Момичето веднага му освободи импровизирания подиум.

— Доооообре, доооообре — подхвана Кланси. — Е, кой ще ми каже докъде стигнахме последния път?

— До пуританите! — отекнаха десетина гласа едновременно.

— Пуритани? — продължи той. — Тези пък какви са? Кажете, Джейми, помниш ли кои са заселниците?

Едно връстничка на Зу изпъна гръб.

— Това са първите заселници. Хората в Англия се държали лошо с тях заради религията им, затова те отплавали към Америка и акостирали в Плимут Рок.

— А някой ще ми разкаже ли какво направили, след като пристигнали там?

Десетина ръце се изстреляха във въздуха. Той избра едно малко момченце — може и да беше Зелено, но по същата логика можеше да е Жълто или Синьо. Обичайният ми метод за разпознаване на децата не вършеше работа в тази среда. Каквато все пак беше и целта.

— Устроили колония — отговори момченцето.

— Правилно. Това била втората английска колония след онази, създадена в Джеймстаун през 1607 г. И знаете ли какво: Джеймстаун всъщност е доста близо до нас! — Кланси отиде при картата на учителката и посочи и двете места на нея. — Докато плавали на борда на *Мейфлауър*, бъдещите заселници съставили съглашение, което също

нарекли Мейфлауър и което постановявало, че всички ще си съдействат и ще помагат в изграждането на колонията. Като се заселили на американския бряг, срещали множество трудности. Но със съвместен труд успели да създадат общност и така вече не зависели от английската корона и можели свободно да практикуват религията си. — Той спря да крачи за момент и обходи с тъмни очи публиката си. — Да ви звучи познато?

Зу слушаше с явен интерес. Седях достатъчно близо до нея, за да видя луничките по лицето ѝ, и по-важното, да усетя щастието, което излъчваше. Моето сърце също се изпълни с радост. Хина се приведе да прошепне нещо в ухото ѝ и усмивката ѝ се разшири още повече.

— Звучи като нас! — провикна се някой от задните маси.

— И още как — потвърди Кланси и в следващия час и половина разказа на децата за отношенията на пуританите с местните племена, за Джеймстаун, за всички онези неща, които майка ми преподаваше в нейната гимназия. А когато времето му свърши, се поклонил леко и ми махна да изляза с него сред множество възгласи на недоволство от страна на Лавчетата. Все още се смеехме, когато стигнахме до огнището, където тъкмо започваха приготовленията за вечеря. Усетих как доста очи се впиват в нас, но не ме интересуваше. Дори изпитах лека гордост.

— Е? — подхвана Кланси, щом стигнахме верандата на офиса тъкмо когато задрънчаха звънциите за вечеря. — Какво мислиш?

— Мисля, че съм готова за първия си урок — отговорих аз.

— О, госпожице Дейли. — Усмивка изви краищата на устните му. — Вече получихте първия си урок. Просто не го съзнавахте.

Две седмици се изнизаха като откъсната от стара книга страница.

Прекарах толкова много часове от толкова много дни в стаята на Кланси — където се учех да внушавам образи в съзнанието му, блокирах опитите му да стори същото с мен, говорехме за Лигата, за Търмънд, за „Белия шум“, че и двамата отвикнахме от лагерния график. Да, водеше ежедневните си срещи, но вместо да ме гони от стаята, ме канеше да изчакам от другата страна на бялата завеса, където вече провеждахме повечето от упражненията си.

Понякога му се налагаше да излезе за оглед на бунгалата или за да разреши някакъв спор, но аз почти винаги го чаках в онази стара стая с миризма на плесен. Там разполагах с книги и музика, и телевизор, затова никога не ми доскучаваше.

Все още се срещах с Дунди по време на някои от храненията, но Кланси често ни носеше храната в стаята. Зу пък беше съвсем неоткриваема, защото когато не ходеше на училище, се скиташе с Хина или някой от по-големите Жълти. Виждах ги главно вечер, преди осветлението на лагера да угасне. Дунди се беше превърнал в нещо като призрак, вечно работеше, вечно търсеше начини да привлече вниманието на Кланси — зашивайки сцепената устна на едно хлапе например или пък с предложения за по-ефективна обработка на градината. Най-много време ми отдели, когато се видяхме да свали шевовеите ми.

Зу от своя страна обожаваше да ми разказва какво е научила в училище и от другите Жълти деца.

Само след няколко дни в лагера спря да носи ръкавиците си. Осъзнах го истински чак една вечер, когато пожела да срене косата ми. Скочих от стола, за да изгася лампата, но тя ме предвари — само щракна с пръсти и светлината угасна.

— Това е страхотно — възкликнах аз, но щеше да е ужасна лъжа от моя страна да отрека тихата завист заради осезаемия ѝ напредък. До този момент аз самата бях успяла да блокирам набезите на Кланси в съзнанието ми един-единствен път, и то защото беше научил за случката със Сам.

— Интересно — беше съдържаният му коментар.

Зу и Дунди виждах всеки ден, но с Лиъм беше съвсем различно. Охранителният екип му беше възложил втората смяна — от пет следобед до пет сутринта — и територията чак в далечния западен край на езерото. Обикновено след работа беше твърде уморен да се връща в бунгалото, затова най-често оставаше да спи в някоя от палатките до входа на лагера. Веднъж-два пъти го видях да разговаря оживено с група хора на закуска и да посещава Зу в класната стая, но дори това винаги се случваше от прозореца в стаята на Кланси.

Липсваше ми наистина болезнено, но разбирах, че си има своите задължения. Когато ми оставаше свободно време, обикновено мислех

за него, но бях толкова съсредоточена в уроците ни, че рядко позволявах на ума си да блуждае твърде дълго.

Кланси се засмя и отново привлече вниманието ми към себе си — честно казано, не знаех как изобщо успях да го насоча другаде. Беше облечен в бяла тениска с яка, която подчертаваше естественото сияние на кожата му, и старателно изгладени бежови панталони, небрежно навити до глезена. Винаги когато излизаше на срещи с други хора, носеше спретнати, чисти, изгладени до съвършенство дрехи — но не и с мен.

Тук не ни се налагаше да се стараем излишно. Не и един пред друг. През първите уроци седяхме от двете страни на абсурдното му бюро; имах чувството, че се защитавам пред някой училищен директор, вместо да получавам напътствия за употреба на психическите ми от новия ми гуру. След това се преместихме на пода, но след няколко часа гърбът ми пищеше от болка. Кланси беше предложил да седим на тясното му легло. Той на единия край, аз — на другия. С времето обаче започвахме да се приближаваме един към друг. Скъсявахме разстоянието върху червеното му покривало с всеки следващ урок, докато един ден не се изтръгнах от трансa, в който ме бяха вкарали тъмните очи на Кланси, осъзнавайки, че сме допрели колене.

— Извинявай — пророних, като върнах поглед към него. — Може ли да започнем отначало?

Май намираше смущението ми за забавно.

— Отначало? Да не би да репетираме за някоя пиеса? Да извикам ли Майк и да го накарам да се заеме с декорите?

Не знам защо се засмях на това — дори не беше толкова смешно. Вероятно опитите ми да атакувам мозъка му със своя ме бяха смахнали малко. Единственото нещо, което знаех със сигурност, беше, че когато стисна ръката ми, голямата му топла длан ми поддържа така успокоително.

— Опитай отново — каза той. — Този път си представи, че онези невидими ръце, за които ми разказа, са ножове. Разрежи мъглата.

Лесно беше на думи. Кимнах и затворих очи, мъчейки се да потуша пламъка в бузите си. Всеки път, когато използваше нелепото ми обяснение за това как усещах работата на мозъка си, ме хващаше

срам. Първия път се присмя на сравнението ми и заразмахва пръсти пред лицето ми, сякаш правеше магии.

В течение на уроците изпробва няколко различни метода, за да ми демонстрира какво се изисква от мен. Слизахме до килера, за да гледам как влиза в съзнанието на Лизи и само и само да ме размее я кара да кудкудяка като кокошка. Показа ми колко е лесно да повлияе върху настроението на няколко души наведнъж, разрешавайки спор между две деца, без да каже и дума. Веднъж седнахме на малката веранда пред офиса и прочете мислите на всеки минувач — включително на горката Хина, която очевидно беше отчаяно влюбена в него.

Най-просто казано, Кланси можеше всичко. Да блокира атаките на моето съзнание, да ми внуши мисъл, чувство, страх. Сигурна съм, че веднъж дори успя да ми насади сън. Не исках да го разочаровам, не и при положение че ми отделяше толкова много от безценното си време — мисълта караше цялото ми тяло да се вцепенява от ужас. Казваше ми да не се насилвам, че на него самия му е отнело години да овладее всичко това, но аз настоявах да не забавяме темпото, за да поема контрола върху способностите си час по-скоро. Имах чувството, че най-добрият начин да се отплатя за вниманието му е като постигна умения, с които да се изправя с гордост до него, вместо със срам.

Докато не отключех всички тайни, двамата с него нямаше да сме равни. Беше ме наричал своя *приятелка* в няколко случая, по време на уроците ни и пред други деца, и за моя изненада, думата ми носеше неприятно чувство. Кланси имаше стотици приятели. Исках да бъда нещо повече за него — да бъда човек, на когото да се доверява, с когото да споделя.

Понякога ми се искаше да се приведе по-близо до мен, да прибере някой кичур коса зад ухото ми. Мисълта беше срамна, чисто момичешка и няхах представа от кое тъмно кътче на съзнанието ми бе изпъзляла. Май главата ми си играеше игрички с мен, защото знаех, че всъщност искам същото това нещо от Лиъм — и повече дори.

А опитах ли да проникна в съзнанието на Кланси, бивах изхвърлена. Той владееше до такава степен силите си, че нямаше време дори да изпитам обичайната дезориентираща тирада от мисли и спомени. Като че ли всеки път спускаше бяла завеса около мозъка си и независимо колко дращех с нокти по нея, не успявах да я съдера.

Но аз не се отказвах.

Кланси се усмихна и отметна косата ми през рамо. Ръката му се задържа там и бавно обхвана тила ми. Знаех, че ме гледа, но нямах смелост да посрещна погледа му дори когато се приближи още повече към мен.

— Ще се справиш. Сигурен съм.

Стиснах зъби, докато челюстите ми не изпукаха. В дясната ми буза запулсира нервен мускул. Опитах да събера стотиците, хилядите блуждаещи пръсти на едно място, съсредоточавайки ги в нещо достатъчно остро и смъртоносно, за да пробие защитната му стена. Сграбчих ръката му и не спрях да натискам, докато не му причиних болка, след което хвърлих невидимия нож по него с всички сили. Но и този път, щом докоснах бялата стена, сякаш ме зашлеви през лицето. Той въздъхна и ръката му падна от тила ми.

— Съжалявам — казах в нетърпимата тишина, спуснала се помежду ни.

— Не, аз съжалявам. — Кланси поклати глава. — Ужасен учител съм.

— Повярвай ми, не ти си проблемът в това уравнение.

— Руби, Руби, Руби — пророни той, — това не е уравнение. Не можеш да го решиш с три лесни стъпки, в противен случай изобщо нямаше да приемеш помощта ми, нали така?

Той погали с палец обърнатата ми нагоре длан и аз сведох очи към него. Движеше го в бавни, мудни кръгове. Гледката беше странно успокоителна, дори хипнотизираща.

— Вярно е — подхванах аз. — Но трябва да ти призная, че не бях напълно... откровена с теб.

Това привлече вниманието му.

— Моите приятели... те искаха да те намерят, защото те смятаха за магьосник, способен да ги отведе у дома. Но аз исках да те намеря, защото залагах на слуховете, че си Оранжев и че може би ще благоволиш да ме обучиш.

Кланси сбърчи тъмните си вежди, но не остави ръката ми. Вместо това отпусна другата си длан върху тясното пространство между кръстосаните ни крака.

— Но това е било, преди да ти обясня какво ти мисли Лигата — пророни той. — С какво си искала да ти помогна? Не... нека позная.

Свързано е с родителите ти, нали?

— Да, с това, че успях да се залича от паметта им — потвърдих аз. — С това, че не искам да се случва отново.

Кланси затвори очи за кратък момент и когато ги отвори, изглеждаха по-тъмни отпреди, почти черни. Приведох се по-близо до него, долавяйки странната смесица от тъга, вина и нещо друго, която излъчваше през порите си.

— Ще ми се да можех да ти помогна с това — каза накрая. — Но истината е, че никога не ми се е случвало подобно нещо. Нямам представа как да ти помогна.

Нямам представа как да ти помогна. Разбира се. Разбира се, че нямаше. Мартин също беше Оранжев, но способностите му не бяха същите като моите. Не знам защо си бях наумила, че с Беглеца няма да е така.

— Ако... ми разкажеш подробно и ми обясниш как става, ще... може би ще успея да измисля нещо.

Не че не можех да говоря за това, просто не исках. Не и в онзи момент. Познавах се достатъчно добре и можех да предвидя пресекналите думи и сълзите. Винаги когато се замислех за онази случка, оставах изтощена и разтреперана, преживяла наново целия страх, безнадеждност и ужас.

Той ме изгледа изпод тъмните си мигли, докато по лицето му не изплува разбиране. Палецът му чертаеше кръгове по нежната кожа на китката ми.

— Аха. Това си е чист Бенджамин. Трябваше да се досетя, извинявай. — Като видя недоумяващия ми поглед, обясни: — Бенджамин беше учителят ми от времето... ами, от времето, преди всичко да отиде по дяволите. Почина, когато бях много малък, но до ден-днешен не мога да говоря за случилото се. Все още ме боли. — Едното ъгълче на устата му се изви в печална усмивка. — Но може би на теб няма да ти се наложи да разказваш каквото и да било. Може да опитаме нещо друго.

— Какво?

— Този път ти ще блокираш мен, а не обратното. Обзалагам се, че ще ти е по-лесно.

— Защо мислиш така?

— Защото не си достатъчно ожесточена, за да ме атакуваш добре... повярвай ми, това е комплимент. — Той изчака да се усмихна, преди да продължи: — Но пък се браниш добре. Не разкриваш картите си пред никого. Понякога ми е невъзможно да прочета мислите ти.

— Не е умишлено — прекъснах го аз.

Кланси махна небрежно с ръка.

— Не го казвам като лошо нещо — натърти той. — Вероятно дори ще ти е от помощ.

Е, определено не ми беше помогнало да отблъсна набезите на Мартин.

— Усещаш ли, когато някой опитва да проникне в главата ти? — попита той. — При мен има едно специфично гъделичкане...

— Да, знам за какво говориш. Какво да правя, като го доловя?

— Трябва да напрегнеш всички сили срещу нападателя, да го отклониш от пътя му. Опитът ми сочи, че нещата, които наистина държим да предпазим, като например спомените и сънищата ни, си имат собствена вродена защита. От теб се иска просто да добавиш още една стена около тях.

— Всеки път, когато опитвах да проникна в съзнанието ти, имах чувството, че спускаш бяла завеса пред мен.

Кланси кимна.

— Аз така го правя. Щом усетя онова гъделичкане, спускам онази въображаема завеса и не я вдигам, каквото и да става. Затова искам от теб да извикаш в съзнанието си някоя тайна или някой спомен, нещо, което не искаш никой друг да вижда, и да спуснеш собствената си предпазна завеса пред него.

Явно не укривах добре колебанието си, защото Кланси взе и двете ми ръце в своите, преплитайки пръстите ни.

— Хайде — подкани ме той, — какво толкова може да се случи? Най-многого да видя някой срамен момент от живота ти. Смятам, че вече сме достатъчно добри приятели, за да ми се довериш, че няма да издам на никого гафовете ти и повръщането на публични места.

— Ами за това, че съм бягала гола по улицата и съм яла пясък от пясъчника на детската площадка?

Ухилен до уши, той се престори, че обмисля въпроса ми.

— Е, ще опитам да не го разкажа на целия лагер по време на вечеря.

— Какъв справедлив, почтен водач — възкликнах аз. След малко добавих: — Наистина ли ме смяташ за приятелка, или го казваш само и само за да видиш как ми избиват четири предни зъба, когато се опитах да играя футбол?

Кланси поклати глава и се засмя. Любимите му мои истории като че ли бяха онези, в които се преструвах, че съм момче, и в които с баща ми преяждахме в заведения за бързо хранене, когато майка ми ходеше по учителски конференции извън града. Толкова се отличавах от собствения му житейски опит, че сигурно ме възприемаше като извънземно.

— Разбира се, че те смятам за моя приятелка... всъщност... — той понижи глас и като вдигна поглед към мен, тъмните му очи горяха с такава жар, че почувствах главата си пълна с въздух и готова да се понесе с вятъра — ... те смятам за много повече от това.

— Какво имаш предвид?

— Ти може и да си ме издирвала, но аз пък те чаках. От доста време не съм чувствал, че някой ме разбира така добре. Това да си Оранжев... е несравнимо с нищо друго. Останалите не разбират нито нас, нито способностите ни.

Само ние сме — прошепна малко гласче в главата ми. — *Само ние двамата.*

Стиснах ръцете му.

— Знам.

Вниманието му като че ли се отклони и очите му се плъзнаха към другия край на стаята, където се намираха компютърът и телевизорът. По изражението му пробяга дълбока тъга, истинска болка, но обичайната му уверена осанка моментално се завърна на сцената.

Кимнах с глава.

— Наистина се старая, кълна ти се. Моля те... моля те, не се отказвай от мен.

Изненадах се, когато пръстите му се разплетоха от моите. И се смаях, когато плъзна длани нагоре по голите ми ръце, чак до раменете ми. Не го спрях. Това харесвах най-много у Кланси — с него нямаше нужда да се боя от неволните си грешки. Не ми се налагаше да включвам всяка защита на мозъка си, за да го възпра от злодеяния, защото Кланси беше повече от способен да ме отблъсне от съзнанието си.

Докато Лиъм... той беше нещо крехко, нещо, което можех да пречупя с една погрешна стъпка. Човек, с когото не можех да бъда, не и в онзи момент, не и в онова си състояние.

Кланси се приведе напред да започне. Аз също се приведох напред, чак до гърдите му, където беше топло и ухаеше на борове и стари книги, на хиляди непознати ми досега възможности.

Не го блокирах при първия му опит — не го блокирах дори при петия. Бяха нужни цели три дни и запознанството му с почти всеки смущаващ, засрамващ спомен от главата ми, за да успея да му окажа поне някаква съпротива.

— Влез по-надълбоко в съзнанието си — посъветва ме той. — Извади оттам нещо, което не би искала никой да научава. Точно тези спомени ще стимулират защитните ти сили.

Вече не се сещах за нищо, което да не беше виждал — с такава хирургическа прецизност се ровеше из мозъка ми. Всеки път, когато изнамирах някой спомен и опитвах да го обгърна с невидима предпазна стена, защитните ми сили рухваха, крехки като восъчна хартия. Но той не ми се ядосваше.

— Ще се справиш — повтаряше вместо това. — Сигурен съм. По-способна си, отколкото предполагаш.

Именно непрестанният тормоз за някой по-пикантен спомен най-сетне доведе до истински резултат.

— Задължително ли трябва да е спомен? — попитах.

Той като че ли се замисли по въпроса.

— Май е най-добре да опиташ с нещо друго този път. С нещо въображаемо. — Навярно се заблуждавах, но внезапно лицето му ми се стори много по-близо до моето. — Представи си нещо, което искаш. Или... някого?

Каза го като въпрос, и то сериозен, макар и замаскиран с небрежен, равнодушен глас. Аз успях да задържа лицето си безизразно.

— Добре — съгласих се накрая. — Мисля, че съм готова.

Кланси не изглеждаше толкова сигурен. Аз обаче бях. Точно тази фантазия се прокрадваше в сънищата ми от седмици, превземайки кратките моменти, в които не упражнявах способностите си.

Навести ме през третата ни нощ в *Ийст Ривър*, точно в онзи отрязък от време, който разделяше деня от нощта. Подскочих стреснато в леглото; единствените звуци край мен бяха хъркането на Дунди и мятането на Зу. Всеки сантиметър от тялото ми беше изтръпнал, но все пак опитах да премисля току-що видяното — дали не се беше случило наистина, или пък не предстоеше да се случи.

Точно този сън за нищо на света не исках да споделям с никого; носех го дълбоко скрит в сърцето си, толкова дълбоко, че дори го бях забравила, докато не изскочи найяве, напълно оформен и жив.

Явно в него беше пролет. Черешовите дръвчета в дъното на улицата ни в Сейлъм бяха разцъфнали.

Минахме покрай тях с Черната Бети — двамата с Лиъм бяхме на предните седалки и слушахме песен на Led Zeppelin, която може и да не беше истинска. От двете страни на портата пред къщата на родителите ми бяха завързани бели балони, сочещи като водени от вятъра стрелки отворената входна врата. Лиъм, облечен в дрехите от деня на запознанството ни, ме хвана за ръка и тръгнахме заедно по коридора на къщата, през светложълтата кухня, докато не достигнахме вратата към задния двор, отвъд която ни очакваха всички.

Всички. Родителите ми. Баба. Зу. Дунди. Сам. Седяха на одеялото, разпънато върху ливадата, и баща ми ги гощаваше с нещо, опечено на скарата. Мама търчеше наоколо и връзваше още балони, а ръцете ѝ бяха изцапани с тъмна пръст след засаждането на всички нови светли цветя, отрупали някога празната тревна площ. Поздравихме всички, прегърнах Сам, посочих на Зу птичките по клоните на дърветата и запознах Дунди с майка ми.

После Лиъм се наведе и ме целуна... и нямах думи да опиша чувството.

Кланси опита да нахлуе в съзнанието ми по същия начин като преди — с лек гъдел, последван от рязък напор. Бях толкова погълната в мисли за съня си, че дори не бях усетила кога е взел ръката ми, за да започне.

Харесвах го много. Повече, отколкото някога бях очаквала да го харесам. Но той нямаше място в този ми сън. Не исках да го споделям с него.

Отблъснах грубо ръката му, а после вложих всички сили в онзи въображаем чифт ръце, за да го избутам от съзнанието си.

Неговата стратегия със завесата не беше подействала при мен, но виж, тази...

Бяхме обсъждали нападението като метод на защита. Е, този подход се оказваше твърд ефективен. Още преди да отворя очи, усетих как Кланси се отдръпна назад, изпъшквайки от болка.

— О, боже! — възкликнах, когато най-сетне се отърсих от мъглата, погълнала главата ми. — Много съжалявам!

Но Кланси вдигна поглед с усмивка.

— Казах ти. Казах ти, че ще намериш начин.

— Може ли отново? — попитах ентусиазирано. — Искам да се уверя, че не беше просто щастлива случайност.

Кланси потри челото си.

— Става ли първо да си починем малко? Чувствам се така, сякаш току-що си напердашила мозъка ми.

Но Кланси така и не можа да си почине. Почти веднага, щом думите напуснаха устата му, и двамата чухме различен вид предупредителен сигнал. Откъм другия край на стаята долетя оглушителна сирена, каквато не бях чувала преди, почти като аларма на кола. Той изтръпна и сведе глава като да се скрие от шума, макар че веднага скочи от леглото.

Стигна до бюрото и отвори лаптопа. Въведе паролата си с летящи по клавиатурата пръсти и осветено от синьо-белия екран пребледняло лице. Застанах зад него тъкмо когато отваряше нова програма.

— Какво става? — попитах. — Кланс?

Той не вдигна поглед.

— Задейства се една от алармите в лагерния периметър. Не се безпокой, може да е фалшива тревога. Случвало се е някое животно да се доближи твърде много до жиците.

Отне ми цяла минута да осъзная какво виждам. Четири видеоекрана с различни цветове в четирите ъгъла на монитора; поглед от четири различни страни към границите на лагера. Кланси се наведе напред и стисна с ръце лаптопа.

После се пресегна през мен и взе черната радиостанция от другия край на бюрото. Нито за миг не отлепи очи от екрана.

— Хейс, чуваш ли ме?

След секунда тишина сприхавото *Да, какво?* на Хейс изпраця през черното устройство.

— Задейства се алармата в югоизточния край. В момента наблюдавам видеото, но... — Май искаше да каже *не виждам нито човек, нито животно*, но следващите му думи ме накараха да се пъхна под ръката му, за да видя екрана със собствените си очи. — Да, виждам мъж и жена. И двамата са в камуфлажни униформи. Вражески настроени по мое мнение.

Аз също ги зърнах. Изглеждаха на средна възраст, но нямаше как да съм сигурна. И двамата носеха нещо като ловно облекло, камуфлажни от глава до пети. Дори лицата им като че ли бяха боядисани в кафяво.

— Разбрано. Ще се погрижа.

— Благодаря... изкарай ги оттук, ясно? — каза с внимателен тон Кланси, после намали звука на радиостанцията докрай.

Югоизточният край — дотук добре, не беше зоната на Лиъм. Въздъгнах с облекчение.

Още се вирах в монитора, когато Кланси затвори капака на лаптопа.

— Да продължаваме с работата. Извинявай за отклонението.

Изненадата ми надделя.

— Не трябва ли да излезеш? — попитах. — Какво ще им направи Хейс?

Кланси махна небрежно с ръка. За пореден път.

— Не се безпокой, Руби. Всичко е под контрол.

Една пукнатина може и да не беше достатъчна за повалянето на цяла укрепителна стена, но стигаше дори да се разклони на две, на три, на четири. След първия ми пробив си поставих за цел да намирам различни начини за проникване в съзнанието на Кланси. Не се задържах там за дълго, преди да ме изгони най-безцеремонно, разбира се; но всяка малка победа ме подтикваше да постигна още една, и още една. Успях да се прокрадна, когато мислите му бяха съсредоточени другаде, когато го подлъжех да хвърли защитите си върху един спомен, при положение че всъщност преследвах друг. Методите ми изненадваха Кланси, но като че ли му носеха и тайничко удовлетворение. Дори ми позволи да се упражнявам върху други хора.

Беше като да тичам по нанадолнище; инерцията ме превеждаше през какви ли не експерименти, големи и малки. Успях да съсия една вечеря, като извиках всеки от шестимата готвачи поотделно и им внуших шест различни идеи за менюто — и всички се спуснаха да ги осъществяват едновременно. Убедих едно момиче, че името ѝ е Тиодор, и тя започна да плаче всеки път, когато някой я нарече друго име. Всъщност усвоих до такава степен уменията да подчинявам околните на волята си и да им втъпявам фалшиви спомени, че Кланси ме насърчи да опитам същите упражнения, без да докосвам неподозиращите жертви преди това.

Усъвършенствах се бавно и не съм уверен, ала започвах да извличам нещо като удоволствие от факта, че вече владеех контрола върху същите онези мощни способности, които някога ме бяха измъчвали безкрайно. Вече се избистряха в съзнанието ми, ставаха по-леснодостъпни.

Само че следващия вторник отново прекъснаха упражненията ни.

Една от по-големите Жълти, момиче на име Кайли, започна да тропа силно по вратата на Кланси. Дори не изчака покана; така се стреснах, че буквално паднах от леглото.

— Защо си отхвърлил искането ни да напуснем лагера? — Оплетени тъмни къдрици хвърчаха буйно край лицето ѝ. — Пусна Адам, пусна групата на Сара, пусна дори Грег и неговите хора, а и двамата с теб знаем, че общият им интелект е колкото на муха...

Направих крачка назад и една от дъските на пода изскърца под тежестта ми. Скачайки да отвори вратата, Кланси беше оставил завесата отворена, затова Кайли ме видя повече от ясно. Завъртя се към Кланси, който сложи усмирително ръце върху раменете ѝ.

— О, боже! Значи, двамата се криете тук и палувате? Погледна ли изобщо предложението ми? Цели дни го изготвях!

— Прочетох го три пъти — отвърна Кланси и ми махна да ги доближа. Гледаше и нея със същата успокоителна, търпелива усмивка, с която превеждаше уроците ни от самото начало. — Но на драго сърце ще ти обясня защо го отхвърлих. Руби... утре?

В следващия момент се озовах под яркото утринно слънце.

Пролетта още проявяваше капризи: един ден беше студено и мрачно, а на следващия — приятно и топло. Тъй като бях прекарала

цели две седмици в стаята на Кланси, ми беше още по-трудно да се приспособя към двуполюсният ѝ нрав. Съблякох суитшърта си и вдигнах косата си в небрежен кок. Първата ми мисъл беше да проверя Зу, но пък не исках да прекъсвам уроците ѝ. Опитах да намеря Дунди в градината, но отговорничката ми съобщи — с възможно най-високомерния си глас, че не го била виждала от една седмица и възнамерявала да се оплаче на Кланси, за да си получи заслуженото наказание.

— Наказание? — повторих възмутено, но тя не благоволи да поясни.

Открих го на следващото логично място.

— В случай че не знаеш — провикнах се, като стъпих на кея, — хлябът всъщност е вреден за патиците.

Дунди дори не вдигна поглед. Седнах до него, но той моментално стана и закрачи по дъските, без дори да вземе торбичката с трохи и книгата си.

— Ей! — провикнах се след него. — Какъв ти е проблемът?

Не получих отговор.

— Дунди... Чарлс!

Той се завъртя към мен.

— Искаш да знаеш какъв ми е проблемът? Така, откъде да започна? Ами, като начало мина цял месец, а още сме си тук. Отгоре на всичко тримата с Лий и Сузуме си живуркате и се забавлявате с новите си другарчета, при положение че главната идея беше да намерим начин да се приберем у дома.

— Защо се държиш така? — попитах аз. Да, не се беше вписал в обстановката толкова бързо и лесно, колкото Лиъм и Зу, но го бях виждала да си говори с другите деца в градината. Струваше ми се добре... е, може би не съвсем щастлив, но нима някога беше доволен? — Това място не е толкова зле...

— Руби, ужасно е! — избухна той. — Ужасно! Казва ни се кога да ядем, кога да спим, как да се обличаме и ни принуждават да работим. По какво се отличава от изправителните лагери?

Вдишах рязко.

— Ти настояваше да дойдем тук! Съжалявам, че не отговаря на изтънчените ти очаквания, но на нас ни харесва. Ако положиш поне

малко усилия, ще видиш, че и на теб ще ти хареса. Тук сме в безопасност! Защо си се разбързал да си ходиш?

— Твоите родители може и да не са те искали, но същото не важи за нашите. На теб очевидно не ти се прибира, но аз само това чакам!

Сякаш ме простреля в гърдите; усетих как всичката кръв се изцежда от сърцето ми. Той зарови ръка в тъмната си коса.

— Работя толкова усърдно, така се старая, а ти дори не си го попитала, нали?

— Да го попитам...? — Знаех какво. Веднага щом думите напуснаха устата ми, си спомних за обещанието, което не бях спазила. Гневът ми угасна мигновено. — Много съжалявам, така се бях вгълбила в уроците, че съм забравила.

— Е, аз не съм — заяви той и ме заряза да стърча сама под слънцето.

Час по-късно стоях под струята топла вода с ръце, притиснати към лицето ми.

Баните — една за момчета, една за момичета — бяха не полуксозни от външен клозет. Подовете бяха от полегат цимент, а душкабините — от дъски и найлонови завеси, покрити с черна плесен. Миехме зъбите и лицата си тук всяка вечер и се къпехме веднъж-два пъти седмично. Днес, тъй като шампоанът и балсамът ми с приятните им аромати вече бяха свършили, за пръв път осъзнавах, че просторното помещение миришеше на талаш.

Постоях под душа, докато не чух звънците да сигнализират края на обяда. Все още не си бях съставила план за деня, но още с излизането се сблъсках точно с онзи човек, когото дори не бях подозирала колко искам да видя.

Лиъм залитна назад от удара с мен. Мократа му коса полепваше по бузите му, по-дълга, отколкото си я спомнях.

— О, боже! — възкликнах през смях с ръка на сърцето. — Уплаши ме до смърт.

— Извинявай. — Той се усмихна и протегна ръка към мен. — Ей... май не сме се запознавали. Аз съм Лиъм.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Не знам колко време стоях като статуя, вперила поглед в ръката му, докато жлъчката се надигаше в гърлото ми бързо и неумолимо като писък.

О, господи, не — помислих си, отстъпвайки назад. — Не, не, не, нenenенене...

— Защото, да ти кажа, приличаш на една моя приятелка, Руби, но нея не съм я виждал от векове, затова... — Гласът му заглъхна. — Май не избрах правилната шега, а?

Обърнах се и притиснах лице в кърпата си, за да не забележи сълзите ми.

— Руби? — Той преметна неговата кърпа през кръста ми и ме издърпа към себе си. — Това беше лиъмстюартският вариант на *Здрасти, миличка, липсваше ми страшно*. Ох, леле, чак успях да те разплача.

Той приглади косата ми с длан.

— Така, край...

Лиъм се наведе и преди да успея да го спра, ме преметна през рамо.

Не ми позволи да се измъкна от хватката му, докато не влязохме в бунгало осемнайсет. Пусна ме върху разтегателния диван, който двете със Зу споделяхме, и отскочи да вземе одеялото от своето легло.

— Не ми е студено — казах му, като зави раменете ми с него.

— Тогава защо трепериш? — Лиъм седна до мен, а аз се обърнах и скътах лице до извивката на врата му, вдишвайки чистия му, дървесен аромат.

— Просто съм бясна на себе си — отговорих, като възвърнах гласа си. — Обещах на Дунди да питам Кланси дали може да използва лаптопа му, но се разсеях и забравих.

— Хмм... — Пръстите на Лиъм разплитаха мократа ми коса. — Не смятам, че се сърди на теб. По-скоро на мен, задето още не съм ни

извел оттук. Всичко това подсилва страховете му, че никога няма да се прибере у дома.

— Как да му се реванширам?

— Ами, може да попиташ за компютъра — отговори той и свободната му ръка хвана моята. — Макар че още не разбирам защо смята, че точно ти си в позиция да му искаш услуги. Имам чувството, че не съм те виждал цяла вечност.

— Така е — потвърдих аз. — Все дежуриш.

Той се засмя.

— Самотно ми е да седя по клоните на дърветата без теб.

— Каж ми какво правиш по цяла нощ — настоях аз. — Опита ли вече да говориш с някого за освобождаването на лагерите?

— Отворих въпроса пред няколко от момчетата в моята смяна и Оливия. Тя ще опита да ни уреди среща с Кланси. Мисля... мисля, че ще се получи. Наистина. Напълно възможно е.

— Кланс каза, че със западната порта досега са имали най-много неприятности. — Вдигнах глава да го погледна в очите. — Внимаващ, нали?

Лиъм се вцепени до мен. Стана толкова неподвижен, че сякаш спря дори да диша.

— Кланс, а? — каза с неестествено ведър глас. — Май наистина си в позиция да му искаш услуги.

— Какво трябва да значи това?

Лиъм въздъхна.

— Нищо, извинявай. Не исках да прозвучи така. Радвам се, че двамата сте се сприятелили. — Опитах да го погледна в очите, но той гледаше към другия край на бунгалото, където стоеше скринът с нещата ни. — Значи, Кланси ти дава уроци, а?

— Да — отвърнах, чудейки се доколко можех да съм откровена с него. — Учи ме как да не позволявам на други хора да проникват в съзнанието ми.

— А как ти да не проникваш в съзнанието на други хора? — попита Лиъм. — И с това ли ти помага?

— Опитва се — обясних аз. — Твърди, че ако овладее контрола върху способностите си, това ще дойде от само себе си.

— Е, може да се упражняваш с мен — каза той и допря чело до моето. Усетих гъделичкането в дъното на съзнанието си,

предупреждението преди потопа. Кланси ме беше научил в този миг да прекъсна физическия контакт и да си представя бяла завеса между мен и човека, с когото бях.

Само че аз не исках да направя никое от двете.

Устните му се спуснаха надолу по челото ми, прошепнаха нещо до клепачите ми, до бузите ми, до носа ми. Палците му милваха челюстта ми, но дори те спряха, когато се отдръпнах от него и извърнах лице.

— От какво те е страх толкова? — пророни Лиъм с болезнен глас.

Наистина ли някога ми е бил непознат човек?

Наистина ли някога си бях въобразявала, че ще мога да живея без него?

— Не искам да те загубя?

Той простена объркано, а очите му като че ли светеха.

— Тогава защо постоянно ме отблъскваш?

Така и не получих възможност да му отговоря. Секунда по-късно Хина влетя през вратата със Зу след себе си и ни заяви, че двете си тръгвали от лагера.

— Чакай малко, чакай малко, забави темпото — каза Лиъм. Зу тръчеше из бунгалото и събираше нещата си, докато устата на Хина мелеше с нечовешка скорост. Не знаех към кого да гледам — към приятелката ми или към момичето, което очевидно бе избрала за своя говорителка. Всяка дума на Хина ни запращаше във все по-дълбок шок.

Зу. Си тръгва.

Тръгва си.

Хванах я, докато препускаше към скрина, отведох я до дивана и я накарах да седне. Явно не беше доловила смайването ни, защото лицето ѝ направо сияеше от радост. Само един поглед към усмивката ѝ, сякаш пращяща от електричество, накара нещо в мен да се сгърчи пораженчески.

— Ние двете и още трима други — обясняваше задъхано Хина. Навярно беше взела пътя от училището на бегом. — Двама Сини и един Жълт. Кайли най-сетне получи разрешение да напусне лагера.

Лиъм се обърна към Зу и каза:

— За какво... разходка?

Зу направи саркастична физиономия.

— Помогни ми. Искам да го разбера от теб.

Хина най-сетне замлъкна и за една нелепа секунда реших, че Зу ще отвори уста и ще ни обясни. Лиъм се напрегна видимо, сякаш и той очакваше същото нещо. Зу обаче само извади бележника от розовата си раничка и записа със спретнатия си, засукал почерк. Като обърна страницата към нас, очите ѝ гледаха право в неговите.

Искам да отида с тях в Калифорния.

Знаех, че трябваше да се радвам за нея. Да ликувам, че най-сетне е успяла да ни каже какво желае. Просто не си бях представяла, че би поискала бъдеще без нас.

— Нали уж Кланси беше отказал на Кайли да замине? — попитах Хина.

— Така е, но в крайна сметка е успяла да го убеди.

— Какво има в Калифорния? — поинтересува се Лиъм, облегнат на една от стените на бунгалото.

— Къщата на родителите ми — обясни Хина — и те ни очакват. Правителството на Западното крайбрежие няма да ни върне в лагерите.

— Ами родителите на Зу? — продължих с въпросите аз. — Те...

Хина обаче знаеше точно какво възнамерявах да я попитам.

— Баща ми не говори с чичо от известно време.

— Зу, това е дълго пътуване — подхвана колебливо Лиъм. — Ами ако ви се случи нещо? Кой друг тръгва с вас? Онова хлапе Талън ли?

Тя кимна и очите ѝ внезапно отскочиха към мен. Опитах да ѝ се усмихна окуражително, но се опасявах, че вместо това може да избухна в сълзи. Изчакахме да напише още една бележка набързо, която отново показва на Лиъм.

Вече не е нужно да се грижите за мен. Това не е ли хубаво?

— Харесва ми да се грижа за теб. — Лиъм сложи ръка върху главата ѝ. — Кога е заминаването?

Хина имаше благоприличието да придобие гузно изражение.

— Всъщност тръгваме веднага. Кайли се притеснява, че Кланси може да размисли. Не ни е пуснал с особено желание.

— Не е ли малко прибързано? — скалъпих аз. — Премислихте ли го добре?

Зу ме погледна и кимна. Следващата бележка беше и за двама ни.

Искам да бъда със семейството си. Просто се надявам, че няма да ми се сърдите.

— Да ти се сърдим? — поклати глава Лиъм. — Никога. За нищо на света. Ти си моето момиче, Зу. Просто искаме да си в безопасност. Ще умра, ако ти се случи нещо.

На вратата се почука. Талън, едно от по-големите Жълти момчета, чиято коса беше сплетена в дебели расти, влезе пръв, последван от видимо шокирания Дунди. Лиъм стана.

— Точно ти ми трябваш — каза той.

Талън кимна.

— Така си и мислех. Кайли и Луси също са тук. — Кайли надникна в бунгалото и ни помахаша. — Искаш ли да поговорим отвън?

Лиъм протегна ръка и докосна кръста ми.

— Ще ѝ помогнеш ли да стегне багажа си?

— Да не откачи? — възрази Дунди. — Та ти едва познаваш тези хора!

— Ще ме прощаваш — обади се Хина с ръце на хълбоците, — но в случай че си забравил, тя ми е братовчедка.

И ти ще ми липсваш, написа Зу, откъсна листа и го подаде на Дунди. Той седна толкова внезапно, че за малко да пропусне дивана. Вторачи поглед в нея и не можа да го откъсне няколко секунди. Чувството ми беше познато.

— Каза ли ви Кайли защо е нужно да тръгнете още тази вечер? — попитах аз, настанявайки се до Дунди.

Зу само сви рамене.

— Хубаво де, но... пеш ли мислите да стигнете до Калифорния? — обади се Дунди с все по-стъписан глас. — Имате ли някакъв план?

— Може би ще си намерите някоя нова Бети — вметнах аз, но веднага щом произнесох името ѝ, ръцете на Зу спряха намясто и тя поклати глава. Следващата бележка ѝ отне повече време.

Не, Бети е само една.

— И очевидно не ти е била достатъчна — измърмори Дунди с изумително наранен глас. — Явно всичко е заменимо, дори ние.

Зу си пое дълбока глътка въздух и отиде до него с розовата си раничка в ръка. Той опита да извърне поглед, но тя се изпречи право пред лицето му и го прегърна през врата. Не му остана нищо друго, освен да я обвие с ръце, заровил очи в плата на якето ѝ.

Лагерните звънци задрънчаха бясно, докато не изкараха всички от бунгалата им. Позволих на Зу и Хина да ни водят, пробивайки си път през тълпата от деца. За пръв път черните им облекла ми се струваха уместни.

Кайли даде някакъв лист на Лий и той кимна в отговор на думите ѝ. Луси стоеше до тях, по-малка и кротичка от всякога, но за моя изненада, вдигна ръка и потупа Лиъм по рамото. Цялата фалшива ведрост бе напуснала лицето му. Можех да опиша изражението му единствено като съкрушено.

— ... използвам химикалката ти? — попита той Талън. Момчето затупа джобовете на черните си войнишки панталони, докато не намери химикалка със синя капачка. Лиъм я взе, коленичи пред Зу и откъсна половината от листа, даден му от Кайли.

Щеше ми се да видя какво написа там, но явно не беше за моите очи. Като приключи, сгъна листа няколко пъти и го пхна в дланта ѝ.

Звънецът замлъкна. Всички погледи се отместиха към пътеката вдясно, откъдето се задаваха Кланси и Хейс. Лицето на Кланси, което бях свикнала да виждам отпуснато и гордо, сега бе изкривено от яд или гняв.

— Кайли реши да се отцепи от нас и потегля незабавно.

Учуден шепот плъзна сред тълпата.

— Ще вземе само тези четирима души със себе си — надвика врявата той. — Знайте, че няма да давам повече разрешения за напускане на лагера, докато не достигнем нужната бройка. Ясно ли е?

Тишина.

— Ясно ли е?

Последваха утвърдителни възгласи, а през това време Дунди изникна до мен.

Без да каже и дума повече, Кланси се завъртя на пета и тръгна към офиса. Веднага щом достигна бялата сграда, децата край нас като че ли си отдъхнаха колективно и зашепнаха смутено.

— Това беше странно.

— Защо не им даде торби, както прави обикновено?

— Тревожи се, че ако бройката ни спадне твърде много, няма да има кой да отбранява лагера.

Плъзнах бавен поглед към офиса, но първо видях Зу, която ми махаше да отида при нея.

Без ръкавици е — помислих си, докато гледах как ръката ѝ пада свободно до тялото ѝ. — Дано повече никога не ги сложи.

— Наистина ли се налага да тръгнете веднага? — попитах, като достигнах двама им с Лиъм. Групички деца обкръжиха Кайли и останалите с пожелания за благополучно пътешествие, подавайки им одеяла и торби с храна.

Зу се усмихна храбро и ме прегърна през кръста.

— Моля те, пази се — казах ѝ.

Следващата бележка беше само за мен.

Ще ме намериш ли, когато всичко това свърши? Искам да ти кажеш нещо, но още не знам как.

Очите ми обходиха всеки сантиметър от лицето ѝ. Беше толкова различна от момиченцето, което бях срещнала едва преди няколко седмици. Щом се беше променила толкова много за толкова малко време, дали изобщо щях да я разпозная след години, когато нещата най-сетне се уталожеха?

— Разбира се — пророних. — И ще ми липсваш всеки ден дотогава.

Преди да излязат на пътеката и да се отправят към дивата гора, Зу се обърна и ни махна за сбогом. Хина стори същото. После изчезнаха от полезрението ни.

— Ще се справи — казах аз. — Те ще се грижат за нея. Скоро може да е със семейството си. Истинското си семейство.

— Трябва да е с нас. — Лиъм поклати глава и дъхът пресекна в гърлото му.

— В такъв случай може би трябва да я последваме.

С Лиъм се обърнахме назад. Дунди се влачеше след нас с очи, скрити зад отражението на залязващото слънце в очилата му.

— Сам знаеш, че не можем — отвърна Лиъм. — Рано е още.

— Защо? — Дунди ускори крачка да ни настигне и гласът му загуби крехкото спокойствие, което бе наподобявал досега. Веднага усетих любопитните погледи върху трима ни, затова дръпнах Дунди и Лиъм настрана. — Защо? — повтори Дунди. — Очевидно няма да получим необходимата помощ да намерим нашите родители или тези

на Джак. Ще е по-добре, ако просто си тръгнем още сега, преди някой да е забелязал, че липсваме. Лесно ще настигнем Зу.

— И после какво? — попита Лиъм. Прокара разтреперана ръка през рошовата си коса. — Ще блуждаем насам-натам, докато не ги намерим, с надеждата, че няма да ни спипат и да ни пратят обратно в изправителния лагер? Дунди, тук поне сме в безопасност. Тук ни е мястото. Тук можем да сме полезни.

Усетих, навярно преди Лиъм, че това беше грешният подход. Ноздрите на Дунди се разшириха, а устните му се извиха в гневна гримаса и в ума ми прокънтяха предупредителни сирени. Знаех, че следващите му думи щяха да са не просто остри, а направо жестоки.

— Разбирам... разбирам те, Лий, ясно? — Той поклати глава. — Искаш отново да си големият герой. Искаш всички да те боготворят и да вярват в теб... и да те следват.

Лиъм се наежи.

— Това не е... — подхвана яростно.

— Е, какво ще кажеш тогава за децата, които те последваха предишния път? — Той потупа джоба на панталона си и извади оттам познатия сгънат лист. Стискаше го толкова силно, че го смачкваше в ръката си. — Какво ще кажеш за Джак и Брайън, и Анди, и всички останали? Те също те последваха, но е много лесно да ги забравиш сега, когато вече не са наоколо, нали?

— Дунди! — викнах предупредително и заставах между двама им, когато Лиъм пристъпи напред с вдигнат юмрук.

Не го бях виждала толкова освирепял досега. Алена вълна пълзеше от гърлото към лицето му.

— Защо просто не си признаеш, че правиш всичко това, за да се почувстваш по-добре, а не за да помогнеш на когото и да било? — попита ядно Дунди.

— Смяташ, че... — Думите заседнаха в гърлото на Лиъм. — Смяташ, че не са в мислите ми всяка шибана секунда от всеки шибан ден? Че мога да забравя нещо подобно? — Вместо да удари приятеля си, Лиъм заблъска с юмрук челото си, докато не се хвърлих да хвана ръката му. — Божичко, Чарлс! — извика с пресекващ глас.

— Аз просто... — Дунди тръгна да си ходи, но след няколко крачки спря и се обърна към нас. — Никога не съм ти вярвал — процеди с разтреперан глас, — когато ни обещавахте, че ще се

измъкнем от лагера и ще се приберем у дома невредими. Затова се съгласих да напиша писмото си. Знаех, че повечето от нас няма да оцелеят под твоето водачество.

Пристъпих напред в същия момент, в който и Лиъм, изпъвайки ръце напред, за да възпрепятствам някоя необмислена постъпка от негова страна. Чух как Дунди се обърна зад мен и се запъти със свирепа крачка към бунгалото ни. Лиъм понечи да направи още една стъпка напред, но аз опрях ръце в гърдите му. Дишаше тежко, стиснал юмруци от двете страни на тялото си.

— Остави го — казах. — Просто имаше нужда да си излее мъката. А ти може би трябва да последваш примера му.

Лиъм отвори уста да каже нещо, но вместо това изсумтя мрачно, завъртя се на пета и тръгна към гората, точно в обратната посока на бунгалото. Облегнах се на ствола на близкото дърво, затворих очи и зачаках. Гърдите ми бяха толкова стегнати, че можех да поемам само плитки, малки глътки въздух.

Когато излезе от гората, потривайки лице, вече се стъмваше. Кожата по двете му ръце беше раздрана и кървяща от ударите по нещо твърдо. Лицето му бледнееше в сумрака, сякаш червената маска на гнева беше паднала и сега му оставаше само сива тъга. Щом ме доближи, протегнах ръка и обвих мускулестия му, топъл кръст. Той праметна своята през раменете ми и ме придърпа към себе си, притискайки лице към косата ми. Вдишах дълбоко от утешителния му аромат — дървесен пушек, трева и естествена кожа.

— Дунди не говореше сериозно — пророних, докато го водех към един паднал дънер. Още трепереше и като че ли се олюляваше на краката си.

Не седна на дънера, а по-скоро се срути върху него и се приведе напред, за да обгърне коленете си с ръце.

— Това не променя факта, че говореше истината.

Поседяхме там дълго време — достатъчно дълго, че слънцето да се скрие зад дърветата, а после и зад хоризонта. Тишината и застоят между нас станаха непоносими. Вдигнах ръка и я плъзнах нежно надолу по валчестите кости между раменете му.

Лиъм се понадигна бавно, обръщайки лице към мен.

— Дали е добре? — прошепна той.

— Май е най-разумно да проверим — отвърнах.

Не помня как се придвижихме до бунгалото, а само че като стигнахме, Дунди седеше на верандата с обляно в мълчаливи сълзи лице. Очите му преливаха от разкаяние и чувство на вина. Не бях очаквала, че сърцето ми може да се свие още повече.

— Всичко приключи — заяви той, когато с Лиъм седнахме от двете му страни. — Всичко.

Не помръднахме дълго време.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Не биваше да се учудвам, че Лиъм веднага продължи с караулите, но му бяха нужни доста уговорки, за да върне вниманието си към лагера. Неведнъж присъствах на разговорите му с Оливия относно възможните начини за преодоляване на охранителните им съоръжения и вмяхах собствените си предложения за това как да сервираат плановете си на Кланси.

Ентусиазмът — особено този на Лиъм — беше заразително нещо. Някои вечери просто се отпусках и го наблюдавах как се вживява все повече и повече, размахвайки ръце, сякаш опитваше да извае идеите си от въздуха, за да ги видим и ние. Думите му бяха пропити с такава непоклатима надежда, че осезаемо въодушевяваха всички край него. До края на първата седмица интересът към проекта му беше скочил дотолкова, че ни се наложи да преместим срещите от малкото ни бунгало до огнището. Лиъм вече ходеше навсякъде с групичка предани последователи, всеки от които се бореше за вниманието му.

Двамата с Дунди нямахме особено желание да се върнем в играта. Той ми прости, навярно защото тъжните хора не обичаха да остават за дълго насаме с тъгата си. Така и не се върна на работа в градината, но и онова момиче, надутата отговорничка, не изпълни заканата си да го издаде.

Аз продължих уроците с Кланси. Или поне опитах.

— Къде ти е умът днес?

Не в атака срещу неговия, поне това беше сигурно.

— Покажи ми за какво мислиш — каза ми, като отворих уста да отговоря. — Не искам да чувам. Искам да видя.

Отлепих очи от петното слънчева светлина, разляло се по пода. Кланси отвърна на погледа ми с раздражение, каквото бях виждала по лицето му само веднъж досега — когато един от малкото останали Жълти не беше успял да подкара една от пералните.

Към мен обаче никога не беше проявявал такова озлобление.

Затворих очи и отново протегнах ръка към неговата; извиках в съзнанието си спомена за това как розовата раница на Зу изчезва сред живия плет от дървета. През изминалите няколко седмици все помалко от разговорите ни се случваха с думи. Когато искахме да си споделим нещо, го правехме по нашия начин — говорехме на нашия език.

Но не и днес. Неговото съзнание беше като зазидано, а моето — като желе.

— Извинявай — пророних. Нямах сили дори да се разочаровам от себе си. Усещах как потъвам в странна дупка, такава, в която всеки шум, всяка гледка през прозореца бяха достатъчни да отвлекат вниманието ми. Просто се чувствах уморена. Объркана.

— Да ти кажа, имам си и друга работа — продължи той. Под думите му кипеше нещо. — Чакат ме обиколки и разговори с доста хора, но аз се опитвам да помогна на теб. Тук съм с теб.

Стомахът ми се преобърна. Изопнах гръб върху леглото му, готова да поднеса поредното си извинение, когато той стъпи на пода и отиде до бюрото.

— Кланси, наистина съжалявам. — Докато стигна до бюрото, той вече пишеше на лаптопа си. Не знам колко време ме остави да стърча до него в безмълвна, сковаваща тревога, преди да благоволи да вдигне поглед от работата си. Май и на него му беше омръзнало да се преструва. Раздразнението рязко беше преминало в гняв.

— Знаеш ли, мислех, че ако позволя на Жълтата ти приятелка да си тръгне, ще помогна на концентрацията ти, но явно съм грешал. — Той поклати глава. — Очевидно съм грешал за много неща.

Настръхнах, незнайно дали заради начина, по който бе казал *Жълтата ти приятелка*, или намека, че не бях способна да овладея нещата, на които се опитваше да ме научи.

Време беше да си тръгна. Останех ли и секунда още, имаше опасност да кажа нещо смъртоносно за приятелството ни. Да му кажа, че Зу си има име, че е съвсем нормално да се притеснявам за нея. Трябваше да се досети, че е можело да прекарам последните няколко седмици с нея, вместо да работя тук с него. Да прекарвам времето си с него. Да утешавам и подкрепям него.

Може и да бях научила доста, може и да разбирах по-добре способностите си, но сега, докато го гледах със стиснати, разтреперани

от гняв юмруци, не успях да се примиря със загубеното. Какъв беше смисълът да се изолирам от света с човек, който не вярваше в мен, при положение че навън ме чакаха хора, които вярваха в мен.

Обърнах се рязко на пета и закрячих към вратата. Като я отворих, Кланси се провикна:

— Точно така, Руби, избягай и този път. Да видим докъде ще стигнеш!

Не погледнах назад и не спрях, въпреки че една част от мен усещаше, че това може да е краят — че обръщам гръб на единствения ми шанс да овладее способностите си. В даден момент от последните десет минути главата ми беше прекъснала връзката си с онзи упорит мускул, туптящ в гърдите ми, и откровено казано, не знаех кое от двете ме водеше надалеч от него. Знаех само — и то с категорична, абсолютна сигурност, че не исках да вижда как лицето ми се сбърчва в тъжна гримаса, да чува стонове на вина и болка, кръжащи из главата ми.

Не можех да укривя нищо от него, а за пръв път ми се искаше да можех.

Бяха ми нужни няколко дни да осъзная, че раздялата със Зу не беше единственото събитие, повлияло на вътрешния ми свят. След като Дунди изтъкна сходството между *Ийт Ривър* и живота в изправителния лагер, нямаше как да го избия от главата си. Дънките и черните тениски на децата вече ми наподобяваха униформи. Опашките за храна ми напомняха за столовата. Когато светлините в бунгалото угасваха точно в девет вечерта и гледах как членовете на охранителния екип се разхождат пред прозореца ми, се връщах в колиба 27, на леглото под това на Сам.

Започвах да се питам дали уж мъртвите камери в офиса и из другите общи постройки не бяха включени.

На няколко пъти опитах да посетя Кланси, за да му се извиня, но той винаги ме отпращаше със студено *Днес нямам време за теб*. Имах чувството, че ме наказва, но не знаех с какво точно го бях заслужила. При всички случаи бързо проумях, че той ми беше нужен повече, отколкото аз на него. Това прозрение, комбинирано със засегнатата ми гордост, ме караше да се чувствам още по-зле.

Чак в сряда, едва час преди Лиъм и останалите да се срещнат за поредното разискване на стратегиите им за освобождаване на лагерите, Кланси реши, че е готов да говори с мен.

— Няма да се бавя — казах на Лиъм, стисвайки ръката му по време на закуска. — Сигурно ще закъснея само няколко минути.

Но когато влязох в офиса на Кланси и видях състоянието му, се зачудих дали изобщо е трябвало да идвам.

— Здравсти, влез... но внимавай къде стъпваш. Съжалявам за безпорядъка.

Безпорядък? Безпорядък? Офисът му изглеждаше така, сякаш някой беше взривил бомба вътре и беше пуснал глутница вълци да претършуват останките. Навсякъде бяха разпилени купища листове, скъсани карти, кашони... А накрая видях и Кланси — кичури коса висяха върху лицето му и беше облечен в същата намачкана бяла риза, с която го бях зърнала на предишния ден.

През седмиците на познанството ни Кланси бе изглеждал само и единствено безупречно. Дори малко се плаших от педантичната му спретнатост, която несъмнено беше резултат от възпитанието му. Ако не баща му беше отговорен за нея, то вероятно се дължеше на някоя стриктна стара бавачка, втълпявала му ден след ден колко е важно да запасваш ризата си, да лъскаш обувките си и да решиш косата си.

Днес обаче Кланси изглеждаше потресаващо.

— Добре ли си? — поинтересувах се, затваряйки вратата след себе си. — Какво става?

— Опитваме да организираме удар за медицински материали. — Кланси се настани в стола си, но само след миг лаптопът му запиука и той отново скочи на крака. — Дай ми секунда.

Побутнах с крак един от листовете, разпилени по пода, за да прочета какво пише на него.

— Това са доклади за обичайната нощна посещаемост на едно близко крайпътно заведение за почивка на тираджии — обясни Кланси, сякаш прочел мислите ми. Пръстите му летяха по клавиатурата. — И сведения на Лигата за присъствието на агенти от СОП в района. Доколкото разбираме, *Леда Корпорейшън* вече наема правителствена охрана на товарите си.

— Но защо СОП? — учудих се аз.

Кланси сви рамене.

— Те са най-голямата военна сила, с която правителството разполага в момента и благодарение на скъпия ми татко, най-организираната.

— Да, има логика. — Изправих се, но веднага щом очите ми попаднаха на светещия символ върху капака на лаптопа, се сетих за Дунди. — Може ли да те помоля за една услуга?

— Само ако първо ми позволиш да ти се извиня.

Седнах на стола отсреща и забих поглед в ръцете си.

— Не може ли просто да забравим за случилото се?

— Не, не и този път — отвърна той. — Ей, ще ме погледнеш ли?

Изражението на лицето му само по себе си накара сърцето ми да нарасне двойно. Така или иначе си беше опасно красив, но измъченият му вид днес беше направо смъртоносен.

Грижа го е — прошепна тънко гласче в главата ми. — Грижа го е за теб.

— Съжалявам, че избухнах — подхвана Кланси. — Не биваше да казвам онези неща за приятелката ти Сузуме и определено не биваше да намеквам, че не се стараяш.

— Тогава защо го каза?

Той прокара ръка по лицето си.

— Защото съм идиот.

— Това не е отговор — поклатих глава аз. — Наистина ме нарани.

— Руби, не е ли очевидно? — попита той. — Харесвам те. Познавам те само от... колко, месец? А навярно си единственият истински приятел, който съм имал от десетгодишна възраст, когато стана ясно какво съм всъщност. Постъпих глупаво, като ти се ядосах, задето мислите ти бяха при някой друг, а не само с мен.

Вцепених се от смайване.

— Не пуснах Сузуме и приятелите ѝ, защото се надявах това да помогне на концентрацията ти. Пуснах я, защото мислех, че така ще те зарадвам. Дори не ми мина през ума, че ще се притесняваш за нея, особено след като си я защитавала толкова ревностно досега.

Не е само до това, че го е грижа за теб.

Трябваше да извърна поглед. Да разиграя ситуацията в главата си. Мозъкът ми се беше превърнал в каша, а и сърцето си не чувствах в много по-добро състояние.

— Вероятно бих могла да ти простя...

— Но само ако ти направя въпросната услуга? — Дочувах усмивката в гласа му. — Добре. Слушам те.

— Ами... знам, че не го позволяваш, но се надявах да направиш изключение в този случай. — Най-сетне се престраших да вдигна очи към него. — Един от приятелите ми... иска да използва компютъра ти, за да опита да се свърже с родителите си.

Усмивката му посърна.

— Приятелят ти Лиъм?

— Не, Ду... Чарлс Мериуедър.

— Онзи, дете не се явява на работа в градината?

Ясно, в крайна сметка, отговорничката го беше изпортила.

Кланси затвори мълчаливо лаптопа и стана.

— Много съжалявам, Руби, но вече казах, че никой друг няма да напуска лагера.

— О, не! — отрекох аз с пресилен смях. — Той иска просто да се увери, че родителите му са добре.

— Не — отсече Кланси, заобиколи бюрото и седна на ръба му пред мен. — Искане да уреди заминаването си и да те вземе със себе си. Не се опитвай да го прикриваш, Руби. Всичко ми е ясно. Не се и съмнявам, че е достатъчно отчаян да издаде на родителите си местонахождението на лагера ни.

— Никога — застъпих се за Дунди. — Уверявам те.

— Беше тук, когато преди няколко седмици двама натрапници проникнаха на територията ни. Сама видях колко е лесно да се промъкне човек. Ами ако не бяха задействали алармата? Можехме да пострадаме сериозно. — Лицето на Кланси беше притъмняло, угрижено. — Щом Чарлс иска да се свърже с родителите си, кажи му, че трябва да попълни молба с инструкции като всички останали. Трябва да основавам решенията си, преценявайки възможността от заплаха за лагера; колкото и да ми се иска да помогна на приятеля ти.

Отговорът му не ме задоволяваше. Дунди щеше да предпочете изобщо да не се свързва с родителите си, отколкото да предостави на непознат човек достъп до единствения му начин за безопасна комуникация с тях.

— Макар че... — продължи след секунда Кланси, като седна до мен и вдигна краката си на бюрото. — Има едно нещо, с което би

могла да ме убедиш.

Не можех да го погледна.

— Петнайсет минути, Руби. Искам ти да бъдеш моя учителка за петнайсет минути.

На какво можех да го науча аз?

— Ще ми се да ми обясниш как точно заличаваш нечия памет. Знам, че не се гордееш с това, и знам, че ти е причинило много болка в миналото, но ми се струва полезен трик и ще съм ти благодарен, ако ме научиш на него.

— Ами... може да опитам.

Все едно имах право да му откажа след всичко, което беше сторил за мен. Само дето нямах представа как да го науча на подобно нещо. Та аз почти не го разбирах.

— Мисля, че ако се запозная с него, ще съм способен да ти помогна с предотвратяването на нови инциденти. Как ти звучи?

Всъщност звучеше доста добре.

— Ако нямаш нищо против — продължи той, — бих искал да разгледам спомените ти, за да потърся някои улики. Имам едно съмнение, което ми се ще да проверя.

Едва ли очакваше изобщо да се замисля върху искането му, но така стана. Беше влизал в главата ми безброй пъти, беше виждал неща, за които не бях продумвала на никого. Но някак бях успявала да му забраня достъпа до истински значимите неща, до сънищата, които държах да защитя.

Замислих се за думите на Лиъм, когато ми беше разказал за сестра си. Тези спомени са си лично мои.

Но ако исках бъдеще със семейството си — с Лиъм, трябваше да сваля гарда. Да пусна Кланси до всяко кътче на съзнанието си, щом така имаше шанс да предотвратя подобни случки.

Можеш да му се довериш — увери ме същото онова гласче. — *Той ти е приятел. Никога не би преминал границата на допустимото.*

— Добре — съгласих се накрая. — Но само тези спомени, след което ще позволиш на Чарлс да използва компютъра ти.

— Дадено.

Кланси коленичи пред мен, обхвана с една ръка челюстта ми, а другата прокара през косата ми. Опитах се да преглътна близостта му, самонадеяната му увереност, че не нямам нищо против нея. Не за пръв

път сядохме толкова близо един до друг, но сега като че ли беше различно.

— Почакай — прекъснах го аз, облягайки гръб назад. — Обещах на Лиъм и другите, че ще отида при тях. Съгласен ли си да го оставим за по-късно? За утре може би?

— Ще отнеме само секунда — увери ме Кланси с утешителен, нисък глас. — Просто затвори очи и си мисли за сутринта на десетия ти рожден ден.

Хайде — подкани ме същото онова гласче. — *Хайде, Руби...*

Преглътнах сухо и му се подчиних — върнах се в някогашната си стая със сините ѝ стени и панорамен прозорец. Малко по малко интериорът сам се нареди пред затворените ми очи. Празните стени се окичиха с бродерии от баба, снимки на родителите ми и схема на вашингтонското метро. Виждах и шестте плюшени играчки, с които винаги спях, разпилени по пода до яркосинята ми завивка. Дори някои напълно забравени подробности — лампата на малкото ми бюро, провисналата полица в библиотеката ми — внезапно изплуваха напълно ясно.

— Добре. — Чувах Кланси някъде отдалече, но го чувствах близо до себе си, все по-близо и по-близо. Дъхът му стопли бузата ми с неочаквания си допир. — Продължавай... — Звучеше задъхан. — Продължавай да мислиш... — Видях лицето му през лъскава мъгла; тъмните му очи прогаряха трептящия въздух. Виждах само него, защото в тези няколко мимолетни момента като че ли единствено той съществуваше в света ми. Чувствах всяка част от себе си бавна и топла, досущ като мед. Кланси примигна веднъж, после втори път, сякаш за да избистри собствения си замъглен поглед, да си спомни каква мисия имаше тук. — Просто продължавай... — Тогава устните му... устните му се озоваха толкова близо, усмихваха се до моите. Пръстите му се заровиха в дългите ми коси, докато галеше с палци бузите ми. — Ти... — подхвана с дрезгав глас — ... ти си... — Нещо горещо и тъмно се надигна в мен и се разля като пламенна вълна в тялото ми. Той плъзна ръце надолу по шията ми, по раменете ми, по ръцете ми, надолу...

В следващия момент нежността изчезна.

Устните му се притиснаха към моите с такава сила, че ги отвориха, откраднаха дъха ми и сетивата ми, и реалността. Кожата на

лицето му беше гладка и хладна до моята, но аз горях — горях. Треската вцепени тялото ми и се озовах на леглото, притисната назад към възглавниците, сякаш падах през облаци. Кръвта се бе изцедила от главата ми и сега усещах само глух пулс в нея. Ръцете ми сграбчиха ризата му — имах нужда да се хвана за нещо, да се задържа, за да не пропадна твърде надълбоко.

— Да — чух го да шепне и устата му отново намери моята, а ръцете му се заеха да надигат блузата ми.

Искаш го — прошепна глас в главата ми. — Искаш го.

Но не беше моят глас. Не аз говорех така — нали? В този момент черните му очи се загубиха зад светлосин проблясък. Това исках, това исках най-истински. Чувствах ума си муден, сякаш упоен от напъна. Лиъм. Но сега бях с Кланси. Кланси, който ми помагаше, който беше мой приятел, толкова красив, че ме караше да забравя мислите си, Кланси, който не просто ме харесваше...

И който беше Оранжев.

Отворих рязко очи, тъкмо когато ръцете му достигаха врата ми, стисвайки го леко. Опитах да се отдръпна, но имах чувството, че беше напълнил вените ми с цимент. Не можех да помръдна. Не можех дори да затворя очи.

Спри, опитах да му кажа, но когато челото му намери моето, зад очите ми избухна такава болка, че забравих всичко.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Неистовото пиукане на компютъра ме изтръгна от безпамятен сън, теглейки ме, докато очите ми не се отвориха лениво. Лежах в пълна тъмнина.

Чувствах тялото си тежко и макар че някой беше съблякъл суитшърта ми, тениската ми полепваше по потното ми тяло. Ако бях сама, щях да я сваля или поне да се отърва от дънките си, за да позволя на кожата ми да диша, но знаех, че не съм. Все още се намирах в стаята му, а щом аз бях тук, значи, и той беше наоколо.

Лампата върху скрина от тъмно дърво светеше и чувах гласовете на деца откъм огнището. Кога беше станало вечер? Кръвта течеше във вените ми като мразовит зимен ден, а сърцето ми започваше да бумти панически.

Скърцането на старото легло бе заглушено от телевизора. За момент се заслушах в дежурното вечерно обръщение на президента Грей. Краката ми като че ли щяха да се събудят последни.

— ... уверя, че безработицата е спаднала от трийсет на двайсет процента само през последната година. Дадох ви дума, че ще постигна успех там, където фалшивото правителство не можеше. Колкото и да ви убеждават, че имат влияние върху световната сцена, всъщност не са способни да контролират дори терористичния си отдел, така наречената Детска лига...

Телевизорът угасна след мигновено пращане. Стъпки.

— Будна ли си?

— Да — прошепнах. Гърлото ме болеше, чувствах езика си подпухнал.

Леглото се огъна под тежестта на Кланси. Едва потиснах импулса да се отдръпна.

— Какво стана? — попитах. Гласовете отдолу се увеличиха и сякаш се заклешиха между ушите ми.

— Припадна — отговори той. — Не знаех, че... Не биваше да ти оказвам такъв натиск.

Надигнах се на лакти в напразен опит да се отдалеча от допира му. Вперих очи в устните му и лъсналите под тях зъби. Халюцинация ли беше всичко, или наистина...?

Стомахът ми се сви.

— Научи ли нещо? Успя ли да потвърдиш теорията си?

Кланси се облегна назад с непроницаемо изражение.

— Не.

После стана и закръстосва между прозореца и бялата завеса. Мярнах пода от другата ѝ страна — както очаквах, беше облян в синята светлина на отворения лаптоп.

— Не. Знаеш ли, доста пъти го прехвърлям в главата си — продължи Кланси. — Мислех, че навярно си заличила спомените им нарочно, защото си им била ядосана или сърдита, но в същото време не си изтрила цялата им памет, а само... само себе си. После ти се е случило отново с онова момиче Саманта. Саманта Дал, седемнайсетгодишна, от Бетесда, Мериленд. Родители Ашли и Тод. Зелена, фотографска памет... — Гласът му заглъхна. — От дълго време мисля и премислям, чудя се как ли го правиш, но разходката през спомените ти не ми показва какво се случва в главата ти. Не намирам причината, а само ефекта.

Питах се дали изобщо осъзнава, че изказва обърканите си мисли на глас, или че бях успяла да стана от леглото с единственото намерение да се измъкна от тази стая и от него. Болката се завръщаше малко по малко.

Какво ми е сторил? Докоснах челото си с пръсти. Главата ме болеше както при всички други случаи, в които го бях допускала вътре, но този път болката беше още по-остра. Този път не беше надникнал в съзнанието ми, а ме беше накарал да го пожелаая — да поискам целувката му.

Нали?

— Късно е — реших да го прекъсна аз. — Трябва да... трябва да намеря другите.

Кланси ми обърна гръб.

— Да намериш Лиъм Стюарт, искаш да кажеш?

— Да, Лий — потвърдих, отстъпвайки бавно към вратата. — Имах среща с него. Ще се разтревожи. — Бялата завеса закачи косата ми, докато я подминавах.

Кланси поклати глава.

— Познаваш ли го изобщо, Руби? Заедно сте от... колко, месец? Месец и половина? Защо губиш времето си с него? Той е Син, и не само това, но и... имал е полицейско досие дори преди лагерите. Дори преди да избие всички онези деца. Сто четирийсет и осем, за да сме по-точни. Повече от половината лагер! Затова те съветвам да отвориш очи и да спреш да му се кланяш — не го заслужава. Твърде ценна си, за да се мотаеш с него.

Той се спусна към вратата тъкмо преди да я докосна и я затръшна пред лицето ми.

— Какво те прихваща? — изкрещях аз. — Какво от това, че е Син? Нали уж ти разправяш, че всички сме били Черни и че трябвало да се уважаваме едни други?

Усмивката, която изви краищата на устните му, беше колкото красива, толкова и арогантна.

— Трябва да проумееш, че си Оранжева и затова винаги ще си сама. — В гласа му се беше завърнало част от обичайното спокойствие. Ноздрите му обаче се разшириха яростно, когато опитах да завъртя дръжката отново. Той стовари и двете си ръце върху вратата, извисявайки се като великан над мен. — Видях какво искаш — каза Кланси. — И това не е да се прибереш при родителите си. Нито да си с приятелите си. Искаш да си с него, както бяхте вчера в бунгалото и в онази кола в гората. Не искам да те загубя, така му каза. Наистина ли е толкова важен за теб?

В стомаха ми се надигна гняв, който прогори гърлото ми.

— Как смееш? Обеща да не... обеща ми да не...

Той се изсмя грубо.

— Боже, колко си наивна само. Явно това обяснява как агентката от Лигата е успяла да те заблуди, че не си просто чудовище.

— Обеща да ми помогнеш? — пророних аз.

Той завъртя очи.

— Добре. Готова ли си за последния урок? Руби Елизабет Дейли, ти си напълно сама и винаги ще е така. Ако не беше и толкова глупава, вече щеше да си се досетила, но тъй като това надхвърля умствените ти способности, нека ти го кажа дума по дума: никога няма да се научиш да контролираш способностите си. Няма как да попречиш на съзнанието си да прониква в чужди глави, защото една част от теб не

иска да контролира способностите ти. Не, не и при положение че тогава ще трябва да ги приемеш. А ти си твърде незряла и слабохарактерна, за да ги използваш по предназначение. Страхуваш се, че ще те променят.

Извърнах поглед от него.

— Руби, не схващаш ли? Мразиш се, но не си получила силите си безпричинно. Това важи и за двама ни. Наше право е да ги използваме. Дължни сме да ги използваме, за да стоим начело, да държим останалите по местата им.

Той закачи с пръст разтегнатото деколте на тениската ми и го дръпна към себе си.

— Престани. — Останах горда от стабилния си глас.

Кланси се приведе към мен и вмъкна мъглива картина зад затворените ми клепачи — видях двама ни, точно преди да проникне в спомените ми. Стомахът ме се преобърна, като зърнах как очите ми се изцъклят ужасено, докато притиска устни към моите.

— Толкова съм щастлив, че се намерихме — продължи той с учудващо спокоен глас. — Ти можеш да ми помогнеш. Въобразявах си, че знам всичко, но ти...

Стрелнах лакът и го ударих под брадичката. Кланси залитна назад с болезнен вой и притисна длани към лицето си. Имах половин секунда да се измъкна, затова се възползвах от нея, завъртайки дръжката на вратата толкова силно, че заключващото копче само се вдигна.

— Руби! Почакай, не исках да...

В дъното на стълбището изникна лице. Лизи. Устните ѝ се отвориха от изненада и множеството ѝ обеци издрънчаха, като я блъснах, за да мина.

— Просто спор — чух Кланси да обяснява вяло. — Няма нищо, остави я.

Изхвърчах навън, останала без дъх. Краката ми сами ме завлякоха към огнището, но аз ги принудих да спрат, за да премисля ситуацията. Около масите за храна бяха струпани твърде много хора. Исках да намеря Лиъм и да му обясня защо не бях отишла на срещата, какво ми се беше случило, но знаех, че съм в окаян вид. Трябваше да се успокоя, а нямаше начин да го постигна тук. Можеха да възникнат опасно много въпроси. Имах нужда да остана сама.

Затова, разбира се, щом направих няколко стъпки назад, се блъснах право в Майк.

— Ей, ето те и теб! — Косата му беше прибрана в конска опашка и около главата му беше вързана черна кърпа. Подушвах бензин и нещо металическо по дрехите му. — Руби? Добре ли си?

Хукнах към офиса и надолу по пътеката към бунгалата. Намерих пътя, по който ми се струваше, че бяхме изпратили Зу, но в крайна сметка се оказа просто стара странична пътечка, обрасла с буренаци и свирепа към голата ми кожа. Хубаво. И тя щеше да свърши работа. Поне нямаше никого наоколо. Това беше единственият ми критерий.

Вървах, докато светлината от огнището не се скри напълно. Дърпах тениската си с пръсти, мъчейки се да я отлепя от кожата си. Миришеше на неговата стая. На борове и билки, на стари, гниещи неща. Накрая я изхлузих през глава и я метнах колкото можах по силно и по-надалеч и въпреки това — въпреки това — не можех да се отърва от миризмата. Беше навсякъде: по ръцете ми, по дънките ми, по сутиена ми. Трябваше да хукна право към езерото или поне към душовете. Трябваше да намеря начин да измия отровата му от себе си.

Успокой се — казах си наум. — *Успокой се!* Но не можех да разбера какво точно пулсира във вените ми. Гняв, естествено, защото ме беше излъгал така долно, защото се бях хванала на въдицата му. Отвращение, защото ме беше докосвал, похищавайки дори порите на кожата ми. Но и нещо друго. Дълбока болка, която се увеличаваше и гърчеше в мен и ме превръщаше в камък.

Лиъм стоеше точно пред мен, а аз не се бях чувствала по-самотна в живота си.

— Руби? — Косата му изглеждаше като светло сребро на тази светлина, завита и оплетена както винаги. Не можех да се скрия от него. Никога не ми се получаваше. — Майк дойде да ме извика — обясни той и пристъпи внимателно към мен. Ръцете му бяха опънати напред, сякаш опитваше да се приближи до диво животно. — Какво правиш тук? Какво става?

— Моля те, просто ме остави — пророних аз. — Имам нужда да остана сама.

Той продължи да пристъпва към мен.

— Моля те — изкрещях аз, — върви си!

— Никъде няма да отида, докато не ми обясниш какво става! — отсече Лиъм. Като ме видя по-отблизо, преглътна сухо и адамовата му ябълка подскочи от напъна. — Къде беше цяла сутрин? Какво ти се е случило? Дунди ми каза, че изобщо не си се прибирала, а сега те намирам тук в такова... в такова състояние... Да не би да ти е сторил нещо?

Извърнах поглед.

— Нищо, което сама не си изпросих.

Единствената реакция на Лиъм беше да отстъпи с няколко крачки назад. Да ми даде нужното пространство.

— Не ти вярвам — каза спокойно. — Ни най-малко. Ако искаш да се отървеш от мен, ще трябва да се постарая повече.

— Не те искам тук.

Лиъм поклати глава.

— Въпреки това няма да те оставя тук сам-самичка. Давам ти колкото искаш време, колкото ти е нужно, но тази вечер двамата с теб ще си изясним нещата веднъж завинаги. Още сега. — Лиъм съблече черния си пуловер през глава и ми го хвърли. — Облечи го, иначе ще настинеш.

Улових го с една ръка и го притиснах към гърдите си. Още носеше неговата топлина.

Той закръстосва напред-назад с ръце на хълбоците.

— В мен ли е причината? Не можеш да споделиш с мен, така ли? Искаш ли да извикам Дунди?

Нямах сили да му отговоря.

— Руби, плашиш ме.

— Хубаво. — Смачках пуловера му на топка и го запратих в мрака с всички сили.

Той въздъхна треперливо и се опря на близкото дърво.

— Хубаво? Че какво му е хубавото?

Не бях проумяла пълния смисъл в думите на Кланси, докато очите ми не срещнаха тези на Лиъм. Пулсът в ушите ми се превърна в тътен. Затворих очи и притиснах длани в челото си.

— Не мога повече — проплаках. — Защо просто не ме оставиш на мира?

— Защото ти не би ме оставила.

Той направи няколко крачки към мен през шумолящия храсталак. Въздухът наоколо се нагорещи от така познатия ми заряд. Стиснах зъби, бясна, задето се приближаваше, макар и да знаеше, че не мога да овладея положението. Че е напълно възможно да го нараня.

Вдигна ръце да свали моите от челото ми, но аз нямах намерение да съм толкова внимателна с него. Отблъснах го с всички сили. Той залитна назад.

— Руби...

Блъснах го отново, и отново, все по-силно, защото само така можех да му покажа онова, което жадувах да изразя с думи. Видях кратки, живи откъслеци от светлите му спомени. Видях всичките му ярки сънища. Чак когато го бутнах в дънера на едно дърво, осъзнах, че плача. От това разстояние си личеше прясната рана под лявото му око и синината, оформяща се край нея.

Устните му се отвориха. Ръцете му вече не бяха пред него, а пълзяха нагоре по бедрата ми.

— Руби...

Преодолях и малкото разстояние, останало помежду ни. Едната си ръка пъхнах в меката му коса, а с другата сграбчих гърба на ризата му. Когато най-сетне притиснах устни към неговите, усетих как нещо се сгърчи в мен. Съществуваше само той — вече не чувах песента на щурците, не виждах сивите дънери на дърветата. Сърцето ми напираше да изскочи от гърдите ми. Още, още, още — пулсираше неуморно. Тялото му се отпусна в ръцете ми, потрепвайки под допира ми. Не ми беше достатъчно да вдишвам аромата му, исках да го погълна в себе си. Естествената кожа, димът, сладостта. Почувствах как пръстите му броят голите ми ребра. Размести краката си, за да ме придърпа по-близо до себе си.

Вече се олюлявах на пръсти; светът се въртеше опасно под мен, а устните му се плъзгаха към бузата ми, към челюстта ми, към онази точка на врата ми, където препускаше пулсът ми. Напредваше с увереност, сякаш вече беше начертал курса си.

Дори не усетих как проникнах в съзнанието му. И да бях, не можех да си представя, че ще се отлепя от него, че ще пусна топлата му кожа дори за миг. Докосваше ме с пеперудена нежност, милваше кожата ми с благоговение, но веднага щом устните му отново намериха моите, една-единствена мисъл успя да ме изтръгне от медената омара.

Споменът за лицето на Кланси, приведено към мен, за да стори същото това нещо, което Лиъм правеше сега, внезапно обля съзнанието ми и се загърчи в мен, докато не му обърнах внимание. Докато не просветна пред очите ми като нечие чуждо изживяване, не мое.

Тогава осъзнах нещо — не само аз го виждах. Лиъм също му ставаше свидетел.

Как, как, как? Не беше възможно. Аз приемах спомените, не ги излъчвах.

Но усетих как Лиъм се сковава. След миг се отдръпна от мен. И по изражението на лицето му разбрах, че наистина е видял всичко.

Гърдите ми се изпълниха с въздух.

— О, боже, съжалявам, не исках... той...

Лиъм сграбчи една от китките ми, придърпа ме обратно към себе си и обхвана бузите ми с длани. Отметна косата от лицето ми. Аз опитах да се изтръгна от хватката му, засрамена от онова, което му бях показала, и уплашена, че може да го разтълкува грешно.

Когато проговори, гласът му беше отмерен, престорено спокоен.

— Какво ти е направил?

— Нищо...

— Не ме лъжи — примоли ми се той, — моля те, не ме лъжи. Почувствах го... боже, все едно цялото ми тяло се вкамени. Била си уплашена... почувствах го, била си уплашена!

Пръстите му се плъзнаха нагоре към косата ми и доближиха лицето ми до неговото.

— Поиска... — подхванах колебливо. — Поиска да види един мой спомен и аз му позволих, но когато опитах да се откъсна... не можех да помръдна, а накрая загубих съзнание. Не знам какво ми е направил, но боля... много боля.

Лиъм се отдръпна да ме погледне, после долепи устни до челото ми. Усетих как мускулите на ръцете му се напрягат, потреперват.

— Върви в бунгалото. — Дори не ми позволи да се възпротивя. — Събирай си багажа.

— Лий...

— Аз отивам да намеря Дунди — обяви той. — И тримата изчезваме отгук. Още тази вечер.

— Не можем — отвърнах аз. — Знаеш, че няма как. — Но той вече препускаше през шубрака по тъмната пътека. — Лий!

Върнах се да взема пуловера му и го облякох, но дори той не можа да пребори студа, който превзе тялото ми, докато следвах Лиъм в посока към бунгалата и огнището.

Когато стигнах до нашето бунгало, заварих Дунди да чете на леглото си. Хвърли ми само един поглед и веднага затвори книгата си.

— Какво ти се е случило, за бога?

— Тръгваме си — заявих му. — Събирай си багажа. Какво ме зяпаш? Размърдай се!

Той скочи от леглото си.

— Добре ли си? — попита загрижено. — Какво става?

Току-що бях приключила с разказа си за Кланси, когато Лиъм влетя през вратата. Когато ни видя заедно, въздъхна, треперейки.

— Притесних се за теб — каза на Дунди. — Готови ли сте?

Намъкнах една широка тениска и Лиъм ми хвърли якето си. Дунди завърза обувките си, затвори куфарчето си и не се оплака нито веднъж. Изгасихме лампата в бунгалото и тръгнахме след Лий в мрака.

Миризмата на пушек от лагерния огън ни преследва по-дълго по главната пътека, отколкото светлината и гласовете. Хванах Дунди да наднича през рамо към него един-единствен път; далечното оранжево сияние се отрази в стъклата на очилата му. Знаех, че му се иска да попита какъв е планът, но Лиъм ни даде знак да мълчим и тръгна по една странична пътека, за чието съществуване дори не бях подозирала.

Беше добре отъпкана, но толкова тясна, че ни се наложи да вървим в индианска нишка. Очите ми следваха раменете на Лиъм, докато той не се пресегна назад да хване ръката ми. Пътеката ставаше все по-тъмна с всяка измината крачка сред гъстия параван от млади дървета.

Когато излязохме от гората, ни посрещна светлина — толкова ярка, че за момент вдигнах ръка да прикроя очите си. Лиъм спря пред мен и ръката му стисна болезнено моята.

— Казах ти — чух гласа на Хейс. — Казах ти, че ще опита да се измъкне оттук.

— Да, добър нюх.

— По дяволите! — изруга Дунди зад мен, но бях твърде шокирана да направя каквото и да било, освен да изляза иззад гърба на

Лиъм, за да видя Кланси, Хейс и група момчета от охранителния екип, застанали на единствения ни изход от лагера.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В първия момент никой не помръдна.

Сега, когато мястото беше осветено от фенери, успях да го позная. Бях го виждала веднъж, на компютърния екран на Кланси. Именно оттук бяха опитали да влязат преследвачите преди няколко дни, но Хейс се беше *погрижил* за тях. Навярно както възнамеряваше да се погрижи и за нас сега.

Момчетата пред нас стояха точно на мястото, където пътеката се пресичаше със сребрилата мрежа, обозначаваща границите на *Ийст Ривър*. Кланси заемаше централна позиция, възвърнал обичайното си самообладание.

— Мисля, че е редно да поговорим — заяви любезно той. — Защото ми се струва, че предстои нещо опасно.

— Тръгваме си — обяви Лиъм с едва сдържан гняв. — И не искаме неприятности.

— Не може просто да си тръгнете. — Хейс си проправи път до предната линия на групичката и се извиси до Кланси като артилерийско оръдие, готово да гръмне по негово нареждане. — Тук си имаме система, а вие още не сте ни се отплатили.

Думите още не бяха напуснали устата му, когато чухме забързани стъпки и гласове откъм сухия шубрак до другата по-голяма пътека зад тях. Оливия се появи първа, последвана от Майк и четирима от останалите съмишленици на Лиъм. Реагираха по същия начин като нас — стреснаха се от светлината и замръзнаха намясто като гръмнати.

— Какво става тук? — попита Оливия и заобиколи колоната от деца в черни дрехи, за да застане пред Кланси. — Защо не ме извика по радиостанцията?

— С Хейс държим нещата под контрол. — Кланси скръсти ръце пред гърдите си. — Връщайте се по постовете.

— Не и докато не ми кажеш какво се случва тук... — Тя се завъртя към нас и опули очи срещу багажа ни. — Да не би да си тръгвате?

— Лий — обади се Майк, веднага проумял ситуацията. — Какво правиш?

— Май Лиъм Стюарт е организиран поредното бягство — обяви Кланси, — или поне такова намерение е имал. Като че ли и това ще е не по-успешно от предходното.

— Върви по дяволите! — намесих се аз и хванах Лиъм за ръката, преди да се е нахвърлил на Кланси. Трепереше от гняв, но нима не виждаше, че враговете ни превъзхождаха числено?

— Руби — подхвана тихо Кланси с дружелюбния тон на момчето, което бях смятала за свой приятел. — Недей така. Не смяташ ли, че трябва поне да обсъдим положението?

Да — прошепна глас в ухото ми. — *Не смяташ ли, че така ще е най-добре?* Здравно натегнатият гняв в гърдите ми започна да се разплита, първо бавно, после с неочаквана и хладна скорост. Измъкнах пръсти от ръката на Лиъм. Това наистина беше най-добрият вариант — единственият. Допреди малко бях толкова ядосана, уплашена. Но пред мен стоеше Кланси.

Кланси.

Направих крачка към него, към гнусната му усмивка. Можех... можех да му простя, нали? Така щеше да е най-лесно. Всичко с Кланси беше лесно. Краката ми се движеха от само себе си, сякаш знаеха докъде трябва да стигна.

Но Лиъм не ми позволи. А и Дунди нямаше това намерение. Ръцете му сграбчиха раницата ми. Веднага щом Лиъм застана пред мен, Кланси изчезна и дори не можех да си спомня защо беше толкова важно да отида при него, да му позволя да ме отведе обратно в лагера.

— Спри! — изкрещя Лиъм. — Каквото и да й правиш, спри веднага!

— Но той не... — подхвана Майк, докато погледът му прескачаше между него и Оливия. Виждах я иззад рамото на Лиъм; лицето й бледнееше като маска. Зад тях останалите деца от екипа на Лиъм шушукаха помежду си, несигурни накъде да погледнат.

— Не й правя нищо — отвърна Кланси с внезапно вледенен глас. — Просто ревнуваш заради връзката между двама ни.

Момчетата край него закимаха утвърдително със странно безизразни лица.

— Отгоре на всичко искаш да нарушиш правилата ни — продължи той. — Защото това е правило, нали така, Лий? Ако искаш да напуснеш лагера, трябва първо да попиташ мен, нали?

Лиъм се поколеба, но накрая кимна.

Ръката му падна бавно. Веждите му се сбърчиха и като че ли килна глава към Кланси, сякаш слушаше нещо, което останалите не чувахме. Почувствах как напрежението напуска раменете му. Направи крачка назад, после и една настрани от мен. Сложи ръка на челото си.

— Съжалявам... просто... не исках да...

— Щастлив си тук, нали? — попита приветливо Кланси. — Защо да не продължиш това щастие? Тук имаме правила. Вече ги знаеш и повече няма да ги нарушаваш, нали?

— Не — отвърна Лиъм с дрезгав глас. Взираше се в мен с помътнели очи и моментално разпознах този поглед. Дунди също. Наблюдаваше Кланси с присвити очи и чиста, убийствена ярост.

— Нека ти обясня какво мисля за шибаните ти правила — каза с отровен глас и мина бясно покрай Лиъм. — Седиш в стаичката си и се преструваш, че искаш само най-доброто за всички, но никога не съм те видял да работиш. Не мога да преценя дали си просто разглезено лайно, или те е страх да не изцапаш хубавичките си нежни ръчички, но при всички случаи си долна гад и мога да ти гарантирам, че мен поне не можеш да заблудиш. — Студеният поглед на Кланси се стовари с пълна сила върху Дунди, но той продължи невъзмутимо: — Разправяш, че всички сме равни, все едно живеем в някоя хипарска комуна, но нито за миг не си го повярвал, нали? Не позволяваш на никого да се свърже с родителите си и не ти пука за децата, които още се мъчат в лагерите, дело на твоя баща. Дори не изслуша спасителния план на хората от охранителния екип. Затова искам да знам, защо не ни пускаш да си ходим? — Той направи още една крачка напред и отне думата на Кланси веднага щом отвори уста да каже нещо. — Какъв е смисълът на това място, освен да демонстрираш колко си велик и да си играеш с чувствата на хората? Знаем какво си направил на Руби.

Останалите стърчаха мълчаливо наоколо, но колкото повече говореше Дунди, толкова повече се избистряха погледите им; Майк се отърси от влиянието на Кланси с изражение, по което личеше, че всеки момент ще повърне. Другите се оглеждаха наоколо с тревожни, объркани лица.

Кланси бе стоял съвършено неподвижен през цялата атака на Дунди, но сега, след нейния края, се приведе близо до него, сякаш искаше да му прошепне някаква тайна. Само че, като проговори, гласът му беше достатъчно висок, за да го чуем всички.

— Поиграх си не само с чувствата й. — Очите му отскочиха към Лиъм. — Нали така, Стюарт?

Яростната червенина, която плъзна от гърлото на Лиъм и превзе лицето му, ми даде да разбера каква картина беше пробутал Кланси в главата му.

— Недей! — изкрещях, но вече беше твърде късно за това.

Всичко се случи толкова бързо, че навярно половината от струпаните наоколо деца го пропуснаха. Лиъм вдигна юмрук, готов да го забие в самодоволното лице на Кланси, но ръката му не стигна подалеч от собственото му рамо. Всяка част от тялото му — всеки мускул, всяка става, всяко сухожилие — се скова като дъска, сякаш току-що го беше ударил силен ток. Той замръзна и след секунда се свлече на земята, където Хейс заобсипва лицето му с юмруци.

— Спри! — изкрещях аз, изтръгвайки се от хватката на Дунди. Знаех какво му е направил Кланси и защо дори не можеше да вдигне ръка, за да защити лицето си. Видях струя кръв да плисва към прашната земя и повече не можах да понеса.

Никой от нас не можа да понесе повече.

— Кланс — чух гласа на Оливия. — Достатъчно. Разбрахме те. Хейс, ще го убиеш!

Отново и отново, и отново Хейс забиваше юмруци във всеки сантиметър кожа от лицето на Лиъм, сякаш искаше да вдълбае яростта си в него. Ударите не престанаха, докато Кланси не сложи ръка на рамото му и дори тогава Хейс нанесе един последен. После хвана Лиъм под мишниците и го провлачи нагоре по предницата на ризата си, а когато Кланси му кимна, го захвърли грубо на земята и се изправи, оставяйки го да лежи в прахоляка с окървавено и разбито лице.

Веднага щом двамата изчезнаха от полезрението ни, с Дунди се спуснахме напред и си запробивахме път през кръга от деца, струпал се край него. Но Майк ни се изпречи още на втората стъпка.

— Недейте — предупреди ни той. — Само ще влошите нещата.

— Какво ще му направят? — попита Дунди.

— Върнете се в бунгалото — нареди ни той. — Ние ще се погрижим за него.

— Не — отсякох аз. — Няма да си тръгнем без него.

Майк ми се нахвърли.

— Не знам какво си му наговорила, но Лий беше щастлив тук. Точно от това имаше нужда, а ти му извъртя жесток номер...

— Не смей да й приказваш така — озъби се Дунди. — Да не си посмял да я обвиняваш за това. Главата ти е втъкната толкова надълбоко в задника на Беглеца, че не виждаш нищо край себе си!

Майк оголи злобно зъби.

— В Каледония всички те търпяхме по молба на Лиъм, но тук не съм длъжен.

— Все тая — отвърна Дунди. — Мислиш ли, че ме е грижа? Интересува ме единствено какво ще се случи с Лий. Сецаш се, онзи, който рискува всичко, за да ни измъкне от лагера? — Думите му оказаха желаня ефект. Майк пребледня в мрака. — Дръжте си глупавия Беглец, но не очаквайте да ви оставим и Лий.

Отново се хвърлихме напред и си запробивахме път към него. Нечии ръце ме стиснаха през гърдите, други — през краката, и независимо от това колко крещяхме и се мятахме, децата ни извлачиха надалеч от Лиъм.

С Дунди седяхме безмълвно и неподвижно на леглото на Лиъм, вперили погледи във вратата на бунгалото. Пред прозорците ни минаваха купища любопитни лица — и на зяпачи, и на деца от охранителния екип, всичките тръгнаха да проучат какво се е случило. Светлините вече угаснаха, но, така или иначе, никой от двамата ни нямаше да спи тази нощ. А ако съдехме по двете фигури в черно, застанали точно пред вратата ни, нямаше и да излезем оттук. Не и след неуспешния ни опит за бягство, не и след словесната градушка, с която Дунди беше нападнал Кланси.

— Къде се научи да говориш така? — попитах го накрая, но той само сви рамене.

— Опитах да си представя какво би казал Лий и после всичко тръгна от само себе си. — Дунди се почеса по главата. — Наистина ли му заявих, че има хубавички, нежни ръчички?

Аз се засмях сипкаво.

— О, това е най-малкото.

Секундите се нижеха наполовина по-бавно от мислите ми.

— Как така не успя да ти повлияе? — зачудих се на глас. —
Опита се, нали?

— Опита, определено го усетих. Но какво знае той... — Дунди потупа с пръст челото си. — Стоманен капан. Нищо не излиза, нищо не влиза.

Мина ми през ума, че може да е прав и че това би обяснило защо само в неговата глава не се бях вмъкнала неволно, но в този момент чухме шумни стъпки по пътеката и всичките ми мисли изхвърчаха.

Оливия и някакво друго хлапе влачеха крака по пръстта, всеки праметнал по една от ръцете на Лиъм през раменете си. Лицето му беше обърнато надолу и виждах засъхналата кал по косата му. Беше заваляло около час, след като го оставихме.

— Лий — повтаряше Дунди в опит да го освети. — Лий, чуваш ли ме?

Помогнахме им да го настанят на дивана. В стаята цареше тъмнина и не видях следите от побоя, докато Оливия не остави големия си фенер на пода до него.

— О, боже! — пророних.

Лиъм обърна лице към мен и чак сега осъзнах, че всъщност е буден — просто очите му бяха толкова подути, че дори не можеше да ги отвори. Докоснах ръката, висяща от ръба на дивана, и плъзнах пръсти по нея чак до гърдите му. Дишаше на хриптящи пресекулки. Около носа, устата и дори брадичката му имаше плътен слой сгъстена, засъхнала кръв. Дневната светлина щеше да разкрие останалите му травми.

— Трябва му антисептик — каза Дунди. — Превръзки, нещо...

— Елате с мен до склада — отвърна Оливия. — По това време навън няма никого.

— Няма да го оставя сам — заявих аз, коленичила до Лиъм.

— Аз ще отида. — Усетих ръката на Дунди върху рамото си, докато минаваше покрай мен.

Вратата се отвори и затвори със скърцане; изчаках да чуя, че и другото хлапе тръгва след тях, преди да върна поглед към лицето на Лиъм. Обходих с нежни пръсти наранената му кожа. Като стигнах до

носа, той изсъска остро, но не опита да се отдръпне от допира ми, докато не докоснах подутата му, цепната устна.

Не знам дали през целия си живот бях плакала толкова, колкото през изминалия месец. Не бях като другите момичета от колибата ми в Търмънд, които плачеха всяка нощ, а на сутринта, когато осъзнаеха, че кошмарът им всъщност е реалност, продължаваха. Не плачех дори като малка. Но сега просто не можех да сдържа сълзите си.

— Толкова ли съм... хубав, колкото се чувствам? — Говореше измъчено и заваляше думите. Опитах да отворя устата му, за да видя дали всичките му зъби са си по местата, но челюстта му беше твърде болезнена. Приведох се напред и целунах кожата, която бях докоснала с пръсти.

— Недей. — Каза той, отваряйки съвсем малко едното си око. — Не и ако не го чувстваш.

— Не биваше да го нападаш.

— Нямах избор — едва отвърна той.

— Ще го убия — заявих с наново разпален гняв. — Ще го убия.

Лиъм пак се разсмя.

— Ех... ето я и нея. Ето я моята Руби.

— Ще те измъкна оттук — обещах му. — Двама ви с Дунди. Ще говоря с Кланси и ще...

— Не — отсече той. — Недей... само ще влошиш нещата.

— Нима е възможно да се влошат повече от това? — попитах аз. — Обърках целите ти планове. Съсипах всичко.

— Боже. — Той поклати глава с извити във вяла усмивка устни. — Знаеш ли... понякога ме правиш толкова щастлив, че направо забравям да дишам. Гледам те и гърдите ми се стягат... и единствената мисъл в главата ми е колко искам да те целуна. — Той въздъхна треперливо. — Така че не ми говори как си щяла да ме измъкнеш оттук, защото няма да си тръгна без теб.

— Не мога да дойда с вас — уверих го. — Не искам да ви излагам на такава опасност.

— Глупости — отвърна той. — Няма нищо по-лошо от това да сме разделени.

— Не разбираш...

— Тогава ми обясни — настоя Лиъм. — Руби, дай ми една причина да не бъдем заедно, а аз ще ти дам сто за обратното. Ще

отидем там, където поискаш. Не съм като родителите ти. Няма да те изоставя, никога.

— Те не ме изоставиха. Аз бях виновна за случилото се с тях. — Тайната се измъкна от мен като дълга въздишка и не знам кой от двама ни остана по-изненадан от признанието ми.

Лиъм се умълча и зачака да продължа. Това е — мислех си аз, — настъпи моментът да го загубя. А толкова ми се искаше да го бях целунала за последно, преди да започне да се бои от мен.

Отпуснах глава на възглавницата до него. И зашепнах — защото нямах смелостта да я разкажа на глас — историята за това как си бях легнала в нощта преди десетия ми рожден ден и се бях събудила с мисълта за обичайните рожденически палачинки. За това как родителите ми ме бяха заключили в гаража като диво животно. А когато приключих, му разказах и за Сам. За това как бях нейният Дунди, докато не се превърнах в нищо.

Като свърших, гърлото ми гореше. Лиъм обърна лице към мен. Намирахме се на сантиметър един от друг.

— Никога — пророни след малко. — Никога, никога, никога. Никога няма да те забравя.

— Не зависи от теб — уверих го аз. — Кланси каза, че колкото и да се мъча, няма да овладее точно тази част от способностите си.

— Е, аз пък мисля, че Кланси не знае какво говори — заяви Лиъм. — Чуй какво, онова, което видях в гората, когато ти...

— Когато те целунах.

— Да. Същото... наистина се е случило, нали? Онзи... онзи задник наистина ти го е причинил? Замразил те е, както стори с мен?

И да, и не. Защото малка част от мен беше искала да го направи. А може би ми беше внушил желанието, манипулирал беше чувствата ми? Накрая кимнах с глава, а вътрешностите ми се преобърнаха при спомена за допира с него.

— Ела тук — каза нежно Лиъм. Усетих как пръстите му се спускат галювно по косата ми, докато не достигнаха бузата ми. Като вдигнах лице, той ме посрещна с целувка. Внимавах да не докосвам лицето му, само рамото и ръката му. Когато се откъсна от мен, устните ми го последваха, търсейки неговите.

— Искаш да си с мен, нали? — прошепна той. — Тогава бъди с мен. Ще намерим решение. Имам ти пълно доверие. Погледни в

съзнанието ми и сама ще се увериш. — Топлият му дъх се разля по бузата ми като целувка. — Майк прозря истината. Ще намери изход оттук и тогава тримата с теб и Дунди хващаме пътя. Ще открием бащата на Джак, ще измислим как Дунди да се свърже с родителите си и ще решим какво да правим по-нататък.

Притиснах се към него и целунах челото му.

— Наистина ли не ме мразиш? — прошепнах. — Не се страхуваш от мен... дори малко?

Окървавеното му лице се изкриви в нещо като усмивка.

— Плашиш ме до смърт, но поради коренно различна причина.

— Аз съм чудовище. И то от най-опасните.

— Напротив — увери ме той. — Ти си една от нас.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Дунди се върна няколко минути, след като Лиъм се унесе в неспокоен сън. Поразбуди се, като започнахме да почистваме раните по лицето му, и се пресегна за ръката ми още при допира на памука с щипещ антисептик. Чак когато усетих, че хватката му започва да се отпуска и видях, че клепачите му се затварят отново, осъзнах колко време съм съдържала дъха си.

— Ще оцелее — прошепна Дунди, забелязвайки изражението ми. Тъпчеше остатъка от медицинските консумативи в раницата ми. — Главата ще го боли зверски на сутринта, но ще оцелее.

Редувахме се да спим, или поне да се преструваме на заспали. Тялото ми пулсираше с нервна, неизразходвана енергия и чувах как Дунди си мърмори под носа, навярно разнищвайки събитията от вечерта.

Тогава по бетонните стъпала пред бунгалото се чуха стъпки и напълно се отказахме от съня.

— Лизи... — каза едно от момчетата пред вратата ни. — Ти...

Тя го избута от пътя си и влетя в стаята с такава засилка, че вратата се тресна в стената. Лиъм подскочи, още по-объркан и дезориентиран отпреди.

— Руби! — Лизи гледаше право в мен с преbledняло лице. Косата ѝ се беше заплела в десетките ѝ пиърсинги, а кръвта по ръцете ѝ накара моята да замръзне във вените ми. — Кланси... — каза задъхано и ме стисна за раменете. — Кланси просто... падна и се загърчи на земята и започна да кърви, а аз не знаех какво да правя, но той ми каза да извикам теб, защото ти си щяла да се досетиш какво му се случва... Руби, моля те, моля те, помогни ми!

Взирах се в ръцете ѝ, в прясната кръв по тях.

— Това е номер — изграчи Лиъм от дивана. — Руби, недей да...

— Ако наистина е ранен, аз трябва да отида — каза Дунди на Лизи.

— Руби! — изкрещя тя, сякаш не можеше да повярва, че не помръдвам от мястото си. — Имаше толкова много кръв... Руби, моля те, моля те, трябва да му помогнеш!

Май наистина ме смяташе за много глупава. Или пък си въобразяваше, че влиянието му се простираше толкова надалеч, че щях лесно да забравя какво бе причинил на Лиъм и да хукна към него? Поклатих глава, а кожата ми изгаряше от ярост. Нали бях твърде незряла и слабохарактерна, за да използвам способностите си?

Е, сега щяхме да разберем.

Лиъм се надигна до седнало положение.

— Познаваш го — пророни немощно. — Не го прави, недей...

— Води ме при него — наредих й, пренебрегвайки възраженията на Дунди. После се обърнах към него. — Ти трябва да стоиш при него, чу ли? — Трябва да го пазиш, защото аз не мога. — Аз ще се погрижа за всичко останало.

Аз щях да ни измъкна оттук. Не Майк, не случайният късмет — аз щях да ни измъкна и нямах търпение да видя отпуснатото изражение на Кланси, след като проникнех в съзнанието му. Нали точно той ме беше научил как да го правя?

— Руби... — чух гласа на Лиъм, но хванах Лизи за лакътя и я поведох към двора, покрай смаяните деца, покрай бунгалата. Температурата навън беше паднала с почти десет градуса.

От брадичката на Лизи капеха едри сълзи.

— В склада е... говорехме си за... за...

— Няма нищо — опитах да я успокоя, слагайки неловко ръка върху гърба й. Изтичахме през градината и нагоре по задните стълби към офиса. Треперещите й пръсти едва улучиха ключалката и успяха да заклепят ключа в нея. Наложих се да разбия вратата, а Лизи се стрелна като обезумяла вътре. Коридорът и кухнята бяха пусати. Цялата сграда миришеше на чесън и доматен сос. Явно всички бяха навън и приготвяха вечерята.

Всички, освен Кланси, който стоеше в средата на склада, облеган на един рафт с макарони.

Лизи изтича до задния десен ъгъл на стаята, където се свлече на колене и заопипва въздуха.

— Кланси — изпищя. — Кланси, чуваш ли ме? Руби дойде... Руби, ела тук!

Стомахът ми се преобърна и ме изпълни учудваща тъга от факта, че най-лошите ми съмнения току-що се бяха потвърдили.

Защо си такъв? — помислих си, впила поглед в него. — *Защо?*

— Ти дойде, наистина дойде — пророни Кланси с отегчен, равнодушен глас. Звучеше така, сякаш рецитира някой сладникав сценарий. — Благодаря ти, Руби. Оценявам помощта ти в този тежък момент.

— Защо стоиш така? — простена Лизи. — Помогни му?

— Ти си болен — поклатих глава аз. Кланси тръгна към мен, но аз се преместих в отсрещния край на стаята, където Лизи бе забила лице в пода. — Спри вече, тук съм. Няма причина да я торМОЗИШ така.

— Не я торМОЗЯ — отвърна Кланси. — Просто се шегувам с нея. — После, сякаш за да го докаже, излая: — Лиз, млъкни!

Тя замлъкна изведнъж. Струйка кръв текна от прехапаната ѝ устна. Взех ръцете ѝ и ги обърнах. Кръвта беше нейна, извираше от две прорезни рани в дланите ѝ.

— Какво искаш от мен? — завъртях се рязко към него. — Казах ти всичко, а каквото си премълчах, видя със собствените си очи в главата ми!

Чак тогава забелязах в какво е облечен. Спретнати, изгладени черни панталони, снежнобяла риза и червена вратовръзка, която ми напомни за струйката кръв по брадичката на Лизи.

— Ще постоим тук още малко — обясни той — и тръгваме.

— Къде ще ходим? — Очите ми попаднаха върху рафта зад главата му; беше пълен с метални лъжици и готварски купи.

— Където пожелаеш? — отвърна той. — Нали това ти е обещал Синият?

Опитах да запазя спокойствие, но изплю думата *Синият* с толкова ненавист, че и бездруго обтегнатите ми нерви не издържаха на напъна. Не знам дали Лизи усети рязката промяна в атмосферата, но Кланси определено я долови. На лицето му беше залепена онази съвършена усмивка, която ме беше преследвала навсякъде из Търмънд.

Хубаво — казах си наум. — Нека ме мисли за безпомощна. Нека се заблуждава, че не представлявам никаква заплаха за него, поне докато не се озове на земята, забравил собственото си име.

— Да нямаш по-добро предложение? — попитах.

— Ами ако имам?

— Едва ли — казах, пристъпвайки бавно към него, за да отклоня вниманието му, — като се има предвид, че не те е грижа за мен. Ако ролите ни бяха разменени, нямаше да ми се притечеш на помощ, нали?

Той сви рамене.

— Щях да дойда. Просто нямаше да хукна така.

— Моля те, пусни Лизи — повторих аз.

Горката ридаше на земята като дете. Кое в Оранжевите ни способности превръщаше хората в такива чудовища?

— И защо ми е да го правя? Ако тя е тук, няма да посмееш да ми посегнеш, понеже може и тя да пострада. — Каза го така небрежно, че прозвуча като шега.

— Откъде знаеш? — Надявах се гласът ми да звучи по-силен, отколкото го чувствах в гърлото си. — Все пак едва я познавам.

— Видях спомените ти, забрави ли? Страдаш от *прекомерна съпричастност*, както биха го описали психолозите. Не би направила нещо, ако с него може да навредиш на други хора... не и умишлено.

Каза го с пълна увереност, благодарение на което шокът по лицето му ми се услади още повече, когато скочих към него. Този път не беше предвидил реакцията ми, не успя да ме омагьоса. Замахнах свирепо и забих нокти в бузата му, изтръгвайки смаян вопъл от него.

Връзката беше мигновена и мощна. Май поне част от думите му излизаха верни. Трябваше да искам да използвам способностите си. Да искам да ги контролирам. А сега го исках, и то колко! Исках да разкъсам мозъка му на парчета. Картините, които изплуваха от тъмните води на съзнанието му, нямаша нищо общо с онези, които ми беше показал преди. Вместо ярки и бистри, сега изглеждаха нарисувани с мокър въглен. Размити, неясни. Видях лица, подпухнали и разкривени, да се надигат от мътната повърхност. Съзнанието му се бе вцепенило; имах чувството, че мога да го оформям с ръце като пластилин.

— Освободи я — наредих му, стисвайки гърлото му още по-силно. Внуших му картина, в която пускаше Лизи, и наистина след няколко секунди промърмори:

— Лизи, върви... си.

Тя се стрелна към вратата и усетих как през цялото ми тяло пробягва непозната тръпка. Кланси се тресеше в ръцете ми, очите му мигаха неконтролируемо, но аз продължавах да го държа здраво.

— А сега — продължих — ще пуснеш и нас да си вървим.

Но още докато думите излизаха от устата ми, усетих как ми се изплъзва. Стиснах го още по-силно и пръстите ми се забиха в кожата му. Не още — замолих се. — Не още, трябва да... трябва да...

Кланси ме изхвърли от съзнанието си с бързината, с която бях влязла в него, и онази проклета бяла завеса падна между нас. Опитах да я раздера, но той сграбчи китката ми и усетих как всеки мускул в тялото ми се вкаменява.

— Добър опит. — Кланси ме пусна и паднах на земята като дъска, а той стъпи върху мен, за да огледа бузата си в един чайник. — Не успя дори кръв да ми пуснеш.

Не можех даже да помръдна челюстите си, за да го изругая.

— Радвам се да видя, че уроците ми са ти били от полза — заяви ядно Кланси, прокарвайки пръсти през разрошената си коса. После се обърна към рафтовете и скри лицето си от мен, но видях как свива ръце в юмруци. Не бях го надвила, но поне бях успяла да го поуплаша. — Харесва ми да виждам старателност у учениците си, но няколкото седмици практически опит далеч не са години.

Съсредоточих вниманието си върху премахването на психическата парализа, която ми беше приложил. Започнах с пръстите на краката си, като си представих как ги раздвижвам един по един. Но... нищо.

Бях способна да заличавам спомени, но той умееше да превръща хората в статуи.

Първият писък дойде само секунда след като дочух бръмченето на двигатели. Неестествен вятър забрули дърветата навън. Клоните им задрасиха настоятелно по прозорците на сградата, сякаш решени да привлекат вниманието ни. Кланси също подскочи от острия вой на сирените, но бързо се окопоти. Лицето му грейна от вълнение, а това ме уплаши най-много.

— Е, настъпи и този момент — заяви спокойно, изтупвайки сакото си с длани. — Най-сетне пристигнаха.

Не можех да затворя очи. Въздухът ги прогаряше, а после и самият той като че ли пламна. Издайническата миризма на пушек се просмука през прозорците. Стрелба, още писъци, паника. Представих си как се изправям на крака и побягвам към вратата, към останалите,

към спасението, но успях единствено да мигна. И това беше нещо, разбира се. Можех да започна оттук.

— Не се тревожи — увери ме Кланси, седна до мен и забарабани с обувка по крака на стола. — Аз ще те защитавам.

Кръвта бучеше в ушите ми. Крясъците, прииждащи отвън, направо не звучаха човешки; имах чувството, че слушам как някой дере живи животни. Бяха пропити с болка и ужас, и отчаяние. Металическият вой нарастваше с всяка изминала минута.

Зайците се нуждаят от достойнство и най-вече от готовност да приемат съдбата си.

Не чух стъпките, отекващи по коридора, а по-скоро ги усетих. Не можех да преценя на колко души бяха. Всички се движеха в съвършен унисон. Вратата на склада се отвори с мощна експлозия от пушек и горещина.

Изражението по лицето му, когато войниците от СОП влетяха в стаята, ми донесе повече удоволствие от всичко друго в живота ми. Вълнението му отстъпи място на недоумение, последвано от чист гняв. Явно не беше очаквал да види трима войници от Специален отряд *Пси*.

Дори не трябваше да ги докосва.

— Тишина! — изсъска Кланси, опънал ръка в тяхна посока. — Напуснете! Кажете на командира си, че не сте намерили никого тук!

Мъжът най-отпред, чието тяло беше скрито под слоеве предпазно облекло, докосна устройството на ухото си и заяви с монотонен глас:

— Сградата е празна. — Обърна се към колегите си и им махна механично. Като си тръгнаха от стаята на бегом, осъзнах, че те бяха отговорни за пушека.

Огънят беше тяхно дело.

— По дяволите! По дяволите! — клатеше глава Кланси. Заби юмрук в близкия рафт, но ударът бе заглушен от бясната стрелба навън. — Къде са ми Червените? Защо не изпратиха тях?

Засмука едно от разранените кокалчета на ръката си и закръстосва из тясното помещение. Дишането му идваше на пресекулки и като че ли отразяваше стремглавия поток на мислите му.

Къде са ми Червените? Неговите Червени — стана ми повече от ясно за какво говори. Проект *Джамборе*, програмата на баща му.

Не — помислих си, — не на баща му.

Вече виждах отделните парчета на напуканата картина пред мен. Когато ми разказа за въпросната програма, още не го познавах особено добре, нито пък подозирах на какво беше способен — не и достатъчно, че да подрежда в ума си знаците, които неволно ми беше оставил.

На света наистина не съществуваше човек, защитен от способностите му. Дори президентът Грей не правеше изключение.

Кланси продължаваше да крачи из стаята като пантера в плен и мускулите по гърба му се гърчеха при всеки оръдеен залп. Накрая спря и впери поглед във виещия се дим отвъд прозорците.

— Кой ти е казал, копеле такова? — промълви тихо. Едва ли съзнаваше, че говори на глас. — Кой се е измъкнал от контрола ми и е проумял какво става? Толкова внимавах. Толкова внимавах, по дяволите...

Той се завъртя на пета и закрачи към мен. Цялата истина беше изписана по лицето му. Същата тази ръка, която сега кървеше с прясна рана, беше подлгала баща му, президентските съветници, всички необходими хора да създадат Проекта *Джамборе*. Нали ми беше казал, че преди баща му да осъзнае кой контролира мислите му, той се е грижел за ефективността на програмата и благополучието на децата?

Естествено, че е имал възможност да направи много повече от това. Щом цял *Ийст Ривър* беше под негов контрол, какво би го спряло да подчини на волята си една малка армия от Червени?

Явно долови прозрението в очите ми, защото се изсмя мрачно.

— Да ти призная, понякога забравям, че далеч не е глупав. Дори след като откри, че го манипулирам, така и не се досети чие творение е Проектът *Джамборе*. За което аз самият се погрижих след бягството си. Даже от време на време напусках *Ийст Ривър*, за да им правя проверки. Координирах отлично уж случайното разкритие на местонахождението ни с края на тренировъчната програма.

Кланси вкопчи ръка в косата си и когато проговори, гласът му пресекваше.

— Той беше идолът ми в детството, но като осъзнах що за човек е всъщност, какво е способен да причини на собствения си син... — Гърлото му приклеци последните думи. — Кой е бил? Кой му е докладвал? Какво го е накарало да изпрати соповците? Армията на Червените вече трябваше да е под мой контрол... и всички заедно да крачим към Ню Йорк, за да го свалим от властта...

Кланси се наведе внезапно, сграбчи предницата на тениската ми и ме вдигна от пода. Разтресе ме толкова силно, че едва не отхапах езика си, но не каза и дума. Изстрелите и писъците отвъд стените не достигаха нито каменното му лице, нито мислите му. Пушекът запълзя по пода на гъсти талази, поглъщайки всичко по пътя си. Без всякакво предупреждение Кланси пусна тениската ми и плъзна любовно ръце нагоре по раменете ми; склучи пръсти около врата ми и бях сигурна — повече от сигурна, че или ще ме целуне, или ще ме убие.

Откъм коридора се дочуха още стъпки, по-леки отпреди, но също толкова стремителни. Кланси вдигна очи със сбърчено от яд чело.

Не видях какво се случи след това, а само резултата. Кланси полетя назад към рафтовете и главата му се блъсна в стената зад тях със силен трясък. Тялото му се свлече през пакетите с макарони и брашно и се стовари като чувал на пода.

Обърнатото наопаки лице на Дунди изникна над моето. Очилата му бяха изподрани и огънати, а бузите и тениската му — оцапани със сажди, но като че ли не беше ранен.

— Руби! Руби, чуваш ли ме? Трябва да тръгваме веднага. — Защо звучеше толкова спокойно? В ушите ми ехтяха изстрели... безкрайна поредица от пукот и взривове. — Можеш ли да се движиш?

Все още бях твърде скована, но някак смогнах да поклатя глава.

Дунди стисна зъби и пъкна ръце под мишниците ми.

— Дръж се, ще те измъкна оттук. Като дойдеш на себе си, ми дай знак.

Извън офиса нищо не заглушаваше страшната шумотевица. Сърцето ми сякаш подскочи и затуптя бясно в гръдния ми кош.

Във въздуха тегнеха гъсти слоеве сълзотворен газ и пушилка. Огънят беше навсякъде — по земята, по дърветата, по покривите на бунгалата. Имах чувството, че лицето и гърдите ми също бяха пламнали. Вятърът тласна огнената стихия към нас и Дунди затупа дънките ми, за да не се подпалят. Чух гърления му стон и осъзнах, че му тежа твърде много. Искях да му кажа да ме остави, да вземе писмата от якето на Лиъм и да бяга.

Лиъм. Къде е Лиъм?

През облаците пепел успях да видя как мъжете в черни униформи водят децата от лагера по пътеката. Един войник изхвърли разплакано момиче от бунгалото ѝ върху прашната земя и я повлече за

косата. Две деца от охранителния екип насочиха оръжията си към Червените, но те запратиха огнено кълбо към тях.

— Спри на място.

Дунди ме пусна рязко на земята, вдигна ръце към войника и той политна към близкото дърво. Когато ме хвана под мишниците отново, вече се движехме още по-бързо.

А в следващия момент се търкаляхме надолу по склон, покрит с храсталаци и горещи въглени. Ръката ми се блъсна в ствола на едно дърво. Дори не виждах накъде летим през гъстия пушек.

Спрях чак в основата на хълма с лице в калта. Ръцете и краката ми се гърчеха конвулсивно, лека-полека излизайки от вцепенението.

Усетих нечии пръсти върху гърба на якето си. Дунди ме завлачи назад с раздирано от кашлица гърло.

Ще умрем. Ще умрем. Ще умрем.

Зайците се нуждаят от достойнство и най-вече от готовност да приемат съдбата си, съдбата си, съдбата си...

Водата беше ледена и ме погълна цялата. Шокът сякаш проряза крайниците ми и ги събуди с остра плесница. Започнах да се боря с тъмнината край мен, размахвах ръце, за да изплувам на повърхността. Когато излязох, кашляйки заради водата и отровния въздух, навън ме посрещна все още обагреното в оранжево вечерно небе.

Дунди ме намери отново. С едната си ръка се държеше за близката дървена подпора, а другата протягаше към мен. Кеят — помислих си. — Нашият кей. Заплувах към него и му позволих да ме издърпа под прикритието на старото дърво. Кръжащите отгоре хеликоптери разбуниха спокойното езеро. Едва задържах главата си над бушуващата мразовита вода, но все пак видях прожекторите, обхождащи повърхността ѝ.

Без да откъсвам едната си ръка от раменете на Дунди, протегнах другата, за да се хвана за една от обраслите с водорасли подпори на кея. Той последва примера ми и изчака тропотът на кубинки и гърмежът на оръжия над главите ни да стихне, преди да прошепне: *О, боже.*

Придърпах го по-близо до себе си и го прегънах с всички сили, останали в размекнатите ми мускули. Не смеехме да пророним и дума, но усетих как поклаща глава. Знаеше какво се опитвам да му кажа, аз

пък знаех какво иска да ме попита той, но никой от двама ни не можеше да проговори сред дима и писъците.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Краката ми бяха наполовина замръзнали, когато най-сетне събрахме кураж да излезем от водата. Беше тихо от известно време — откакто слънцето бе започнало да стопля небето. Хеликоптерите изчезнаха първи, последвани от стрелбата. Двамата можехме единствено да дишаме тежко и да споделяме шепнешком страховете си за останалите — за Лиъм.

— Не знам — пророни Дунди. — Разделихме се. Един бог знае къде е.

Бях изявила желание да излезем от водата още преди два часа, но него все го плашеха звуците на рухващи дървета и пращящите останки от жестоката огнена стихия.

Мускулите ми бяха толкова сковани, че ми отне три пъти повече време да се кача на кея, отколкото при нормални обстоятелства. Дунди падна до мен, треперейки като лист при всеки студен полъх на вятъра, порещ мокрите ни дрехи. Изпълзяхме нагоре по хълма до пътеката, без да се отлепяме от земята, преди да се уверим, че отвъд всякакво съмнение наоколо няма никого.

Повечето бунгала не съществуваха вече — на тяхно място димяха купчини обгоряло дърво и камъни. Няколко още стърчаха, овъглени и празни отвътре, останали без покриви. Пепелта се сипеше наоколо като сняг — събираше се по косите ни и полепваше по мокрите ни дрехи.

— Трябва да отидем до офиса — обадох се аз. — Да влезем вътре. Може да съберем малко провизии, а после да потърсим Лий.

Дунди забави крачка до мен и чак сега видях колко червени бяха очите му.

— Руби...

— Не го казвай — предупредих го с рязък тон. Нямахше такъв вариант. — Недей.

Не исках да мисля за Лий. Не исках да мисля за Зу и другите деца, напуснали лагера. Трябваше да продължим напред. Спрях ли

сега, повече никога нямаше да намеря сили.

Предните стаи бяха празни. Кутиите и кофите ги нямаше. Накарах Дунди да мине зад мен и първа надникнах в склада, но и там не намерих нищо.

— Може би са го хванали — каза Дунди и се почеса по главата.

Аз сбърчих вежди.

— Кога сме имали чак такъв късмет?

Спалнята на горния етаж блестеше. Преди да излезе, Кланси беше оправил леглото си, беше разтребил купищата хвърчащи листове и кашони и като че ли даже беше избърсал праха. Дръпнах бялата завеса, разделяща стаята на две, докато Дунди се мъчеше да включи телевизора.

— Спрели са електричеството — обяви накрая. — Сигурно са се погрижили и за водата.

Срутих се в стола на Кланси и притиснах лице до тъмното дърво на бюрото му. Дунди опита да свали мокрото яке на Лиъм от раменете ми, но аз не му позволих.

— Благодаря ти, че дойде да ме вземеш — казах със затворени очи.

— Глупачката ми тя — отвърна ласкаво Дунди и ме потупа по гърба. — Все да се забъркаш в някоя беля.

Когато не помръднах, усетих как ръката му спира върху рамото ми.

— Руби?

— Защо му е било да го прави? — прошепнах. Всичко в тази проклетата стая ми напомняше за Кланси: от миризмата до това как беше подредил книгите в библиотеката си по цвят. — Подписал е смъртните присъди на толкова много деца...

Дунди клекна до мен и коленете му изпукаха като на старец. Не свали ръка от рамото ми, но усетих колко му е трудно да изрече думите, полепнали по езика му.

— По никакъв начин не бих могъл да анализирам пъклените му мисли — подхвана внимателно, — но май просто обичаше да контролира всички около себе си. Да ги ръководи. Манипулирайки хората, се чувстваше всемогъщ, а е съзнавал, че извън това място е не по-малко уязвим от всички нас. Има такива индивиди по света. Тъмните умове намират убежище зад най-добронамерените лица.

Преструваше се на благороден водач, а не беше като... като Лий... или Джак. Не помагаше на тези деца от вяра, че всеки заслужава да се чувства силен и да умее да се защитава. Кланси винаги е мислел само за себе си. Не би скочил пред друг човек, за да... поеме куршум вместо него.

Като чух това, надигнах глава от бюрото.

— Нали уж Джак са го застреляли по време на бягството?

Дунди поклати глава.

— Застреляха го, защото спаси мен, а ме спаси, защото... — Той си пое дълбока глътка въздух. — Защото смяташе, че не мога да се защитавам сам. Не знаеше на колко много ме е научил.

— Страшно съжалявам. — В дъната на очите ми пареха сълзи. — За всичко.

— Аз също — отвърна Дунди след кратко мълчание и без да обърна поглед към него, усетих, че и той плаче.

Лаптопът се намираше в горното чекмедже на бюрото му, а върху капака му беше залепена яркожълта бележка.

Руби,
Излъгах те. Щях да тичам.

КГ

— Дунди! — провикнах се веднага и му махнах да дойде. Сигналът за включване беше странно трогателен. Малки звънчета.

— Просто ни го е завещал? — попита Дунди, барабанейки с пръсти по дървото. — Тук ли е картата за безжичния интернет?

Намерихме я на мястото ѝ, но Кланси се беше погрижил да изтрие всичко от компютъра си. Оставил беше само иконката за интернет, кацнала по средата на екрана.

— Защо часовникът в ъгъла показва петнайсет? — учуди се Дунди и седна в стола. Наведох се да видя какво сочи. Индикаторът за батерията. Имаше само петнайсет минути живот.

— Ама че задник — разлютих се аз.

Дунди поклати глава.

— По-добре е от нищо. Ако наистина има интернет връзка, може да разучим как да се махнем оттук. Може дори да намерим адреса на

бащата на Джак.

— И да пуснем съобщението до родителите ти — допълних аз с крехка искра на щастие в гърдите си.

— Няма смисъл. Предпочитам да използвам... четиринайсетте ни минути да открием бащата на Джак — отвърна той. — Може дори да му се обадя, ако лаптопът има микрофон.

Не смееше да се обади на собствените си родители.

— Стига де — подхванах отново аз. — Ще ти отнеме само две секунди да пишеш на вашите. Спомняш ли си съобщението?

— Достатъчно, че да си свърши работата — отвърна той.

Закрачих вяло из задушната стая, заслушана в тропота на пръстите му по клавиатурата. Краката ми ме отведоха до леглото на Кланси, където най-сетне спрях и гневът ми надделя над цялата тревога.

Прозорецът беше напластен със сажди и доста ми се съпротивлява, когато опитах да го отворя. Но приливът на свеж въздух си заслужаваше борбата; стиснах перваза и се провесих навън. Лагерът тънеше в пепел и обгоряла пръст, но очите ми лесно намериха мястото край огнището, където довчера децата се бяха редили на опашки за храна пред дългата маса. Примижах и веднага дочух смеха и музиката, долових аромата на яхния и пушек във въздуха. Видях и Лиъм: приказваше си с другите деца, а огънят оцветяваше косата му в златисто.

Като отворих очи, вече не го виждах само в съзнанието си.

Изхвърчах от стаята, без да обръщам внимание на учудените възгласи на Дунди. Запрепъвах се надолу по стълбището, мъчейки се да преодолеея твърде много стъпала наведнъж, и излетях през входната врата, която с усилие се крепеше на касата си.

Той вървеше по пътеката към бунгалата, през лабиринта от паднали дървета и срутени сгради. Съсипаното му лице беше сбърчено в гримаса на тъга и страх и куцукаше едва-едва през развалините.

— Лий! — Думата избухна от гърлото ми. Той изпусна обгорялата пръчка от ръцете си и прескочи с мъка дървото, препречило пътя му, борейки се сяпо с клоните и листата му. Виждаше ме. Едновременно вярваше на очите си и не им вярваше. — О, боже! — Хвърлих се на врата му и без малко не съборих и двама ни на земята.

— Благодаря ти — зашепна той, — благодаря ти, благодаря ти... После разцелува лицето ми, всеки сантиметър от него, бършейки сълзите и саждите от него, докато повтаряше името ми.

Лиъм не беше единственият оцелял, но само той се върна.

Разказа ни какво му се беше случило, докато седяхме в офиса на Кланси и ядяхме от малкото храна, останала в склада. Дунди държеше лаптопа до себе си и на всеки няколко минути проверяваше за отговор от родителите си или четеше отново адреса на бащата на Джак, който беше намерил по-рано.

Военните бяха нападнали лагера толкова изненадващо, че повечето от децата в охранителния екип не бяха успели да стигнат от оградата до бунгалата достатъчно бързо. Онези, които не били на смяна, нахлули в бунгалото ни и го повели — *По-скоро ме занесоха*, поправи се горчиво Лиъм — към една от тайните пътеки, предвидени именно за тази цел. Тичали без почивка чак до сутринта, докато не достигнали същото онова шосе, от което ни бяха взели.

— Бяхме най-много двайсетина — обясни Лиъм, стиснал ръката ми. — Всичките ранени. Лив и Майк намериха работеща кола и натовариха в нея децата в най-лошо състояние, за да ги откарат до някоя болница, но...

— Ами останалите? — попитах аз.

— Избягаха. — Лиъм потри очите си и изтръпна от болка. Кожата около тях още беше много чувствителна и започваше да придобива черен цвят.

— А ти защо не избяга? — поинтересува се Дунди. — Ненормален ли си да се връщаш тук, при положение че можеше още да има служители на СОП в района?

Лиъм само изсумтя.

— Смяташ ли, че изобщо съм се замислил за това, знаейки, че има шанс вие двамата да сте тук?

Нямахме време за губене; познавахме СОП достатъчно добре, че да очакваме от тях да се върнат, за да проверят за оцелели. Лиъм и Дунди се хванаха да събират толкова храна от склада, колкото можехме да носим. Аз опитах да им помогна, но мислите ми все ме теглеха към бюрото на Кланси.

Накрая им се поддадох и оставих двамата да спорят за някакви консерви. Тръгнах нагоре по стълбището и докато се качвах, потупах джоба на якето си, за да се уверя, че все още влажните писма на Джек и Дунди бяха там.

Батерията на лаптопа имаше само още две минути живот. Иконката ѝ мигаше предупредително. Екранът притъмня, а осветлението на клавиатурата изгасна напълно. Въведох възможно най-бързо името на Руби Ан Дейли, Вирджиния Бийч, в сайта на Белите страници.

Нямаше резултат.

Опитах отново, този път само с името ѝ. Така излязоха няколко резултата, но всичките за Сейлъм. Не живеях там от почти десетилетие, но разпознах адреса на родителите ми веднага щом го видях.

Минута и петнайсет секунди. Прегледах историята на предишните търсения за сайта, който Дунди беше споменал — онзи, от който можеха да се правят обаждания, и написах телефонния номер на някогашния ми дом. Губех по две секунди на всяко позвъняване.

Не исках да говоря с нея, а по-скоро да чуя гласа ѝ. И бездруго нямаше вариант да се върна при нея. Чакаха ме по-важни неща. Но исках да се уверя, че още съществува — че на света има още един човек, който си ме спомня.

Чу се изпращяване. Сърцето ми подскочи чак в гърлото, а пръстите ми стиснаха ръба на бюрото.

Гласът на майка ми.

Здравейте, свързахте се с дома на Джейкъб, Сюзън и Руби Дейли...

Не знам защо, но в този момент се разплаках. Може би от умора. Може би от яд, задето животът ми беше станал толкова труден. Радвах се, че тримата живеят заедно, че мама и татко бяха попълнили семейството си, заменяйки една Руби с друга. Урокът, който си бях взела през изминалите няколко дни, беше колко е важно да сме заедно и да се грижим един за друг. А те точно това правеха. Хубаво.

Хубаво.

Но това не ме спря да затворя очи и да си представя, макар и само за момент, че аз бях онази Руби, която още живееше на *Милууд Драйв*.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Часове по-късно, когато отново тръгнахме на път, сега само тримата, най-сетне успяхме да разкажем на Лиъм какво ни се беше случило предишната нощ.

— Слава богу, че Дунди те е намерил — поклати глава той. — Познаваше го по-добре от всички нас, и все пак отиде при него.

— Наистина вярвах, че мога да го контролирам — обясних, опирайки чело в студеното стъкло. — Каква глупачка само.

— Да, глупачка си — съгласи се Дунди. — Но си нашата глупачка, така че внимавай другия път.

— На неговото мнение съм — обади се Лиъм и преплете пръсти с моите върху странична облегалка между седалките ни.

Бяхме намерили колата изоставена до пътя на няколко километра западно от *Ийст Ривър* и я бяхме избрали само защото имаше четвърт резервоар бензин. Пътуването в нея нямаше нищо общо с това в Бети. Дългите крака на Дунди се забиваха в гърба на седалката ми и цялата кола миришеше на вкисната китайска храна. Но все пак се движеше. И след още няколко километра щяхме да я почувстваме като наша.

— Ето още един — каза Дунди, почуквайки с пръст по прозореца си. Отворих очи и проточих врат назад да видя поредния бял стълб. На върха му имаше бяла кутия, а върху нея — малка антена. Камерите бяха навсякъде.

— Май е най-добре да слезем от главното шосе — предложи Лиъм.

— Не! — отсече Дунди. — Разминали сме се само с две коли, откакто пътуваме по 64, а ако тръгнем по заобиколните пътища, ще не отнеме двойно повече време да стигнем до Анандейл. Пък и всички търсят Бети, не тази кола.

С Лиъм се спогледахме.

— Ще повториш ли какво пишеше в съобщението от майка ти?

— Пишеше да си направим резервация в ресторанта на леля ми и да ги изчакаме в кухнята — обясни Дунди. — Би трябвало да дойдат

довечера. Пък и сигурно леля ще ни нахрани.

— В такъв случай първо ще те оставим там — каза Лиъм.

— Не — подскочи Дунди. — Искам да предам писмото на Джак.

— Дунди...

— Никакво Дунди — сопна се той. — Длъжник съм на Джак.

Искам да го направя.

Адресът, на който трябваше да се подвизава бащата на Джак, представляваше мотел на име *Дейс Ин* и се намиреше доста далеч от жилищните квартали на Анандейл. Лиъм предполагаше, че са го превърнали във временно общежитие за работниците, ремонтиращи Вашингтон, но нямаше как да сме сигурни в теорията му, докато един раздрънкан автобус не спря на паркинга до колата ни и от него не се изнизаша дузина мръсни мъже със светлоотразителни жилетки и каски в ръце.

— Стая 103 — каза Лиъм, като се приведе над волана и примижа със здравето си око. — Човекът с червена риза. Да, той е... Джак доста приличаше на него.

Мъжът беше нисък и набит, с посивял мустак и широк нос.

Дунди се пресегна между нас и измъкна намачканото писмо от ръката ми.

— Не бързай толкова, Турбо — каза Лиъм и натисна копчето за заключване на вратите. — Още не сме се уверили, че не е под наблюдение.

— Висим тук от почти цял час, да си видял някого? Всички други коли на паркинга са празни. Спотайвахме се, както ти пожела, и всичко е наред. — Той се пресегна и отключи вратата си ръчно. Лиъм го погледна за момент, преди да склони.

— Добре. Просто внимавай, чу ли?

Дунди притича през паркинга, озъртайки се наоколо. Навярно за да потвърди, че никой не наблюдава стая 103. Накрая хвърли самодоволен поглед през рамо.

— Чудно — коментира Лиъм. — Направо чудно.

Пресегнах се да го погаля по рамото.

— Много добре знаеш, че ще ти липсва.

— Луда работа, нали? — отвърна той с ведър смях. — Какво ще правя, ако го няма да ми натяква колко е опасно да се отваря консерва по грешния начин?

Лиъм изчака Дунди да почука на вратата, после разкопча предпазния си колан, наведе се към мен и ме целуна.

— Това пък за какво беше? — попитах през смях.

— За да насоча мислите ти в правилна посока — отговори той.
— След като го закараме у дома, ще трябва да намерим Зу и останалите преди СОП.

— Ами ако...

Вратата на стая 103 се откряна и лицето на господин Фийлдс се появи в пролуката, уморено и мнително. Дунди вдигна смачканото писмо и му го подаде. Ще ми се да беше застанал така, че да видим какво казва. Лицето на мъжа придоби същия тъмночервен цвят като на работната му риза. Изкрещя нещо, достатъчно силно, че съседите му да надникнат през пердетата си.

— Това не е на добре — отбеляза Лиъм и отключи вратата си. — Знаех си, че трябва първо да изрепетира репликите си пред мен.

Вратата се затръшна в лицето на Дунди... само за да се отвори докрай. Видя се метален проблясък и той направи крачка назад.

Последвалият изстрел проряза залеза и докато аз изпищя, Дунди вече беше на земята.

Спуснахме се към стаята, крещейки името му. Всички обитатели на мотела вече стърчаха навън — повечето бяха мъже, но имаше и жени. Лицата им се размиваха кошмарно пред очите ми.

Бащата на Джак насочи треперещото дуло на пистолета си към нас, но Лиъм успя да го събори назад в стаята и да затръшне вратата след тях. Аз се срутих по колене на асфалта до Дунди.

Очите му се блещеха насреща ми и мигаха неразбиращо. Беше жив. Опита да ми каже нещо, но не го чух заради крясъците от стая 103.

— Шибани изроди! Махайте се оттук, проклети изроди такива!

Алена кръв шуртеше от дупчицата под дясното рамо на Дунди и се пропиваше в ризата му на стотици малки струйки. Първоначално се вцепених. Всичко това ми се струваше нереално. Лиъм наистина ли се беше спуснал да грабне пистолета на мъжа, сочейки го към 104 и 105?

— Спокойно — каза някой зад нас. Лиъм се завъртя с пръст на спусъка и каменно изражение. Мъжът вдигна ръце, държеше малък

телефон. — Просто се обаждам на 911, спокойно, ще му извикам помощ.

— Не им позволявайте да се обадят — пророни Дунди. — Не им позволявайте да ме вземат. — Думите едва напускаха гърдите му. — Трябва да се прибера у дома.

Лиъм надникна през рамо.

— Хвани го за краката, Руби.

— Не го местете — каза мъжът от стая 104. — Не бива да го местите!

Бащата на Джак изникна зад нас, но мъжът с мобилния телефон го набута обратно в стаята му и затръшна вратата след него.

— Хвани го — повтори Лиъм и натика пистолета в колана на дънките си.

Пъхнах ръце под мишниците на Дунди и го завлачих така, както той беше влачил мен. Един от другите мъже пристъпи напред — незнайно дали да ни спре, или да ни помогне.

— Не го докосвай! — изкрещях му аз. Той спря, но като че ли нямаше намерение да се откаже.

Дунди притисна ръце към раната си с изцъклени, немигащи очи. Лиъм хвана краката му и двамата го понесохме към колата. Мъжете викаха след нас, уверяваха ни, че линейката ще пристигне всеки момент. Да, линейката, заедно с всички соповци в района. А те нямаше да му помогнат, не и те. Щяха да го оставят да умре.

— Не им позволявайте да ме вземат — лomotеше Дунди. — Дръж краката ми под нивото на гърдите ми, Лий, не ги вдигай толкова високо. При гърдните рани дишането е затруднено... — Не думите му изпълваха сърцето ми със страх, а пулсиращата струя кръв, която не спираше да тече измежду пръстите му. Целият трепереше, но за сметка на това не плачеше. — Не им позволявайте да ме вземат...

Качих се на задната седалка и извлачих Дунди след себе си. Кръвта му веднага напои тениската ми, прогаряйки кожата ми.

— Натискай... раната ми — бръцолевеше Дунди. — По-силно... Руби, по-силно. Ще опитам да... спра кръвта с...

Със способностите си вероятно. И червената струя наистина поспадна, когато отново я покри с ръка. Но колко щеше да издържи така? Ръцете ми натискаха неговите, но трепереха толкова силно, че навярно повече вредяха, отколкото помагаха.

— Боже — повтарях, — о, боже, недей да заспиваш... говори ми, продължавай да ми говориш, кажи ми какво да направя!

Изхвърчахме от паркинга с писък на гуми. Лиъм настъпи педала на газта с всички сили и залепи длани за волана.

— Мамка му, мамка му, мамка му!

— Водете ме вкъщи — умоляваше ни Дунди. — Руби, кажи му да ме води у дома.

— Да, ще... всичко ще е наред — уверявах го аз, наведена напред, за да вижда очите ми.

— Баща ми...

— Не... Лий, болница! — Не говорех с цели изречения, нито пък Дунди. От гърлото му се разнесе звук, сякаш се беше задавил със собствения си език.

Когато проблясъците ме връхлетяха, бяха окъпани в същия нюанс на червено като кръвта му. Мъж в голямо кресло с книга в ръце. Красива жена, приведена над кухненска маса. Бродерия с кръстат бод, табела за спешно отделение. Черните краища на картините започваха да се нагърчват. Някой беше пробол мозъка ми с нож.

— Александрия е на около половин час път — изкрещя през рамо Лиъм. — Там ще те заведе!

— Болница *Феърфакс* — изхриптя Дунди. — Баща ми... кажи им да извикат татко по пейджъра...

— Къде се намира? — попита Лиъм. Погледна към мен, но аз бях в същото неведение. В този момент ме притисна мисълта, че Дунди може да умре, докато стигнем до болницата. Кръвта му щеше да изтече в скута ми. След всичко, което бяхме преживели заедно.

Лиъм обърна колата толкова рязко, че двамата с Дунди едва не излетяхме от седалката. Прехапах езика си, за да не изпищя отново.

— Продължавай да му говориш! — викна ми Лиъм. — Дунди... Чарлс!

Не знам кога беше загубил очилата си. Очите му бяха червени по краищата и се вираха празно в лицето ми. Не исках да откъсвам поглед от тях, но той опитваше да ми даде нещо и вдигна ръка от корема си.

Писмото на Джак. Беше напоено в прясна, лепкава кръв, но отворено. Сякаш чакаше някой да го прочете.

Почеркът беше ситен, сгъстен. Всяка буква имаше призрачна сянка край себе си от времето, което листът беше прекарал с двама ни в езерото, а някои букви се бяха размили напълно.

Скъпи татко,

Като ме изпрати на училище онази сутрин, още вярвах, че ме обичаш. Но вече разбирам що за човек си. Нарече ме чудовище и изрод. Но в крайна сметка ти си ме отгледал.

— Кажи му да прочете... — Дунди облиза устни. Наложих ми се да доближа глава до него, за да чуя гласа му над свистенето на вятъра покрай колата. — Кажи на Лий да прочете писмото ми. Написах го... за него е.

— Чарлс — казах аз.

— Обещай ми...

Каквото и да беше заседнало в гърлото ми, не ми позволи да проговоря. Затова просто кимнах. Силна струя бликна изпод ръцете ни, по-силна отпреди.

— Къде е? — крещеше Лиъм. — Дунди, къде е болницата? Трябва да... трябва да ми кажеш къде е!

Колата започна да вибрира и да вие като див звяр. Лиъм мина през дупка в асфалта и предният капак се вдигна заедно с облак сивкавосин пушек. Изминахме още пет, може би десет метра, преди двигателят да умре.

Погледнах към Лиъм.

— Мога да я оправя — закле се Лиъм с пресекващ глас. — Мога да я оправя... ти само... само... продължавай да ми говориш, чу ли? Мога да я оправя. Мога.

Изчаках да затръшне вратата след себе си, преди да затворя очи. Дунди беше толкова неподвижен в ръцете ми, толкова блед; колкото и да го друсвах, колкото и да му крещях, не се съвземаше. Усетих как кръвта му се процежда през пръстите ми, алена под притъмнялото небе, и си спомних какво беше казал в нощта, когато ни напусна Зу. Всичко приключи. Всичко.

И наистина беше така. Неестественото спокойствие, което се спусна над мен, го потвърждаваше. Живеех в борба още откакто избягах от Търмънд, съпротивлявах се срещу оковите на този и онзи, воювах с нокти и зъби срещу неизбежното. Но вече нямах сили. Нито капка. Не можех да отрека онова, което част от мен знаеше още от момента, когато СОП изпепели света ми. Което част от мен знаеше още от самото начало.

Какво беше казала госпожица Финч преди толкова много години? Че няма завръщания и повторения? Че напусне ли някой живота ни, напуснал го е завинаги? Увехналите цветя не продължаваха да цъфтят и да никнат. Мъртвият Дунди нямаше да ми се усмихва вече, да бълва несвързани изречения, да се цупи, да се смее — мъртвият Дунди беше... невъобразим.

Бръкнах в джоба на якето си и натиснах паникбутоната. Минаха двадесет секунди, всяка следваща по-дълга от предходната. Устройството извибрира, отчело сигнала ми, и аз пуснах копчето.

Отвън Лиъм чукаше метал в метал — с все по-безпомощно и гневно изражение. Искях да го извикам при Дунди, защото знаех, че всичко е свършило. Знаех, че ще умре в ръцете ми... по-малко от двадесет и четири часа, след като ме беше спасил. А не можех да направя нищо за него, освен да го държа в обятията си.

— Не умирай — прошепнах му. — Не бива да умираш. Трябва да ходиш на уроци по математика и на футболни мачове, и на абитуриентски балове, и да кандидатстваш в колежи, и в никакъв случай не бива да умираш. Не бива... не бива... — Потънах в себе си напълно. Познатата вцепененост превзе цялото ми тяло. Усещах смътно, че Лиъм крещи нещо. Стиснах Дунди още по-силно. Отвън долетя тропот на обувки по стария асфалт; подушвах единствено пушек и кръв. Чувах само собственото си сърце.

Тогава вратата срещу мен се отвори и видях лицето на Кейт.

И тогава заплаках, заплаках с цяло гърло.

— О, Руби — каза угрижено тя. — Руби.

— Моля те, помогни му — простенах. — Умолявам те!

Два чифта ръце се пресегнаха да ме изтеглят от колата. Моите още бяха увити около гърдите на Дунди. Не можех да ги помръдна дори. Имаше толкова много кръв. Гърчех се бясно в хватката на хората, които искаха да ни разделят.

— Руби, миличка — продължи Кейт, внезапно озовала се до мен.
— Руби, време е да го пуснеш.

Бях допуснала грешка. Това беше грешка. Сбърках, че ги извиках. Ужасен звук изпълни въздуха и чак когато Лиъм се появи в полезрението ми, стиснал раменете ми, осъзнах, че не съм спряла да пища през цялото време.

Три коли бяха обкръжили димящата ни, безполезна таратайка. Всичките джипове.

— Ако обещаете да му помогнете, ще дойдем с вас доброволно — чух Лиъм да казва на Кейт. — Ще тръгнем с вас. Ще правим каквото ни кажете.

— Не — изпищях аз. — Не!

Лиъм ме държеше здраво, но усещах колко силно треперят ръцете му. Гледахме как качват неподвижното тяло на Дунди на задната седалка в един от джиповете; едва затвориха вратата, и големият автомобил полетя надолу по шосето. Кръвта на Дунди още беше топла по мен, но изстиваше с всяка изминала секунда и ми се искаше да изляза от кожата си.

— Моля те — говореше ми Лиъм с насечен глас. — Успокой се. Трябва да се успокоиш. С теб съм. Ето ме.

Нещо ме ощипа по врата, случи се за част от секундата. Веднага усетих как мускулите ми се отпускат. Някой ме затегли напред и най-близкият джип ту изплуваше пред очите ми, ту се размиваше. „Лий?“, исках да попитам, но езикът ми сякаш беше от олово. Някой нахлузи черен чувал върху главата ми и усетих как ме вдигат във въздуха — високо, високо във въздуха, както правеше татко, когато бях малка. Когато си мислех, че един ден ще мога да летя.

Тогава истинската тъмнина се настани.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Събуди ме по-скоро ледената вода, отколкото нежният женски глас.

— Всичко е наред — повтаряше ми той. — Руби. Ще се оправяш. — Не знам кого си мислеше, че заблуждава с милите си думички, но аз определено не ѝ се връзвах.

Ароматът на розмарин се върна, изпълвайки ноздрите ми със спомен, който чувствах и дивен, и нов. Кое от двете беше?

Когато усетих ръката ѝ върху моята, опитах да отворя очи срещу ослепителната слънчева светлина. Лицето на Кейт затанцува пред погледа ми. Тя стана и отиде до другия край на стаята да пусне тънките пердета. Това ми помогна донякъде, но още ми беше трудно да съсредоточа погледа си върху каквото и да било. Светлината се отразяваше във всяка гладка повърхност. Бял скрин, бледолилави тапети, примигващ електронен часовник, огледало на отсрещната стена и отраженията ни в него.

— Истина ли е всичко това? — пророних.

Кейт седеше на ръба на леглото ми както в Търмънд, само че този път не се усмихваше. Мартин, облечен във войнишки панталони и кубинки, се беше облегал на стената зад нея. Изглеждаше коренно различно отпреди. Дори не го познах от пръв поглед. Лицето му беше отслабнало, карайки очите му да потънат по-надълбоко в черепа му. Някой бе имал неблагоприятното да му даде пушка.

— Намираме се в секретна квартира в покрайнините на Мериленд — обясни тя.

— Лий?

— И той е в безопасност.

Напротив — помислих си аз. — *Никога няма да е в безопасност с вас.*

Долових как нуждата да побягна се надига от някакво дълбоко място в мен, беше се превърнала в инстинкт. Изтощението и болката заличаваха всяко друго усещане. Обходих с поглед стаята — двата

прозореца бяха единственият останал изход, освен вратата. Можех да счупя стъклото. Трябваше само да отблъсна Кейт със съзнанието си, да намеря Лиъм и щяхме да се измъкнем, преди някой да е забелязал. Можеше да се получи.

— Не си го и помисляй — предупреди ме Кейт, проследила погледа ми. Извади малък сребърен предмет от задния джоб на дънките си и ми го показа — на горната му повърхност беше гравирани високоговорител. — Дори да се справиш с мен, всеки един от агентите на долния етаж има ето такава. Като се има предвид последният ви сблъсък с Усмирителната сирена, няма да си от голяма помощ на Лиъм, ако го изведат навън и го застрелят заради твоето неподчинение.

Подскочих.

— Не биха... — Но видях истината в очите ѝ. Биха, и още как. Рискувах всичко да ме измъкнат от Търмънд. Влязоха в схватка с преследвачи, за да си ме върнат. Вече бях видяла в съзнанието на Роб, че каквото и да твърдя за мисията си, без всякакви угризения ликвидираха произволни деца, ако само така можеха да се докопат до ценните.

— Как може въобще да ти хрумва да избягаш? — изсъска Мартин. — Знаеш ли колко време загуби Кейт да те търси?

Кейт му махна с ръка. Като се наведе към мен, видях пръски кръв по предницата на блузата ѝ. Тъмна. Изсъхнала.

Споменът ме връхлетя с болезнена яснота.

— Дунди... какво стана с Дунди?

Кейт сведе поглед към ръцете си и нещо в мен се сгърчи.

— Откровено казано — отвърна тя, — не съм сигурна. Не можем да се свържем с агентите, които го взеха, но поне знам, че са стигнали до болницата. — Кейт се пресегна за ръцете ми, но аз ги отдръпнах от нея. Стомахът ми се преобърна. — С правилните хора е. Те ще се погрижат за него.

— Не можеш да си сигурна — парирах я аз. — Сама го каза.

— Но вярвам, че е така — поясни Кейт.

Тъкмо се канех да я уверя, че изобщо не ме е грижа в какво вярва, но тя продължи:

— Цял месец те издирвам. Навъртах се в този район с надеждата, че рано или късно ще се появиш, но, Руби, къде се загуби толкова време? Къде си живяла? Изглеждаш сякаш... сякаш...

— В *Ийст Ривър* — отговорих аз.

Кейт вдиша рязко. Значи, от Лигата бяха разбрали за случилото се с лагера.

— О, чудно — обади се Мартин, отлепяйки се от стената. Сложи презрамката на пушката си през рамо и дойде до мен. — И какво... седмици наред си мързелувала. Колко типично. Аз през това време правех нещо значимо. Бях част от нещо важно.

Той посегна да докосне крака ми, но аз сграбчих китката му. Исках сама да видя какво е преживял — обучението, сприхавите инструктори. Вкопчих се в най-яркия му спомен и го разгърнах в съзнанието си. Исках да видя бъдещето ни.

Паметта на Мартин блъбукаше като яма с горещ катран, променяйки се пред очите ми, докато не се озовах на едно от местата, където той бе стоял. Раницата, която той бе държал, сега тежеше в моите ръце. Тежестта ѝ смазваше пръстите ми, но очите ми бяха съсредоточени единствено в нарастващите числа в екранчето на асансьора: 11, 12, 13... За всеки от етажите се чуваше сигнален звън, но на мен ми трябваше 17.

Надникнах скришом към момичето до мен — беше облечено в елегантен костюм с пола, а по лицето ѝ имаше толкова грим, че изглеждаше много по-възрастна от реалните си години. Стискаше кожената си дамска чанта като щит и чак когато я пусна до себе си, осъзнах, че ръцете ѝ треперят.

Аз самата бях облечена в униформа на *Федекс*; виждах отражението си в металните врати на асансьора през очите на Мартин.

Когато се отвориха, установих, че се намирам в някаква бизнес сграда. Навън беше тъмно, но по компютрите в повечето отделения още имаше работещи мъже и жени. С момичето от асансьора продължихме, без да спираме. Лицето ѝ беше обляно в пот, която размазваше грима ѝ, и като я зърнах, изпитах силна ненавист към нея.

Най-големият офис се намираше в далечния заден ъгъл на сградата и аз се отпавих към него. Момичето едва не въздъхна с облекчение, като я оставих до чешмичките. Водех я за подкрепление. Това беше моята мисия.

Вратата на офиса беше затворена, но виждах нечий силует зад матираното стъкло. Още е тук. За щастие, и главната му асистентка не си беше тръгнала. Погледна пакета в ръцете ми учудено, но беше

достатъчно да докосна ръката ѝ. Тя изцъкли очи и знаех, че вече е под мой контрол. Стана от стола си и се обърна към вратата. Оставих пакета върху бюрото ѝ.

Изпълнила мисията си, закрачих бързо през лабиринта от работни отделения, срещайки погледа на момичето до чешмичките. Кимнах към асансьорите и тя тръгна след мен; очите ѝ прескачаха от тях към офисите и беше прехапала долната си устна.

Въпреки това не се изложи, докато не излязохме навън. Аз поех надолу по стълбите към микробуса с надпис *Федекс* и тъмнокосия мъж на шофьорската седалка. Тъкмо се пресягах за вратата, когато усетих, че я няма зад мен. Беше замръзнала на върха на голямото стълбище с опулени очи и лице, по-бледо от мрамора под краката ѝ.

Щеше да се върне в сградата, за да ги предупреди за експлозията. Слабачка. — Думите прелетяха през главата ми, ясни като гравюра в камък. — Провалиш ли се, умираш. Предадеш ли Лигата, умираш.

Взех пистолета изпод седалката си и се провесих през отворения прозорец. Но така и не успях да стрелям. Високо в сградата, чак на седемнайсетия етаж, силен взрив избълва дъжд от стъкла и бетон, който я засипа мигновено.

Мартин не отдръпна ръката си, стоеше напълно неподвижно. Ето какво означаваше да работиш за тях. Ето в какво ще ни превърнат. Бях проникнала в съзнанието му, за да потвърдя собствените си подозрения, но дори аз се изненадах от лекотата, с която го бях сторила. Преди седмици, когато избягахме от Търмънд, още не бях способна дори да го отблъсна. Сега обаче го бях надвила с един-единствен допир.

Кланси ме беше обучил добре.

Вдигнах поглед към Мартин, обзета от странно съжаление. Не заради онова, което се канех да му причиня, и намерението си да го използвам, а защото си мислеше, че е всемогъщ. Продължаваше да вярва, че е по-силен от мен.

Докоснах с пръст — само с един пръст — ръката му.

— Как се казваш? — попитах го.

Реакцията му беше безценна. По лицето му не беше останала и капчица кръв и мляскаше с устни, сякаш се опитваше да каже нещо, да извика спомен, който вече не съществуваше.

— Откъде си?

Вече виждах паниката в обещените му очи. Но още не бях приключила с него.

— Знаеш ли къде се намираш в момента?

Почти ми стана гузно — почти, — когато видях наченките на сълзи в ъгълчетата на клепачите му. Но веднага си спомних колко беззащитна и уплашена ме беше накарал да се почувствам едно време и направо съжалих, че не му бях отнела още повече. В дъното на ума ми започваше да се оформя план, твърде зловещ, за да го призная за свой собствен.

— Аз не... — пророни задъхано Мартин. — Аз не...

— В такъв случай е най-добре да си ходиш — казах му със студен глас.

Просто вмъкнах действието в главата му. Той изгърча от стаята и затръшна вратата след себе си. Бягаше от страшното чудовище.

Кейт го изпрати с поглед. Така и не успях да разчета изражението по лицето ѝ.

— Впечатляващо.

— Реших, че е време да му се даде урок — обясних със студен, безизразен глас, точно какъвто би желала да чуе от мен. Бях видяла достатъчно, за да знам що за злост очакваха тези хора, а трябваше да ме поискат. — Все пак ще прекарваме доста време заедно в бъдеще.

Кейт сведе глава и светлорусата ѝ коса падна пред раменете ѝ, но не го отрече. Щяхме да си останем тук. Беше приела сделката на Лиъм.

— Май поначало не съм имала друг избор — продължих. — Рано или късно сте щели да ме доведете тук.

— Ти си ценна за съпротивата. — Кейт вдигна ръка, но я свали, преди да е доближила лицето ми. Умна жена. Знаеше какво можех да ѝ причиня. — Надявах се да го проумееш сама.

— Ами Лий?

— Вече видя секретната ни квартира и лицата на агентите, така че представлява опасност за нас. По-сигурно ще е да остане тук, Руби. Президентът го иска мъртъв. Несъмнено ще го осъзнае сам... някой ден.

Закърших ръце върху светлите чаршафи. Оръжие. Искаха Лиъм за оръжие. Лиъм, който страдаше от угризения след всеки гневен изблик. Толкова усилено се беше старал да избяга от всичкото това насилие, а аз го бях довела обратно тук. Сега щяха да го моделират по

свой шаблон и в крайна сметка щяха да го превърнат в същото онова тъмно същество, което толкова се беше стремил да не става.

Дишането ми се ускори, макар че вътрешно бях по-спокойна от водите на езерото в *Ийст Ривър*. Изведнъж и последното парче от пъзела си дойде на мястото и вече знаех какво трябва да направя.

— Добре — обявих накрая. — Ще остана тук и няма да ви се съпротивявам, нито ще ви манипулирам. Но ако искате да ви служа... ако искате да използвате способностите ми или да си правите опити с мен, имам едно-единствено условие. Трябва да освободите Лий.

— Руби — подхвана Кейт, клатейки глава. — Твърде опасно е за всички ни.

— Той е Син. Не ви е необходим. Никога няма да го превърнете във войник.

И ако остане тук, ще го убиете. Ще убиете всяка добра частица у него.

— Нямате представа колко съм усъвършенствала дарбата си — уверих я, — но няма да видите нищо от нея, докато не го пуснете. Докато не се закълнете, че няма да го преследвате повече.

Кейт ме погледа за момент, притиснала длан към устата си. Виждах колебанието в лицето ѝ. Бях използвала Мартин да ѝ покажа на какво съм способна, а той навярно вече им беше демонстрирал колко ценен кадър може да е едно дете с Оранжеви способности.

Само дето условията по сделката не бяха точно по вкуса ѝ.

— Добре — съгласи се накрая. — Добре. Ще го освободим.

— Как да съм сигурна, че ще удържиш на обещанието си? — попитах аз.

Кейт стана и отново бръкна в джоба си. Сребърното устройство за Усмирителната сирена, единственото нещо, което ме държеше настрана от главата ѝ, още беше топло, когато го притисна в дланта ми. Сключих пръсти около нейните.

— Бог ми е свидетел — пророних бавно, отчетливо, когато Кейт вдигна поглед към мен, — ако ме изиграеш, ще те разкъсам на парчета. И няма да спра, докато не съсия твой живот и този на всички хора от проклетата ви организация. Повярвай ми, ти може и да не държиш на думата си, но аз определено държа на своята.

Тя кимна веднъж и в очите ѝ просветна нещо като гордост.

— Разбрах — отвърна Кейт.

Държаха Лиъм в другия край на коридора, в стая, боядисана в светлосиния цвят, който небето придобиваше точно преди изгрев. Навярно някога бе изпълнявала ролята на детска стая. Таванът беше украсен с облачета и малкото останали мебели изглеждаха твърде миниатюрни за възрастен човек.

Лиъм седеше на детското легло с гръб към мен. Първоначално, като затворих вратата след себе си, реших, че гледа през прозореца. Когато го доближих обаче, установих, че всъщност се визира в намачкания лист в ръката си.

Пропълзях по леглото и го прегърнах през гърдите. Притиснах се към гръба му, долепих буза до неговата и плъзнах ръце, докато не намерих равномерния ритъм на сърцето му. Той затвори очи и се отпусна назад.

— Какво гледаш? — прошепнах в ухото му.

Той ми подаде листа безмълвно и аз се преместих до него. Писмото на Джак Фийлдс.

— Права беше — пророни той след момент. — Толкова права беше. Трябваше да го прочетем. Така изобщо нямаше да търсим баща му.

Мъртвешкият му глас, така равнодушен и пропит със скръб, ме накара да смачкам писмото и да го запратя в другия край на стаята. Той просто поклати глава и покри очите си с ръка.

Бръкнах във вътрешния джоб на якето му, където бях прибрала писмото на Дунди още преди дни. Лиъм го видя и посърна още повече.

— Каза ми, че не го е написал за родителите си — обясних му. — Написал го е за теб. Помоли ме да ти го дам, за да го прочетеш.

— Не искам.

— Напротив, искаш. Защото, когато излезеш оттук и го видиш отново, ще те пита дали си го прочел.

— Руби. — Този път звучеше ядосано. Махна ръка от раменете ми и стана. — Наистина ли си въобразяваш, че ако е жив, ще ни позволят да го видим отново? Да не мислиш, че и нас няма да разделят? Точно това ще направят. Ще искат да контролират всяко наше действие, с кого се виждаме, какво ядем. Повярвай ми, ще е

голям късмет, ако изобщо разберем дали е жив, камо ли дали са го довели тук за обучение.

Лиъм обиколи стаята веднъж, два пъти, три пъти и имах чувството, че мина цял час, преди да събера смелост да отворя писмото на Дунди.

Стаята потъна в дълга тишина.

— Какво? — не се стърпя накрая Лиъм. Гласът му беше пропит със страх. — Какво пише вътре?

Листът беше празен. Не съдържаше нищо друго, освен имената и адреса на родителите му. Нито капка мастило повече.

— Не разбирам... — пророних, като му подадох празното писмо. Какво беше станало? Може би беше загубил истинското, или пък го носеше със себе си. Като вдигнах поглед отново, Лиъм плачеше. Едната му ръка унищожаваше листа, а другата беше притисната към очите му. В този момент осъзнах, че знам отговора.

Дунди не беше написал нищо, защото не беше сметнал за нужно. Вярвал беше, че ще му се отдаде възможност да им каже всичко на живо. Че ще се прибере у дома.

Коленете на Лиъм омекнаха и той седна на леглото до мен. Отпусна чело върху рамото ми и аз го прегърнах с две ръце. *Вярвал ти е* — исках да му кажа. — *През цялото време ти е вярвал.*

Почувствах се толкова стара в този момент. Не на шестнайсет, не на шейсет, не дори на сто, а на хиляда години. Стара, но не крехка. Чувствах се като някой от дъбовете край шосето, лъкатушещо през долината Шенандоа: с дълбоки корени и здрава сърцевина.

Ще се прибере — помислих си. — *Ще си отиде у дома.*

Не го пуснах дълго време. Исках да запомня как косата му се извива в краищата, белега в едното ъгълче на устата му. За пръв път усещах колко несправедливо е времето. Защо вечно или застиваше, или препускаше с бясна скорост?

— Смешното е, че имах толкова много планове — прошепна той. — Какво да правим от тук нататък. Къде щях да те водя. Наистина исках да те запозная с Хари. — От прозореца се лееше следобедна светлина. Усетих как плъзва длан надолу по ръката ми. — Всичко ще е наред. — Обеща ми Лиъм. — Просто няма да им позволим да ни разделят.

— Няма — промълвих аз. — Знаеш ли, мислех си... сигурно ще прозвучи много съзливо, но... ако има едно хубаво нещо, което ми се случи през последните седмици, това е, че срещнах теб. И бих преживяла всичко наново... — В очите ми запариха сълзи. — Ако това е бил единственият начин да те срещна.

— Наистина ли мислиш така? — Лиъм се надигна и долепи устни до косата ми. — Защото, откровено казано, мен ако питаш, е било неизбежно да се срещнем. Да си представим, че проклетите лагери изобщо не съществуват... не, изслушай ме. Ще ти разкажа удивителната история на първата ни среща. — Лиъм се покашля и обърна лице към мен. — И така, лято е и ти си в Сейлъм; бориш се с поредния скучен, зноен юли и работиш на непълен работен ден в сладоледен бар. Естествено, нямаш си ни най-малка представа, че всички момчета от гимназията ти идват в бара заради теб, не заради трийсетте вида сладолед. Ти обаче мислиш само за уроците си и десетките клубове, в които членуваш, защото искаш да се запишеш в престижен колеж и да спасиш света. И тъкмо когато вече си сигурна, че ще умреш, ако трябва да положиш още един пробен приеман изпит, баща ти предлага да погостувате на баба ти във Вирджиния Бийч.

— Така, значи? — Опрях чело в гърдите му. — Ами ти?

— Аз ли? — каза Лиъм, пъхвайки един кичур коса зад ухото ми. — Аз съм в Уилмингтън и се боря с поредния скучен, зноен юли. Работя за последно лято в сервиза на Хари, преди да постъпя в някой реномиран университет, където, бих добавил, съквартирантът ми ще е задръстен всезнайко със златно сърце на име Чарлс Карингтън Мериуедър IV; само че той не е част от историята, все още не. — Пръстите му се настаниха върху бедрото ми и усетих как трепери, макар и гласът му да беше стабилен. — За да отбележи повода, мама решава да ни води във Вирджиния Бийч за една седмица. Още на първия ни ден в града мярвам момиче с тъмна коса, заровило нос в една книга. От слушалките в ушите ѝ бумти силна музика. Но колкото и да ми се иска, все не успявам да я заговоря.

И тогава, точно последния ни ден, по повеля на приятелката ни, съдбата, я виждам на плажа. Виждам теб. С Хари играем волейбол, но като че ли в този момент всичко друго изчезва. Ти вървиш към мен с големи слънчеви очила, облечена в бледозелена рокля, и нещо ми подсказва, че навярно е същият цвят като очите ти. И тогава, понеже

няма смисъл да се залъгваме — аз съм същински олимпийски бог, що се отнася до спортовете, успявам да запратя топката право в лицето ти.

— Ох! — засмях се аз. — Звучи болезнено.

— Е, вероятно се досещаш как бих постъпил в подобна ситуация. Предлагам да те занеса до медицинския пункт, но предложението ми като че ли те вбесява още повече. В крайна сметка, благодарение на неземния ми чар — и понеже съм толкова жалък, че решавах да се смилиш над мен, — ми позволявах да те черпя сладолед. Тогава ми разказваш, че работиш в сладоледен бар в Сейлъм и колко те ядосва фактът, че имаш цели две години до колежа. По някакъв неведом начин успявам да взема имейла ти или интернет псевдонима ти, или, с малко повече късмет, телефонния ти номер. И продължаваме да си приказваме. После аз заминавам за колежа, а ти се връщаш в Сейлъм, но си комуникираме през цялото време, говорим за какво ли не, и понякога, когато темите ни на разговор се изчерпат, правим една смехория: просто млъкваме и слушаме дишането си, докато единият не заспи...

— ... и Дунди много те подиграва за това — добавих аз.

— О, безпощадно — съгласи се Лиъм. — А баща ти ме мрази, защото мисли, че опорочавам красивата му, невинна щерка, но въпреки това ми позволява да ти гостувам от време на време. Един ден ми разказваш за момиченце на име Сузуме от съседния град, на което преподаваш частни уроци...

— ... и което е най-готиното момиченце на планетата — додадох с тихичък гласец.

— Аха — потвърди Лиъм. — Искаш ли да ти оставя края?

Тогава вече не се сдържах. Зарових лице в ръцете си, притискайки очите си с пръсти.

Трябваше да го направя сега или никога. Нямаше да ни държат тук завинаги. Много бързо можеха да се отметнат от обещанието си да го пуснат.

Надигнах се, избърсах сълзите си и стиснах решително зъби. Лиъм също се поизправи и впери угрижен поглед в лицето ми. За момент се ужасих, че вече знае какво се глася да му кажа.

Килна глава настрани и устните му се извиха в малка усмивка. Опитах да му се усмихна в отговор, но вътрешно кипях.

— Какво има?

Когато ни вкараха в лагерите, ни отнеха всичко. Приятелите ни, семействата ни, дрехите ни, бъдещето ни. Позволиха ни да задържим единствено спомените си, а сега предстоеше да изтрия неговите.

— Затвори очи — прошепнах му. — Ще довърша разказа ти.

Усетих познатото гъделичкане в дъното на съзнанието си и му дадох воля. Когато го целунах, когато долепих устни до неговите за последен път, проникнах в ума му толкова лесно, колкото беше да го хвана за ръка.

Усетих как се дръпна назад, чух го да изрича уплашено името ми, но не му позволих да се измъкне. Заличих се от съзнанието му, ден след ден, дума след дума, спомен след спомен, докато в него не остана нищо от Руби, което да му тежи и да го обвързва с мен. Чувството ми беше странно, непознато, а може би просто не му се бях отдавала досега.

Въпросът с Дунди изплува в едно затънтено кътче на съзнанието ми и трябваше да взема решение за част от секундата. Ако беше жив — трябваше да е жив, в ума ми не съществуваха друг вариант, Лигата щеше да го доведе тук. Но ако Лиъм научеше, щеше да се върне, за да го спаси, и всичко щеше да е било напразно.

Аз щях да се погрижа за Дунди. Аз щях да му помогна да се изплъзне на Лигата. Не виждах защо Лиъм да не живее с мисълта, че приятелят му се е прибрал невредим у дома; нека съсредоточи цялата си енергия върху това и той самият да се прибере. Поправката беше малка, бърза кръпка върху грозен спомен...

Но в следващия момент останах без въздух и без време. Вратата зад мен се отвори и съзнанието ми изтърва Лиъм. Той остана скован като дъска, с отпуснати върху коленете ръце и плътно затворени очи. Кейт сбърчи вежди и погледът ѝ запрескача от мен към него и обратно. Аз станах и тръгнах към нея.

След секунда Лиъм отвори светлосините си очи и ме видя. Само че не видя Руби.

— Какво е станало? — попита той, като гледаше ту към Кейт, ту към мен. Докосна лицето си, което още беше подпухнало и разранено.

— Претърпял си катастрофа — отговорих аз. — Няколко агенти на Лигата те намериха.

Кейт се скова до мен; с ъгълчето на окото си видях как внезапното прозрение се разстила по чертите ѝ.

— Лигата... — повтори той с присвити очи.

— Да, но ако се чувстваш добре, си свободен да си вървиш — обади се Кейт, като дойде на себе си. — Брат ти ни помоли да ти дадем пари за автобусен билет.

— О, не се и съмнявам — измърмори Лиъм, оглеждайки пода за обувките си. — Защо не си спомням нищо от катастрофата?

Не знам дали Кейт съзнаваше колко видим беше шокът по лицето ѝ. Вдигна ръка към рамото ми — да осигури опора за мен или за себе си, но аз отстъпих встрани.

— Още ли те боли главата? — намерих сили да попитам. Продължавах да нося якето му. Просто не исках да го събличам. — Доста сериозно си я ударил.

— Малко — призна си той. Не ми харесваше как ме гледа с умислено сбърчени вежди. — И Лигата просто ще ме пусне?

Кейт кимна и му хвърли хартиен плик. Лиъм ѝ го подхвърли обратно.

— Не ви искам парите.

— Вътре ще намериш и инструкции за връзка с родителите ти — каза тя.

— Не ги искам — отвърна Лиъм. — Не ми трябват.

— И какво да кажа на Коул?

Лиъм се изправи на разтрепераните си крака.

— Кажу ми да се прибере у дома и тогава може да си поговорим. — Той се обърна към мен. — Ами ти? Една от тях ли си наистина? Струваш ми се по-разумна.

Взех безмълвно плика от Кейт и когато го пяхнах в ръката му, той не ми го върна.

— Най-добре тръгвай.

— Нямам намерение да ви благодаря — обяви той. — Не съм искал помощта ви.

Кейт го изведе в коридора.

— Не е имало нужда и никога няма да има.

Той тръгна надолу по стълбището.

— Ей — провикнах се след него. Лиъм спря и се обърна към мен. — Пази се.

Сините му очи прескочиха от мен към Кейт и обратно.

— Ти също, скъпа.

Погледах го през прозореца над улицата как излиза навън и затваря вратата след себе си. Не го чакаше нито кола, нито човек, за когото да се грижи, на когото да помага.

И изглеждаше щастлив. Или поне сигурен в себе си. Краката му знаеха инстинктивно пътя към дома. Вече нямаше какво да го задържа далеч оттам.

Лиъм премина през бялата ограда около къщата и излезе на тротоара. Вдигна качулката на суитшърта си и се огледа в двете посоки, преди да претича през улицата. Гледах как познатата му фигура става все по-малка и по-малка с всяка следваща стъпка.

Целият свят ще ти е враг, Принце с хиляди врагове, и спипат ли те, ще ти вземат животеща. Но първо трябва да те спипат, копачо, слушащо, бегачо, принце с остър нюх.

Бъди хитър и ловък и народът ти не ще бъде погубен.

Кейт дойде зад мен и погали косата ми.

— Ще бъдеш щастлива с нас — увери ме тя. — Ще се грижа за теб.

Затворих прозирните пердета, плъзвайки пръсти по копринената им повърхност. Погледах я за момент в търсене на издайническия знак, който щеше да разкрие лъжата ѝ. Чудех се дали още ме смяташе за момичето, което беше извела от Търмънд, което се беше разплакало, виждайки звездите.

Защото едва ли имаше представа, че в мен вече живеяха две момичета; бях се разкъсала между онова, което исках, и всичко онова, в което трябваше да се превърна. Едната Руби, по-жилавата, по-гневната част от мен, щеше да остане с тези чудовища и бавно да приеме тяхната форма. Но имаше и друга, тайна Руби. Тази беше крехка като тих повей на вятъра и толкова дълго се беше борила за оцеляването си. Точно нея Лиъм бе отнесъл със себе си, без дори да подозира. Тя щеше да пътува в задния му джоб, да му шепне насърчително, да му повтаря, че е роден да преследва светлината.

За пръв път от месеци дочух тихия гласец на Сам в ухото си: Не се страхувай. Не им позволявай да те видят уплашена.

Откъснах очи от прозореца и повече не погледнах назад.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.